FANTEZİ
KORKU

Ravenloft

Ölülerin Dansı

ANKARA

Ravenloft

Sislerin Vampiri'nin yazarı

Christie Golden

Ölülerin Dansı

Dansa devam et.

Larissa gözlerini kapadı. Sesin Misroi'denmi geldiğini, yoksa yalnızca kafasının içindemi yankılandığını anlayamadı. Önemi yoktu. Karşı koyması imkânsızdı ve daha da garibi öyle bir arzusu da bulunmuyordu. Zombi lordu ile dansçı boş zeminde dönmeyi sürdürdüler. Larissa'ya sanki ayakları yere değmiyormuş gibi geliyordu. Nerede bulunduğunu, kiminle dans ettiğini, hatta kim olduğunu bile unutmaya başladı. İçinde biriken güce kayıtsız şartsız boyun eğdi.

Larissa işte o zaman ne kadar çok üşüdüğünün farkına vardı. Misroi'nin demir gibi kollarında süratle ve kendinden emin adımlarla ilerlemeye devam etse de artık uzuvlarını hissedemiyordu. Kapıldığı güç hissinin yerini korku almaya başladı.

Çığlık atan Larissa tökezleyip düşmekten kıl payı kurtuldu. Misroi'nin acımasızca tuttuğu el artık neredeyse gri deriyle kaplı bir kemik parçasından ibaretti.

Larissa bir zombiye dönüşüyordu.

RAVENLOFT diğer tüm dünyalardan ulaşılabilen ve kötülüğün hüküm sürdüğü karanlık bir diyardır. Kendilerini bu dünyada bulan zavallılar, vampirler, zombiler ve daha kötüleriyle dolu topraklarda kapana kısılmışlardır.

RAVENLOFT
DANCE OF THE DEAD

© 1992 TSR, Inc. All rights reserved.
© 1998 Wizards of the Coast, Inc. All rights reserved.

This material is protected under the copyright laws of the United States of America. Any reproduction or unauthorized use of the material or artwork contained herein is prohibited without the express written permission of Wizards of the Coast, Inc.

Ravenloft and the Wizards of the Coast logo are registered trademarks of Wizards of the Coast, Inc., a subsidiary of Hasbro, Inc.
All Ravenloft characters and the distinctive likenesses thereof are trademarks of Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA, PACIFIC &
LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P.O. Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-206-624-0933

EUROPEAN HEADQUARTERS
Wizards of the Coast, Belgium
P.O. Box 2031
2600 Berchem
Belgium
+32-3-200-40-40

www.wizards.com

RAFLARDA

EJDERHA MIZRAĞI

RUHDÖVENİ
SİLAH KARDEŞLİĞİ
VİNAS SOLAMNUS
FİSTANDANTİLUS, YENİDEN DOĞUŞ
KIYAMET TUGAYI
EJDERAN KURALLARI
YENİ BİR ÇAĞIN DOĞUŞU
KASIRGANIN GÜNÜ
KARGAŞANIN ARİFESİ
DÜŞÜŞ
İHANET
KURTULUŞ
HABERCİ
ALTIN KÜRE
KIŞYURDU
KARA DALAMAR
HUMA DESTANI

RAVENLOFT

SİSLERİN VAMPİRİ
BEN, STRAHD, BİR VAMPİRİN ANILARI
BEN, STRAHD, AZALİN'LE SAVAŞ
KARA GÜL ŞÖVALYESİ
KARA GÜL'ÜN HAYALETİ
ÖLÜLERİN KRALI
ÖLÜLER ŞEHRİNİN EFENDİSİ
ÖLÜLERİN DANSI

UNUTULMUŞ DİYARLAR

ELFGÖLGESİ
ELFŞARKISI
GÜMÜŞ GÖLGELER

KIZIL GÖLGE

BEDWYR'İN KILICI
LUTHİEN'İN KUMARI
EJDERHA KRAL

YAKINDA

EJDERHA MIZRAĞI

CONUNDRUM (CROOK)

UNUTULMUŞ DİYARLAR

THORNHOLD (CUNNİNGHAM)

SOVEREIGN STONE TRILOGY

WELL OF DARKNESS (WEİS-HİCKMAN)

© 2005 ANKİRA YAYINCILIK

RAVENLOFT
FANTEZİ KORKU

ÖLÜLERİN DANSI

Yayın hakları 3D Licencing Ltd. tarafından Ankira Yayıncılık'a verilmiştir.
Her hakkı saklıdır.

BİRİNCİ BASKI: ŞUBAT 2005

KAPAK RESMİ: CLYDE CALDWELL

EDİTÖR: BOĞAÇ ERKAN
TÜRKÇESİ: CİHAN KARAMANCI

REDAKSİYON: UMUT CEPKEN – ÇAĞDAŞ FUNDA KORAY SEL

BASKI: ÖZKAN MATBAACILIK LTD. ŞTİ.
ISBN: 975-8387-42-1

ANKIRA

A.Adnan Saygun Cd. 10 / 3
06410 Sıhhiye – Ankara
Tel: (312) 431 0887
Faks: (312) 433 5162
e-mail: ankira@ankira.com

ANKIRA

Ravenloft®

Ölülerin Dansı

Christie Golden

Türkçesi:
Cihan Karamancı

Bir

"Liza bu akşam bir harika, değil mi?" diye Larissa'ya fısıldadı Sardan, gösterinin yıldızını seyrederken.

Beyaz saçlı genç kadın dönüp Sardan'a mutlu bir tebessüm etti ve hevesle kafa salladı.

Korsan Hazinesi'nin yıldızı Liza Penelope gösteri gemisi *La Demoiselle du Musarde*'ın sahnesinde, illüzyon alanında usta bir büyücünün yarattığı bir setin ortasında yalnızdı. Liza'nın çıplak ayakları beyaz kumlara saplıydı ve arkasında sağa sola sallanan palmiye ağaçları bulunuyordu. Liza'nın gümbür gümbür sesi duymazdan gelinirse uzaktaki dalgaların ninnisini dinlemek dahi mümkündü. Ayrıntılara verilen bu önem—ve Liza'nın enfes sesi—*La Demoiselle*'i uğradığı liman kentlerinde son derece popüler hale getirmişti.

Güzel soprano, kafasını arkaya savurup içinden gelen bir şevkle şarkısını sürdürdü. Kızıl saçları illüzyonla yaratılmış tropikal bir güneşin altında alev alevdi. Larissa'ya her bir nota bir öncekinden daha saf, daha güçlü geliyordu.

Genç dansçı ile baş aktör Sardan, Liza'yı perdelerin arkasından seyretmekteydiler. Larissa'nın oyundaki rolü tamamlanmışsa da az sonra başlayacak düeti dinlemek için orada oyalanmıştı. Yakışıklı Sardan kostümünü gözden geçirdi, sarı saçlarını son bir kez taradı, ardından kollarını iki yana açarak sahneye çıktı.

"Sakın korkma, sevgili Rose,
Aşkın yine sana dönecek,
Denizler Kraliçesi
Kırılan kalbini affedecek."

"Rose" hızla döndü. Sevgili "Florian'ına" koşarken yüzü neşe doluydu. Soprano ile tenorun sesleri birbirine karıştı.

Onlar ihtirasla öpüşürlerken seyirciler neşeyle bağrıştılar ve alkışlarla beğenilerini gösterdiler. Palmiye ağacı görünümlü bir perdenin arkasında saklanan Larissa karanlıkta sırıttı. İşte oyunculuk budur, diye alay edercesine geçirdi aklından. Kendisi o uçarı tenordan hoşlanıyordu, fakat Liza'nın Sardan'a katlanamadığı herkesçe bilinirdi. Sardan de bunun sonucu olarak sahnede onu hep tutkuyla öper, Liza'nın beğenirmiş gibi yaptığını düşünmekten şeytani bir zevk alırdı. Asabi Liza her oyunun ardından öfkeden köpürürdü.

Sahne karardı ve seyirciler gece göğünde tropikal yıldızların belirdiğini gördüler. Sonra ansızın illüzyon bozuldu ve geride geminin çıplak gövdesi ile *Korsan Hazinesi*'nin gülümseyen oyuncuları kaldı. Kötü kalpli Denizler Kraliçesi'ni oynayan Larissa izleyicileri selâmlarken parlak mavi gözleriyle kalabalığı taradı. Aradığı kişiyi bulması uzun sürmedi—*La Demoiselle du Musarde*'ın kaptanı Raoul Dumont. Adam gülümseyip kafasını hafifçe salladı.

Bir seksen sekizlik boya ve kaslı bir vücuda sahip Raoul Dumont iri cüsseli bir adamdı. Kırk üç yılı aşan ömründe sarı saçları şakaklardan ağarmaya başlamışsa ve güneş yanığı yüzünde kırışıklıklar belirmişse bile kuvvetinden ve süratinden hiçbir şey kaybetmemişti. Pek çok kaptan fiziksel iş yapmak zorunda olmadığından zamanla şişmanlar ve tembelleşir, tayfasına sadece rütbesiyle komuta etmekle yetinirdi. Dumont için aynı şey geçerli değildi.

Dumont fizikselliğin ötesinde bir cüsseye sahipti. Yapılı vücudu ve gümbürdeyen sesini baskıcı bir kişilikle destekliyordu. Oyunculara—özellikle de yirmi yaşındaki üvey kızı Larissa'ya—ve müşterilere karşı kibar ve cana yakındı. Baskıcı yönünü daha çok kendine olan güvenini göstermekte kullanırdı. Tayfaları içinse durum farklıydı. Buna rağmen *La Demoiselle du Musarde*'ın kaptanı nadiren fiziksel şiddete başvurmak durumunda kalırdı. Deniz yeşili gözlerinin bir bakışı, kuvvetli çenesini şöyle bir sıkışı, güçlü ve nasırlı ellerini yumruk yapışı çoğu

kimse için yeterli bir uyarı işaretiydi.

Larissa on iki yaşına basıp Denizler Kraliçesi rolünü aldığından beri ona hep cıvıl cıvıl bir sesle "Raoul Amca" derdi. Genç dansçı performansıyla onu hep memnun etmeyi isterdi. Larissa kolay kolay tatmin olmayan kaptanın o akşamki gösteriden hoşnut kaldığından emindi. Yine de yanından geçtiği sırada Sardan'ın kolunu çekiştirerek, "Sence hoşuna gitmiş midir?" diye sordu.

Tenor yanıt vermeden önce ona birkaç saniyeliğine baktı. Larissa sahiden çok güzeldi, hatta Liza'dan bile daha güzel. Şarkıcının aksine genç dansçı henüz bu yönünün pek farkında değildi. Adama güven dolu mavi gözlerle bakıyor ve deniz kabuklarıyla süslü uzun beyaz saçları sırtına dökülüyordu. Yıllardır dans ettiği için enfes bir vücudu vardı ve Denizler Kraliçesi kostümünün altında davetkâr kıvrımlara sahipti. Sardan'ın ağzında ufak bir tebessüm belirdi. "Sen dans ettiğin sürece kaptan gösteriden hoşlanacak."

*****

Larissa birkaç saat sonra yerel bir baronun konuğu olarak Dumont'un yanında oturuyordu. Denizler Kraliçesi rolündeyken giydiği dekolte kostümün yerini yalın, yüksek yakalı bir elbise almıştı. Hışırdayan kumaşın krem beyazı rengi, Larissa'nın berrak cildine gül pembesi bir kusursuzluk kazandırıyor ve uzun, kalın telli beyaz saçlarını öne çıkarıyordu. Zaten "Karyele" sahne adını da o sırada başının etrafına muntazaman örülmüş tuhaf renkli saçlarından almıştı. Boynunda işlemeli bir akik bulunuyordu.

Sonraki birkaç ay boyunca kalacakları liman, yani Darkon ülkesindeki Nevuchar Springs dost canlısı bir yerdi. Ağırlıklı olarak elflerin yaşadığı küçük liman kasabası, eğlenceye en az *La Demoiselle*'in daha önce uğradığı yerler kadar açtı ve hatta minnettarlığını göstermeye daha da istekliydi. Baron Tahlyn Kızılağaç o akşamki gösteriyi bizzat seyretmeye gelmişti. Baron

daha sonra oyuncuların ve Dumont'un geç bir akşam yemeği için evinde ona katılmalarını ısrarla rica etmişti.

Ötekiler sohbet ederlerken bir geminin zorlu hayat şartlarında yetişmiş Larissa halen peçetesiyle boğuşuyordu. Dostu Casilda'nın yanında olmasını çok isterdi; böylece kendini bulunduğu yere bu kadar yabancı hissetmezdi.

Yemek yedikleri salon aynı anda hem iç açıcı hem de etkileyici olmayı beceriyordu. En kaliteli keten masa örtüsüyle kaplanmış maun ağacından masa yirmi kişilikti. Mermer duvarlardaki süslemeli ahşap panellerde asilzadelerin hayatından kesitler resmedilmişti—avlanırken, şahin uçururken, mızrak düellosuna katılırken. Şömine o kadar büyüktü ki Larissa içine girebileceğinden emindi. İçinde yanan ateş kocaman odayı hem aydınlatmaya hem de ısıtmaya yetiyordu. Üzerleri mumlarla dolu iki zarif kristal avize daha da fazla ışık temin etmekteydi. Sonuçta kasvetli renklere boyanmış salon parlak ve neşeli bir hal alıyordu.

Baron Tahlyn ayağa kalktı. Uzun, mor ve açık mavi cübbesi onun zarif hareketleri sonucu hafifçe savruluyordu. Avizelerden gelen ışıkta kemeri ile gümüş ve kristalden yapılmış kolyesi parıldıyordu. Elf ilerlemiş yaşına rağmen neredeyse çocuksu görünen bir hareketle şaşırtıcı derecede parlak bir menekşe rengi olan gözlerinin önündeki siyah bir saç buklesini kenara itti. Köşeli yüzünde bir tebessüm beliren Tahlyn, pırlantalarla bezeli kadehini havaya kaldırdı.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," diye başladı baron. "Büyük ve görkemli bir gemi olan *La Demoiselle*'e. İleri görüşlülüğüyle gemisinin sihrini ve mucizelerini bize taşıyan Raoul Dumont'a. İllüzyonlarıyla seyircileri her akşam büyüleyen elf kardeşim Gelaar'a. Halkıma büyük bir mutluluk getiren gösteri gemisinin harika oyuncularına.

"Ve son olarak, tabi müsaade ederse—"Tahlyn bu noktada mor gözlerinin gücünü halinden hoşnut Liza'ya çevirdi"—Bayan Liza Penelope'a. Hayatım, sen sahiden de bu kabiliyet buketinin gülüsün." Adam sopranoyla göz temasını hiç kesmeden başını hafifçe yana eğdi ve altın kupadan şarap içti.

Koltukları kabaran misafirler de ellerindeki kupaları kuruturlarken odayı tezahüratlar doldurdu. Larissa kendi tebessümünü gizleyerek diğer oyuncuların bu konuşmaya verdikleri tepkileri gözlemledi. Sardan ters ters baksa da içmeyi ihmal etmedi. Dumont altın sarısı kaşlarından birini kaldırdı, fakat onun haricinde ne düşündüğünü belli edecek bir harekette bulunmadı. Elf illüzyonist Gelaar baronun iltifatlarından şaşırmış gibi görünüyordu.

Larissa illüzyonisti bir süreliğine anlayışlı bakışlarla süzdü. Özel olarak tasarlanmış çarkından tut da büyücü kaptanın yerleştirdiği korunma efsunlarına kadar *La Demoiselle* ne kadar Dumont'un eseriyse gemide düzenlenen gösteri de o kadar Gelaar'a aitti. Ufak tefek elf, *Korsan Hazinesi*'nin başarısından doğrudan doğruya sorumluydu. Seti, ışık efektlerini ve ara sıra sahnede beliren "canavarları" o yaratıyordu.

Üstelik tüm bunları bir sene önce başına gelen bir felâkete rağmen yapmaktaydı. Gelaar'ın parlak sarı saçlara sahip Aradnia adındaki kızı gecenin birinde serseri bir paralı askerle kaçmıştı. Gelaar kendini tam anlamıyla toparlayabilmiş değildi. Siyah saçlı, solgun tenli elf artık nadiren gülümsemesine karşın ağırbaşlılığını koruyarak ve kederini mümkün olduğunca gizleyerek etrafındaki herkesin saygısını kazanıyordu.

Öte yandan Liza güneşin altına yatmış bir dişi aslana, nihayet münasip şekilde hürmet gösterilmiş bir kraliçeye benziyordu. Buna rağmen alev saçlı soprano tebriklere nazikçe teşekkür ediyor, karşısındakileri cesaretlendirmek için tebessüm etse de aşırıya kaçmıyordu. Larissa *La Demoiselle*'e dönmek ve Casilda'ya tüm bu yaşananlardan bahsetmek için sabırsızlanmaktaydı.

Az sonra Larissa'nın solunda oturan Sardan biraz ondan tarafa kaykılıp şöyle dedi, "Yeni bir hamimiz var gibi gözüküyor."

Larissa'nın zarif beyaz kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" diye fısıldayarak sordu.

"Şu ikisine baksana," diye sözlerine devam eden şarkıcı, başıyla Liza ve baronun bulunduğu tarafı işaret etti. "Kızıl saçlı

bir tanıdığımız yarın öbür gün pahalı mücevherler takmaya başlar artık."

Larissa gözlerini yuvarladı. "Sardan, herkes art niyetli değildir! Ayrıca baron çok iyi biri gibi gözüküyor."

"Ah benim saf kızım, baron çok iyi biri. İşte o yüzden Liza'ya mücevher verecek. . . tabi işi bittikten sonra!"

Sardan gemideyken ona böyle sataştığı zamanlarda Larissa ne yapacağını iyi bilirdi: ona bir tane patlatmak. Gereğinden fazla hevesli taliplere karşı kendini koruması için Sardan ona bizzat bazı savunma teknikleri öğretmişti ve Larissa'nın bunları eğitmenine karşı kullanmaktan çekindiği söylenemezdi. Ancak burada, yani Baron Tahlyn'in şık salonunda ona sadece yan gözle bakmakla ve keten peçetesini sıkıp tortop etmekle karşılık verebilirdi.

Onun bu hareketi Dumont'un gözünden kaçmadı. Kurnaz yeşil gözleri buruşmuş peçeteden Larissa'nın kızgın bakışına, oradan da Sardan'ın sırıtışına kaydı. Tenor kaptanın gözlerini üzerinde hissedince neşesini bir anda yitirdi.

"Seni çok eğlendiren bir şey mi var, Sardan?" diye tatlılıkla soran Dumont, halen sıcak olan ekmeğinden bir dilim kesti. "Meselâ kızımla ilgili bir şey?"

"Ee, hayır efendim, hiçbir şey yok," diye kekeledi Sardan ve dikkatini hemen tabağındaki yemeğe verdi.

Dumont bakışlarını genç adamın üzerinde biraz daha tuttu, sonra Larissa'ya bir göz attı. Dumont iri elini kızın eldivenli eline koyup nazikçe sıktı. Larissa kafasını kaldırıp kaptanın bakışlarına karşılık verince Dumont ona güven verici bir tebessüm etti. Hareketiyle gözlerinin yanındaki kırışıklıklar belirginleşti.

"Sardan'ın seni böyle sıkmasına izin verme," dedi kibar bir ses tonuyla. "Bu tür bir davranış sergilediğinde gel bana söyle."

"Sadece şaka yapıyordu, Amca," yanıtını verdi Larissa. Gözlerini kısan Dumont'un tebessümü de silindi.

"Bu tür şakalar genç bir bayan için çok münasebetsiz oluyor," dedi adam sertçe.

"Evet, efendim," karşılığını veren Larissa, bezginliğini se-

siyle belli etmemeye çalıştı. Vasisinin korumacı tavırları sık sık aşırıya kaçsa bile Larissa her defasında dilini tutuyordu. Dumont dikkatini yeniden barona çevirdi.

Larissa yemek boyunca baron ile Liza'yı seyretti. Kocaman yemek masasının zıt uçlarında oturmalarına karşın aralarında kesinlikle bir şeyler oluyordu. Gözleri sık sık buluşuyordu; gizemli gülücükler ve yüz ifadeleri paylaşıyorlardı. Larissa tüm bu gördüklerine karşın Tahlyn hakkındaki ilk izleniminden vaz geçmemekteydi. Adamın menekşe rengi gözlerinde Sardan'ın ima ettiği şehvetten daha nazik, daha münasip bir arzu var gibiydi.

Yemeğin sona ermesi ve misafirlerin gemilerine dönmeleri sabahın erken saatlerini buldu. Dumont'la beraber avluda at arabalarının gelmesini beklerken Larissa rutubetli, serin havada titremeye başladı. Yavaş yavaş dizlerini saran sis, yere döşenmiş taşları gözlerden saklıyordu. Larissa geceleri gemiden ender olarak iner ve zaten bunu yapmaktan pek hoşlanmazdı. Sessiz sedasız uşaklardan göz alıcı binaya kadar her şey karanlığa büründüğünde daha bir tehditkâr görünüyordu.

Dumont pelerinini kızın omuzlarına sardı. "Teşekkürler, Amca." Larissa gülümseyip sıcak pelerine minnettarlıkla sarındı. İç mekânı kırmızı minderlerle döşeli çok hoş bir vasıta olan at arabası nal sesleriyle yanlarına geldi. Dumont kasabanın baronu Tahlyn'in soyunu simgeleyen kızıl ağaç armasıyla süslü kapıyı açtı, Larissa'nın binmesine yardım etti, ardından kendi de bindi. Araba fazla sarsılmadan Tahlyn'in malikânesinden başlayıp rıhtımda son bulan dolambaçlı yolda ilerledi.

"Baron halinden hoşnut gibiydi," diye ihtiyatla belirten Larissa, Dumont'un tepkisini bekledi.

"Ah, güzeller güzeli Liza," diye mırıldandı kaptan, ses tonuna azıcık iğneleme katarak. "Onunla hep aynı fikirleri paylaşmıyor olabiliriz, ama onun göklerde süzülen o küçücük yüreği sağ olsun epey bir müşteri çekiyor."

Kaptan sırtını kadife yastıklara dayadı, kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kapadı. Az sonra belli belirsiz bir horuldama sesi gelmeye başladı. Larissa iç geçirdi. Dumont

konuşmak istemediği zamanlarda bulunduğu yere kıvrılıp uykuya dalardı. Bu, sohbetten kaçınmanın etkili bir yoluydu.

Genç dansçı da koca koca esneyerek kendini şaşırttı. Eh, ne de olsa bir limandaydılar, o yüzden prova falan yoktu. Kendi kendine sabahın geç saatlerine kadar uyuyabileceğini söyledi. Casilda'ya o akşamki olayları daha sonra da anlatabilirdi.

Araba birkaç dakika içinde limana varıp durdu. Kendini soğuğa karşı hazırlayan Larissa, kapıyı açıp inmesine yardımcı olan sürücüye gülümsedi. Vuchar Nehri'nden tarafa bir göz attı ve her zaman olduğu gibi *La Demoiselle*'in görüntüsü, içini bir heyecanla doldurdu.

Buharlı gemi kıçtaki kırmızı renkli muazzam çarkından pruvadaki altın sarısı bir grifin şeklinde oyulmuş tahta heykele kadar her yanıyla gözalıcıydı. Düğün pastası biçimli gövdesi dört katlıydı ve kıç tarafında öttürüldüğü zaman büyülü, rengârenk dumanlar çıkaran bir düdüğe sahipti. *La Demoiselle* büyük bir gemiydi—atmış metre boyunda ve on beş metre eninde—fakat cafcaflı değildi. Ay ışığında bembeyaz parlıyor ve Larissa sancak tarafına akıcı harflerle yazılmış ismi güçlükle de olsa seçebiliyordu. Çark o sırada hareketsizdi, fakat istenirse gemiyi başka hiçbir nehir gemisinin erişemeyeceği hızlara çıkarabilirdi.

Dumont gemiye doğup büyüdüğü yer olan Musarde Nehri'nin adını vermişti. *La Demoiselle* nehirdeki tek çarklı gemi olmasa da en iyisiydi. Dumont onun yapımına başlayalı tam yirmi iki yıl olmuştu. Zaman içinde gemiye özel bir sahne odası ile prova salonları eklemiş, ambarlar inşa etmiş ve kadrodaki çoğu oyuncunun kendine ait bir kamarası olmasını sağlamıştı—o kadar kısıtlı bir alanda bu hiç de küçümsenmeyecek bir başarıydı.

Larissa'nın etrafında yavaşça dönen sis sokaktaki gaz lâmbalarının titrek ışığını bir gösterip bir gizliyor, ay ışığı ise nehrin sularına gümüşi bir ton kazandırıyordu. Larissa hareket halindeki sisin tehditkâr baskısını ve nehirden gelip insanın içine işleyen ürpertici rutubeti unuttu. Gördüğü tek şey *La Demoiselle*'in güzelliğiydi. Evim, diyê geçirdi aklından.

Dumont yolda birkaç adım ilerlemişti ki kızın yanında olmadığını fark etti. "Larissa?" Sesi nazik ve endişeliydi. Bir elini kıza doğru uzattı.

Dansçı bitkin bir tebessüm edip vasisine yetişmek için koşturdu ve kendisine sunulan eli tuttu. "Gemi ay ışığında öyle güzel ki."

Dumont kızın elini sıktı. "Evet, öyle," diye onayladı.

*****

Larissa tahmin ettiği gibi geç saatlere kadar uyudu. Nihayet kalktığında vakit öğleyi geçmişti. Alışılageldiği üzere Liza'ya öğle yemeğini haber vermek için şarkıcının kapısına şiddetle vurdu.

"Larissa!" diye bağıran Casilda, dansçının yanına geldi. "Duyduğuma göre Liza ile baron. . ." Kız cümlesini yarıda keserek dostuna imalı bir bakış attı.

Larissa kıpkırmızı kesildi. Ya Sardan haklıysa ve Liza dün gece Tahlyn'e "özel bir gösteri" sunduysa?

Casilda Bannek, yani Liza'nın yedeği olan uzun boylu, koyu tenli genç kız ellerini beline dayadı. Bunun ardından kırmızı dudakları bir sırıtışla aralandı ve elâ gözleri ışıldadı. "Eh, artık çok geç!"

Genç kız sırıtarak kapıyı yeniden çaldı. Yine cevap gelmedi. Larissa biraz tereddüt etti, sonra da kapı koluna doğru uzandı. Kapının kilitli olmadığını görünce şaşırmadan edemedi. Casilda'ya bakıp bir kaşını kaldırdı. Cas o sırada kahkahalarla gülmemek için kendini öyle bir zorluyordu ki suratı parlak bir kırmızıya bürünmüştü.

"Bir, iki, üç," diye fısıldadı Larissa. Casilda'yla birlikte kapıyı itip "Sürpriz!" diye bağırdılar.

Casilda bir çığlık attı ve ağlayarak hızla kafasını çevirdi. Gözleri fal taşı gibi açılan Larissa dostunun omzunu tuttu.

Liza içeride tek başınaydı. Suratı, üzerinde yattığı çarşaf kadar beyazdı. Üzerinde geçen gece giydiği resmi elbise olsa da uzun saçları açılıp rengârenk bukleler halinde yüzüne saçıl-

mıştı. Beyaza kesmiş gırtlağını çevreleyen mor ve mavi bir çizgi bulunuyordu.

Liza boğularak öldürülmüştü.

*****

Dumont on dakika sonra tüm mürettebatı acilen topladı. Tayfalar ve oyuncular tiyatro salonunda endişeli bir bekleyiş içindelerken Dumont sahneye çıkmış volta atıyordu.

Ejdergöz, yani Dumont'un en yakın dostu ve ikinci kaptanı olan altın sarısı gözlere sahip yarı elf duvara dayanmış bekliyordu. Küçük bir tahta parçasını yontmakla meşgul olan adam, etrafında gelişen olaylardan hiç etkilenmemiş gibi gözüküyordu. Uğraşını sürdürürken yumuşacık gümüşi saçları, tuhaf renkli gözlerinin önünü kısmen de olsa kapatmaktaydı. Larissa Ejdergöz'ün vaziyeti pekâlâ umursadığını biliyordu. Yarı elf zeki ve kurnaz biriydi. Genç dansçı vasisini ne kadar sevse de Dumont'un ikinci kaptanına bir türlü ısınamamıştı.

"Henüz duymamış olanlarınıza hitaben söylüyorum," diye kalabalık sesini keser kesmez söze girdi Dumont, "Liza Penelope bu sabah kamarasında boğulmuş halde bulundu."

Kaptan sözlerine ara verdi ve oradaki çoğu kişiden hayret nidaları yükseldi. Birkaçı ağlıyordu bile. Dumont yine seslerin kesilmesini bekledi, ardından konuşmasını sürdürdü. "Durum Baron Tahlyn ile yerel yetkililere bildirildi. Beni bu. . . olayın çabucak aydınlatılacağına dair temin ettiler. Anladığım kadarıyla bu ülkedeki polis memurları pek de ters düşülecek kimseler değilmişler."

Dumont hafifçe gülümsedi. Birkaç kişinin gönülsüzce de olsa aynı tepkiyi verdiğini görmekten hoşnuttu. Halkın büyük kısmı, hatta *La Demoiselle*'in mürettebatıyla oyuncuları gibi yabancılar bile Darkon'un gizli polis örgütü Kargat'la ilgili tüyler ürpertici öyküler duymuştu. Bu şahıslar yalnızca ülkenin lordu Azalin'e itaat ediyorlardı ve sahiden de ters düşülecek kimseler değillerdi.

"Aslında söylememe gerek bile yok, ama oyuna bir süreli-

ğine ara vereceğiz. . . zavallı Bayan Penelope'un anısına. Tekrar hizmete girdiğimizde Rose rolünde Bayan Bannek şarkı söyleyecek. Sizden ona tüm kalbinizle arka çıkmanızı istiyorum."

Casilda başını eğip alt dudağını ısırdı. Yanağından aşağı bir damla yaş akıyordu. Larissa güven vermek için dostunun elini sıktı.

"Tüm bu olanlar benim suçummuş gibi hissediyorum," diye fısıldadı Casilda. "Rose rolünü öyle çok istedim ki. . . ama bu şekilde değil, Larissa, asla bu şekilde. . ." Genç kadın cümlesini tamamlayamadı.

Larissa kendisini berbat hissetmesine rağmen dostunun içini rahatlatacak hiçbir şey söyleyemedi. Gözleri halen kuruydu, fakat Liza'yı umursamadığı için değil asla ağlamadığı için. O tüm gözyaşlarını uzun zaman önce tüketmişti.

"Ortada herhangi bir zanlı var mı?" diye sordu Sardan.

Dumont kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bunu yapmak isteyebilecek bir kimse düşünemiyorum. Ama," diye aceleyle ekledi, bakışlarıyla kalabalığı tarayarak, "suçlunun kasabadan olduğundan eminim. Biz *La Demoiselle*'de bir aile gibiyiz. Umarım herkes bunun farkındadır.

"Soruşturma sona erene dek gemide kalmamız istendi. Ben bunun sadece birkaç gün süreceğini umuyorum, ama bekleyip görmemiz gerekecek. Kanun adamları bu akşamüstü gemiye çıkıp herkesi sırayla sorguya çekecekler. Lütfen onlarla işbirliği yapın. Unutmayın ki böyle bir ıstırap ve şok anında bile korumamız gereken bir ünümüz var. Halk *La Demoiselle du Musarde* adını Liza bu gemide çalışmaya başlamadan çok önce biliyordu. Bu çirkin olay unutulduğu zaman da hatırlamaya devam edecek. Hepsi bu. Gidebilirsiniz."

Kalabalık sakin ve sessizce dağıldı. İnsanlar halıyla kaplı geniş merdivenden çıkarlarken fısıldayarak kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Casilda yüzündeki yaşları silip "İzninle, Larissa," diye mırıldandı ve aceleyle oradan ayrıldı.

Larissa da doğrulup vasisinin yanına gitti ve kendisine sarılması için tek kelime etmeden kollarını iki yana açtı. Ejdergöz ile son derece çirkin baş dümenci Yakışıklı Jack saygıyla birkaç

adım gerilediler. Dumont kıza sıkıca sarıldı.

"Ne düşünüyorsun, Amca?" diye soran kız, yüzünü adamın tertemiz beyaz gömleğine dayadı. Larissa yanağının altındaki göğsün bir iç geçirmeyle inip kalktığını hissedebiliyordu.

"Bence," dedi kaptan, "ev sahibimiz baron sandığımız kadar iyi biri olmayabilir."

Şok olan Larissa hızla geri çekilip kaptana baktı. "Hayır! Buna inanamam. Gördüğüm kadarıyla o çok—"

"Geçen gece Liza'yı ziyaret etmeye geldi," diye yavaşça söze karıştı Ejdergöz. "Rıhtımda nöbet tutuyordum. Gemiye başka hiç kimse binmedi." Larissa yarı elfin altın sarısı tuhaf gözlerine bakıp orada doğru ya da yalan söylediğini anlamasını sağlayacak bir ipucu aradı, ardından kaygılı bakışlarını yeniden Dumont'a çevirdi.

"Bir düşün bakalım," diye devam etti Dumont. "Liza'ya ne kadar hayran olduğunu sen de gördün. Belki Liza'dan burada kalmasını, hatta karısı olmasını istedi." Adam omuz silkip sapsarı kafasını iki yana salladı. "Liza teklifini reddetti. Ne de olsa bir kariyeri vardı. Baron öfkelendi ve. . ."

Larissa'nın içini bir dehşet kaplamaya başladı. Kaptanın anlattıkları korkutucu olsa bile kulağa mantıklı geliyordu, fakat Liza'ya bakarken Tahlyn'in gözlerinde beliren o sevecen bakışı da unutamazdı.

Dumont dikkatini Ejdergöz'e verdi. "Yetkililer gemiye çıktıklarında onlardan kasabaya gidip canlı hayvan satın almak için izin iste. Madem bir süreliğine gemide kalmamız gerekecek, bari açlıktan ölmeyelim." Dumont'un sesinden yoğun bir asabiyet okunabiliyordu. Larissa onun resmi kısıtlamalara illet olduğunu bilirdi.

Ejdergöz kafa salladı. "Peki, efendim. Bir öneride bulunabilir miyim?" Bu nezaket Larissa'nın hatırınaydı; Dumont'la yalnız kaldıkları zaman Ejdergöz açıkça konuşmak için asla izin istemezdi. Dumont evet anlamında başını salladı. "Biraz zaman ayırıp mürettebatı bizzat ziyaret edin. Meraklılar zamanla cinayet gemisine bakmaya gelecekler. Herkesin buna karşı hazırlıklı olması münasiptir."

Dumont kafa sallama hareketini yineledi. Ejdergöz'ün fikri iyiydi. Kaptan Larissa'nın sırtını sıvazlayıp yavaşça kendinden uzaklaştırdı. "Kamarana gidip hazırlık yapsan iyi olur," dedi kıza. Larissa, "Peki," dedi ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Dumont'un yeşil gözleri onu takip etti.

Ejdergöz'ün dokunuşu üzerine kaptan gerçek dünyaya geri döndü ve üvey kızıyla ilgili düşünceleri zihninden kovdu. Dikkatini odaklaması gereken daha mühim meseleler vardı.

O gün *La Demoiselle*'deki herkes için zorlu geçti. Sinirler gerilmişti ve kolayca tartışma çıkabiliyordu. Kamarasında oturan Larissa mümkün olduğunca Liza'yı düşünmemeye çalıştıysa da bunda pek başarılı olamadı. Ellerini başının arkasında birleştirip yatağına uzandı ve tavanı seyretmeye koyuldu.

Larissa'nın kamarası—diğerlerine kıyasla epey geniş olan Dumont'unki hariç—diğer tüm kamaralar gibi ufacıktı. Bir ranzaya, küçük bir ahşap dolaba, bir masa ve sandalyeye yetecek kadar boş alan ancak vardı. Larissa'nın fazla eşyası yoktu. Yalnızca o veya bu limanda rastlayıp hoşlandığı ıvır zıvıra sahipti. Dansçı geçmişinden sadece tek bir objeyi saklıyordu. Çekmecelerden birinde açılır-kapanır cinsten gümüş bir madalyon saklıydı. Madalyonun içinde bir çocuğa ait ufak bir sarı saç demeti bulunuyordu—ağarmadan önceki haliyle kendi saçı.

Oda yalın olmasına karşın Larissa'ya yetiyordu. İhtiyaç duyduğu her şeye sahipti. Onun tek gerçek zevki dans etmekti.

Kapının sertçe çalınması onu daldığı düşlerden uyandırdı. Larissa kapıyı açtığında içeri kırklı yaşlarının başındaki uzun boylu bir insan kadın girdi. Gri tellerin göze çarptığı kapkara saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Üzerindeki iyiden iyiye yıpranmış deri tuniğin altında zincirli bir zırh giyiyordu. Belindeki parlak mor renkli kuşağa bakılırsa yerel milis kuvvetlerine mensuptu. Belindeki kında kısa bir kılıç yer almaktaydı. Yüzündeki ve gri gözlerindeki ifade çelik kadar sertti.

"Bayan Karyele, ben Yüzbaşı Erina'yım. Bayan Liza Penelope'un ölümüyle ilgili olarak sizi sorgulamaya geldim."

*****

Dumont mürettebatının sorgulanması için Baron Tahlyn'in milis kuvvetlerinden yüksek rütbeli subayları gönderdiğini fark etmiş ve bundan zerre kadar hoşlanmamıştı. Bütün gün sinirleri tepesindeydi ve hem kendini hem de tayfaları meşgul etmek için durmadan tamirat ve benzeri konularla ilgileniyordu. Erina bir ara Ejdergöz ile başka bir tayfa olan Brynn'ın karaya çıkıp *La Demoiselle*'e erzak almalarına izin vermiş, fakat dava sonuçlanana dek bu davranışın tekrarlanmamasını şart koşmuştu. Ejdergöz ile Brynn geri döndüklerinde yanlarında sekiz koyun, dört domuz, iki sığır ve birçok tavuğun yanısıra büyük miktarda sebze, meyve ve hububat vardı. Görünüşe bakılırsa limanda uzun süre kalmayı plânlıyorlardı. . .

. . . veya uzun bir yolculuğa çıkmayı.

Dumont o gece sessizce ana güvertenin pruvasına gitti. Islıkla dört tiz nota çaldı ve sağ elinin işaret parmağında minik bir ateş belirdi. Mavi ateş parmağına zarar vermeksizin titreşirken Dumont onu kaldırıp piposunu yaktı ve hafifçe üfledi.

Önceki saatlerde rıhtımı dolduran meraklı kalabalık çoktan gitmişti. Dumont o güne dek hava karardıktan sonra sıradan vatandaşların kendi rızalarıyla evlerinden çıktıkları bir liman kenti görmüş değildi ve Nevuchar Springs de buna bir istisna teşkil etmiyordu. Ama. . . yolda bir hareket vardı. Dumont yeşil gözlerini kıstı. "Ejdergöz," diye seslendi.

"Evet?"

"Buraya gel. Bana orada ne gördüğünü söyle."

Yarı elf gözlerini kısarak Dumont'un belli belirsiz işaret ettiği istikamete baktı. "Bir adam. Elf değil. Uzun boylu. Pelerin giyiyor. Solgun tenli. Bizi izliyor."

"Belinde kuşak yok mu?"

"Hayır, ama buraya bir iş için geldiği belli."

Dumont hafifçe sövüp piposundan derin bir nefes aldı. "Kargat mı?"

"Olabilir." Bulutların arasında bir açıklık belirdi ve ay kısa bir süreliğine yol taşlarını solgun bir ışığa boğdu. Gemiyi izleyen adam sakin bir tavırla ışığın yolundan çabucak çekildi, fakat Ejdergöz o kısacık sürede bile kendisini huzursuz eden bir

şey fark etmişti.

"Raoul?"

Dumont ikinci kaptanının genelde kaygısız çıkan sesindeki gerginliği hissedince kaşlarını çattı. "Evet?"

"Adamın gölgesi yok."

Dumont'un kanı buz kesti. Dolunay altında gölgesi olmayan tek bir tür yaratık tanıyordu. Daha önce yolu o yaratıklarla hiç kesişmemişti ve asla da kesişmeyeceğini umuyordu. Yaratık bir vampirdi.

"Eh," dedi Dumont az sonra, "en azından o lânetli yaratık sudan geçemez. Git Gelaar'ı getir. İkiniz de beş dakika sonra benimle kamaramda buluşun. Bu tuzaktan kurtulmalıyız. Bence Kargat bizi bir daha salıvermemek üzere tutsak etmiş olabilir."

Geminin motorları harekete geçtiği sırada Larissa uyuyordu. *La Demoiselle*'in durumundaki değişimlere hassas olan kız hemen uyandı. Ranzası öyle bir titriyordu ki tam yol ilerlediklerini anlaması uzun sürmedi. Hemen bir kaftan kaptı, alelâcele üzerine geçirdi ve koşarak dışarı fırladı.

O güverte boyunca çıplak ayak koşarken gecenin içinde bir sürü gürültü yankılandı. Kaçış teşebbüsü kıyıdakilerin dikkatinden kaçmamıştı. Larissa tırabzana kadar gidip şaşırtıcı bir hızla kıç tarafında kalan rıhtıma baktı. Milisler kıyıya demirlemiş küçük teknelere doluşuyorlardı.

Larissa hemen aşağıdan bağrışmalar geldiğini duydu ve kafasını oraya doğru çevirdiğinde Dumont'un rampayı bile kaldırmamış olduğunu gördü. Halatlara asılan altı tayfa tahta rampayı sudan çekip güverteye almaya çalışıyordu.

"Larissa, neler oluyor?" diye geldi Casilda'nın bağrışı.

"Sanırım kaçmaya çalışıyoruz," yanıtını verdi kafası karışan dansçı. "Ama Amca'mın bizi nereye götürmeye kalktığını bilmiyorum. Gemimiz hızlı olsa da onların ülkesindeyiz. Bak." Kız gemiye yetişmeye çalışan küçük tekneleri işaret etti. "Bir ara yakıt ikmali yapmamız gerekecek ve—"

"Larissa, sahilden gitmiyoruz," dedi Casilda boğuk bir sesle. Genç kadın pruvadan tarafa bakıyordu. Larissa kafasını onun baktığı yere çevirince adeta kalbi durdu.

Önlerinde kalın, hareketli bir sis bulutu yatıyordu. Dumont *La Demoiselle du Musarde*'ı doğrudan doğruya onun içine sürmekteydi. "Bunu yapamaz," diye mırıldanan Larissa'nın güzel yüzünü yavaş yavaş bir korku ifadesi kaplamaktaydı.

Azıcık aklı olan hiçbir kaptan sisli bir havada denize açılmazdı, zira o tür durumlarda yön bulmak imkânsız hale gelirdi. Fakat Dumont daha da kötüsünü yapıyordu—*La Demoiselle*'i çok az geminin girdiği ölümcül, anormal sisin içine sokuyordu.

Etrafları bembeyaz sisle sarılırken ve Nevuchar Springs gözden kaybolurken dansçının yapabildiği tek şey şaşkın bir sessizlik içinde aval aval bakmaktı.

İki

"Delirdin mi?"

"Hepimizi öldüreceksin!"

"Kaptan Dumont, neler oluyor?"

Kaptan tiyatro salonuna girer girmez soru yağmuruna tutuldu. Bitkin gözüken adamın yeşil gözlerinin altı kıpkırmızıydı ve ağzının etrafındaki çizgiler her zamankinden daha belirgindi. Ejdergöz sessiz bir gölge gibi onu takip ediyordu.

Kızıl saçlara ve duygusuz kahverengi gözlere sahip bir tayfa olan Brynn, merdivene açılan kapıya dayanıp gürültüyle kapattı. Ürkütücü ses bazı oyuncuların korkuyla etraflarına bakınmalarına yol açtı; bu oradaki herkesi susturmaya yetmişti.

"Delirmedim," diye başlayan Dumont ileri geri volta atıyor ve keskin gözlerini kalabalığın üzerinde tutuyordu. "*La Demoiselle*'i sislere sokarak hesaplanmış bir riske giriyorum. Arkamızda gemime ve dolayısıyla da sizin geçim kaynağınıza el koymak isteyen bir polis örgütünü bırakmış bulunuyoruz."

Kaptan sözlerine ara verdi ve dimdik durdu. "Sardan!" diye kükredi. Hızla kafasını kaldıran tenorun suratı bembeyazdı. "Sence Nevuchar Springs'te elf kızlarının peşinden koşmanı isterler mi sanıyorsun? Ya sen, Pakris?" Hokkabazın korku dolu gözleri Dumont'unkilerle buluştu. "Sence o küçücük yere kaç hokkabaz sığabilir? Cinayet gemisinden biri olarak geceleyin kasabada dolaşmak ister misin? Hımm?"

Dumont sözlerinin sindirilmesi için biraz bekledi, ardından konuşmasını sürdürdü. "Bana kalırsa Liza'yı Baron Tahlyn öldürdü ve suçu *La Demoiselle*'deki birine atmayı denedi. Bu kişi herhangi birimiz olabilirdik." Dumont kafasını yavaşça iki yana

salladı. "Bu gemideki hiç kimsenin öyle bir bedel ödemesine göz yummayacağım. Biz bir aileyiz, yoksa unuttunuz mu?"

"Demek onun yerine bizi sislere sokuyorsun," diye bağırdı korodaki kızlardan biri.

Dumont'un bakışları buz kesti ve atılgan genç dansçının teni o soğuk yeşil gözler karşısında gözle görülür ölçüde sarardı. "Peşimizden sislere girecek değiller. Hem Gelaar hem de ben büyücülük yeteneğine sahibiz ve mürettebatıma sonuna kadar güveniyorum. Yakında karaya ulaşacağız—güvenli bir yere. Böylece tüm bu terslikler nahoş bir anı olarak kalacak."

Ya da kâbus olarak, diye mutsuzca geçirdi aklından Larissa. O güne dek hiç kimse tüyler ürpertici sislere girip de dönmeyi başaramamıştı.

Dumont'un gözlerini üzerinde hissetti ve kafasını kaldırıp ona baktı. Kızın dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm oturdu. Ne olursa olsun Raoul Amca o güne dek onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

*****

La Demoiselle kocaman çarkını döndürerek sislerin arasına daldı. Pus çabucak geminin çevresini sarıp onu bir bütün halinde yuttu.

Güverteye çıktığında yoğun sisten başka hiçbir şey göremek Larissa'nın huzurunu kaçırıyordu. Hatta ana güvertenin haricindeki bir kattayken suyu görmek bile mümkün değildi ve nerede durulursa durulsun beyaz perdenin bir metreden ötesi seçilemiyordu.

Daha da rahatsız edici olan şey tuhaf seslerdi—hiçbir uyarıda bulunmadan havada yankılanan ve yerini çabucak sessizliğe bırakan ulumalar, çığlıklar ve inlemeler. Sanki ağza alınmaz yaratıklar görüş alanının hemen dışında geziniyorlardı ve gemiye saldırmalarını engelleyen tek şey şans ve onların da en az gemidekiler kadar kör olmalarıydı. Mürettebat fısıldayarak konuşuyor ve güverteye mümkün olduğunca az çıkıyordu. Tırabzanlara yalnızca zorunlu durumlarda yaklaşılıyordu. Gemi-

nin dışındakiler her neyse tırabzanlar o şeylere gereğinden fazla yakındı.

En az tercih edilen iş derinlik ölçmek olup çıkmıştı. O tür bir görev artık en cesur tayfanın bile renginin solmasına sebep oluyordu. "Sondajcılıkta" bir tayfa geminin iskele ya da sancak tarafının birkaç metre açığındaki bir filikada saatlerce tek başına oturuyor ve ucuna ağırlık bağlanmış bir ölçü ipiyle suyun derinliğine bakıyordu. Fazla karanlık gecelerde—veya yoğun siste—anlamak kolay olsun diye her bir derinliğin işareti farklıydı. Bir buçuk metre için örülerek urgan haline getirilmiş beyaz bir flanel; iki metre için bir deri parçası; üç metre için kırmızı bir kumaş; buharlı gemilerin ideal derinliği olan üç buçuk metre için iki düğüm atılmış bir parça deri kullanılmaktaydı. Daha büyük derinlikler için deri parçasına üç düğüm atılıyor, ipin en üst kısmında ise üzerine yuvarlak bir delik açılmış tek bir parça deri kayış bulunuyordu.

Bir tayfa ne zaman derinlik ölçse hep aynı sonucu ilân ediyordu: "Dibi yok."

Dumont oyuncu kadrosunu prova ve mürettebatı tatbikat yapmaya teşvik etmekteydi. İlk başta gemiye adeta bir büyü yapılmış, belki de korkunç sis içerilere kadar yayılmış gibiydi. Tayfalar iç güvertelerden ayrılmaya çekiniyorlardı. Oyuncularsa korunaklı prova alanlarındayken bile seslerini yükseltmekten korkuyorlardı.

Fakat Dumont'un onların korkularına karşı pek sabrı yoktu. Şarkıcıları seslerini yükseltmeleri için acımasızca azarlıyor, dansçılarla müzisyenleri ise daha enerjik bir performans sergilemeye zorluyordu. Mürettebatı kendi gözüpekliğiyle utandırıyor, teessüfüyle güdülüyor ve dile getirmediği öfkesiyle tehdit ediyordu.

Günler geçtikçe ve sisin içinden aynı korkutucu çığlıklarla iniltilerin haricinde bir şey gelmedikçe *La Demoiselle* mürettebatı normale dönmeye başladı. Herkes anormal sisi ve onun içinden gelen ürkütücü sesleri unutmaya çalışarak kendini işe verdi.

Dokuzuncu günde Casilda kahvaltıdan önce bir iki saat son solosunu prova etmek niyetiyle erken kalktı. Kamarasından

çıktığında yerini koruyan bembeyaz sise bakıp kaşlarını çattı ve rutubetli güverte boyunca ilerleyerek merdivenlere yöneldi.

Ejdergöz de uyanıktı. Adam bir sonraki güverteye çıkan dış merdivenin başında oturuyordu. Tüm tayfalar arasında bir tek o gemiyi saran tuhaf sisten huzursuz olmuyor gibiydi. Casilda başını sallayarak ona soğuk bir selâm verdi ve yanından geçme girişiminde bulundu.

"Yakışıklı Jack kara gördüğünü söyledi," diyen Ejdergöz'ün dikkati, yontmakta olduğu tahta parçasındaydı. "İskele tarafındaymış. Sen de gidip bir baksan diyordum."

Casilda durakladı. Larissa kara görülmesi kadar önemli bir konuda uyandırılmazsa çok kızardı. Casilda iç geçirerek Larissa'nın kamarasına doğru döndü ve dansçının kapısını yumrukladı. "Larissa! Uyan!"

İçeriden boğuk bir küfür geldi. "Saat kaç, Cas?"

"Şafağı biraz geçti. Ejdergöz ileride kara olduğunu söylüyor. Gelip bakmak ister misin?"

Casilda bunu söylerken kendi uykulu gözlerini ovuşturuyordu. Kamaradan başka ses gelmeyince kapıyı bir kez daha acımasızca yumrukladı. Larissa yeniden küfretti. Genç kız bu alışkanlığı *La Demoiselle du Musarde*'da geçirdiği sekiz yıl sonucu edinmişti. Casilda içten bir kahkaha attı. "Hadi ama, seni uykucu!"

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve dışarı Larissa çıktı. Gözleri halen yarı yarıya kapalıydı ve kıyafetlerini—bol bir kırmızı gömlek ile siyah bir pantolon—üzerine alelâcele geçirdiği belliydi. Kısa deri çizmesini bütünüyle giymek için sol ayağını yere birkaç kez vurdu ve incecik beline fazla bol gelen geniş bir siyah kemeri düzeltti. Larissa'nın uzun beyaz saçları karmakarışıktı. Elinde bir saç fırçası tutuyordu. Casilda bir an için dansçının kendisine onunla vuracağını sandı.

"Umarım doğru söylüyorsundur," diye homurdandı Larissa.

İki genç kız birlikte pruvaya gittiler. Kara vaadi ve bu korkunç yolculuğun sona erebileceği düşüncesi tüm korkularına baskın çıktı. Kızlar ilk defa ürkütücü uluma ve inleme sesleri-

nin boğuklaşıp daha uzaklardan gelir gibi olduğunu fark ettiler. Gürültü artık geminin tahtalarının gıcırtısından ve koca çarkının yarattığı şapırtılardan daha alçaktı. Yan yana tırabzana dayanıp karşılarındaki griliği taradılar. Elâ ve mavi gözler klostrofobiye yol açan siste bir azalma olup olmadığını tespit etmeye çalışıyordu.

Erken sabah havası nemli ve soğuktu. Sis Larissa'nın uzun beyaz saçlarını boğulan bir adamın parmakları gibi tutuyordu. Kız farkında olmaksızın narin ellerinden birini kaldırdı ve kendini saçlarının pustan daha şeytani bir şey tarafından kaplanmadığına ikna etmeye çalışırmışçasına karmakarışık buklelerine dokundu. Gözlerini sisten ayırmadan saçlarını taramaya başladı. Yüzünde kaşları çatık bir konsantrasyon ifadesi vardı.

"Dur, bana bırak. Tüm o düğümleri kendi başına açamazsın," diye öneride bulundu Casilda. Saç fırçasını almak için elini uzattı. Zaten sisin ötesini görmeye çalışırken ikisinin birden yorulmasına gerek yoktu.

"Sağ ol," diyen Larissa fırçayı ve karmakarışık beyaz perçemlerini dostuna devretti. "Senin şu solo nasıl gidiyor?" diye sordu. Casilda düğümleri çözmek için fırçayı sertçe kafasına sürterken Larissa dostunun pek de hassas olmayan bu hareketi karşısında yüzünü ekşitti.

Casilda bu soru üzerine kaşlarını çattı. "Hiç de iyi değil," diye itiraf etti. "O en sondaki tiz nota beni hep korkutuyor. Ses perdemin dahilinde olduğunu biliyorum, ama her seferinde endişeleniyorum ve kendime güvenemiyorum. Liza'nın sesi—" Bu noktada sesi boğuklaşan Casilda sözlerine ara verdi ve Larissa'nın saçlarını lüzumsuz bir süratle taramaya başladı.

Larissa devam etmesi için üstelemedi. Birlikte sessizce durup şen şakrak sopranoyu düşündüler. Sessizliği bozan tek şey derinlik ölçen tayfanın "D-i-i-i-b-i-i y-o-o-o-k!" diye ritmik bağrışlarıydı. Adamın ses tonu siste körü körüne çalışmak karşısında duyduğu dehşeti ele veriyordu.

Casilda en sonunda Larissa'nın beyaz saçlarıyla işini bitirdi ve ipeksiliğine gıpta ederek dansçının saçına şöyle bir dokunduktan sonra fırça sapına bağlanmış bir kurdeleyle arkadan

tutturmak istedi. Larissa ansızın yerinden sıçrayarak Casilda'ya fırça ile kurdeleyi düşürttü.

"İşte!" diye çığlığı basan Larissa tırabzandan sarkıp heyecanla bir yeri işaret etti. "Şu kısım açılıyor!"

Larissa en alçaktaki tutacağı kavrayıp daha da sarktı. Açıktaki saçları ani bir esintiyle dalgalanıyordu. Casilda eğilip fırçayla kurdeleyi yerden aldı.

Anormal sisin içinde yolculuk etmek Larissa'yı itiraf edemeyeceği kadar huzursuz etmişti. Geniş hayal gücü sisin içini her bir çığlık ve iniltiye yakışır canavarlarla doldurduğundan dans etmek bile bu gerginliği üzerinden atmasına yardımcı olmamıştı. Fakat karayı görmek ona Dumont'un bilinmeyene yaptığı çılgınca yolculuğun başarılı olduğunu kabul etme zorunluluğunu hissettiriyordu.

Belki de sislerin içinde pusuya yatmış canavarlarla ilgili anlatılar yalnızca söylentiden ibaretti. Zaten tuhaf sesler haricinde her şey öyle gözüküyordu. Sis seyrelmeye başlamıştı ve Larissa ilerideki bir tepenin büyük, karanlık şeklini seçebiliyordu.

Dostunun yanında durup tırabzana dayanan Casilda aniden şiddetle titremeye başladı. Güverte bir anda çok soğumuş gibiydi ve sis her zamankinden daha yapışkandı. Şarkıcı kaşlarını çatıp Larissa'nın kara gördüğü istikamete dikkatle baktı.

Larissa onun az önceki titreyişini duyumsamıştı. "Cas?" dedi endişeli bir sesle. Casilda ona aldırış etmeksizin bakışlarını ilerideki karanlık şeklin üzerinde tuttu.

Şekil halen bir tepe gibi görünüyordu, fakat geminin düdüğü insanın kalbini durduracak kadar beklenmedik bir zamanda tiz bir sesle öttü. Ses iki kez daha tekrarlanınca Casilda ile Larissa dehşet içinde bakıştılar. *La Demoiselle du Musarde*'daki diğer herkes gibi onlar da düdüğün üç kere çalınışının ne anlama geldiğini biliyorlardı—ileride tehlike vardı.

Sisin içindeki tepe onların gözleri önünde titredi ve bir amacı varmışçasına bulundukları yöne doğru belli bir süratle ilerlemeye başladı.

Casilda kendini o kadar çabuk arkaya attı ki dengesini kaybedip güverteye düşer gibi oldu. Tırabzanı yakalayarak denge-

sini korudu ve ona bir silah ya da kalkan tutarcasına sıkı sıkıya sarıldı. "Kraken[1]!" diye bağırdı. Gözleri koca koca açılmış ve hayvani bir korkuyla dolmuştu.

Onun haykırışını duyan tayfalar hemen güvertedeki mızraklara koştular. Halâ korku içindeki Casilda giderek daha hızlı soluk almaya başladı. Larissa dostunu tırabzandan uzaklaştırmayı denediyse de Casilda'nın tahtayı tutan parmakları çok inatçıydı.

"Şuna bak, Larissa, şuna bak!" diye isterik bir edayla konuştu Casilda. "Kocaman, dev gibi! En az bir dağ kadar büyük!"

"Casilda, gel hadi!" Dansçı dostunun belini kavrayıp tüm gücüyle asıldı, fakat elâ gözlerini gemiye yaklaşan et dağından ayırmayan Casilda oraya kök salmışçasına yerini korudu.

Sondajcının muntazam, müzikal bağrışı kesilmişti. Larissa ile Casilda artık adamın çığlık attığını duyuyorlardı. "Beni gemiye çekin!" diye haykırıyordu talihsiz tayfa. "Geliyor! Lütfen, lütfen beni—"

Şiddetli bir şapırtının ardından sesler kesildi.

Beyaz sisin içinden nabız gibi atan gri bir dokunaç çıktı ve kendini güverteye attı. Orada devasa bir solucan gibi kıpırdanırken Larissa'nın ayaklarının yakınında ıslak şapırtılar çıkardı. Güverteye daha güzel zamanlarda bırakılmış bir sandalyeyi sarıp tahtaları parçalayacak bir kuvvetle sıktı ve kalanları açgözlü beyazlığın içine çekti.

Casilda tiz, kulak tırmalayıcı, duru bir sesle çığlık attı. Sesi Larissa'ya şarkı söyleyişini anımsatmıştı. Artık Larissa'nın canına tak etmişti. Casilda'nın bileklerine aşağıdan vurarak ellerini tırabzandan ayırdı. Cas ağlaşarak geriye doğru siner gibi oldu ve Larissa onun elini tuttuğu gibi tehlikeden uzağa çekti. "Gel hadi!"

Birlikte merdivenlere ve geminin içlerindeki tiyatro salonunun güvenli sınırları dahiline koştular. Merdivenden uçarca-

[1] Kraken: Devasa boyutlarda, ahtapot ile mürekkepbalığının bir karışımını andıran saldırgan bir deniz canavarı. (çn)

sına inen Casilda'nın ayakları basamaklara gürültüyle vuruyordu. Larissa onu takip edecek gibi oldu, fakat krakenin o kadar lezzetli bir lokmadan vazgeçmek gibi bir niyeti yoktu.

Yapışkan bir uzuv uzun, kaslı bacaklarından birine değince dansçı çığlık attı. Kalbi güm güm atan kız, iğrenç şey bacağını sarmadan önce yukarı sıçradı. Yaratığın dokunacından damlayan sular güverteyi kaygan bir hale getirmişti ve normalde yere sağlam basan genç kız güverteye inince dengesini kaybetti. Merdivenden aşağı yuvarlanmadan önce bir elini hızla savurarak tırabzanı kavramayı becerdi.

Şapırtıyla güverteye vuran elastik dokunaç onu arıyordu. Larissa ıslak merdivenin geri kalanından düşe kalka inerken kraken onun peşini bırakmadı. Kız ayakları yere değer değmez mızraklardan birine doğru koşmaya başladı. Ağır silahı kaptıktan sonra tüm kuvvetiyle savurup gri, kıpır kıpır dokunacı güverteye çiviledi.

Yaratık acıyla böğürdü. Müthiş bir asılışla mızrağı tahtadan çıkardı ve yaralı uzvuyla birlikte onu da sürükledi. Hızla gözden kaybolan mızrağın arkasından koşan Larissa, hızlı bir atılışla silahın sapını kavradı. Mızrağın canavarın ıslak etinden çıkmadığını görmek onu şaşırttı. Korku dolu bir an boyunca krakenin mızrakla beraber kendisini de aşağıdaki görünmeyen sulara çekeceğini sandı.

Sonra güçlü eller onu tutarak geriye, tırabzandan uzağa çektiler. İnatla mızrağa asılan Larissa onu kurtarmayı başardı. Sis dokunacı yutmadan önce Larissa mızrağın ona en ufak bir zarar bile vermemiş gibi göründüğünü fark etti. Kurtarıcısının kim olduğuna bakmak için kafasını çevirdi ve vasisinin öfke dolu yüzüyle karşılaştı.

Biri ağzını açıp da bir şeyler söyleyemeden önce eli mızraklı dört tayfa kararlı bir yüz ifadesiyle yanlarından koşarak geçti. İlk başta kapıldıkları korkuyu üzerlerinden atmışlardı ve yaratıkla sonuna kadar savaşmaya niyetli gibi görünüyorlardı. Dumont tiyatro salonunun kapısını açıp Larissa'yı içeri itekledi, ardından kapıyı hızla çarpıp kapattı.

Larissa kapının penceresinden bakıp mücadeleyi seyreder-

ken çaresizce bir şeyler yapabilmeyi istiyordu. Birkaç metre ötede dokunaçlardan biri bahtsız bir tayfayı kaptığı gibi çırpınan sureti havaya kaldırdı. Gri uzuv gerildi ve Larissa çıkan iğrenç çatırtı sesini geminin içinden bile duydu. Denizcinin çırpınışları kesildi. Güverteye fırlatılan ceset, yoluna çıkan iki adamı yere serdi.

Ufak, sıska bir suret aceleyle mücadelenin geçtiği yere geldi. Larissa'nın kaşları hayret içinde kalktı. Gelaar bir krakene karşı ne yapmayı umabilirdi ki? O yalnızca bir illüzyonistti! Elf kendisini izleyen dansçının biraz ilerisinde gözlerini kapatıp incecik kollarını sallayarak bir efsuna başladı.

Korkunç kraken bir anda yok oldu. Geriye bir tek etraftaki beyaz sisten biraz daha koyu renkli bir duman bulutu kaldı. "İllüzyonmuş," dedi Larissa soluk soluğa. "Şekil sadece bir yanılsamaymış!"

Ancak koyu renkli duman bulutu dağılmadı. Kraken illüzyon olmasına illüzyondu, ancak aynı zamanda saldırganın gerçek suretini gözlerden saklıyordu da.

Gelaar'ı yaratıktan uzağa iten Dumont, ıslıkla mücadelenin gürültüleri arasında rahatça duyulan birkaç berrak, tiz nota çaldı. *La Demoiselle*'in hemen yanıbaşında devasa bir dalga yükseldi. Larissa bir anlığına su duvarının gemiye çarpacağından emindi. Fakat dalga bunun yerine etrafta yankılanan bir patlama sesiyle bulutumsu yaratığa vurdu. Şaşıran yaratık tamamıyla çözündü ve ürkütücü fakat zararsız sisin içine karıştı. Herkes heyecanla bekliyordu, ancak başka hiçbir şey olmadı. Rahatlayan tayfalar tezahürata başladılar.

En az onlar kadar rahatlayan Larissa kapıyı açıp güverteye çıktı. Kolunun sertçe tutulduğunu hissetti ve dönüp baktığında Dumont'un öfkeden kırışmış suratıyla karşılaştı.

"Dertler Denizi'nin dibini boylayasın be kızım!" diye hışımla bağıran Dumont'un öfkesine korku ve endişe karışıyordu. "Gemi tehlikeye düşerse ne yapman gerektiğini sana söylemiştim, değil mi? Değil mi?" Sözlerini vurgulamak için kızı şöyle bir sarstı. Larissa yüzünü ekşitti.

"Evet, Amca, fakat alt güverteye inecek kadar zamanım

olmadı ve mızrak hemen oracıktaydı—"

"Sakın cevap vermeye kalkma." Dumont kızı bıraktı ve ona dik dik baktı. "Casiope'u uzaklaştıracak kadar zamanın olduğunu gördüm."

"Casilda," diye düzeltti kız.

Dumont yeniden bir öfke nöbetine kapıldı. "Sözümü kesme!" Larissa mavi gözlerini kaçırsa da ağzının bir köşesi neşeyle kıvrılmıştı. Tayfalar onun gazabından köşe bucak kaçıyor olabilirlerdi, fakat o Raoul Amca'nın kendisine zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyordu.

"Pekâlâ," diye sözlerine devam eden Dumont'un ses tonu yumuşadı. "Zarar görebilirdin, çocuğum, ve biliyorsun ki böyle bir şeyi kaldıramam. O yüzden bir dahaki sefere hemen alt güverteye in ve bırak sorunla tayfalar ilgilensinler, tamam mı?"

"Peki, Kaptan. Üzgünüm, efendim."

Dumont güneşte yanmış güçlü ellerinden biriyle kızın çenesini tuttu ve yüzünü kendininkine doğru çevirdi. "Hem ayrıca," dedi şaka yollu, yakışıklı yüz hatlarını bir tebessümle kırıştırarak, "sen gidersen Denizler Kraliçesi'ni kim oynayacak? Hiç kimsede sendeki deniz köpüğüne benzeyen saçlardan yok."

Larissa öyle bir gülümsedi ki adeta yüzü ışıldadı.

Dumont derin bir nefes aldı. Tanrılar aşkına, çocuk amma da büyümüştü. Üstelik çok da güzelleşmişti. Bir an için üvey kızının güzelliğine kapılan kaptan, kendini onun mavi gözlerine bakarken buldu.

"O şey gitti mi, kaptan?"

O anda kaptanı rahatsız etme cüretini göstermiş genç tayfa, Dumont'a samimi bir merakla bakıyordu. Dumont o an için ortalarda bulunmayan fakat hiç şüphe yok ki ikinci saldırısına hazırlanan sis dehşetini hatırladı. Tek kelime etmeden Larissa'nın yanından ayrıldı ve alt güverteye indi. *La Demoiselle* kısa süre sonra ani bir hareketle ileri atıldı.

Larissa uzakta gerçek arazi şekillerinin belirdiğini görünce zevkten dört köşe oldu. Ejdergöz sahiden de kara görmüştü ve Dumont'un oynadığı kumar olumlu sonuç vermişti.

Larissa ortalıkta koşuşturan tayfaların yoluna çıkmamaya

özen göstererek bir halat yığınına yaslandı ve karanın yaklaşmasını seyretti. Görünüşe bakılırsa arazi çoğunlukla düzdü ve Larissa'nın gözüne kıyının yakınlarında epey büyük sayılabilecek bir kasaba çarptı. Kasaba pek çok küçük tekneye ve birkaç tane de daha büyük gemiye ev sahipliği yapan uzun bir rıhtıma sahipti. O sırada teknelerden bazıları denize açılmaktaydı.

Larissa gördüğü denizcilere dostane bir tavırla el salladı. Normalde *La Demoiselle*'in gelişi mutluluk verici bir olaydı ve gemi limana yanaşırken "Buharlı gemi çuf-çuf" bağrışlarıyla karşılanırdı. Ancak burada hiç kimse göz alıcı, büyülü gemiyi beklemiyordu ve Larissa'ya çevrili suratlardaki korkulu, şüpheci ifadelere bakılırsa gemiyi görmek kimseyi memnun etmemişti. *La Demoiselle du Musarde*'ın geldiğini gören tekneler yelkenlerini çevirip ondan hızla uzaklaşmaya başlayınca Larissa'nın sırıtışı kayboldu.

Cesareti kırılan dansçı, dikkatini yeniden yaklaştıkları kasabaya verdi. Artık kasabanın daha büyük bir kısmını görebiliyor ve gözüne çarpan bazı şeyler her ne hikmetse ona sanki tanıdık geliyordu. Dansçı kaşlarını çatıp tırabzana yaslandı. Herhalde bu limanı gemide geçirdiği sekiz yıl boyunca gördüğü bir başkasıyla karıştırıyordu.

O sırada gözüne takılan bir şey, dikkatini liman bölgesinden uzaklaştırmasına sebep oldu. Bu yerde yaşayanlar doğayı kendilerinden uzak tutmakta ancak kısmen başarılı olabilmişlerdi. Kasabanın sağında kalan araziye gür bir orman hakimdi. Ancak bu orman genç kızın o güne dek gördüklerinden çok farklıydı. Ağaçlar kocamandılar ve bataklık sularının içinde yetişiyorlardı. Suyun bulanık yüzeyinden fırlamış budaklı kökler, yaşlı bir adamın dizlerini anımsatmaktaydı. Ağaç tepelerine gri-yeşil saç telleri gibi gözüken tuhaf bir madde dolanmıştı. Suyun kıyıya yakın kesimlerine bitkiler hakimdi, fakat Larissa'nın gördüğü kadarıyla nehir içerilere doğru ilerledikçe giderek genişliyordu.

Larissa bir kez daha kaşlarını çattı. Bu garip arazi nasıl olur da ona bu kadar tanıdık gelebilirdi? Dansçı, Kaptan Dumont'un himayesine girmeden, *La Demoiselle*'i evi bilmeden önceki yılları

düşünmek istemiyordu. Buna karşın o anda hafızasındaki bir anı öne çıkmaktaydı.

Anıyı boş yere bastırmaya çalışarak kafasını salladı. Ansızın dizlerinin bağı çözüldü ve destek almak için tırabzana tutundu. Bu sahil şeridini hatırlıyor, adanın ve kasabanın adını biliyordu. Kulaklarında uzaklardan gelen ve kalp atışını andıran davul sesleri yankılanan Larissa, amcasının kamarasına doğru koşarken sisteki korkunç canavarlardan ziyade masum görünüşlü sahil şeridinden korkuyordu.

Dumont'un kamarası kaptan köşkünün hemen altındaydı. Kapıyı iki eliyle birden yumruklayan Larissa çocuk gibi davrandığının tamamen farkında olsa da bunu umursamayacak kadar korkuyordu. "Amca!" diye tiz bir sesle haykırdı.

Dumont hemen kapıyı açtı. Misafirinin kim olduğunu anlar anlamaz yüzündeki haşin ifade hemen endişeye dönüştü. "Larissa, tatlım, ne var?"

Larissa kül gibi olmuş suratıyla ona bön bön baktı. "Ben—ben—şu ada—"

Kaşlarını çatan Dumont onu nazikçe içeri çekti. "İçeri gel ve oturup anlat," diye yatıştırmaya çalıştı kızı.

Dumont'un odası gemideki en büyük kamaraydı ve gösterişli bir şekilde döşenmişti. Üzerinde pahalı bir ayna bulunan süslü bir gardıroba, iki kabarık koltuğa, etrafı tül perdeyle çevrili büyük bir yatağa ve maun ağacından yapılmış kakmalı bir masaya sahipti. Ayrıca kamarada goblenlerden tut da odaya gelen hiç kimsenin tanımlamaya cesaret edemediği tuhaf nesnelere kadar çeşitli diyarlardan toplanmış bir sürü eşya bulunuyordu.

Kaptan aklı başından gitmiş üvey kızını yatağa oturttu. "Derin bir nefes al," dedi huzur verici bir ses tonuyla, "ve biraz sakinleştiğinde seni bu kadar korkutanın ne olduğunu anlat."

Dansçı denileni yaptı. Az sonra solukları daha düzenli bir hale gelmişti. "Bu yeri tanıyorum," dedi boğuk bir sesle.

Dumont'un bir kaşı kalktı. "Sahi mi?"

Kız kafasını aşağı yukarı sallarken beyaz saçları kıpkırmızı kesilmiş yüzüne düştü. "Uzun zaman önce babamla gelmiştim.

Burası Souragne adında bir ada. Saç—saçlarım burada ağardı. Babam bataklıkta başıma çok kötü bir şey gelmesine ramak kaldığını söylemişti." Başını kaldırıp kaptana baktığında gözlerindeki yalvaran bakış Dumont'un kalbini sızlattı. "Çok korkuyorum, Amca. Aptalca olduğunu biliyorum ama. . ."

Dumont bir kolunu nazikçe ona dolayarak kızın başını kendi göğsüne yasladı ve yanağını beyaz saçlarına dayadı. "Sakin ol, *ma petite*," diye ona güven verdi, "artık benim himayemdesin, babanın değil. Onun gibi seni bırakıp gitmeyeceğim. Bunu sen de biliyorsun, Larissa."

Dumont göğsüne dayalı duran kafanın aşağı yukarı sallandığını hissetti. "Ve orada sana zarar vermeye kalkışan biri olursa önce beni alt etmesi gerekecek."

Kız titrek bir sesle de olsa güldü, sonra biraz geri çekildi. "Böyle düşünmemin budalaca olduğunun farkındayım," diye tekrarladı, "ama o sahil şeridini görmek. . . Amca, hiçbir şey hatırlamıyorum, ama bu yeri her nasılsa anımsıyorum. O davullar!" Baştan aşağı titredi. "Çok ürkütücüydü."

Dumont kaşlarını çattı. "Davullar mı? Ben hiçbir şey duymadım."

Larissa'nın beti benzi attı. "Ben sesler duyduğumu. . . şey, herhalde hayal görmüş olmalıyım. Artık ben de hiçbir şey duymuyorum."

Vasisi derinden gelen gümbür gümbür bir sesle kahkaha attı. "Sen ne tuhaf birisin böyle! Sisten çıkan yaratıklara kafa tutuyorsun, ama bataklıklı ufak bir ada seni korkutmaya yetiyor. Burada sana zarar verebilecek hiçbir şey yok, çocuğum. Söz veriyorum. İstemiyorsan gemiden ayrılmana bile lüzum yok."

Adamın sesi değişmiş, azıcık da olsa küçümseyici bir ton kazanmıştı. Larissa'nın adayı görünce kaçıp giden gururu kıpkırmızı bir utanç dalgasıyla geri döndü. Dansçının gözünde Dumont'un hakkında iyi düşünmesi, kendini iyi hissetmekten çok daha önemliydi.

"Hayır, Amca, hiç gerek yok," diye sert bir sesle karşılık verdi. Ayağa kalkıp kendini toparladı. "Artık iyiyim. Biraz kamaramda oturacağım. Teşekkürler."

Dumont kızın dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını seyretti. Larissa'nın hareketlerinde zarafet ve masum bir güç yatıyordu. Kaptanın dudaklarında yavaşça bir tebessüm belirdi. Larissa'nın bu beklenmedik ziyareti ona harika bir fikir vermişti.

Üç

La Demoiselle du Musarde'ın olağanüstü çirkin baş dümencisi Yakışıklı Jack'in gözünde sahil şeridi hiç de kâbus gibi durmuyordu. Geminin yanaşabileceği bol miktarda geniş alan vardı ve iskelede daha şimdiden bir kalabalık toplanmıştı. Duman canavarının saldırısı ve hemen ardından gerçek sahil şeridini görmenin gemide yarattığı heyecan sebebiyle Jack o sırada kaptan köşkünde yalnızdı.

Kaptan köşkü gemideki diğer birçok yerden daha geniş ve oturmaya elverişliydi. Dümenciler—Yakışıklı Jack, Tane ve Jahedrin—altı saatlik vardiyalar üzerinden çalışıyorlardı. Genelde her bir vardiyada kaptan köşkünde iki dümenci ya da bir dümencinin yanısıra ikinci veya üçüncü kaptan bulunurdu. Kocaman dümen kendisini idare eden herkesten daha büyüktü ve çevrilmesi zordu. Dümenciler çoğunlukla dümen parmaklarından birine asılıp vücut ağırlıklarıyla onu döndürmeye çalışırlardı. İdareciliğin bu fiziksel gereği akıllı fakat biraz fazla sıska olan Ejdergöz'ü bu görevden elerdi, üstelik de keskin görüşlü yarı elfin birçok kimseden daha uzağı görebilmesine rağmen.

İçeride dümenciye arkadaşlık etmek için bulunanlara yönelik rahat bir de koltuk bulunuyordu. Düdüğün yanısıra kıçtaki motor odasıyla iletişimi sağlayan ses tüpü ile geminin telgrafı da dümendeki şahsın kolayca erişebileceği bir mesafedeydi. Büyük pencereler geminin önüyle sancak ve iskele taraflarının rahatça görülmesine olanak tanıyordu. Arkadaki dar bir merdiven doğrudan doğruya Dumont'un kamarasına açılmaktaydı.

Jack elini uzatıp telgraftaki manivelayı "yavaş" konumuna

getirdi. Kendi kendine sırıttı. Bu hareketi sonucu sağ şakağından sol kulağına kadar yüzünü bir boydan bir boya aşan üç adet beyaz yara izi tiksindirici bir görünümle kırıştı.

Uzun boylu, güçlü kuvvetli Yakışıklı Jack o yara izlerinden epey gurur duyuyordu. Onları Arkandale'de bir kurtla boğuştuğu sırada edindiğini söyleyip böbürlenirdi. Sarhoş olduğu zamanlarda, ki bu sık sık gerçekleşirdi, öyküyü öyle bir abartırdı ki rakibi bir kurt adam olup çıkardı.

Onu duyabilecek mesafede oturan ve bu tür şeylerden endişelenecek kadar ayık olan kimseler birbirleriyle bakışırlardı. Yakışıklı Jack doğru söylüyor olabilir, diye mırıldanırlardı kendi aralarında; tanrılar biliyor ya, gecenin bir vakti *La Demoiselle*'e gelmiş ve kendisini Arkandale'den götürecek bir iş için yalvarmıştı...

"Ah, ne de güzel bir kız,
Vuruldum gözlerine.
Ama benim zavallı kalbim,
Zaten aşık Denizler Kraliçesi'ne!

Denizler Kraliçesi, hey, hey,
Beni çok fena büyüledi,
Ondan başkasını sevemem
Varsa yoksa Denizler Kraliçesi."

Yakışıklı Jack sesindeki müzikal uyum eksikliğini—ki bu epey fazlaydı—coşkusuyla ve ciğerlerinin kuvvetiyle fazla fazla kapatırdı. Bu onun *Korsan Hazinesi* oyunundaki en sevdiği şarkıydı ve onca zaman siste bocaladıktan sonra karayı görmenin yarattığı neşeyle sesi daha da gür çıkıyordu.

"Kahretsin, Jack, gemimde şarkı söylememen gerektiğini biliyorsun!" diye bağırdı Dumont, kamarasından çıkıp merdiveni tırmanırken.

Jack tokat yemiş bir köpek gibi büzüldü. Her kaptanın kendine özgü bir batıl inancı vardı. Dumont'unki gemide şarkı söylenmesiydi. Yalnızca oyunda rol alan sanatçılara izin vardı ve

onlar bile gösterinin şarkılarıyla sınırlıydılar.

"Üzgünüm, Kaptan. Aklımdan uçuvermiş, hepsi bu. Niyetim kötü değildi, efendim."

Dumont'un hoşnutsuz yüz ifadesi değişmedi. Yakışıklı Jack'in sözleri bir dereceye kadar doğruydu. Niyeti asla kötü olmazdı. Sarhoş olduğu ve gemiyi neredeyse karaya çıkardığı zamanlarda bile. Bazı çekici müşterilere bakıp pis pis sırıttığı ve şikâyet etmelerine, bu gemiye bir daha ayak basmayacaklarına and içmelerine sebep olduğu zamanlarda bile. Tüm emirlere rağmen şarkı söylediği zamanlarda bile.

Yine de Jack'in kendince faydaları yok değildi. Ayık olduğunda gemideki en iyi dümenci oydu. Ejdergöz bile bilinmeyen sularda gemiyi idare ederken Jack'te bulunan içgüdülere sahip değildi. Kaptanına sadık bir adamdı ve sıkı çalışıyordu. Ayrıca kendisine iş verdiği için Dumont'a acınası ölçüde minnettardı.

"Peki," diye iç geçirdi Dumont, "kötü niyetli olmadığını biliyorum, delikanlı."

Rahatlayan Yakışıklı Jack sırıttı. "Siz tam bir beyefendisiniz, efendim, hep bunu söylemişimdir. İşte, Kaptan." Jack yana çekilerek dümeni Dumont'a devretti. Dumont her ne kadar idareyi Jack ve diğer dümencilere bıraksa da *La Demoiselle*'i limana bizzat yanaştırmak gibi bir adeti vardı.

Dumont kendi boyundan daha yüksek olan dümeni tuttu. Güçlü elleriyle dümen parmaklarını sahiplenircesine kavrarken yaklaşan rıhtıma dikkatle baktı. Az sonra uzanıp düdüğü çalarak tiz sesin etrafta yankılanmasına sebep oldu.

"Jacky," diye mırıldanan Dumont, dümeni yavaşça sancak tarafına doğru çevirdi, "sis yaratığıyla yapılan mücadeleyi gördün mü?"

"Evet efendim, gördüm. Dalgaları ona karşı kullanmak ne kadar da akıllıca—"

"Evet, evet. Ama Bayan Karyele'nin aşağıda canını tehlikeye attığını gördün mü?"

Jack sertçe yutkundu. Dumont'un net bir cevap istediği belliydi, fakat Jack o cevabın ne olduğunu bilmiyordu. "Eee. . . evet efendim, gördüm." Bir tahmini göze aldı. "Çok cesur bir

kız, öyle değil mi, efendim?"

Dumont bakışlarını dümencisinin üzerine çevirince Jack daha da büzüldü. "Tanrılar aşkına be adam, o benim üvey kızım *ve* baş dansçım. Cesur olsun veya olmasın, tehlike belirdiği vakit güverteye çıkmamalı!" Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Bayan Karyele'ye bir ders vermem gerekiyor ve senden yardım etmeni istiyorum."

Jack'in gözleri pörtledi. "Ben mi, efendim? Tabi, efendim!"

Dumont tebessümünü saklı tuttu. Ses tonu sakin ve dostaneydi.

"Bu kadar hevesli olmana sevindim, Jack. Kısa zaman içinde limana yanaşmış olacağız ve ben kasabanın lideriyle buluşmak için karaya çıkacağım. Sonra yarın hep beraber—"

"Geçit töreni!" diye mutlulukla araya girdi Jack. "Kaptan, törenini izlememe izin mi vereceksiniz?"

Geminin denizcilerin kaldıkları bölümünden her akşam sesini duyduğu gösterilere birebir tanık olma fikri dümenciyi çok heyecanlandırmıştı. Nehir gemisindeki oyuncuların kostümlerini giyerek ana caddede geçit töreni düzenlemeleri ve gösteriden birkaç sahne canlandırmaları adettendi. Uğradıkları çoğu kasaba eğlenceye öyle hasret kalmıştı ki büyü ile müziği ucundan kıyısından göstermek bile *La Demoiselle*'i doldurmaya yetiyordu.

Dumont oyuncularla tayfaları ayrı tutmaya hep özen göstermiş ve tayfaların bir kez bile töreni seyretmelerine müsaade etmemişti. Görünüşe bakılırsa Jack bu sefer de hüsrana uğramaya mahkumdu.

"Hayır, Jacky, korkarım bunu yapamam. Kuralları biliyorsun." Hayalleri yıkılan Jack'in tipsiz yüzündeki pişmanlık, onu daha da az çekici gösteriyordu. "Dediğim gibi, geleneksel geçit törenimizi yapacağız. Daha sonra oyuncularla kasabalılar kaynaşırlarken Bayan Karyele şüpheli bir şahıs tarafından rahatsız edilecek." Kaptan bunu dedikten sonra Jack'e imalı imalı baktı.

Jack'in kalın kaşları çatıldı. "Ben mi?"

"Sen, Jacky. Tabi kılık değiştirmiş olarak. Zavallı Bayan Karyele'yi tehdit edeceksin ve ben de onu kurtarmaya koşaca-

ğım. Sonra sen karanlığa karışıp gemiye dönerken ben de Bayan Karyele'ye aptalca risklere girmenin ne kadar tehlikeli olduğunu anlatacağım." Dumont bakışlarını daha da sertleştirdi. "Sana güvenebilirim, öyle değil mi, Jack?"

Yakışıklı Jack şevkle kafa salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi yemek odasına gidip Brock'tan sana yiyecek bir şeyler vermesini iste. Ona benden izin aldığını söyle."

"Teşekkürler, efendim." Yakışıklı Jack alnına düşen yağlı saçlara şöyle bir dokunup kaptan köşkünden ayrıldı. Giderken Brock'un pişirdiği güzel yemekleri düşünüp dudaklarını yalıyordu.

Dumont adamın gidişini seyrederken güçlü yüz hatlarına küçümseyici bir ifade egemendi. Jack'e ve kusurlarına yeterince katlanmıştı. Geçit töreninden sonra plânladıkları nihayet o budaladan kurtulmasını sağlayacaktı.

Kaptan dikkatini bir kez daha rıhtıma verdi. Limanda artık büyük bir kalabalık bekliyordu. Gemi, Dumont'un kalabalıktaki suratlarda anlaşılır bir şüphe okumasına yetecek kadar karaya yakındı. Yakında *La Demoiselle*'in büyüleyici oyuncuları sayesinde hepsinin korkularını ortadan kaldıracaktı. Dumont uzanıp bir ipe asıldı ve nehir gemisinin düdüğü yeniden öttü. Rıhtımdaki bazı insanlar şaşırıp yerlerinden sıçrayınca kaptan gülümsedi.

Bu yerde yaşayanlardan bazıları—Larissa ne demişti? Souragne, evet, işte bu—çok iyi giyimliydi. Siyah saçlı genç bir züppenin üzerinde ipek bir tunik ve kaliteli deri çizmeler var gibi gözüküyordu. Genç adam buharlı gemiyi daha iyi görebilmek için hafifçe dönünce güneş ışıkları bir şeye çarpıp yansıdı. Dumont keskin gözleriyle bunun bir mücevherat olduğunu fark etti. Züppenin yanındaki koyu tenli ve çekici bir genç kız da en az onun kadar iyi giyimliydi. Kulaklarındaki küpeler uzun, narin boynundaki pırlantalarla uyumluydu.

Zengin çiftin hemen yanında pejmürde kılıklı ince, uzun boylu bir adam duruyordu. Çift tiksinti dolu birer yüz ifadesiyle ondan uzaklaştı. Araya dikkatle ve merakla gemiyi süzen

sokak çocuklarının çöküк, pis suratları karışıyordu. *La Demoiselle du Musarde*'ın göz kamaştırıcı görüntüsü ufaklıkları günlük işleri olan yankesicilikten alıkoyuyor ve tüm kasabanın dikkatini üzerinde toplamış gibi görünüyordu.

Dumont düdüğü bir kez daha öttürdü ve nehir gemisini yılların getirdiği bir ustalıkla iskeleye yanaştırdı. Bulunduğu yüksek konumdan tayfalarının rampayı indirmekte olduklarını görebiliyordu. Merakın yerini korku alan rıhtımdaki insanlar aceleyle gerilediler.

Dumont'un dikkati tayfalarının faaliyetlerinde değil ayak basmak üzere olduğu yer ve orada yaşayan insanlara odaklanmıştı. Kasaba çeşitlilik vadeder gibi gözüküyordu. Dumont uzaktaki görkemli malikâneleri seçebilmekteydi. Bunlar liman civarına kümelenmiş köhne binalara tezat teşkil ediyordu. Göründüğü kadarıyla burada balıkçılıktan ziyade çiftçilik öne çıkmıştı. Herhalde yumuşak görünümlü züppe, o cafcaflı malikânelerden birinde yaşıyor, büyük-büyükbabasının alın teri veya bir grup kölenin emeği sayesinde rahat bir yaşam sürüyordu. Liman bölgesinin virane görünümü ise daha gizli saklı işleri, dolayısıyla da daha çabuk—ve daha tehlikeli yollardan—kazanılabilecek bir serveti işaret ediyordu.

Ne kadar da hoş bir seçenekler arbedesi, diye yavaşça gülümseyerek aklından geçirdi Dumont. Burada tecrübe edebileceği birçok yeni ve heyecan verici şey vardı—yeni adetler, yeni fikirler, yeni yaratıklar. Pek çok çekici kadın yakışıklı, zengin Dumont'un niye yerleşik bir hayat sürmediğini—veya ne diye kendini suya hapsettiğini—merak etmişti.

Ancak çeşitlilik arzusu tıpkı bir sirenin[1] şarkısı gibi diğer tüm çağrıları bastırıyordu. Dumont karşılaştığı kimselerde, gittiği yerlerde, üzerinde yürüdüğü arazilerde, edindiği bilgilerde, yaşadığı maceralarda hep çeşitlilik arardı. Bu haz Dumont'un tek bir yere ev demesini engelliyordu. Kısacası uzun boylu, güçlü kuvvetli kaptan çeşitliliğe aşıktı.

---

[1] [1] Siren: Şarkısıyla denizcilerin aklını çelen efsanevi bir deniz yaratığı. (çn)

İş konusuna gelince, züppeler ve malikâneleri *Korsan Hazinesi*'nin mali başarısı için olumlu bir işaretti. Ayrıca kasabanın kirli yüzü daha karanlık eğlence türlerini müjdeliyordu.

Dumont'un tebessümü genişleyerek bir yırtıcının sırıtışına dönüştü. Tayfalar gemiyi iskeleye bağladılar ve kaptan süratle rampadan indi.

Kaptan köşkünden çıkar çıkmaz Dumont'un fark ettiği ilk şey rutubet ve hava sıcaklığıydı. Halen günün erken saatlerinde olmalarına rağmen hava sıcak ve boğucuydu. Darkon'da üşümemek elde değildi, fakat yaz buraya geleli çok olmuştu. Daha karaya adımını bile atmadan Dumont'un yüzünde ince bir ter tabakası belirmişti bile.

Kendisine çok büyük gelen abartılı nakışlara sahip mavi bir tunik giymiş ufak tefek, sıska bir adam kalabalıkta öne çıktı. İncecik boynuna süslü bir gümüş zincir asılıydı. Adam yürürken kalabalık ona yol açıyordu. Adam Dumont'un yanına vardığında kaptanın yüzüne bakmak için kafasını kaldırdı, başparmaklarını süslü kemerine taktı ve genzini temizledi.

"Adım Bernard Foquelaine," dedi ince, yüksek perdeli bir sesle. "Ben üzerinde bulunduğunuz Souragne adasındaki Port d'Elhour'un başkanıyım. Tahmin edebileceğiniz gibi topraklarımıza pek sık yabancılar uğramaz. Ziyaretinizin sebebi nedir?"

Demek Larissa bu yerin ismini söylerken yanılmamış, diye kafasından geçirdi kaptan. Dumont bembeyaz dişlerinin gücünü sonuna dek kullanan en iyi tebessümünü takındı ve iri ellerinden birini kaldırdı. Foquelaine çekinerek de olsa, kendi nemli avucunu uzattı.

"Başkan Foquelaine, güzel kasabanızı ziyaret etmekten çok mutluyum. Ben Kaptan Raoul Dumont. Bu da gemim *La Demoiselle du Musarde*. Hiçbir diyarda eşi benzeri olmayan bir gösteri gemisidir. Buraya misafirler, dostlar ve dürüst oyuncular olarak geldik."

Foquelaine'in berrak mavi gözleri azıcık ışıldadıysa da gerginliğini üzerinden atamamıştı. Arkasındaki kalabalık heyecanla mırıldanmaya başladı. "Ne tür bir gösteri?" diye sordu başkan.

Kalabalığın meraklandığını gören Dumont bu sefer onlara hitaben konuştu. "Gemimizde her tür eğlenceyi bulabilirsiniz, bayanlar ve baylar. İçinde en iyi danslar ve şarkıların olduğu *Korsan Hazinesi* adlı bir oyunumuz var. Ayrıca dürüst bir kâğıt oyunu ve—"

"Ateş yiyenlerden de var mı?" diye seslendi zengin çiftin yanında duran bir adam. Dumont'un sesine bakarak tahmin ettiği kadar pasaklıydı ve çok uzun bir süredir banyo yapmamış gibi kokuyordu.

Dumont tek kelime atlamadan veya tebessümünden zerre kadar eksiltmeden dönüp adamı işaret etti. "Olmaz olur mu, bayım, üstelik sizi hayrete düşürecek bir sürü büyücümüz de var. Başkan Foquelaine, güzel limanınızda kalmak ve çok uygun ücretler karşılığında halkınızı eğlendirmek için sizden izin istiyorum."

Tereddüde düşen Foquelaine hızla gözlerini kırpıştırdı. "Şey..."

"Bırakın size—hepinize—*La Demoiselle*'de geçireceğiniz bir akşamın nasıl bir tecrübe olacağını tattırayım. Yarın alacakaranlıkta oyuncularım gösterimizden birkaç sahne sergileyecekler. Ve sevgili bayım," diye ekleyen Dumont, kir pas içindeki adama doğru dönüp sanki bir kralla konuşuyormuşçasına şunu dedi, "eğlenmeniz için ateş yiyenlerimiz, hokkabazlarımız ve illüzyonistlerimiz tam kadro hizmetinizde olacaklar."

"Hımın," diye mırıldanan Foquelaine halâ tamamen ikna olmamıştı. "Bu bize kaça patlayacak?"

Dumont son derece cömert bir tavırla sırıttı. "Tek bir kuruş bile harcamayacaksınız, Başkan Bey. Bu benden size bir armağan. Üstelik gördüklerinizi beğenmezseniz oyuncularım ve ben hemen gemimize dönüp buradan ayrılacağız. Anlaştık mı?"

Başkan Foquelaine'in bu fikirden hoşlanmadığı belliydi, fakat halkının heyecanını da sezebiliyordu. Orada yaşayanların hayatlarında bu gösteri gemisi kadar parlak veya güzel bir şey yoktu. Çok az kimse sislerden geçerek Souragne'e gelirdi ve bunların çoğu ürkek, mahvolmuş kişiler veya kötü kalpli, açgözlü yolcular olurdu.

"Pekâlâ," diye teslim oldu Foquelaine. "Mürettebatınız karaya çıkabilir."

Dumont aç bir kaplan gibi gülümsedi. Her şey plâna uygun gelişiyordu.

Dumont *La Demoiselle*'e döner dönmez mürettebatından yedi kişiyi topladı ve kamarasına götürdü. Dumont onları içeri soktuktan sonra çabucak etrafına bakındı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Beyler," diye başlayan kaptan büyük ve rahat koltuklardan birine kurulup gözlerini ayaktaki adamlara dikti, "ne istediğimi biliyorsunuz."

Adamların yedisi de kafa salladı. Yalnızca Ejdergöz kapıya yaslanmaya cesaret edebilmişti. Yarı elfin bıçağı elindeydi ve yontmakta olduğu tahta parçası belli bir şekle girmeye başlamıştı. Dökülen tahta kıymıkları ayaklarının dibinde birikiyordu. Bu durum Dumont'un umurunda değildi.

"Ejdergöz, Tane ve Jahedrin, sizin kasabaya inmenizi istiyorum. Mümkün olduğunca halkın arasına karışın. Barlarına, genelevlerine, hatta mümkünse şüphe uyandırmadan evlerine girin."

Üç adam sırıtarak hoşnut gözlerle bakıştılar. İşin kolay kısmı bu sefer onlara denk gelmişti.

"Ama dikkatsizlik etmeyin," diye uyarıda bulundu Dumont. "Tacize uğramış tek bir fahişe, tek bir sarhoş kavgası, çalınan tek bir gümüş sikke bile duymak istemiyorum. Yoksa yaptıklarınızı duyurur ve sizi Port d'Elhour halkının ellerine teslim ederim. Kargat gibi olmayabilirler, ama bahse girerim ki onların da suçluları cezalandıracak nahoş yöntemleri vardır."

Dumont'un gözlerinde şakadan eser yoktu. Adamlar kaptanın dediğini yapacağını biliyorlardı. Hiçbiri bu sözlerden alınmamıştı. *La Demoiselle*'de çalışmanın olağanüstü avantajları olduğu kadar o avantajları dengeleyecek ölçüde tehlikeleri de vardı ve hepsi de uzun zaman önce kaptanın şartlarına razı olmuştu.

"Astyn, Philippe, Brynn ve Kandrix, siz filikayı alıp bataklığı keşfe çıkın," diye sözlerini sürdüren Dumont piposunu aldı

ve içini meyve kokulu bir tütünle doldurmaya başladı. "Ne aradığımı biliyorsunuz. Onun gibi bir şey görürseniz alıp getirin."

Adamlar kafa salladılar.

"Muhteşem. Hepiniz iyi çocuklarsınız. Yarın akşamki geçit töreninden evvel bana rapor verin. Her zamanki gibi ilgimi çekecek bir şeyi ilk getireniniz benim cebimden kasabada bir gece geçirir." Dumont hafifçe ıslık çaldı, sonra da işaret parmağının ucunda beliren mavi alevle piposunu yaktı. "Gidebilirsiniz."

Adamlar onu selâmladıktan sonra kaptan köşküne çıkan küçük merdiveni değil de giriş kapısını kullanarak sırayla kamaradan ayrıldılar. Ayağa kalkan Dumont hoş kokulu piposundan bir nefes çekti ve duvardaki pencereden dışarısını seyretti.

Gündüz büyük bir hızla akşamüstüne dönüşüyordu. Ağaçlar hareketsizdi ve üzerlerindeki yosunlardan damlayan sular serinletici bir rüzgârın etkisine maruz kalmaksızın dümdüz yere düşüyordu. Dumont'un yeşil gözleri bataklığı taradı, ardından yeniden liman bölgesine ve güneydeki mağrur malikânelere çevrildi. Gülümsemeye başladı. Burası hem onun hem de gemisi için yeni, keşfedilmemiş bir yerdi. Yarını sabırsızlıkla bekliyordu.

"Benim için neler saklıyorsunuz?" diye fısıldadı ağaçlarla sulara, kulübelerle malikânelere. "Neler bulacağım?"

Dört

"Girebilirsiniz," diye seslenen Larissa, elindeki tıpayla içinde mavi boya bulunan küçük şişenin ağzını tıkadı.

Geçit töreni münasebetiyle Rose kostümüne bürünmüş Casilda içeri girdi. Kıyafeti Dumont'un anavatanı Richemulot modasını birebir yansıtıyordu. Dolgun, biçimli vücudunu saran yumuşak ipekten dikilmiş kısa kesimli pembe elbise, Casilda'nın hatlarını en iyi şekilde gözler önüne sermekteydi. Simsiyah saçları toplanıp nakışlı fiyonklarla bağlanmıştı. Yoğun bir makyaja hedef olmuş elâ gözleri ışıl ışıldı. Ağzı ile yanakları, üzerindeki elbiseyle aynı pembe tona boyalıydı.

Larissa aynada kendine baktı ve makyajının son rötuşlarını yapıp gülümsedi. "Oh, Cas, bu kıyafet sana çok yakışıyor. Rose rolüne çok uygunsun."

Casilda gözlerini devirip şaka yollu surat astı ve iki kız aynı anda kahkahaya boğuldular. *Korsan Hazinesi* oyununda mide bulandıracak kadar tatlı bir genç kız olan Rose karakteri, ıstırap içinde yüzen Florian'ın sevgisini kazanıyor ve onu kötü kalpli Denizler Kraliçesi'nin—bu da Larissa'nın rolüydü—pençesinden kurtarıyordu.

Casilda dostuna bakıp gülümsedi. "Hareket kabiliyetim bir ineğinki kadar olmasa senin rolünü isterdim. Benimkinden çok daha eğlenceli."

Larissa güldü. "Evet, ama benim o rolü almamın tek sebebi boğazı şişmiş bir ineğin şarkı söyleme kabiliyetine sahip olmam." Larissa alçakgönüllülük etmiyordu. Şarkı söylediğinde sesi cıyaklar gibi çıkardı ve o yüzden bunu pek sık yapmazdı.

"Denizler Kraliçesi" ayağa kalktı ve kostümünü giymeyi

tamamladı. Casilda onu hayran gözlerle süzdü. Larissa'yı bu kıyafetin içinde yüzlerce kez görmüşlüğü varsa da her bakışında baştan aşağı ürpermeden duramıyordu. Larissa en sade giysiler içinde bile çok hoş bir genç kızdı. Denizler Kraliçesi kostümünü giyince ise nefes kesici bir hale geliyordu.

İnce vücudu boynundan başlayan ve hayal gücüne pek yer bırakmayan dar, parlak bir mavi maddeyle kaplıydı. İncecik mavi-yeşil tül kumaşın kızın zarif suretini gözlerden sakladığı pek söylenemezdi. Elbiselerine ve saçlarına minicik deniz kabukları tutturulmuştu. Dumont'un gözüne sıkça çarpan alışılmadık beyaz yelesi dalgaların üzerindeki köpüğü andırıyordu. Sonuçta ortaya hafif gerçek ötesi bir görünüme sahip güçlü bir kadın imajı çıkıyor ve Larissa sahneye her çıkışında izleyicilerin nefesi kesiliyordu.

Casilda'nın zihni daha ciddi konulara odaklandı. "Sahneye çıkabilecek misin? Dün gece çok endişeliydin."

Larissa önce tereddüt ettiyse de daha sonra kafa salladı. Konuşmalarının ardından Dumont'a ettiği gözüpek sözler sahte bir cesaret gösterisinden ibaretti. Vasisinin kamarasından ayrıldıktan sonra günün geri kalanı ve gecenin tamamı boyunca yatağının bir köşesine büzülüp yatmıştı. Casilda akşam yemeğinden sonra onu görmeye gelmişti ve Larissa durumu ona da anlatmıştı. Casilda tabi ki kıza şefkat göstermişti, fakat dansçının ne demek istediğini tam olarak anladığı söylenemezdi. Zaten hiç kimse anlayamazdı.

Casilda gittikten sonra Larissa uyumaya çalışmıştı. Uzaktan gelen davul sesleri yeniden başlamış ve gürültü bu sefer bir türlü kesilmemişti—hatta Larissa kafasını yastığın altına soktuktan sonra bile. Neyse ki gürültü gecenin bir vakti durmuştu.

Larissa ayağa kalktı, çekmecelerden birini açtı ve gümüş madalyonu çıkardı. Saçlarıyla yavaşça oynayarak hayalinde Aubrey Helson'ı canlandırdı. Babasını her düşündüğünde olduğu gibi içini kederle karışık bir küskünlük doldurdu. Larissa'nın babası iyi biri olmasına rağmen güçsüzdü de. Larissa'nın onunla ilgili son anıları adamın sarhoşluğuna ve kumara düşkünlüğüne dair hatıralarla kirlenmişti. Adam sekiz yıl önce

Larissa'yı terk etmiş ve kızı yetiştirme görevini Raoul Dumont üstlenmişti. Larissa Karyele sekiz yıl önce doğmuştu.

Öten düdük dansçıyı daldığı kasvetli hayallerden çıkardı. "Şimdi mi?" diye inleyen Larissa, geçit töreni boyunca kostümünü saklamakta kullanacağı pelerini kaptı.

Casilda kapıyı açtı ve şaka yollu eğilerek dostuna yol verdi.

*****

"Eee?" diye sordu Dumont. "Tören başlamak üzere, o yüzden rapor vereceksen çabuk ver."

Ejdergöz kafasını sağa sola salladı. "İlgi çekici bir şey yok, Kaptan. Burada bulmaya değer bir şey varsa bile hem onu hem de onunla ilgili bilgileri saklamayı çok iyi becermişler."

"Burada yaşayanlar çok batıl inançlı," diye bildirdi Jahedrin. "Hayvanlardan ruhlara kadar her şeyin şekline bürünen tabiat tanrılarından bahsediliyor. Bir de bataklıktaki bazı şeylerden. Halk bataklıktan *cidden* çok korkuyor."

Ejdergöz kafa salladı. "Orasının Ölüler Efendisi'nin evi olduğunu söylüyorlar. Bu artık her kimse çoğu zaman başkalarını rahatsız etmiyormuş. Bataklığa girmezsen sorun çıkmıyormuş. Ama bazen bataklık senin peşinden geliyormuş."

Dumont kaşlarını çattı. Bataklığa gönderdiği adamlar gecikmişlerdi. Hiçbir terslik çıkmamasını umuyordu. "Anlaşılan çabalarımızı bataklık üzerinde yoğunlaştırmalıyız," diye mırıldandı.

Kamaraya huzursuz bir sessizlik hakim oldu. "İki Tavşan Hanı'ndaki bira epey güzel," diye belirtti Tane. Dumont kahkaha atarak ortamdaki gerginliği aldı.

"Eh, işte *bu* çok iyi haber," diye kıkırdadı. "Aferin, çocuklar. Gidip karnınızı doyurun." Dumont adamlarına kızgın değildi. Bir şey bulamadılarsa bunun araştırma eksikliğinden kaynaklanmadığını biliyordu.

Tayfalar giderlerken Dumont da kaptan köşküne çıkan merdiveni tırmandı. Bulunduğu yüksek yerden oyuncuların kasabadaki geçit törenini memnuniyetle izledi. Sokaklar öyle

kalabalıktı ki Dumont bu etkinliğe tüm kasabanın katılmış olabileceğini düşündü.

Hokkabazlar, ateş yiyenler ve diğer geleneksel göstericiler önden gidiyorlar, onları Sardan ile mandolini izliyordu. Dumont fiziksel hüner gösterilerinden etkilenmeyen müşkülpesent bayanların ozanın güzel sesi ve çekici görünümünden büyülendiklerini keyifle fark etti. Sardan oyunda asi ruhlu Florian'ı canlandırıyor ve Dumont gittikleri diğer tüm yerlerde olduğu gibi Port d'Elhour'da da çocuksu görünümlü genç aktörün bayan arkadaş sıkıntısı çekmeyeceğini tahmin ediyordu.

Onun peşindeki Gelaar, kendisine yol veren kalabalığın içinde kararlı adımlarla ilerlemekteydi. Elfin geçişini seyreden kasabalıların yüzlerinde hayret ve biraz da korku yer alıyordu. Adamın peşisıra gelen illüzyon bir grifin, ateşkuşu ve tekboynuz oradakilerden hayret nidaları ile alkışların yükselmesine sebep oluyordu. Gelaar'ın ayakları altındaki taş döşeli yol ansızın ışıldadı ve çiçeklerle bezeli bir köy yoluna dönüştü. Kalabalık bunu görünce deli gibi alkış tuttu.

Sırada bağrışıp gülüşen akrobatlar vardı ve onları Larissa'nınkine benzese de o kadar dramatik olmayan kıyafetler kuşanmış koro üyeleri izliyordu. Larissa ile Casilda daha evvelden kasaba meydanında yapılacak gösteri için hazırlanmaya gitmişlerdi. Denizler Kraliçesi'nin erdemli Rose'u hapsettiği ikinci perdeden bir sahneyi canlandıracaklardı.

Dumont tam basamaklardan inmek için dönmüştü ki göz ucuyla bir hareket tespit etti. Birbirine bağlanmış birkaç kalası andıran filika geri dönüyordu. İçinde tek bir adam varmış gibi görünüyordu ve kürekleri de o kişi çekmekteydi. Mesafe onun kim olduğunun anlaşılmasına izin vermeyecek kadar fazlaydı.

Dumont öfkeyle küfretti. Budala herif! Dönmek için bundan daha kötü bir zaman seçemezdi. Dumont yol kenarına dizilmiş kalabalığa endişeli gözlerle baktı. Geçit töreninin liman bölgesinden uzaklaştığı ve kalabalığın sevinçle onu izlediğini görünce rahat bir soluk aldı.

Ana güverteye inen Dumont, batmakta olan güneşin son ışınlarına karşı elini gözlerine siper etti. Filikadaki tayfa Br-

ynn'dı. Kızıl saçlı denizci düzenli, hatta mekanik denebilecek hareketlerle küreklere asılıyordu. Artık Dumont'un giysilerinin yırtıldığını ve kanla lekelendiğini görebileceği kadar yaklaşmıştı.

Ejdergöz bir gölge kadar sessizce Dumont'un yanına geldi. Filika *La Demoiselle*'e yanaşırken hep kaptan hem de yarı elf şaşkın gözlerle tayfaya bakıyorlardı.

Brynn, halkı nezaketiyle ya da güven duygusuyla tanınmayan Invidia ülkesinden gelmişti. Korku Invidialılar'ın tabiatlarının değişmez bir parçasıydı. Buna istisna olan Brynn son derece sakin bir karaktere sahipti. Gösteri gemisi bir liman kenti olan Karina'ya uğradığı zaman mürettebatın arasına katılmıştı. Birden fazla cinayet işlemiş zorlu bir adam olan Brynn, geçmişte Dumont için birçok "keşif" görevine çıkmıştı. Kaptan kızıl saçlı denizcinin sükunetini sarsabilecek çok az şey olduğunu biliyordu.

Bir şeyin bunu becerdiği belliydi. Filikanın tahta zemininde tortop oturan Brynn'ın elbiseleri yırtık pırtıktı ve üzerindeki sayısız çizikten akan kanlarla kaplıydı. Bedeni bir titreme nöbetine kapılmıştı. Normalde buz gibi olan gözleri kan çanağına dönmüştü ve dehşet doluydu. Filikayı gemiye bağlamaya kalkmadı bile.

Ejdergöz aşağı indi ve tahta filikayı gemiye sıkıca bağlamaya başladı. Brynn onu hiç fark etmemiş gibiydi. Yukarı bakıp şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırmak için Dumont'un iki kez adını seslenmesi gerekti.

"Kaptan?"

"Brynn, sana neler oldu? Ötekiler neredeler?"

Brynn cevap vermeyerek dudaklarını yalamakla yetindi. Dumont ile Ejdergöz şöyle bir bakıştılar, sonra kaptan kaşlarını çattı.

"Kahretsin, sana hemen rapor vermeni emrediyorum. Yoksa seni o bataklıkta her ne tür yaratıklar yaşıyorsa onlara atarım!"

Bu tehdit Brynn'ı girdiği transtan çıkarmış gibi gözüktü. Adamın gözleri yeniden odaklandı. "Onları yakaladılar, efen-

dim," yanıtını verdi çatlak bir sesle. "Önce Philippe gitti—" derken baştan aşağı titredi ve bakışlarını kaçırdı. "Sonra da Kandrix. . . Ama onları sizin için bulan oydu, Kaptan, ve Astyn'le beraber onları alıp filikaya getirdiler."

Brynn bir süreliğine sözlerine ara verdi. Kahverengi gözleri yeniden dalgın bakmaya başlamıştı. Ejdergöz onu iyice bir sarstı. Denizci şöyle bir irkildikten sonra devam etti.

"Ama sudayken o şey ikisini birden yakaladı ve beni de yakalamaya çalıştı, ama ben filikaya atlayıp deli gibi kürek çektim. İşte, efendim, onları size getirdim." Dumont denizcinin mahzun bakışlı gözlerinde yaşlar biriktiğini ve bunların yanaklarından aşağı aktığını görünce hayrete düştü.

Dumont kafasını iki yana salladı, ardından elini uzatıp Brynn'ın filikadan çıkmasına yardım etti. Denizci güverteye ayak basınca titreyerek ve gözlerini aptal aptal kırpıştırarak orada öylece dikildi. Kaptan iç geçirdi. Yakın bir zamanda bu adamın ağzından doğru düzgün bir lâf almanın imkânı yoktu.

"Banyoya git, Brynn," diye emretti. "Ejdergöz seni yıkayacak ve ben de Brock'a senin için bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim—bir iki bardak sert içki de dahil. Ben gelene kadar odandan çıkma, tamam mı?" Dönüp Ejdergöz'e yavaşça şunları söyledi, "Onu dışarı salma—ve Brock'tan başka kimseyi içeri alma." Ejdergöz kafa salladı.

"Gel bakalım," dedi yarı elf, karakterine hiç uymayan nazik bir sesle. Adam Brynn'ın koluna girdi. "Sıcak bir banyo sana iyi gelir."

Brynn ayaklarını sürüyerek Ejdergöz'le birlikte giderken kendi kendine sayıklıyordu. "Öyle şeyler. . . korkunç. . ."

Kaptan söylenenleri dinleyip mahvolmuş adamın gidişini seyretti, sonra da dikkatini filikanın içinde duran kutuya verdi. Dikkatle filikaya çıktı. Çizmeli ayaklarından biriyle kutuyu yavaşça dürttü. Hiçbir tepki yoktu. Kaptan sıradan görünümlü kutuya dokunmak için elini uzattı. Ahşap kutu sıcaktı, batmakta olan güneşin sebep olabileceğinden daha sıcak. Dumont kaşlarını çattı, kutuyu kaldırdı ve güverteye döndü. Onu kolunun altına alıp aceleyle yakındaki kaptan köşküne, oradan da

kendi kamarasına gitti.

Dumont odasına vardığında kutuyu masanın üzerine bıraktı ve bir süreliğine inceledi. O tuhaf sıcaklık yerini koruyordu. Bakışlarını kutudan ayırmadan dikkatle oturdu. Daha sonra gözlerini kapayıp yavaşça şarkı söylemeye başladı. Pek çok dinleyici bu efsunu tanıyamasa da aslında ezgi *Korsan Hazinesi*'ndendi. Geminin geri kalanı gibi Dumont'un kamarasına da birçok korunma büyüsü yapılmıştı. Orada Dumont'a zarar verebilecek pek az şey vardı, fakat kaptan işi şansa bırakacak durumda değildi. Kutudaki her neyse Brynn'ın içinde bulunduğu durumla bir ilgisi vardı.

Efsun tamamlanınca Dumont gözlerini açtı. Kutu aynı gözüküyordu. Kaptan ellerini esnetti, sonra da ihtiyatlı davranarak kutunun kapağını azıcık araladı.

Dışarı çıkan beyaz bir ışık Dumont'un ellerini hafifçe okşadı. Ellerindeki his fazlasıyla güzeldi, fakat kaygılanan Dumont kapağı bıraktı. Zevk duygusu sona erdi. Kalbi daha hızlı atmaya başlayan kaptan kutuyu bir kere daha açıp içine baktı.

Kutunun içinde düzinelerce beyaz ışık hızla yanıp sönüyor ve tahta sınırlar dahilinde hareket ediyordu. Işık Dumont'un yüzüne vurdu. Dumont ansızın uzun zaman önce unuttuğu çocukluk anılarını hatırladı. Babasıyla beraber yeşil çayırlarda gezdiği, kendinden küçük kız kardeşi Jeanne-Marie'nin halen yaşadığı, gölgelerin enerjik yaşamının üzerine henüz düşmeye başlamadığı zamanları gördü.

Kapıldığı neşe sebebiyle kapağı bilinçsizce biraz daha kaldırdı... sonra biraz daha...

Ve onu neredeyse umursamaz hale getiren ışıklar kaçmaya çalışınca hızla kapattı. Dumont katıla katıla gülmeye başladı. Bu ne keşifti böyle! Minik yaratıkların ne olduklarına dair hiçbir fikri yoktu, ancak daha şimdiden sebep oldukları zevke gem vurmayı öğrenmişti.

"Aferin, Brynn!" dedi kendi kendine, böyle bir ödülün üç tayfanın hayatına ve dördüncüsünün akıl sağlığına değdiğini düşünerek. Brynn kendini toparlayabilirse kasabada asla unutamayacağı bir gece geçirecekti.

Dumont kıymetli kutuyu kollarına alıp gardırobuna gitti. Hazineyi yere bıraktı, sonra da gardırobun kapağını kapatıp büyüyle kilitledi. O noktada tereddüde düştü. Işıklara duyduğu merak ona kalmasını ve kutudakilerin ne olduğunu bulmasını söylüyordu, fakat güneş ufka varmak üzereydi. Dumont gösterinin zamanında başlamasını istiyorsa acele etmeliydi.

*****

Port d'Elhour'un pazaryeri son derece sıradandı. Tam bir kare şeklinde olan meydanın iki tarafı köhne dükkânlarla ve kirli ara sokaklarla çevriliydi. Yerdeki eğri büğrü kaldırım taşları yürümeyi zorlaştırıyor ve çoğu kimse dükkânların bulunduğu kenar kısımlarda kalmayı yeğliyordu. Merkezde yağmur suyu toplamakta kullanılan büyük, leğenimsi bir obje vardı ve her bir çatıda oluğa ve bol miktarda su fıçısına rastlanıyordu. Her şey fonksiyonel gibi gözüküyordu, ama hepsi o kadardı.

Souragne halkı yıllardır bu virane manzaradan başka bir şey görmemişti. Fakat o gece durum farklıydı. Gelaar onlara cennetten bir lokma tattırıyordu. Çarpık gri taşlar gitmiş, yerlerine ipeksi beyaz kumlar gelmişti. Servi ağaçları palmiyelere, dükkân vitrinleri açık denize dönüşmüştü. Kucağında çocuğunu tutan bir kadın bu güzellik karşısında hüngür hüngür ağlıyordu.

Florian'ın sözde ölü bedeni sahilde yatıyordu. Sardan geniş göğsünü ve güçlü bacaklarını öne çıkaracak bir pozisyonda uzanmaya özen göstermişti. Rose ölünün yanıbaşında sevimli bir halde biraz ağladıktan sonra solosuna başladı: "Eyvah! Aşkım artık yaşamıyor!"

Gösteriyi seyreden Larissa'nın eli, boynunda asılı duran kolyeyi kavramıştı. Kolye ortasına bir siyah kehribar oturtulmuş ve etrafı gümüş bir ovalle çerçevelenmiş büyük bir zümrütten oluşuyordu. Ortaya çıkan şekil açık bir gözü andırmaktaydı. Göz o an Larissa'nın yaptığı gibi "kapatılacak" biçimde tutulduğunda madalyonu takan kişi görünmez olup çıkıyordu.

Yıllardır çeşitli büyülü nesneler toplamakta olan Dumont,

onları *La Demoiselle*'i daha da cazip kılmakta kullanıyordu. Dumont'un tabiriyle Göz, tüm bu nesnelerin en değerlilerinden biriydi ve onu takan kişi sahnede ansızın ortaya çıkınca seyircilerin heyecan dolu tepkisiyle karşılaşıyordu. Dansçı şarkının sonlarına gelmekte olan Casilda'yı heyecanla dinledi. Konsantre ol, Cas, diye düşündü Larissa. O notayı çıkarabileceğini biliyorum!

"Eyvah, umutlarım söndü
Aşkımın gözlerindeki ışık gibi;
Sabah görülen bir rüya gibi,
Yaz mevsimi gibi, aşkım öldü!"

Casilda'nın güzel sesi yükseldi ve bahsi geçen notaya doğru uzandı—ve her zamanki gibi yetersiz kaldı. Aslında şarkıyı fena söylememişti, fakat Larissa gösteriden sonra dostunu teselli etmesi gerekeceğini biliyordu. Larissa kafasını üzüntüyle iki yana salladı, pozisyonunu aldı ve Göz'ü bıraktı.

Güzeller güzeli beyaz saçlı Denizler Kraliçesi aniden belirince kalabalık hayret nidaları eşliğinde biraz geriledi. Larissa güzel ve tehlikeli bir su perisi gibi kumların üzerine atladı. Ardından gözlerini kapayıp müziğe ve rolüne teslim oldu.

Kalabalığın arasında onu seyreden Raoul Dumont'un gözleri kor gibi parlıyordu. Yıldız dansçısını izlemek hep içindeki alevleri canlandırırdı. Özellikle bu rol Larissa'nın genç vücudunun güzelliğini ve zarafetini öne çıkarıyordu. Dumont kaplan gibi sırıttı. Bu gece ona sahip olacaktı—tabi o gerizekâlı Yakışıklı Jack rolünü doğru düzgün oynamayı becerebilirse.

Havaya sıçrayıp bir bacağını döndüren Larissa sırtını esnetti ve deniz kabuklarıyla bezeli saçlarını bir dalga gibi savurdu. Daha sonra Florian'ın hareketsiz bedeninin etrafında döndü. Sardan o sırada mucizevi bir şekilde doğruldu. Genç kadının bir parçası o kadar iyi bir gösteri çıkarmaktan memnundu; bu iyi bir geceydi. Müziğin kan gibi damarlarında aktığını hissediyordu. Diğer bir parçası ise rolünü iyi oynayıp oynamadığını önemsemiyordu. O parçanın tek derdi anı yaşa-

maktı.

Bir gün önce Larissa'nın uykularını kaçıran davullar ansızın çalmaya başladı. Derinden gelen uğursuz ritimleri dans müziğiyle çakıştı. Karanlıktan doğan bu beklenmedik ses karşısında şaşıran Larissa sendeledi ve bu hatası yüzünden mavi gözleri dehşetle açıldı.

Dansçı çabucak kendini toparladı ve seyirciler hiçbir şey fark etmediler. Buna karşın diğer oyuncular o bir anlık hatalı adımı görmüşler ve en az Larissa kadar şaşkına dönmüşlerdi. Larissa'nın dans edişi neredeyse büyülü gibiydi—o güne dek hiç kimse onun tek bir hata bile yaptığını görmüş değildi. Larissa dansını bitirdi, dramatik bir poz takındı ve eliyle Göz'ü kavradı.

Larissa görünmez olur olmaz kalabalığın etrafından dolanıp koca servi ağaçlarından birine dayandı. Hızla nefes alıp veriyordu. Kendine çok öfkelenmişti. Onun gözünde başka hiçbir şey dans etmek kadar önem taşımıyordu. Davulların dikkat dağıtıcı bir etkiye sahip oldukları kesindi, özellikle de sesin nereden geldiği belli olmayınca. Ancak Larissa bir profesyoneldi. Yeni ritmin gösterisini baltalamasına göz yummamalıydı.

Yumruğunu öfkeyle servinin gövdesine vurdu. Bu hareket canını yakınca kendi kendine daha da sinirlendi.

"Ağaçlar öyle şeylerden hoşlanmazlar. Üstelik eline de bir faydası olduğunu sanmam," diye arkasından bir ses yükseldi.

Şaşıran Larissa hızla geri döndü. Dosdoğru kendisine bakıp gülümseyen genç bir adamla yüz yüze geldi. Bir an için büyülü madalyonu düşürdüğünü sandı, fakat nesne halen elindeydi. Larissa'dan bir hayret nidası yükseldi.

"Beni görebiliyor musun?" diye sordu kız.

"Elbette görebiliyorum," yanıtını veren genç adamın sırıtışı genişledi. "Yoksa ağaca vurduğunu nereden bilecektim?" Adam başka bir serviye yaslanıp ellerini kavuşturdu ve kızı keyifli gözlerle süzdü. Larissa'nın huzursuzluğundan zevk alır gibiydi, fakat neşesinde kötü bir niyet yoktu.

Kafası tamamen karışan Larissa yabancıya alık alık baktı. Zaten adam bakmaya değer biriydi. Giysileri yalın fakat fonk-

siyoneldi: bol bir beyaz gömlek, sade bir yelek, pantolon ve kısa deri çizmeler. Bir sekseni geçen boyuyla uzun boyluydu ve yapılı olmasına karşın kas yığını gibi görünmüyordu. Kalın telli, dalgalı kahverengi saçlarıyla parlak kahverengi gözleri uyum içindeydi. Biçimli yüzü güçlü hatlara sahipti, ancak gözlerinin ve ağzının etrafında kendini pek de ciddiye almadığını gösteren kahkaha çizgileri mevcuttu.

Larissa da kendine hakim olamayarak gülümsemeye başladı. Tam kolyenin büyüsüne rağmen kendisini nasıl görebildiğini soracaktı ki müziğin durduğunu fark etti. Larissa inledi. Bir akşamda iki hata yapmıştı. Seyircilere verilen son selâma iştirak etmek için geç kalmıştı.

Dansçı çekici genç adamın yanından ayrıldı ve koşturarak Casilda ile Sardan arasındaki yerini aldı. Alkışlar muazzamdı ve alkış tutan ellerin yukarısındaki suratlar neşeyle parıldıyordu. Seyirciler hayatlarının en güzel zamanlarını geçirmişlerdi.

Larissa reverans yaparken kalabalığın içindeki Dumont'a bakındı ve bedeninde ani bir ürperti hissetti. Kaptan gülümsemiyordu ve yeşil gözleri yeşim taşları kadar sertti.

Dumont'un da o hatalı adımı fark ettiğini anladı. Tabi bir de son selâma gecikişini. Larissa içinin büzüldüğünü hissetti. Görünüşe bakılırsa akşam sahiden de pek iyi geçmeyecekti.

Genç adamın bulunduğu tarafa kaçamak bir bakış attı, fakat delikanlı gitmişti. Dansçı nedense hüsrana uğradı. Seyirciler oyuncuları tebrik etmeye gelirlerken şarkılar ile müziğin yerini havadan sudan konuşmalar aldı.

Dumont tek kelime etmeden elini uzattı. Larissa Göz'ü çıkarıp adamın nasırlı avucuna bıraktı. Kaptan sahip olduğu hazineler üzerinde müthiş bir sahiplenme sergilerdi.

"Sana ne oldu öyle?" diye bilmek isteyen Dumont, kolyeyi boynunda güvenle asılı duran bir keseye attı.

Larissa gözlerini kaçırdı. "Üzgünüm, Amca. Davullar dikkatimi dağıttı."

Dumont'un yüzü kaya gibiydi. "Ne davulu? Geçen gün huzurunu kaçıran şu davullar mı?" diye sordu.

Larissa hayrete düşmüş gözlerle adama baktı. Davul sesleri halen sürüyor, gümbür gümbür ritimleri cırcırböceklerinin ve insanların seslerini bastırıyordu. Dumont'un bu gürültüyü duymuyor olması mümkün müydü? "*Şu* davullar," diyerek bataklık tarafını işaret etti.

Dumont'un yüzündeki ifade yumuşamadı. "Herkes hata yapar," dedi sabırlı tutmaya gayret ettiği bir ses tonuyla. "Ama hata yapmadığını iddia edersen ders alamazsın. Yanlış adımını olmayan davul seslerine bağlama! Sesleri ikinci kez duyduğunu söylüyorsun ama ben duymuyorum. Bu bahanen artık canımı sıktı."

Larissa kulaklarına inanamıyordu. Davullar içini titreten bir ritimle gümbürdemekteydi, fakat kaptan bu sesi duyamadığını iddia ediyordu. Larissa tartışmayı sürdürmeye niyetlendi, fakat konuşmaları aniden kesildi.

"Ah, Kaptan Dumont! diyen Foquelaine hızlı adımlarla ve suratında koca bir gülümsemeyle yanlarına geldi. "O ne gösteriydi öyle! Geminizde ne cevherler varmış!"

"Teşekkürler, Başkan Foquelaine," dedi Dumont. "Başkan Bey, bu benim üvey kızım Larissa Karyele. Larissa, canım, seni Başkan Bernard Foquelaine ile tanıştırmak istiyorum."

Foquelaine zevkle dansçının elini tuttu ve hiç de hoş olmayan ıslak bir öpücük kondurdu.

"Çok memnun oldum, mademoiselle[1]," dedi hayranlıkla. "Denizler Kraliçesi rolünüz bir harikaydı! Hiç o kadar zarif hareketler görmemiştim! Kaptan, siz ve harika geminiz Port d'Elhour'da bir süre kalmalısınız."

Dumont'un tebessümü geri döndü. "Halkınıza gösteriler sunmak bizim için bir onurdur. İzleyiciler gördüklerinden memnun kalmış gibiydiler."

Kaptan meydandaki çok sayıda meşalenin aydınlattığı gülen suratlara baktı. Cennet gibi ada illüzyonu kaybolmuşsa da hatırası yerini koruyordu. Pazaryeri her nasılsa artık eskisi ka-

---

[1] Mademoiselle: Fransızca'da genç ve bekâr bayanlara hitabedilirken kullanılan bir unvan (İngilizce'de "Miss"). (çn)

dar iç karartıcı görünmüyordu. Oyuncular ile göstericiler halkın arasına karışmaktaydılar; Souragne halkı ilk baştaki kuşkularını unutmuş gibiydi ve artık heyecanla sohbet ediyorlardı.

"Tabi ortada bir ücret sorunu var," dedi Foquelaine. "Bu ülkenin insanları fazla paraya sahip değildir."

Dumont bir kahkaha attı. "Kaliteli kıyafetler, güzel mücevherler, enfes evler gördüm. Demek paranız yok, efendim?"

"Burada takas yaparız. İster hizmetlerde ister mallarda olsun. Sanırım bir iki bakır sikke. . ."

Larissa bir pazarlık müsabakası halini alan konuşmanın geri kalanını dinlemedi. Dikkatini yeniden davullara verip etrafına bakındı. Başka hiç kimse kesintisiz gümbürtüden rahatsız olmuyor gibiydi. Souragneliler'in bu sese alışkın olduklarını düşünebilirdi, iyi de ya *Korsan Hazinesi* oyuncuları?

Casilda genç bir delikanlıyla sohbet etmekteydi ve Sardan kıkırdayan kızlardan oluşan bir grubun ortasındaydı. İkisi de azıcık bile dertli gibi gözükmüyordu. Larissa mutlu kalabalıkta yakışıklı yabancıyı göremeyince kederlendi. Adamın geniş sırıtışını ve gülen gözlerindeki ışığı düşündü. Nereye gitmiş olabilirdi?

Koluna nazikçe dokunulması Larissa'yı geri getirdi. Foquelaine gitmişti ve Dumont o sırada dikkatle dansçıya bakıyordu. "Az önce nerelerdeydin, *cherie*?" diye sordu, normalde gür çıkan sesini kadife gibi yumuşatarak.

Larissa kızardı, üstelik sebebini bilmeksizin. "Hiçbir yerde, yalnızca o hatalı adımı düşünüyordum," diye yalan söyledi. "Başkanla nasıl bir anlaşmaya vardın?"

"Kişi başına bir gümüş sikke, artı kaldığımız süre boyunca tüm erzağımız. Ama sen bunları boş ver. Gel, böyle bir kalabalıkta sıkışıp kalmak için çok sıcak bir gece. Benimle küçük bir yürüyüş yapar mısın?" Kaptan kolunu uzattı.

Vasisinin göze daha tanıdık gelen hali karşısında Larissa gülümsedi. Adamın koluna girip sevgiyle sıktı ve *La Demoiselle*'in kaptanının kendisini kalabalık pazar meydanından uzaklaştırıp taş döşeli bir sokağa götürmesine izin verdi.

Bir süreliğine sessiz sedasız ilerlediler. Yürüdükleri yol on-

ları kasabanın merkezinden çıkarıp dış kesimlerine götürdü, ardından daha önce gemideyken gördükleri o güzel evlerden bazılarının arasından geçirdi. Taş döşeli yoldan biraz uzakta yer alan malikânelerden her birinin özel bir bahçesi bulunuyordu ve bunların çoğu parmaklıklarla çevriliydi. Larissa kafasını kaldırıp zengin evlerinden birine, lüks bir hayalin servi ağaçları ve taş bloklar sayesinde gerçeğe dönüşmüş haline baktı. Hava, malikânenin ayrıntılı görülmesine imkân tanımayacak kadar karanlıktı, fakat yine de Larissa pencerelerin büyük olduğunu seçebiliyordu—bu dış dünyayla teması bulunmayan bir toplumda çok pahalı bir lükstü. Eve giden yolu kapatan süslü demir kapıyı ellerinde yanan meşaleler tutan ejderha heykelleri koruyordu. Üzerinde yürüdükleri taş döşeli yol ilerilere doğru uzanmasına karşın Dumont adımlarına ara verip Larissa'nın ellerini tuttu. Kız soran gözlerle kaptana baktı.

"Dün seni kırmak istemedim," dedi Dumont içtenlikle. "O sis canavarıyla başa çıkarken çok, çok cesurdun. Bil ki ben sadece senin için endişeleniyordum."

"Biliyorum, Amca," diye sevgiyle konuşan Larissa, adamın ellerini sıktı. "Ve sana söz veriyorum ki—oh!"

Önlerine aniden büyük, kambur bir suret atlamıştı. Kafasına siyah bir başlık geçirmiş olan adam, elinde tuttuğu kılıcı Larissa'nın gırtlağına doğru uzattı. Karanlık ve ıssız yolda silah üstünlüğünün farkında olarak sakin bir tavırla duruyordu.

"Tek bir yanlış hareketinde kız ölür," diye tehditkâr bir sesle tısladı adam.

Beş

Larissa tek bir yanlış harekette bile bulunacak değildi. Aslına bakılırsa kılını bile kıpırdatmıyordu. Sardan ona kendini sarhoşlardan, yılışıklardan ve aklı bir karış havada genç aşıklardan korumayı öğretmişti. Gırtlağına silah dayayan haydutlar ise bambaşka bir meseleydi. Larissa hiç kıpırdamadan durup önündeki seçenekleri değerlendirmeye başladı.

"İşte böyle," dedi başlıklı adam. "Şimdi, bayım, rica etsem üzerinizdeki tüm parayı uzatır mısınız?"

Larissa şaşkın şaşkın baktı. Adamın sesinde, hatta tüm bu durumda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Dumont'un işbirliği yapacağını ve haydudun çekip gideceğini umuyordu, fakat umduğunun aksine kınından çekilen bir kılıcın sesini duydu.

"Hemen uzaklaş ondan, aşağılık herif," diye hırlayan Dumont'un yüz ifadesi göz açıp kapayana dek şaşkından acımasızca dönüşmüştü. "Misafir olduğum bir kasabada kan dökmek istemem, ama gerekirse de hiç çekinmem."

"Demek ölümü seçiyorsun ha, seni köpek? Öyle olsun! Al bakalım!" Başlıklı adam Larissa'dan biraz uzaklaşıp Dumont'a beceriksiz bir hamle yaptı. Kaptan bu hamleyi zahmetsizce bertaraf etti. Larissa bir saniye bile kaybetmedi. Hemen siper almaya yeltenerek haydut ile arasına taş ejderhalardan birini koydu.

Adam hırıldayarak tekrar saldırdı. Dumont darbeyi karşıladı ve adamı geri itti. Haydut sendelese de dengesini yitirmedi. Bir süreliğine nefes nefese bekledi. Dumont henüz terlemeye başlamamıştı bile. Kaptan bacaklarını iki yana açarak rakibinden gelebilecek her türlü hamleye hazırlandı.

"Çok, çok cesurca bir dövüş, yine de kılıcım kanının tadına bakacak. Şunun ne kadar susadığına bir bak!" Soyguncu kılıcını sağa sola salladıktan sonra yeniden Dumont'a hücum etti.

Larissa donakaldı. Artık bu sahnenin neden o kadar tanıdık geldiğini biliyordu. Adamın ağzından çıkan sözler *Korsan Hazinesi*'nin üçüncü perdesinden alınmaydı.

"Hayır!" diye haykıran Larissa, taş ejderhanın arkasından fırladı. "Amca, kes şunu! O bir katil değil! Biri sana şaka yapıyor—" Fakat sözleri kılıç sesleri arasında kaybolup gitti.

Haydut şans eseri iyi bir darbe indirdi ve Dumont acıyla tısladı. Meşalelerin ışığı kaptanın pazısındaki kanlı bir kesiği aydınlatıyor, kırmızı sıvının siyah gibi görünmesine yol açıyordu. Dumont öfkeli gözlerle en az kendisi kadar şaşkın görünen haydudu süzdü.

"Oyun bitti," diye homurdandı Dumont ve tüm gücüyle saldırıya geçti. Haydudun en ufak bir şansı bile yoktu. Adam baş döndürücü bir süratle tepesine inen darbeleri çaresizce karşılamaya çalışıyordu. İlk birkaç saniye boyunca başarılı oldu, fakat Dumont ondan çok daha hünerliydi. Dumont tavşan avlayan bir panterin ustalığıyla kılıcını hedefin tam ortasına indirdi. Sahte soyguncu başını eğip karnına baktı. Gömleğinin önü kandan kararmaktaydı.

"Senin gibi pislikler ölmeyi hak ederler," dedi Dumont soğukkanlılıkla.

Adam şöyle bir sendeledi, ardından inleyerek dizlerinin üzerine düştü. Kafasını kaldırıp Larissa'ya baktı. Kızın elinden gelen tek şey dehşet dolu gözlerle o bakışlara karşılık vermekti. "Liza. . ." dedi adam, ardından öne devrilip taşların üzerine boylu boyunca yığıldı. Vücudunun altında bir kan birikintisi oluşmaya başladı.

Birkaç saniye boyunca sessizliği bozan tek şey yalnızca Larissa'nın duyabildiği uzaktan gelen davul gümbürtüleriydi. Dansçı bakışlarını ölü adamdan yavaşça ayırdı. "Amca," dedi sakin bir sesle, "Niye Liza dedi?"

Dumont cebinden bir mendil çıkarmış ve kılıcını titizlikle silmeye başlamıştı, ancak dansçının sözlerini duyunca dona-

kaldı. Kıza bakıp dikkatle sordu, "Ne demek istiyorsun?"

"Adam az önce dedi ki—"

"Adam 'riya' dedi, sevgili Larissa, Liza değil. Ona pislik dedim, o da hakaretime 'riyakâr' diye karşılık vermeye kalktı. Zavallı çocuğum, gördüğüm kadarıyla bu olay seni çok üzdü." Kaptan kılıcını kınına soktu ve yerdeki adamın yanına gitti. "Bakalım kimmiş bu—Jack!"

Dumont'un sesi sahte bir hayret tınısı taşıyordu. Larissa baş dümencinin yüzünü tanıyınca hemen kafasını çevirdi. İçinde budala dümenciye karşı büyük bir acıma duygusu kabardı. Ne halt yemeye Dumont'a böyle bir oyun oynamaya kalkmıştı? Kaptanın nasıl bir tepki vereceğini bilmesi gerekirdi. Ölü adamın fal taşı gibi açılmış gözlerinde acı dolu bir şaşkınlık okunuyordu.

"Ah, Jacky," diye iç geçiren Dumont, cesedin yanına diz çöktü. "Niye böyle delice bir şey yaptın?" Dumont kederlenmiş gibi yaparak kafasını eğdi, sonra da ayağa kalktı. Larissa'ya doğru dönüp kollarını açtı. Kızın tepkisi bir adım geri çekilmek olunca Dumont kalakaldı. "Larissa!"

İsmi söylerken sesinde içten bir acı mevcuttu. Dumont plânını hazırlarken sefil haydudu öldürünce Larissa'nın kendini kollarına atacağını düşünerek ümitlenmişti. Zaten Yakışıklı Jack'i ortadan kaldırmayı, onu bu plâna dahil etmeden önce karar vermişti. Dümenci ne kadar aptal olursa olsun Dumont'u bir tehlike arz edecek kadar iyi tanıyor ve alkol sorunu azalmadığı gibi tam tersine büyüyordu. Kafayı yeterince çekmesi durumunda ağzından nelerin dökülebileceği hiç belli olmazdı.

Fakat tüm bunlar *La Demoiselle*'in kaptanı için kötü bir kumar olmuştu. Görünüşe bakılırsa Dumont en iyi dümencisini kaybetmekle kalmamış, bir de Larissa'nın güveninden olmuştu. "Larissa!" dedi tekrar.

Vasisinin sesindeki azap, Larissa'nın güvensizliğini yumuşattı ve kız kendinden utandı. Dumont bir tayfasını öldürmüş olabilirdi, fakat adam kılık değiştirmiş ve gırtlağına kılıç doğrultmuştu. Dumont'un elinden ona saldırmaktan başka şey gelmezdi.

"Üzgünüm, Amca, sadece. . ."

"Geçti artık, *ma cherie*," diye teskinde bulunan Dumont hemen kızın yanına gidip ona sarıldı. "Çok korkmuştun, hepsi o kadar."

Kaptana sarılan dansçı, kafasını son sekiz yıldır yaptığı gibi adamın geniş göğsüne dayadı. Dumont onun uzun beyaz saçlarını okşadı ve bir kolunu beline dolayarak kızı iyice kendine çekti. İşlediği cinayetin heyecanına cinsel arzu karışmaya başlamıştı.

"Larissa. . ." dedi öncekinden daha boğuk bir sesle ve kızın kafasını tutup biraz kaldırdı.

Larissa daha önce bu ses tonunu başka adamların ağzından da duymuş ve ona güvenmemeyi öğrenmişti. Fakat Dumont'un hareketi onu şok etti ve içinin bir ihanet duygusuyla dolmasına sebep oldu. Adamı iterek kendinden uzaklaştırdı. Ona bakarken yüzünde öfkenin, korkunun ve hayretin karışımı bir ifade vardı. Dumont da asık bir suratla genç kıza doğru bir adım attı.

Panik olan Larissa, talihsiz Yakışıklı Jack'in düşürdüğü kılıca doğru atıldı. Kılıç ara sıra antrenman yapmakta kullandığı silahlardan daha ağırdı ve onu yerden kaldırırken Larissa'nın bileği acıdı. Buna rağmen silahı iki eliyle birden tuttu ve kararlı bir ifadeyle Dumont'a doğrulttu.

"Benden uzak dur," dedi titreyen bir sesle.

Öfkesi kabaran Dumont sert, zalim bir sesle güldü. "Onu nasıl kullanacağına dair en ufak bir fikrin bile yok," diye hatırlattı kıza. Elbette haklıydı ve Larissa da bunun farkındaydı. Kız buna rağmen silahı bırakmadı ve gerçekte hissetmediği kararlı bir tavırla dişlerini sıktı.

"Belki bilmiyorum," diye itirafta bulundu, "ama yine de bu bir kılıç ve ben onu savurabilirim."

Dumont'un canına tak etmişti. Sis canavarının saldırısından Brynn'ın beklenmedik sözlerine, oradan da olayların o anki kötü gidişatına kadar bu adada her şey ters gidiyor gibiydi. Larissa'yla cebelleşecek sabrı kalmamıştı. Dimdik duran Dumont'un yüzü meşalelerin ışığı altında şeytani bir ifadeye büründü.

"Tam bir çocuk gibi davranıyorsun," dedi yüksek sesle. "Ve ben oyun oynayacak havamda değilim. Artık büyümenin vakti geldi." Yerini koruyan Larissa korkusunu gizlemek için meydan okurcasına bir ifade takındı. Dumont kaşlarını çattı. "O kılıcı hemen bana vereceksin!" deyip dansçıya doğru yürümeye başlarken Larissa'nın gözüne Yakışıklı Jack'ten çok daha tehditkâr görünüyordu.

"Al öyleyse!" diye haykıran Larissa, ağır silahı tüm gücüyle ona doğru fırlattı. Kılıç Dumont'a isabet ederek sol baldırında bir yara açtı, sonra da gürültüyle yere çarptı.

Larissa çabalarının sonucunu görecek kadar beklemedi. Kılıç elinden fırladığı anda geri dönmüş ve kasabaya doğru bacaklarının elverdiği hızda koşmaya başlamıştı. Arkasından yükselen öfkeli bağrış Dumont'un peşine düştüğünü işaret ediyordu.

Larissa Port d'Elhour'un merkezinden—ve ışıklarla insanların güvenli mekânından—ne kadar uzaklaştıklarının farkına bile varmamıştı. Görkemli malikânelerin yanından hızla geçerken orada yaşayanların yanına sığınıp sığınamayacağını düşündü. Kapıları koruyan tehditkâr görünümlü heykellere attığı bir bakış, o tür bir davranışta bulunmama kararı almasını sağladı.

Dumont'un arkadan adını seslendiğini işitti, sonra da gözlerini azimle kıstı. Bacaklarının hızla çalışmasına ve üzerindeki kostümün uzun eteğinin onu yavaşlatmamasına rağmen kendinden uzun bacaklara sahip kaptandan ne kadar süreyle kaçabileceğini bilmiyordu.

Larissa hayatı boyunca kendini hiç o kadar korkmuş veya yalnız hissetmemişti. Ay ışığı önünde uzanan yolu sadece kenarlardaki gölgeleri daha göze çarpar hale getirecek kadar aydınlatmaktaydı. İnce bir pus tabakası ayak bileklerini sararak yolu kapladı ve Larissa birkaç kere düşecek gibi oldu. Davul sesleri daha da şiddetlendi. Dansçı içinden bir dua etti. Kasabaya epey yaklaşmıştı.

"Larissa!"

Zaten hızla atmakta olan kalbi adeta uçuşa geçti. Genç

dansçı adımlarını yavaşlatmaksızın yana saptı ve önüne çıkan paslı demir parmaklığa bir sincap gibi tırmandı. Ayakları yere değer değmez koşmayı sürdürdü. Dumont'un parmaklığı kendisi kadar rahatça aşamayacağını bildiğinden gülümsüyordu. Bu ona çok değerli birkaç saniye kazandırırdı.

Hızla karanlık bir ara sokağa dalıp bir köşeyi döndüğünde pazaryeri meydanına varmak üzere olduğunu fark etti. Meydan yalnızca birkaç sokak ötedeydi. Larissa artık güvende olup olmadığını düşünmek için durmadı. Dünyası altüst olmuştu. Avlanan bir hayvan gibiydi ve tek isteği kaçmaktı.

Sağındaki küçük ahşap bina bir handı. Tabelâsında Azarcı Alakarga yazıyor ve meraklı bir sincaba bağırmakta olan kızgın bir kuş resmi bulunuyordu. Larissa içeriden gelen akortsuz müziği ve konuşmaları bataklıktaki davul gümbürtülerinin arasından zar zor duyuyordu.

Larissa düşünmeden yukarı sıçradı ve tabelânın asılı olduğu sağlam demir kirişe tutunup kendini yukarı çekti. Kirişin üzerine oturduktan sonra ayaklarını han duvarı boyunca uzanan oluğa dayayarak kiremit kaplı çatıya doğru geri geri gitti. Bunun ardından öteki tarafa doğru dikkatle kaydı. Bacağına bir kıymık batınca yüzünü ekşittiyse de hiç ses çıkarmadı.

Köşeyi dönen Dumont'un baldırı kanıyor ve adam topallayarak koşuyordu. Kaptanın haşin suratı hışımla kasılmıştı. Kızın ortadan kaybolduğunu görünce öfkeyle etrafına bakındı. Azarcı Alakarga tabelâsı halen sallanmaktaydı, fakat Dumont bunu fark etmemiş gibiydi. Adam içeri girdi. Kapı arkasından hızla kapandı ve Larissa onun hancıyla konuştuğunu duydu. Titrek bir nefes verip gözlerini kapadı ve kısa bir süreliğine de olsa rahatladı. Emniyetteydi.

"Vay vay vay, damdaki bu güzel kuş da neyin nesiymiş?"

Larissa öyle bir şaşırdı ki neredeyse aşağı yuvarlanıyordu. Konuşanın kim olduğunu görmek için kafasını çevirdi ve karşısında daha önce konuştuğu koyu renk saçlara sahip genci buldu. Genç adam Larissa'nın tam altında duruyordu. Kollarını önünde kavuşturmuştu ve yüzüne bir sırıtış hakimdi. Kız bir parmağını dudaklarına götürdü ve başını iki yana salladı.

Genç adam koca koca sırıtarak kafa salladı ve gözden kayboldu. Onun han kapısını açtığını ve "Lordum, kovaladığınız kızı gördüm!" diye bağırdığını duyunca Larissa'nın neredeyse kalbi duruyordu.

"Nerede?" diye yükseldi Dumont'un sert sesi.

"Eski Servi Yolu'na saptı. Oradaki evlerden birine saklanmayı deneyebilir."

Larissa duyduklarına sevinerek kafasını kaldırdı. O tuhaf delikanlı hakkındaki içgüdüleri boşa çıkmamıştı.

Dumont küfretti ve Larissa kaptanın uzaklaşan ayak seslerini duydu. Durduğu yerde biraz daha bekledi, ardından kafasını dikkatle çatının kenarından uzattı. Genç adam yine tabelânın altındaki yerini almıştı ve ona bakıp sırıtıyordu.

"Sen. . . sen beni ele vermedin," demeyi becerdi Larissa.

"Tabi ki vermedim. Herif sana zarar vermek istiyormuş gibiydi. Aşağı iniyor musun, yoksa yanına mı tırmanayım?"

Larissa güldü. "Sanırım inebilirim. Zaten bu gece benim için bir kez zahmete girdin." Dansçı yavaşça çatının kenarına kayıp aşağı atladı ve zarifçe yere indi. "Bir zamanların başı dertte kızı kurtarıcısının adını öğrenebilir mi?"

Adam tamamen şaşırmış gibi görünüyordu. Larissa bir kaşını kaldırdı. "Ee. . ." diyen delikanlı etrafına bakındı. "Adım. . . adım Willen."

Larissa ona bir an için bile olsa inanmadı. Böyle ufak bir yalanı bile o kadar zorlanarak söylediğine bakılırsa yalan dolanla arası pek iyi değildi. Tavırları ve gözlerini kaçırışı Larissa'nın tahminini destekler nitelikteydi.

"Eh, Willen, ben de Larissa Karyele'yim ve—"

"*Korsan Hazinesi*'ndeki Denizler Kraliçesi'sin. Ben de göstermeydim, unuttun mu?" Samimi ve dostane gülümsemesi, sözlerindeki tüm alaycılığı dağıtıyordu. "Sizinle resmi olarak tanıştığıma sevindim, Bayan Karyele. Ancak," diye ekledi, sesini alçaltıp etrafına bakınarak, "konuşmamıza başka bir yerde devam etsek iyi olacak."

Genç kadın ufak miktarda kaygının yanısıra önemli ölçüde bir huzursuzluğa kapıldı. Gecenin geri kalanını başka bir erke-

ğin ilgisini savuşturmakla geçirmek istemiyordu. Ancak etrafına şöyle bir bakması, delikanlının niyetinin olumlu olduğu yönünde karar kılmasını sağladı.

Bakımsız sokak leş gibi çöp kokuyordu. Çok fazla makyaj yapmış, buna karşın pek az giyinmiş bir kadın yakındaki bir binanın içinden sallana sallana çıktı. Willen'ı gördüğünde onu şöyle bir süzdü ve üstüne başına çekidüzen verdi. Köşeyi dönen iki adam da gözlerini genç çifte dikti.

"Haklısın," dedi kız gizemli kurtarıcısına, "başka bir yere gidelim."

"Seni *La Demoiselle du Musarde*'a götüreyim mi?" Larissa kafasını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Evet, ama şimdi değil. Kasabanın daha nezih bir bölümü var mı? Düşünmem için zaman gerekiyor."

"Sen nasıl istersen," diyen adam dansçının omzuna nazikçe dokundu. Delikanlının yüzüne düşünceli bir ifade hakim oldu. "Birkaç sokak aşağıda bir şeyler yiyebileceğin iyi bir yer biliyorum. Tabi karnın acıktıysa."

Larissa da tam o sırada guruldayan karnını susturmanın iyi olacağını düşünüyordu. Zaman içinde kaçınılmaz olarak korkunç bir sahne korkusu geliştirmişti ve gösterilerden önce yediklerini midesinde tutamıyordu. İşi bittikten sonra kurt gibi acıkmamak elinde değildi. Larissa kadar sık ve hevesli dans eden birinin ne kadar yiyip içtiğine dikkat etmesi gerekmezdi.

"Koca bir atı bile yiyebilirim," dedi Willen'a.

Delikanlı kaşlarını çattı. "Buralarda at eti satıldığını zannetmiyorum, ama yine de sorabiliriz."

Kendini Liza öldürüldüğünden beri hiç o kadar mutlu hissetmemiş olan Larissa kahkahaya boğuldu. Willen bir an için şaşırmış gibi göründü, sonra da sırıtmaya başladı. Abartılı bir centilmenlikle kıza kolunu uzattı. Larissa da aynı tavırla adamın koluna girdi.

Taş döşeli yolun ortasından giderek ara sokaklardan ve karanlık girişlerden uzak durdular. Larissa o bölgeden hiç hoşlanmamıştı ve köhne binaların yerini müstakil evler ve daha bakımlı tavernalarla dükkânların aldığını görmek onu çok se-

vindirdi. Larissa bir ara davul seslerinin kesilmiş olduğunu fark etti. Bu sessizliğin ne zamandan beri sürdüğünü merak etti.

Larissa yürürlerken Willen'a dönüp sordu. "Ya Kaptan Dumont bizi bulursa?"

Kafasını iki yana sallayan Willen kahkaha atmamaya çalışmasına karşın başarılı olamadı. Gülüşü sıcak yaz gecesinde neşeli bir müzik gibiydi. "Bulamaz. Onu Eski Servi Yolu'na gönderdim." Larissa'nın boş bakışını görünce şunu ekledi, "Orası tüm genelevlerin bulunduğu yerdir."

Işıltılı kahverengi gözleri kızınkilerle buluştu ve onu kaptana yaptığı şakaya gülmeye teşvik etti. Larissa da aynen öyle yaptı. İki Tavşan adlı rahat hana vardıklarında Larissa'nın karnı ağrıyordu, üstelik de sırf açlıktan değil.

Larissa kafasını kaldırıp yukarı baktığında ön bacaklarını birbirlerinin omzuna dayayan ve patilerinde birer kadeh tutan iki tavşanın resmedildiği tabelâyı gördü ve yeniden kahkahalara boğulmamak için kendini zor tuttu. Tavşanlardan biri halen dikkati yerinde ve ayık görünürken öteki öyle bir sarhoş olmuştu ki kulakları bile sarkmıştı.

İçeri girdiklerinde Larissa'nın neşesi söndü. Sadece dumanlı birkaç fener ve bir ateşle aydınlanan salon epey karanlıktı. Onlar girince konuşmalar durdu ve enstrümanlarını çalan üç müzisyen uyumsuz sesler çıkararak şarkılarını kestiler. Gecenin o vakti fazla müşteri yoktu, fakat bira kupalarının başında oyalananlar gözlerini dikip genç dansçıya baktılar. Şüpheli bakışları kızın biçimli vücudunu baştan aşağı taradı ve Larissa halen dekolteli oyun kostümünü giymekte olduğunu hatırladı.

Tam oradan ayrılmalarını önermek üzereydi ki Willen sallana sallana odanın ortasına kadar yürüdü ve barın arkasındaki aşırı derecede şişman hancının yanına gitti. Hancı bardak yıkama işini yarıda kesip düşmanca bakan ufak siyah gözlerini delikanlıya dikti.

"Jean—Jean'dı, değil mi—bu gece büyük bir şerefe nail olacaksın!" diye konuştu Willen. "Gösteri gemisindeki başrol oyuncularından birini getirdim. Bayan senin o harika yemekle-

rinden tatmak istiyor. Ona yemeklerinin Port d'Elhour'dakilerin en iyisi olduğunu söyledim."

Jean delikanlıyı uzunca bir süre süzdü, ardından kara sakalları açılarak pis ve sarı dişleri meydana çıktı. "Port d'Elhour'dakilerin en iyisi mi?" dedi alay edercesine. "Tüm Souragne'dekilerin en iyisi! Demek gösteri gemisinden geliyorsunuz, leydim?"

Larissa atmosferdeki değişim karşısında afallamış haldeydi. Jean konuşmasını bile bitirmeden salon normal haline dönmüştü. Müzisyenler şarkılarına kaldıkları yerden devam ettiler ve müşteriler genç dansçıya daha fazla ilgi göstermeden biralarına yumuldular. "Evet, öyle," yanıtını verdi hancıya.

"Ah, evet, şimdi hatırladım—Denizler Kraliçesi! Aman lütfen şöyle buyurun. Size hemen en iyi şarabımdan getireyim." Hancı Larissa'nın o irilikte bir adamdan hiç beklemeyeceği bir süratle harekete geçti ve ateşin yakınındaki küçük bir ahşap masayı silip onları buyur etti.

"Senin gibi adamların bir adı vardır," diye delikanlıya fısıldadı Larissa, masaya otururlarken.

Willen ansızın kuşkucu bir tavra büründü. "Nedir o?"

"Baştan çıkarıcı!" diye duyurdu Larissa.

Rahatlayan Willen gülümsedi.

"Ee, burada yiyecek ne var?" diye sordu kız.

Genç adamın kafası karışmış gibiydi. "Bilmiyorum."

"Willen, bana burada güzel yemekler bulunduğunu söyledin, ama gerçekte ne pişirdiklerini bile bilmiyor musun?"

Genç adam omuz silkti. "Buranın iyi bir yer olduğunu söyledim. Burada daha önce bir şeyler yediğimi değil."

Şarapla birlikte geri dönen Jean, neyse ki Willen'ın yorumunu duymamıştı. "Tabelâda da belirtildiği gibi spesiyalitemiz şarap sosuna yatırılmış tavşan sotedir. Haşlanmış *makshee* ve *cushaw* ile servis yapılır."

Larissa bir tek "tavşan" ve "şarap" sözcüklerini tanıdı ve bu kadarı onun için yeterliydi. "Mmm, kulağa enfes geliyor," dedi kız. Hancı eğilip selâm verdikten sonra onları yalnız bıraktı. Dansçı eleştirel bir gözle yeni arkadaşını inceledi.

Willen o güne dek tanıdığı en tuhaf kimseydi. Görünmezken Larissa'yı nasıl görebildiğini halen açıklamamıştı. Ayrıca Larissa ismini sorduğunda verdiği tepki de çok garipti. Niçin adını saklama gereği duymuştu? Başka biri söz konusu olsa Larissa hemen gardını alırdı. Buna karşın Willen çoktan bir dost olduğunu ve güvenilebileceğini ispatlamıştı.

"Bana kendinden bahset," dedi kız.

Willen o rahat sırıtışını takındı. "Anlatılacak fazla bir şey yok. Eminim ki senin hayatın benimkinden çok daha ilginçtir."

"Ondan emin değilim. Görünmezken beni görebilen birisi hakkında daha fazla şey bilmek isterim," karşılığını veren Larissa, şarabından bir yudum aldı ve yüzünü ekşitmemek için kendini zor tuttu. Anlaşılan şarap bağbozumunun verimli olduğu bir yılda yapılmamıştı.

Willen bu yorum karşısında utangaç bir tavır takındı. "İyi dedin. Dur bakalım." Delikanlı arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında kavuşturup düşünceli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Neredeyse çocuksu sayılabilecek surat ifadesiyle genç ve yapılı vücudu arasındaki tezat çok çekiciydi.

"Bu adada doğdum ve ömrüm boyunca burada yaşadım. Annem Port d'Elhour'luydu, fakat kent hayatından hoşlanmazdı ve kasabadakiler de onu pek sevmezlerdi. O yüzden ben daha bebekken bataklığa gittik."

Hiçbir şey belli etmese bile Larissa'nın içi buz kesti. Willen'ın annesi onu bataklığa götürmüştü. Larissa bir an için yosun kaplı servi ağaçlarını, sisli karanlığı ve meşalelerden gelmeyen tuhaf bir ışığı görür gibi oldu. Kendisine kızarak bu görüntüyü kafasından uzaklaştırdı.

"Orada büyümek nasıl bir şeydir hayal bile edemiyorum," dedi kız, ses tonunu sakin tutarak.

Willen omuz silkti. "Bence o kadar kötü değildi."

"Hiç oyun arkadaşın var mıydı?"

Willen garip bir tebessüm etti. "Şey, evet, ama onlar. . . kasabadaki çocuklardan çok farklıydılar. İşin tek dezavantajı artık Port d'Elhour'da yaşadığım için çoğu kimseye biraz garip gelen lâflar ediyor olmam."

"İyi de kolyenin büyüsünü nasıl geçersiz kıldın?" diye ısrarla sordu Larissa.

Willen yanıt verecek gibi olduysa da Jean yemeklerini getirdiği için sessiz kaldı. Larissa beğeniyle kokladı. Sulu görünen etin yanında sunulmuş sebzeler genç kıza tamamen yabancıydı, fakat yine de onlara büyük bir iştahla saldırdı ve çok lezzetli olduklarını öğrendi. Willen bir süreliğine onu seyretti, ardından kendi bıçağı ile çatalını kapıp yemeye başladı.

Larissa gözlerini kapatıp şarapla tatlandırılmış tavşanın tadına vardı. Willen haklı çıkmıştı. "Kolye?" diye hatırlattı adama, çiğnemeyi sürdürürken.

Genç delikanlı bu soruya başka bir soruyla yanıt verdi. "Nasıl büyü yaparsın? Ya da büyüyü nasıl tanırsın? Veya onunla nasıl savaşılacağını nereden bilirsin?"

"Şey. . . üzerinde çalışarak. . . oh." Durumu kavrayan Larissa sözünü yarıda bıraktı. Kasabalılar annesini kovmuşlardı. . . "Demek büyü kullanıyordu—yani annen. Ben—"

"Büyüleri bazı çocukların masalları ezberledikleri gibi ezberledim," diye hafif bir tebessümle onayladı Willen. "Bazen kendimi kaybediyorum."

"Bu gece olduğu gibi."

Willen şaka yollu bir kederle kafa salladı. "Bu geceki gibi."

Bir süre boyunca sessiz kalarak tüm dikkatlerini Jean'ın yemeklerine verdiler. Zaten yemekler bunu hak ediyorlardı. Larissa delikanlı hakkında kendini daha iyi hissediyordu. Büyüme tarzı garip tavırlarını büyük ölçüde açıklamaktaydı. Ancak onun yanındayken Larissa'nın kendini nasıl o kadar rahat hissettiği halâ gizemini koruyordu.

Larissa bu soruyu nasıl dile getireceğini düşünerek kafasını kaldırınca Willen'ın bakışlarıyla karşılaştı. Genç kız kendini o berrak, parlak gözlerin içine düşer gibi hissetti. Durumu bir tek o şekilde açıklayabilirdi: gözlerinin içine düşüyordu. İçini kaplayan duygular onu mutlu etti, heyecanlandırdı ve ölesiye korkuttu. Willen daha önce tanıdığı adamlara hiç benzemiyordu—yani tek istekleri genç kızla karanlık bir yerde bulunmak olan budalalara. O kahverengi gözlerde saygı, hayranlık ve fevka-

lâde bir... muziplik yatmaktaydı.

"Gitmem gerek," dedi dansçı kekeleyerek. Elini farkında olmaksızın karaya her çıktığında yanında taşıdığı para kesesine götürdü, sonra kostümünün üzerinde olduğunu üzülerek hatırladı.

"Willen, sende hiç. . ." Willen'ın utanarak kendi boş ceplerini tersyüz ettiğini görünce sesi kısılıp kaldı. Onların durumuna tanık olan Jean masaya yaklaştı.

"Kamaramda para var," diye başladı Larissa. "Benimle gelebilir ya da yarın gelip beni bulabilirsiniz. Veya hemen buraya dönüp—"

Willen göz kamaştırıcı tebessümünün tüm gücünü hancıya yöneltti. "Evet, Jean, yarın gemiye gel. Paranı son kuruşuna kadar almakla kalmayacaksın, üstelik bir de gemiyi gezeceksin. Haksız mıyım, Bayan Karyele?" Willen karizmatik gözlerini kızdan tarafa çevirir gibi oldu, fakat Larissa tüm dikkatini hancının üzerinde tuttu ve hevesle kafa salladı.

İri yarı adam gülümseyerek eksik dişlerini gösterdi. "Demek öyle bir gemide bulunabileceğim! Evet, sevgili bayan, yarın gelirim—size ve büyüleyici geminize!"

Rahatlayan Larissa gülümsedi. "Teşekkürler, Jean. Ben de herkese karaya çıktıklarında İki Tavşan'a uğramalarını tavsiye edeceğim."

Tam o sırada uzaklardan gelen bir gümbürtü duyuldu. Davul seslerinin yeniden başladığını sanan Larissa gerildi, sonra bunun bir gök gürültüsü olduğunu anladı. Rahatlayarak iç geçirdi. Buna karşın diğer herkes kupalarını bıraktı, masalara para attı ve aceleyle kapıdan çıktı. Jean'ın bile rengi sarardı ve tek kelime etmeden tavernasını kapatma hazırlıklarına girişti.

Larissa'nın aklı karışmıştı. "Neler oluyor?"

Delikanlı ciddi görünüyordu. "Souragne'de yağmur ölüm getirir diye bir söz vardır. Souragneliler fırtınalara hem hasrettirler hem de onlardan korkarlar. Sular kirli olduğu için etrafta kuyu yoktur. Bataklık suyunu da içemezsin. O yüzden yağmur yağınca temiz su biriktirilir, ama. . ." Genç adam sözünü yarım bıraktı. "Artık gitmen gerektiği iyi olmuş, hepsi bu."

Larissa sebebini anlamaksızın ürperdi. O da güvenli ve tanıdık gemiye döneceklerinden memnundu. Willen'ın bu ani ayrılık kararı hakkında sorular soracağını sanmıştı, fakat delikanlı hiçbir şey söylemeden kızı çoktan boşalmış pazaryeri meydanından geçirdi.

Onlar yürümeyi sürdürürlerken gök bir kez daha gürledi ve havaya keskin, temiz bir koku hakim oldu. Ortalığı sel götürmeden önce limana varmak üzereydiler. Sağanak halinde yağmaya başlayan yağmur, ikiliyi anında sırılsıklam etmişti. Şaşıran Larissa bu ani ve ıslak soğuk karşısında titriyordu. Willen kolunu kızın omzuna atıp vücudunu ona siper etti ve onu kapalı bir dükkânın tentesinin altına soktu.

"Fazla sürmez," dedi Willen. "Bu fırtınalar çabuk geçer."

Delikanlının bedeni sıcacıktı ve Larissa o güne dek kendisine öğretilen her şeye rağmen o sıcaklığa sokulmanın güvenli olacağını hissediyordu. Adamın kolları genç kızı yalnızca koruyor, başka bir şey yapmıyordu. Bu durum Willen aniden gerilince dansçının epey bir şaşırmasına yol açtı.

"Ne var?"

"Oh, hayır," dedi adam alçak sesle. Kızı olabildiğince çabuk geri çekti, ardından önüne geçti. Larissa'nın içini *La Demoiselle*'in düdük sesi kadar ani bir panik kapladı ve delikanlıya karşı koymaya çalıştı. "Sakın bakma," diyen Willen'ın sesinde korku okunuyordu.

Larissa boğuşmayı kesti, fakat Willen'ın ötesindeki sokağa bakmaktan kendini alıkoyamadı. Yağmurun patırtısı ile ara sıra patlayan gök gürültüleri haricinde kulağına bir ses daha çalınıyordu: giderek yaklaşan bir takırtı.

Gri pazaryeri meydanının önünde siyah bir siluet belirdi. Kâbus kadar siyah ve kocaman bir at toynaklarıyla yol taşlarını döverek yanlarından dörtnala geçip gitti. Larissa atın binicisi olarak en az hayvan kadar siyah bir pelerinin dalgalanışından başka bir şey göremedi. Tüm bunlar başladığı kadar hızlı son buldu. Toynak sesleri fırtınanın gürültüsü arasında yitip gitti. Larissa sebebini bilmese de o ürkütücü görünümlü siyah atlıyı çok az görebildiği için memnundu.

"Gitti," dedi Willen ve kızdan nazikçe uzaklaştı.

"Kim... ne?"

Willen kafasını iki yana salladı. "Hiç sorma," diye yakardı alçak sesle. "Sadece yanımızda durmadığına şükret."

Larissa emniyetli gemisine dönmeyi çok istiyordu. "Korktun, değil mi?" diye beklenmedik bir soru sordu Willen. "Sadece atlıdan değil, aynı zamanda benden de."

Larissa nezaket icabı bu ifadeyi reddetmek üzereydi ki o dürüst surata ve endişeli kahverengi gözlere yalan söyleyemeyeceğini anladı.

"Evet," diye yavaşça itiraf eti, "ama doğrusu sebebini ben de bilmiyorum. Galiba bu gece fazla heyecanlıyım. Artık yola koyulalım."

Dükkânın önündeki korunaklı mevkiden ayrıldılar. Yağmur azalmıştı. Rıhtıma varmaları uzun sürmedi. Larissa ne yapacağını bilemeden kalakaldı. Yağmur artık çiseliyordu ve kız gitmeden önce bir şeyler söylemek istiyordu, fakat dudaklarından dökülen bir sözcük olmadı.

Willen ona uzun uzun baktıysa da şaşkınlığına saygı göstererek dansçıya dokunma girişiminde bulunmadı. Delikanlı daha sonra bir karara varmışçasına boynundaki bir sicime asıldı ve sık dokunmuş ipliklerden örülme yalın görünümlü bir kolye çıkardı. Kolye bir tür kökten yapılmış gibi görünüyordu. Larissa itiraz edemeden önce Willen onu kızın kafasından geçirdi.

"Bu kendi iyiliğin için," dedi Willen çabucak. "Hep üzerinde taşı. Lütfen."

Larissa bu davranış üzerinde düşünüp taşınırken narin parmaklarından birini tuhaf kolyeye götürdü. Dumont onu hep yabancılardan hediye kabul etmemesi konusunda uyarırdı. Larissa'nın dolgun dudakları büzüldü. O gece bu yardımsever genç adamdan değil Dumont'tan korkmuştu. Ansızın büyülü olsun ya da olmasın Willen'dan gelen bir şeyin kendisine zarar vermeyeceğine karar kıldı.

"Teşekkürler," dedi kısaca, ardından kaçamak bir tebessüm edip hızla rampayı tırmandı. Dönüp arkasına bakmadı.

Larissa hemen kamarasına gitti, kapıyı sürgüledi ve uyu-

maya hazırlandı. Yatağına uzanmayarak yastıkları arkasına destek yaptı ve oturur pozisyonda örtüyü çenesine kadar çekti.

Genç dansçı şafağın ilk ışıkları odayı aydınlatmaya başlarken uyuyabildi. Kendine Willen diyen tuhaf genç adamın verdiği kolyeyi çıkarmamıştı.

*****

Marcel o gece İki Tavşan'dan ayrılırken kendine sövüp sayıyordu. Yağmurun yağacağı o günün erken saatlerinden belliydi ve istese gereken hazırlıkları yapabilirdi. Ancak yapmamıştı ve o sırada kasabanın yanlış tarafında buluyordu, üstelik tam da...

Müzisyen öfkeyle pelerinini vücuduna ve kıymetli flütüne sardı. Pelerinin incecik kumaşı ezici ıslaklığı uzak tutmadığından kısa sürede her yanı sırılsıklam oldu. Marcel flüt kutusunu göğsüne bastırarak onu elinden geldiğince korumaya çalıştı.

Tedirgin gözlerle etrafına bakınarak ve bileğine kadar gelen su birikintilerine girerek hızlı adımlarla ilerledi. Kısa zaman içinde pazaryerine giden yolu yarılamıştı. Evi Azarcı Alakarga'dan biraz aşağıdaydı ve aniden esmeye başlayan rüzgârda gıcırdayarak sallanan tabelâ gözüne çarpınca sevinir gibi oldu. Kendi kendine gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bouki'nin bıyıkları adına, başaracaktı.

İşte tam o sırada kulağına nal sesleri çalındı.

Kalbi duracak gibi olan müzisyen neredeyse flüt kutusunu düşürüyordu. Marcel adımlarını iyice hızlandırdı, sonra da pelerinini arkasında dalgalandırarak var gücüyle koşmaya başladı. Boş yere kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. *Ondan* başka kimselerin de atı vardı... ve belki de tıpkı müzisyen gibi onlar da aceleyle evlerine gidiyorlardı.

Taş döşeli yolda dörtnala koşan atın gürültüsü artık melodik bir hal almıştı. Ayrıca Marcel'in ne olduğunu bir türlü çıkaramadığı bir çatırtı sesi de geliyordu.

İri bir el aşağı uzanıp Marcel'in gırtlağını sararken flüt kutusu ıslak taşların üzerine düşüp takırdadı.

Altı

O akşam Kaptan Dumont için çok kötü geçmişti.

Genç adam Larissa'nın Eski Servi Yolu'nda koştuğunu anlatırken yalan söylemiyor olabilirdi. Yine de Dumont üvey kızını bulmayı bir türlü başaramamıştı. Sokakta dizili olan genelevlere teker teker girip çıkarak bir saatini harcamış, tüm sorularına rağmen tek bir cevap bile alamamıştı. Genç kadınlardan bazıları yeterince çekiciydi, fakat Dumont'un o gece fahişelerin tadına bakmak gibi bir niyeti yoktu. Korkmuş kızın oradaki evlerden birine sığınmadığına dair kendi kendini temin ettikten sonra Larissa'nın güvenli gemiye döndüğüne karar vermişti.

Geceyarısı civarlarında Larissa'yı düşünerek öfkeyle rampadan çıkarken o gece nöbet tutan Caleb adlı genç tayfanın verdiği haberle karşılaştı.

"Biri sizi görmeye geldi, efendim. Adının Lond olduğunu ve sizinle acilen konuşması gerektiğini söyledi."

Dumont tıraş olmaya daha yeni yeni başlamış bahtsız delikanlıyı sert bakışlarla süzdü.

"Ne zaman döneceğini de söyledi mi?"

Caleb korkmuş gibiydi. "O—o hiçbir yere gitmedi, Kaptan. Kamaranızda sizi beklemekte ısrar etti." Oğlan ürpertiye kapıldı. "Heriften hiç hoşlanmadım, efendim. Baştan aşağı örtülüydü. Yüzünü göremedim."

Dumont kaşlarını çattı. "Pekâlâ, Caleb. Az sonra onunla ilgileneceğim."

Dumont kendisini bekleyen yabancıyla konuşmadan önce Brynn'a bir göz atmak istiyordu. Sıcak bir banyo ve Brock'un güzel yemekleri sayesinde tayfasının kısmen de olsa aklını ba-

şına toplamış olmasını ummaktaydı. Brynn korku dolu beyninde bazı faydalı bilgiler saklıyordu ve Dumont o bilgilerin peşindeydi.

Küvet odasına çıkan merdiveni hızla tırmandı ve Ejdergöz'ü kapıya dayanmış halde buldu. Yarı elf yine bir tahta parçasını yontuyordu. Elindeki yarı yarıya tamamlanmış biblo, yarasa kanatlarını andıran kıvrık çıkıntılara sahipti ve adamın ayakları dibinde bir kıymık yığını birikmişti.

"Sorun çıktı mı?" diye sordu Dumont.

"Hayır, efendim," yanıtını verdi Ejdergöz. "Brock birkaç saat önce yemek gönderdi ve ben de içeri götürdüm. Brynn daha sakin görünüyordu. Benden kâğıt, kalem ve biraz da mürekkep istedi."

"Çok garip. Brynn pek okuma yazma bilmez."

Yarı elfin ince dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Epey ısrarcıydı, bu yüzden ona istediklerini verdim. O zamandan beri sesi soluğu çıkmadı. Yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu düşündüm."

"Bende bu şans varken herhalde uyuyakalıp küvette boğulmuştur. Eh, bakalım şimdi ağzından neler alabileceğiz." Dumont kapıya vurdu. "Brynn, ben Kaptan Dumont. Nasıl olduğuna bakmaya geldim, evlât." İçeriden cevap gelmedi. Dumont dönüp Ejdergöz'e işaret etti. İkinci kaptan yonttuğu bibloyu cebine attı ve yedek anahtarla kapının kilidini açtı. Kapı savularak açılınca Dumont kafasını sokup karanlık odayı kolaçan etti.

Küvet odası, gösteri gemisinin eşsiz bir parçasıydı. *Korsan Hazinesi*'ndeki çoğu kostüm epey dayanıklı olsa da çoğunlukla Larissa ile Casilda'ya ait olan bazı kostümler çok narindi ve saf suda elle yıkanmaları gerekiyordu. İçeride biri yıkamakta öbürü durulamakta kullanılan iki küvet vardı. Onlar haricinde odada herhangi bir eşya bulunmuyordu; hatta duvarlar boyanmamıştı bile. Kaptan burada banyo yapar, ara sıra bu ayrıcalığı oyunculara da verirdi. Mürettebat ise yıkanma işini nehirde yüzerek çözmek zorundaydı.

Dumont ile Ejdergöz içeri girerlerken kurumaları için ki-

rişlere asılmış kostümler suratlarına sürtündü. Odada birkaç tane fener bulunuyordu, fakat görünüşe bakılırsa Brynn söndüklerini fark etmemişti. Dumont ıslıkla birkaç basit nota çaldı ve Ejdergöz'ün tuttuğu anahtarlar parlak bir ışık saçmaya başlayarak süssüz odayı aydınlattılar. Büyülü ışık Dumont'ta öfkeli bir hüsrana ve belli belirsiz bir mide bulantısına sebep olan bir sahneyi gözler önüne serdi.

Brynn halen küvetteydi, ancak boğulmamıştı. Balık beyazı cesedinin içinde yüzdüğü su kıpkırmızıydı. Damarlarını kesmekte kullandığı bıçak küvetin yanında duruyordu. Bir eli dışarı sarkmıştı ve kesik bileği soluk bir kırmızımsı gri renge bürünmüştü.

Dumont hızlı adımlarla küvete kadar gitti ve sanki hoşnutsuzluğu kansız cesedi hayata döndürecekmişçesine ölü adama ters ters baktı.

"Yazmayı çok istediği şey buymuş," dedi yarı elf Dumont'a. Ejdergöz kaptanına buruşuk bir kâğıt parçası uzattı. Kâğıda Brynn'ın kargacık burgacık, çocuksu harfleriyle şunlar yazılmıştı: TANRI AŞKINA CESEDİMİ YAKIN SAKIN GÖMMEYIN. Dumont tayfasının son mesajını okuyup kafasını iki yana salladı. Hoyrat tayfasını canına kıymaya itecek kadar korkutan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

"Ah, Brynn, doğru düzgün yazmayı bir türlü becerememedin." Dumont notu öfkeyle buruşturdu. "Niye bana bataklıkta ne olduğunu söylemeden önce kendini öldürdün ki?"

"Ben bataklıkta ne olduğunu biliyorum," diye geldi kulak tırmalayıcı bir ses.

Şaşıran kaptan hızla döndüğünde orta boylu, sıska, pelerinli bir suretle karşı karşıya geldi. Yabancı başlığını iyice aşağı çektiğinden yüzünün en ufak bir parçası bile görünmüyordu. Pelerini abanoz siyahıydı ve adamın ellerinde de aynı renkte eldivenler yer alıyordu.

Ejdergöz hançerini çekmişti bile. Gergin bir halde kaptanından gelecek emirleri bekliyordu. Dumont gemiye çıktığı sırada tayfasının verdiği tarife dayanarak bunun o yabancı olduğunu anladı.

"Sanırım sen Lond'sun," diye belirtti soğukkanlılıkla. Duyduğu öfke bir tek zümrüt yeşili gözlerindeki parıltıdan anlaşılıyordu.

Yabancı eğilerek verdiği bir selâmla onu doğruladı. "Fevkalâde bir geminiz var, Kaptan Dumont. Sizi tebrik ediyorum."

"Gemimin ne kadar güzel olduğunu bildiğine şaşmamak gerek. Ne de olsa bu gece izin almadan onu bol bol gezdin."

Kapı eşiğindeki kara suret omuz silkti. "Uzun bir bekleyişti." Lond kapıyı arkasından kapattı ve iki adama doğru kayıtsızca ilerledi.

Dumont bu yabancının aniden ortaya çıkışı karşısında şaşırmışsa da artık kendini toparlamıştı. Sağ kolunun bir hareketiyle bileğinden avucuna bir bıçak düştü. "Gemim söz konusu olduğunda sahiplenme duygularım kabarır," dedi sakin sakin. "Yaptığından çok daha önemsiz şeyler yüzünden ölen birçok adam oldu."

Kafasındaki başlık yüzünden Lond'un tepkisi anlaşılmasa da endişelenmiş gibi görünmüyordu. "Buraya sizi gözetlemek veya tehdit etmek için gelmedim, Kaptan. Sizin de çok uygun bulacağınızı tahmin ettiğim bir iş teklifini görüşmek üzere geldim."

"İş konuşmaya hep hazırımdır," diye itiraf etti Dumont, "fakat öncelikle ortaklarımı tanımak isterim."

Lond'un sıska omuzları sarsılmaya başladı ve başlığının içinden gargarayı andıran kulak tırmalayıcı kahkahalar yükseldi. Kaptan kaşlarını çattı.

"Ah, sevgili Kaptan Dumont, demek kimliğimi merak ediyorsunuz? Kendimi size tanıtmaktan mutluluk duyarım. Ama belki de öncelikle ikinci kaptanınızı göndermelisiniz."

Dumont yarı elfe bir göz attı. Ejdergöz halen silahını elinde tutuyor ve tetikte bekliyordu. "Ejdergöz burada kalacak."

"Söyleyeceklerim bir tek sizi ilgilendirir, Kaptan, tayfalarınızı değil."

"Ejdergöz en güvenilir adamımdır. Burada kalacak," diye tekrarladı Dumont. Ejdergöz bir kaşını hafifçe kaldırdı ve kaptan kafasını belli belirsiz aşağı yukarı salladı. Yarı elf yarık şek-

linde gözbebeklerini Lond'un üzerinden ayırmaksızın silahını indirdi. Dumont da kendi hançerini kınına sokup ellerini iki yana açtı. "Eh, ne konuşacaksak konuşalım."

"Burada mı?" diye soran Lond şaşırmış gibiydi.

"Burada. Şimdi."

Siyah suret omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Bu akşam pazaryeri meydanındaki gösteriyi seyrettim. Çok yetenekli adamlarınız var—hem büyü hem de diğer alanlarda. Böyle yetenekleri bir araya toplamak ve o tür büyülerde ustalaşmak yıllarınızı almış olmalı.

"Ben de tıpkı sizin gibi bir büyücüyüm," diye sözlerine devam eden gizemli adam konuşurken odada dolaşıyor, ara sıra eldivenli ellerinden birini kaldırıp tahta duvarlara ya da tavandan sarkan kostümlere dokunuyordu. "O tür şeylerin değerini bilirim. Ancak size kıyasla bazı üstünlüklerim var, Kaptan. Kendimi bir gösteri gemisini idare etmekle yormadım. Souragne hakkında çok şey bilirim ve bu bilgilerimi büyümle birleştirerek sizin gibi birine epey fayda sağlayabilirim."

"Benim gibi birine derken ne demek istiyorsun?"

"Yani bir büyücüye," diye ılıman ve teskin edici bir ses tonuyla tekrarladı Lond. "Antika eşyalardan anlayan birine... az rastlanır ve ilginç objeleri toplayan bir koleksiyoncuya." Lond sözlerinin sindirilmesi için biraz durakladı.

Dumont yüzünü ifadesiz tuttu. "Devam et."

"Aradığınız türde şeylerin nerede bulunacağını bilirim. Onların en iyi şekilde nasıl kullanılacaklarını da. Size çok sıkı çalışacak ve çok az maliyeti olacak bir mürettebat ayarlayabilirim. Size hizmetlerimi, hünerlerimi ve bilgilerimi sunuyorum."

Dumont yakışıklı yüzünü alaycı bir ifadeye büründürdü. "Tabi karşılığında bir şey istiyorsun."

"Bu sulak çöplükten gitmek istiyorum." Ses sert ve yalındı. "Eninde sonunda Souragne'den ayrılacaksınız. Beni de yanınıza almanızı istiyorum. Burada öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. Bu yer hünerlerim için çok küçük ve yeteneklerimi geliştirmek istiyorum. Eminim ki sunduklarım isteklerimi karşılamaya yeter."

"Bilemiyorum," karşılığını verdi kaptan. "Karşıma çıkan herkese güvenecek değilim—özellikle de senin gibi sinsi birine. Dediğin gibi biri olduğunu nereden bileyim?"

Kulak tırmalayıcı kahkahalar yeniden yükseldi. "Kendimi kanıtlamam için bana bir şans verin."

Pelerinli adam Dumont ile Ejdergöz'ün yanından sanki orada değillermişçesine geçip küvete kadar gitti ve Brynn'ın mermer beyazı cesedine baktı. "Son notunda ne diyordu?"

Biraz kafası karışan Dumont dedi ki, "Yakılmak istiyormuş, gömülmek değil."

"Öyle bir şey mümkün değil. Buralarda kimse yakılmaz."

"Niyeymiş?"

Lond biraz bekledikten sonra dedi ki, "Buralarda adettir. Sizin de pek yakında göreceğiniz gibi Souragneliler çok batıl inançlıdırlar. Ölüleri yakmanın bu yere hükmeden. . . yüce güçlere hakaret niteliği taşıdığına inanırlar." Adam yüzünü saklamayı sürdürerek Dumont'a doğru döndü. "Ben cesetle ilgilenirim. Öncelikle küveti boşaltmama izin verir misiniz?"

Orada küveti doldurmakta kullanılan bir kova duruyordu. Lond eldiven kaplı elleriyle onu yerden aldı. Kovayı kanla karışık suya daldırıp kısmen doldurdu. Kısa bir süreliğine kovayı çalkaladı ve suyun koyu renkli derinliklerine uzun uzun baktı. Ejdergöz ile Dumont bakıştılarsa da büyücüyü durdurmaya kalkmadılar. Daha sonra Lond kendisini izleyen adamları dehşete düşürerek sıvıyı örtülü ağzına kaldırdı ve şapırtılı bir yudum içti.

Dumont ile Ejdergöz aynı anda pelerinli büyücünün üzerine atıldılar. Lond'un elinden fırlayan kovanın içindeki su önce etrafa saçıldı, ardından yerdeki tahta kirişlerin arasına sızıp kayboldu.

"Sen şimdiye dek gördüğüm en iğrenç—" diye başladı Dumont, fakat elleri buz gibi bir soğukla kaplanınca sözcükleri acı dolu bir inilti halini aldı. Ellerini bir öbek karın içine daldırmışçasına soğuk dalgası kollarına yayıldı. Ejdergöz'ün hafifçe inlediğini duydu ve yarı elfin de bu tuhaf durumla karşı karşıya kaldığını anladı. Dumont büyücüyü bırakınca ısı, buz

kesmiş ellerine ıstırap içinde geri döndü.

Lond hızla ayağa kalktı. "Sizi ahmaklar!" diye tısladı öfkeyle. "Bu büyümün bir parçası! Sabrınız bir çocuğunki kadar! Sana kendimi ispatlamamı istiyor musun, Kaptan Raoul Dumont, yoksa buna katlanamayacak kadar korkak mısın?"

Dumont hakaret karşısında utandı ve onun da öfkesi kabardı. "Yalnızca beni şaşırttın, hepsi o. Bundan çok daha kötülerini gördüm—ve de yaptım. Ölen ölmüştür. Artık büyünü nasıl icra ettiğini gördüğüme göre Brynn'a istediğini yapabilirsin."

Lond yumuşamış gibiydi. "Adamlarına küveti boşalttır, ama suyu sakla. Ardından tayfanın cesedini bir yere kaldır. Daha sonra geri dönüp gücümü ispat edeceğim."

Lond tek kelime daha etmeden kanlı suya bir kova daha daldırdı ve çekip gitti. Ejdergöz büyücünün peşinden koşacak gibi oldu, fakat Dumont elini dostunun omzuna koyarak onu uyardı ve kafasını iki yana salladı. "Bırak gitsin."

"Bir kova kan taşıyor!" diye itiraz etti ikinci kaptan.

"Genç Caleb onunla çoktan tanıştı. Misafirimizi durdurup sorguya çekecek değil."

Yarı elf gözlerini kıstı. Konuşurken sesinde yoğun bir kuşku mevcuttu. "Bence hata yapıyorsun. O adamda farklı bir şeyler var. . . ona güvenmiyorum, Raoul."

"Ben de öyle," karşılığını verdi Dumont. "Hem de hiç. Ama benim için neler yapabileceğini görmek istiyorum. Gözümüzü üzerinde tutacağız, eski dostum." Kaptan soğukkanlılıkla gülümsedi. "Kışın aç kalmış bir çift kurt gibi gözümüzü üzerinde tutacağız."

*****

Lond yanından geçip hızlı adımlarla rampadan inerken Caleb epey bir ürperdi. Dumont'un tahmin ettiği gibi genç tayfa o gizemli yabancının gittiğini görmekten öylesine hoşnuttu ki ona hiç soru sormadı. Lond'un kara sureti az sonra etraftaki karanlık tarafından yutulmuştu bile.

Gecenin o vaktinde pazaryeri meydanı bir mezarlık kadar sessizdi. Meşaleler sönmeye bırakılmıştı ve ertesi günün akşamına kadar da yakılmayacaktı. Lond meydanı yarılamıştı ki uzaktan gelen gök gürültülerinin arasına karışan davul seslerini işitti. Başlığının altındaki kaşlarını çattı. Souragne bataklığında ne tür yaratıkların yaşadığını biliyordu ve gemideki yabancılara gösterilen ilgiden hoşnut değildi.

Hızla attığı adımları onu pazaryerinden geçirip kasabanın Liman Arkası adıyla bilinen daha nahoş bir bölgesine getirdi. Gündüz vakti bile orada çok az kimse silahsız ve o silahı kullanmaya hevessiz gezerdi. Hava kararduktan sonra ise hiç kimse Liman Arkası'na adım atmazdı, tabi orada yapılanlar kadar çirkin işlerle meşgul olunmuyorsa. Ölümcül niyetler bile saf bir ruhun tasavvur edebileceğinden daha karanlık—ve korkunç—şeylere karşı garanti sayılmazdı. Liman Arkası'nın gecekondularında Korku, en yakın dostu olan Ölüm'le birlikte kol gezerdi.

Lond, Liman Arkası'nı avucunun içi gibi bilirdi. Çoğu iti uğursuz kimse onun sıska, kara pelerinli suretini kolayca tanır ve araya mümkün olduğu kadar çok mesafe koyardı. İri yarı katil bozuntularının bembeyaz suratlarla başka tarafa bakındıklarını görünce pelerinli adam kendi kendine güldü. Doğru telâffuz edilen birkaç sözcük ve uygun malzemelerle hasımlarının minicik akıllarını paramparça edebileceğini ve ruhlarını kırıp geçirebileceğini onlar da en az Lond kadar iyi bilmekteydiler.

Liman Arkası'nda Lond'u görmekten sevinen tek bir kişi vardı. Murduc kenar mahallelerin en kötü bölümünde, pencerelerine tahta kalaslar çakılmış virane, kasvetli bir evde yaşardı. Lond onu korumasaydı uzun zaman önce öldürülmüş, karanlık bir ara sokakta gırtlağı kesilmiş ya da boynu kırılmış olurdu. Herkes pelerinli adamın zehirlerle oynayan bir deri bir kemik yaşlı deliyi bilinmeyen bir sebepten ötürü kanatları altına aldığını bilirdi, o yüzden sefil kulübesi yakılmamış veya yağmalanmamıştı.

Sokak karanlık ve ıssızdı. Binaların çoğu ya terk edilmişti, ya da içinde yalnızca fareleri barındırıyordu. Göze çarpan tek

istisna Murduc'ın kulübesinin karşısındakiydi. Bina bir tavernaya benziyordu ve buna uygun olarak adının Kedi ile Fare olduğunu ilân eden bir tabelâya sahipti. Buna karşın Lond orasının en ahlâksız adamların toplanma yeri olduğunu bilirdi. Duvarlardaki çatlaklardan ve kapının altından ışık sızıyordu.

Lond kulübede yaşayan Murduc'ın kapısını çalarken çürümüş tahtaların eldiveni altında titrediğini hissetti. Sert bir rüzgâr tüm binayı çökertebilir, diye geçirdi aklından. İçeriden ayak sürüme sesleri geliyordu.

"Kim o?" dedi yaşlı bir adam incecik sesiyle.

"Efendinden başka kim olabilir?" cevabını veren Lond kendi kendine gülümsedi. Açılan birkaç kilidin sesini işitti. Sonra Murduc kir pas içindeki ellerinde bir fener tutarak kafasını ihtiyatla dışarı uzattı. Dişsiz ağzı geniş bir sırıtışla aralandı ve evine gelen tek misafirin girmesi için kapıyı açtı.

"Lördüm, lördüm!" dedi ince, tiz sesiyle. "Şüyle büyrün! Mutevazi ujağiniz size nasil yerdim edebilir?"

"İyi akşamlar, Murduc." Lond içeri girerken keskin gözleriyle etrafına ilgisizce bakındı. Murduc feneri eğreti bir masanın üzerine koydu, sonra da misafirinin arkasından kapıyı kilitlemeye koyuldu.

Ufak tefek adamın çalıştığı mekân pek de düzenli sayılmazdı. Köşelere özensizce yığılmış bitkiler etraflarına hem hoş hem de zehirli kokular saçıyorlardı. Daha da fazlası çatıdaki kirişlerden sarkmaktaydı. Murduc'un kirli bir bez yığınından ibaret yatağı evin bir köşesine hakimdi. Bir fare Lond'un gözleri önünde bez yığınının altından çıktı ve duvardaki koca bir delikte çabucak kayboldu.

"Her zaman aldıklarıma çok miktarda ihtiyacım olacak – ve dikkat et de geçen seferki gibi birbirine karıştırmayasın," dedi büyücü. Murduc'tan en son faydalanışında yaşlı bunak kazara bir afrodizyakla ölümcül bir zehri karıştırmıştı. Böylece Lond'un eline tutkulu bir aşık yerine bir ceset geçmişti ve büyücü bu duruma çok kızmıştı.

Murduc olanları hatırlayınca korkudan büzüldü. Lond'un öfkesi korkunç olurdu ve o öfkeyle tekrar yüz yüze gelmeyi hiç

istemiyordu. "Peki, lördüm," diyerek başını saygıyla eğdi. "Bu bir dehe olmeycek, size söz verrim."

Murduc bir örümcek gibi etrafta koşuşturarak çeşitli bitkiler topladı ve bunları küçük keselere yerleştirdi. Dört duvarın dördü de bazıları toz içinde kalmış iksir şişelerinin bulunduğu raflarla doluydu. Lond bunlardan birkaç tanesini gönlünce seçti. Şişelerin üzerine karalanmış yazıları okumayı unutmuyordu. Bazen bir şişeyi incelemek amacıyla açıp kokluyordu.

Murduc sonunda sırıtarak ona doğru döndü. "Her şey hazir, efendüm. Bir çüvele doldurmemi istersiiz?"

"Evet, iyi olur," diye dalgın bir halde yanıtladı Lond. Raflardan birkaç tane daha kavanoz ve şişe aldı.

"Oh, efendüm, ne ver ne yök töplediiz!" diye neşeyle belirten Murduc, Lond'un kollarındaki şişelere bakıyordu. Onlar da çuvala girdi. Büyücü yanındaki bir keseden on adet altın sikke çıkardı ve şaşkına dönen zehirciye verdi.

Murduc'un gözleri kocaman açıldı. "Lördüm!" diye fısıldadı adam. "Artık hijbir şey satmeme gerek yok!" İnce parmakları altınların üzerine kapanırken titriyordu.

"Doğru söyledin, Murduc. Doğru söyledin. Elveda." Lond bir gölge gibi dışarı çıkarken kapıyı arkasından kapattı, sonra da Kedi ile Fare tavernasına yöneldi.

Tavernanın kapısını hiç duraklamadan açtı. Yara izleri ve öfkeli ifadeler taşıyan suratlara sahip birkaç adam masalardan birinin etrafına dizilmişti. Yabancıya bakmak için dönerlerken çirkin suratları loş ışıkta iyice belirgin hale geldi. Fakat gelenin kim olduğunu görünce hemen gözlerini kaçırdılar.

"Küçük zehircinin elinde on altın sikke var," dedi Lond onlara. "Onu öldürüp iğrenç dükkânını yakarsanız para sizin olur."

Lond daha beş adım atmamıştı ki arkasındaki kapının hızla açıldığını duydu. On dakika içinde gökyüzü turuncu bir renge boğulmuş ve bulutlu gökyüzüne dumanlar yükselmeye başlamıştı. Lond kendi kendine gülümsedi. Nasılsa Souragne'den ayrılıyordu ve artık o ufak tefek adama ihtiyacı yoktu.

Pelerinli adam şehir sınırlarının birkaç metre dışında durdu

ve cebinden bir kehribar taşı çıkardı. Siyah başlığını indirip bir efsunun sözlerini fısıldadı ve taşı gözkapaklarına sürdü. Birkaç saniye sonra yeniden açtığında geceleri avlanan yaratıklar kadar net görebiliyordu. Kehribarı cebine atıp başlığını dikkatle yukarı çekti.

Büyücü, Tristepas adlı anayolda gündüzleri nadiren uğranan ve geceleri ise hiç gidilmeyen bir yere doğru ilerledi: mezarlığa.

Lond anayoldan ayrıldığı sırada zemine birkaç santim yüksekliğinde bir sis hakimdi. Geniş fakat bakımsız patikada ilerlerken ayaklarının altında çakıltaşları hışırdıyordu. Etrafı aydınlatan ay ışığı meşe, karaağaç ve servilerin yaprakları arasından kısmen geçebiliyor, taş lâhitlere siluetimsi bir izlenim veriyordu. Souragne'in bataklıktan bu kadar uzak kısımları bile cesetlerin gömülemeyeceği kadar sulaktı. Yeri kazanlar bir metre kadar aşağıda suya rastlıyorlardı. Sonuç olarak hırsızlar ve katiller bile toprak içinde çürüyeceklerine büyük, zarif gömütlerde yatıyorlardı.

Lond süslü demir kapıya kadar yürüdü, birkaç sözcük telâffuz etti ve eldivenli elleriyle bazı hareketler yaptı. Demir parmaklıklara sarılmış zincir, bir yılan gibi hareketlenerek kendiliğinden çözüldü ve boğuk bir sesle yumuşak toprağa çarptı. Kapılar büyücünün bir dokunuşuyla hafif bir gıcırtı çıkararak gönülsüzce açıldılar ve geçmesine izin verdiler.

Siyah pelerinli adam tam bir aşinalıkla mezarlıkta ilerledi. Savaşçıların, asilzadelerin ve zenginlerin son istirahat yerlerini arkasında bırakarak dosdoğru giriş kapısından epey uzaktaki sade bir gömütün yanına gitti. Rutubetli sis dizlerine kadar çıkıyorsa da hiç aldırış etmedi. Mezarlıkta Lond'a zarar verebilecek hiçbir şey yoktu.

Sonunda istediği gömüte vardı. "Haydudun Dinlencesi" lâkaplı bu gömüte isimsiz ölüler özensizce atılırdı. Büyücü yeniden elini cebine daldırarak kısa bir sicim çıkardı. Alçak sesle bir şeyler mırıldanarak sicimi düğüm yapıp gömütün kapağına attı. Lond ellerini kaldırınca son derece ağır taş kapak sarsılarak yükselmeye başladı. Mezarla arasında bir buçuk metrelik bir

boşluk kalana dek hareketini sürdürdü, sonra da havada asılı kaldı.

Gömütten berbat bir koku yükseldi, fakat Lond bundan hiç rahatsız olmadı. Hatta büyücü içeri bakarken kendi kendine gülümsüyordu.

Gömütte birçok ölünün kemikleri yığılıydı. En üstte de henüz taze sayılabilecek bir ceset yatıyordu. Lond daha yakından baktı ve ölü adamın suratını tanıyınca yeniden gülümsedi.

"Vay vay vay," dedi Lond. "Harika. Sanırım kaptanı fazlasıyla etkilemeye yeteceksin."

Lond sol elindeki eldiveni çıkarıp gömüt duvarına dikkatle serdi. Ardından kolunu dirseğe kadar sıvayıp bıçağını çekti. Lond acı dolu bir zevk çığlığını bastırarak ay ışığında parılda yan iyice bilenmiş bıçakla kolunda bir kesik açtı.

Yedi

Larissa *La Demoiselle*'in güvertesinde tek başına duruyordu. Sis üç yönden şiddetle bastırıyor, kızın karşı istikametinde ise gri-yeşil bataklık ve bulanık sular uzanıyordu. Genç dansçı suya bakarken yüzünde yavaşça bir tebessüm belirdi. Kendisini çok güçlü hissediyordu. Vücudu kafasının içinde duyduğu bir müzik eşliğinde hareketlenmeye başladı.

Kendine güvenmenin verdiği hazla dans ederken çamurlu suda bir hareketlenme oldu. Su öfkeyle köpürdü ve dipten yavaşça yılanımsı bir canavar çıkmaya başladı. Larissa korkmuyordu, tıpkı artık sisten veya bataklıktan endişelenmediği gibi. Yılan Willen'ın dostane sesini kullanarak konuşmaya başlayınca şaşırdıysa da kaygılanmadı. Yaratığın homurtulu sözcüklerini anlayamıyordu, fakat ses tonu o kadar nazik ve tedirgindi ki yine de kulak kabarttı.

Yaratık konuşmasının orta yerinde kanamaya başladı. Pullu vücudunun farklı yerlerinde açılan yaralardan kanlar akıyordu. Larissa'nın üzerine sıçrayan kırmızı sıvı, kızın giysilerini ve beyaz saçlarını lekeledi.

Larissa'nın anormal dans temposu bozulmuştu. Kız çığlık attı, ancak yaratık konuşmayı sürdürdü. Larissa işte o zaman yılanın canlı olmadığını fark etti. O sadece yılanımsı bir yaratığın cesediydi. Yılanın sesi aniden değişerek Dumont'unkine benzer bir hal aldı. Hortlak yılan Larissa'ya doğru sürünmeye başladı. Genç kız kaçmaya çalıştıysa da ayakları onu dinlemiyordu.

Larissa daha önce yılanların kurbanlarını hipnotize ettiklerine dair hikâyeler duymuştu. Larissa yakalandığının farkın-

daydı. Kıpırdayabilmesi, dans edebilmesi halinde kaçabileceğini her nasılsa biliyordu. Ancak artık çok geçti, hem de çok geç...

Sertçe vurulan kapı, Larissa'yı yatakta hemen doğrulmaya zorladı. Kız tamamen uyansa bile nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "E-evet?" dedi çatlak bir sesle.

"Bütün gün yatakta mı kalacaksın?" diye çıktı Casilda'nın sesi.

Az önceki rüyadan ve dün akşamki olaylardan sonra şarkıcının sesi kulağa çok hoş geliyordu. Larissa dostunu içeri almak için hemen kapının yanına gitti.

"Dün gece beni dinledin mi? Tanrılar aşkına, mezbahaya götürülmüş bir buzağı gibi böğürüyor—" Casilda dostunun solgun yüzünü görünce aniden durdu. "Sorun ne?"

Larissa kafasını iki yana salladı. "Yok bir şey. Pek iyi uyuyamadım da." Casilda kuşkulu görünüyordu. Larissa dostunun kolunu hafifçe sıktı. "Ciddiyim."

"Zavallı Larissa. Buradan hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?" Casilda içinden gelen bir samimiyetle dansçıya sarıldı. "Gel hadi. İyi bir kahvaltı seni kendine getirir."

Larissa hızla düşündü. Kahvaltı sırasında yemek odasında Dumont'la karşılaşması muhtemeldi. Dansçı *La Demoiselle* gibi sınırlı bir alanda vasisinden uzun süre kaçamayacağını biliyordu, fakat dün geceden sonra o karşılaşmayı mümkün olduğunca erteleme taraftarıydı.

"Hayır, sanırım önce gidip biraz antrenman yapacağım." Bu fikir Larissa'nın yüreğine su serpti. Evet, diye karar kıldı Larissa, dans etmeye ihtiyacım var.

Sahne, Gelaar'ın illüzyonları olmayınca çıplak bir tahta zeminden ibaretti. Sandalyeler salonun arkasına dizilmiş, böylece aktörler sahnede prova yaparlarken dansçıların da normalde seyircilerin oturdukları yerde çalışabilmeleri sağlanmıştı. Üzerinde pratik yaparken giydiği kısa, kolsuz bluz olan Larissa içeri girerken gülümsüyordu. Hafif esneme hareketleriyle uykudan uyuşmuş bedenini ısıtmaya başladı.

Uzun bir ıslık kafasını kaldırmasına sebep oldu. Gelenin

Dumont olmadığını umuyordu. Değildi de. Larissa içeri giren Sardan'a dik dik baktı.

"Dansımı illâ ki gözetleyeceksen en azından bana bir şeyler çal."

Sardan kızın önünde eğildi. "Böyle hoş bir bayana hizmet etmek benim için bir zevktir," dedi beyefendi havalarında.

Larissa burun kıvırdı. "Bu numaraları para ödeyen müşterilere sakla," karşılığını verse de yüzünde hafif bir tebessüm belirmişti. Dumont'tan kaçtıktan sonra Sardan'ın arsız fakat zararsız kurları rahatlatıcı bir etkiye sahipti.

Sardan hep yanında taşıdığı mandolinini çıkarıp akorda başladı ve tellerle oynadı. Larissa sessiz bir iç geçirdi. İş müziğe geldiğinde Sardan tam bir mükemmellik düşkünüydü, üstelik bu müzik yalnızca prova için bile olsa. Ozan en sonunda kafasını kaldırdı ve enstrümanının ayarından hoşnut bir halde kafa salladı.

"Hangi şarkıyı istersin?" diye sorarken tellere öylesine dokunuyordu.

" 'Ve Aşk Gürül Gürül Aktı,' " cevabını veren dansçı, Denizler Kraliçesi'nin Florian'ı serbest bıraktığı son sahneden bir alıntı yaptı. Sardan çalmaya başladı.

Larissa bu dansın koreografisinden giderek daha az hoşlanır olmuştu. Yaşı ilerledikçe ve dansı tekrarladıkça kendinden ve sanatından daha çok şey bekler hale gelmişti. Artık bazı yenilikler denemenin vaktiydi. Larissa hareket etmeye başladı. Parmakları havada desenler çizdi ve ayakları okyanus köpükleri kadar hafif adımlar attı. Gözlerini yarı yarıya kapayarak vücudunun daha serbest salınmasına izin verdi.

Denizler Kraliçesi kötü kalpli olsa bile ona da biraz merhamet etmeleri gerek, diye kafasından geçirirken parmaklarıyla gözlerinden aşağı yaşlar süzüldüğünü gösterdi. Florian yaşamına girene dek Denizler Kraliçesi'nin yüreği soğuk ve duygusuzdu. Larissa'nın ayakları hafif ve ritmik hareketlerle sahnedeki kalaslara sürtündü. Denizler Kraliçesi'nin çektiği ıstırabı vurgulamak için uzun kollarını bedenine dolayarak ileri geri sallandı. Denizler Kraliçesi artık denizciyi serbest bırakmalı,

hava ile günışığının olduğu dünyaya ve sevgilisinin yanına dönmesine izin vermeliydi.

Larissa'nın göğsünde bir duygu patlaması yaşandı. Hareketleri daha güçlü ve daha zarif bir hal aldı. Genç kadın artık ayaklarının altındaki tahta kalaslardan veya kızarmış suratından aşağı süzülen ter damlalarından bihaberdi. Bağlamadığı beyaz saçları serbestçe uçuşuyor, kendini suya batmış gibi hissediyordu. Nefes alırken ciğerlerine dolan havayı fark etmedi; dans ederken yaptığı hareketleri hissetmedi.

Hareketleri ansızın dar gelmeye başlayan odanın her tarafını doldurur gibi oldu ve kendini büyüyormuş gibi hissetti. Vücut ısısı yükseldi. Eylemleri zahmetsiz ve amaçsızdı. Sahnede sıçrayıp dönerken hiçbir şeyin farkında değildi. İçindeki sıcağa, kafasını dolduran güce teslim olmuştu ve—

"Larissa!"

Bileklerinde acı verici bir basınç vardı. Vahşi, görkemli hareketleri aniden kısıtlanmıştı. Larissa'nın mavi gözleri sonuna kadar açıldı, fakat kendisini esir eden kişiye karşı koyarken hiçbir şey görmüyordu. Ağzından tiz, yüksek bir feryat çıktığını işitti. Dans etmesine izin verilmiyordu ve bu olmazsa çok yakında ölebilir—

"Larissa, bana bak! Dur ve *bana bak!*"

Ses Sardan'a aitti ve sanki çok uzaklardan geliyordu. Larissa tüm gücünü tüketen bir çabayla bakışlarını odakladı ve adamın delice bakan gözleriyle karşı karşıya geldi.

Sardan bembeyaz kesilmişti ve gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Kızın her iki bileğini de güçlü elleriyle tutuyordu. Şarkıcı, tuttuğu bilekleri bırakmadan önce Larissa'nın tamamen kendine geldiğinden emin oldu. "İyi misin?"

Larissa kalbinin hızla çarptığını hissetti. Kurumuş dudaklarını yalayıp hafifçe kafa salladı. Ansızın kendini çok yorgun hissetmeye başlamıştı. Sardan bunu algılamışçasına kızı salonun arka tarafına götürdü ve sandalyelerden birine oturttu. Larissa biraz soluklanana kadar bekledi, sonra da şunu sordu, "Dans ederken sana ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece—sadece bazı yeni fikirler üzerinde çalı-

şıyordum."

Kafasını sağa sola sallayan Sardan'ın gözleri halâ endişeli bakıyordu. "Son dört senedir seni dans ederken izliyorum. Hiç öyle gözüktüğün olmamıştı. Yaptığın—" Uygun kelimeyi bulmaya çalışırken bocaladı. "Larissa, dansın kusursuzdu."

Kız karşı çıkmak için ağzını açtıysa da Sardan konuşmaması için elini kaldırdı ve sözlerine devam etti. "Hayır, ciddiyim. Mükemmelsin. Neredeyse fazla mükemmel. Birkaç dakika önce çok *vahşi* görünüyordun. Bir tür—bir tür canavar ya da peri gibiydin. İnsana benzemiyordun." Adam durakladı ve bir süreliğine başka tarafa baktı. Kafasını tekrar Larissa'ya çevirdiğinde gözlerinde ihtiyatlı bir ifade yer alıyordu. "Beni sahiden de çok korkuttun. Sanki burada değildin."

Larissa adamın içini rahatlatmaya çalıştı. "Cidden, Sardan, öylesine bir danstı işte. Hayal görüyor—"

Sardan'ın bir kaşı kalktı. "Çok bitkin görünüyorsun ve sakın bana öyle olmadığını söyleme. Her akşam böyle bir şeye yapmaya kalkışırsan bir hafta içinde ölürsün."

"Ben iyiyim. . . sadece biraz susadım. Bana su getirir misin?" diye rica eden Larissa, kendini toparlamak için az da olsa zaman kazanmayı umuyordu. Genç adam aceleyle koşup gitti.

Larissa rahat bir soluk verip kafasını ellerine dayadı ve kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Daha önce de kendini müziğe kaptırdığı olmuştu, fakat böylesi asla. Birkaç dakikalığına da olsa kendinden geçmişti ve bedeni enerjiyle dolup taşmıştı. Kapıldığı his korkutucu olmasına karşın çekici bir yanı da vardı. O enerjiyi bir şekilde toplayıp kullanabilse kim bilir neler yapabilirdi.

"İşte," diyen Sardan ona bir bardak soğuk su uzattı. Larissa suyu minnettarlıkla içti.

"Bu sabah bir şey yemedim," dedi kız. "Belki de o yüzdendir."

Sardan pek de inanmış gibi gözükmüyordu. "Belki. Karnını doyur, sonra da yat dinlen. Bu akşam gösterin var." Adam dansçının kalkmasına yardımcı oldu ve Larissa ona bakıp yorgun bir tebessüm etti.

"İnsanın sahiden de önemsediğini düşünesi geliyor," diye dalga geçti kız.

Sardan gücenmiş gibi yaptı. "Sadece seni baştan çıkarma şansımı koruyorum."

*****

Larissa *Korsan Hazinesi*'nin birçok açılış gecesini tecrübe etmişti, fakat böylesiyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Port d'Elhour'un eğlenceye aç halkı oyuna akın etmiş ve biletler yok satmıştı.

Görünmez haldeki Larissa seyircilerin zevkten dört köşe olmuş suratlarına bakıp sırıttı. Herkes görevini dört dörtlük yapmıştı. Dansçılar muhteşem bir performans sergilemişlerdi. Larissa'ya yorgun, klişeleşmiş müzikal ansızın canlanmış gibi geliyordu. Aşk hikâyesi çok güzeldi ve o, yani Denizler Kraliçesi hem güzel hem de tehlikeliydi.

Larissa dostu Casilda'nın "Eyvah! Aşkım Artık Yaşamıyor," şarkısını heyecanla dinledi. O geceki şansın dostuna da bulaşmış olmasını diliyordu. Casilda da diğerleri gibi heyecan ile sevince kapılmıştı ve o güne kadarki en iyi performansını sergiliyordu. Fakat şarkıcı o son notayı yine çıkartamadı.

Larissa seyircilerin bunu fark etmemiş gibi gözükmelerine çok sevindi. Oyunun her kısmında yükselen alkışlar sağır ediciydi ve oyuncuların üzerine yağmur gibi tebrik yağıyordu. Ter ve sevinç içindeki göstericiler sahneden ayrıldıktan sonra birbirlerine sıkı sıkıya sarıldılar ve katıksız bir neşeyle kahkahalar attılar. İşte her şeyin Gelaar'ın illüzyonları gibi sihirli bir şekilde gerçekleştiği bu tür geceler, harcadıkları tüm çabayı çekilir kılıyordu.

Halâ mutluluktan uçmakta olan Larissa kamarasına kadar resmen dans ederek gitti. Yoluna çıkan tüm tayfalar, oyuncular ve müşteriler güneş gibi parlak bir tebessümle karşılaşıyorlardı. Larissa makyajını temizleyip üzerini değişti, sonra da her gösteriden sonra olduğu gibi müşterilerle tanışmak üzere ana güverteye yollandı. Hedefine vardığında onu bekleyen hoş bir

sürpriz daha vardı.

Gemi, belli aralıklarla tırabzanlara yerleştirilmiş düzinelerce küçük ışıkla parıl parıldı. Işıklar gökyüzünden düşmüş ve bir süreliğine dünyada kalmaya karar vermiş yıldızlar gibi göz kırpıyorlardı. Yanıp sönerken donuk, hoş parıltılarıyla gülen oyuncuları, kasabadan gelen misafirleri ve şarap taşıyan tayfaları baştan aşağı yıkıyorlardı. Larissa korodaki kıkırdayıp duran kızlardan birini etkilemeye çalışan genç bir adamın ışıklardan birine dokunmaya kalktığını gördü. Işık hemen söndü, fakat adam elini çekince eski haline döndü.

Larissa bunun Gelaar'ın illüzyonlarından biri olduğunu sandı. Etrafına bakınarak elfi aradı ve onu çarkın yakınlarında dikilirken gördü. Gülümseyerek güvertede ona doğru ilerledi. Gelaar kıza şöyle bir baktıktan sonra dikkatini yeniden küçük ışıklara verdi. İnce, uzun parmaklı eli ışıklardan birine doğru uzandıysa da dokunmadı.

"Çok güzeller, Gelaar," dedi Larissa sımsıcak bir sesle. "Bugüne kadar gördüğüm en güzel illüzyonlardan. Herkes onlara bayıldı."

Gelaar kıza bir tuhaf baktı. "Bu başarıdan kendime pay çıkartamam, Bayan Karyele," dedi soğuk bir sesle. "Onları gemiye kazandıran kişi kaptandır."

"İyi de yaptı," diye yükseldi Ejdergöz'ün yumuşacık sesi. Gelaar ikinci kaptana doğru döndü ve yüzü daha da asıldı.

Larissa hissettiği coşkunun içinde bir huzursuzluğun kıpırdandığını hissetti. Yarı elf tayfa ile elf büyücü arasında zaten hep narin bir ateşkes olagelmişti. Kurtla kaplan gibi birbirlerinin doğal düşmanıydılar.

"Kendine daha iyi bakmalısın, Gelaar," diye sahte bir kaygıyla sözlerini sürdürdü Ejdergöz. "Son günlerde epey yorgun görünüyorsun. Hiç aynaya bakmıyor musun?" Ejdergöz hoyratça güldü ve Larissa elf büyücünün yüzünde beliren nefret dolu ifade karşısında büzüldü.

"Affedersiniz, Bayan Karyele," diyen Gelaar'ın sesi ifadesizdi. "Bu gece ansızın nahoş bir hal aldı." Adam dansçıyı nazikçe selâmladı, sonra da Ejdergöz'den başka herkesi utandıra-

bilecek bir ağırbaşlılıkla yarı elfin yanından geçip gitti. Ejdergöz illüzyonistin arkasından baktı. Sonra kafasını Larissa'ya doğru çevirdi, alnına dokunarak baştan savma bir selâm verdi ve oradan ayrıldı.

Onun gidişini izlerken Larissa'nın içini bir hoşnutsuzluk kapladı. Kafasını sağa sola sallayarak az önce tanık olduğu moral bozucu olayı unutmaya çalıştı ve göz kırpan ışıklara daha yakından bakabilmek için tırabzandan biraz sarktı.

Parlaklıkları artıp azalıyor ve bazen hızla yanıp sönüyorlardı. Genç dansçı büyülenmişçesine onları uzun uzun seyretti. Renklerin değiştiğini, sarıdan yeşile, maviden mora ve aradaki daha birçok tona büründüğünü görmek çok hoşuna gitti. Bir çocuk gibi kahkahalarla güldü.

"Müthiş bir şey, değil mi?" dedi Casilda.

Larissa otuz iki dişini birden göstererek sırıttı. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeyler. Sanki—sanki bir peri masalının içine düşmüş gibiyim."

İki kadın sessizce durarak *La Demoiselle*'i süsleyen esrarengiz, muhteşem ışıkların gösterisini seyrettiler.

"Seyirciler o kadar iyiydi ki keşke o kahrolası notayı çıkartabilseydim," diye sonunda iç geçirdi Casilda.

Larissa kızın kolunu sıktı. "Sen de çok iyiydin. Kalabalık umursamadı bile."

"Mademoiselle Karyele?" dediğini duydular utangaç bir sesin. Larissa dönüp baktığında İki Tavşan Hanı'nın işletmecisinin çekinerek kendisine baktığını gördü. Adam o tedirginlikle şapkasını çıkarıp oynamaya başladı ve onu kısa sürede biçimsiz bir eşyaya dönüştürdü. "Söz verdiğiniz tur için gelmiştim. Hatırladınız mı?"

"Elbette!" deyip gülümsedi Larissa. Jean sanki güneşin doğuşuna tanık olmuş gibiydi. "Casilda, bu Jean. Kendisi Port d'Elhour'da şimdiye dek gördüğüm en komik tabelânın bulunduğu bir hanın sahibidir." Kız çabucak sarhoş tavşanları tarif etti ve Casilda hafifçe kıkırdadı.

"Tavşanlar eski bir halk efsanesinden alınmadır," dedi Jean. Genç ve güzel iki hanım tarafından bu kadar hoş karşılandığı

için zevkten dört köşe olmuştu. "Bir zamanlar Uzunkulak ve Bouki adlı iki kahraman varmış. Uzunkulak akıllı olanmış. Zavallı Bouki ise hep başını belâya sokarmış ve onu kurtarma işi Uzunkulak'a kalırmış."

"Tabelâna bakılırsa Bouki sabah korkunç bir baş ağrısıyla uyanacak," diye güldü Casilda. "Larissa, şu tur da neyin nesi oluyor?"

Larissa, Willen'ı işe hiç karıştırmayarak açıklama yapınca Casilda gülümsedi. "Eh," dedi şarkıcı, "size her yeri gezdiremeyiz, ama *La Demoiselle*'in güvertelerini şöyle bir gösterebiliriz."

Jean ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Karşısındakilerin terbiyeli hanımlar olduklarını ve onlarla arasında hiçbir şey geçmeyeceğini biliyordu. Yine de göz kamaştırıcı iki bayanın hancı Jean'a büyülü gemiyi gezdirdikleri geceden içki sofrasında anlatılmak üzere çok iyi bir öykü çıkardı. Jean diğer misafirlerin heyecanlı konuşmalarına çok hoş bir şekilde karışan içten, gümbürtülü bir kahkaha attı.

"Larissa, canım," diye duyuldu Dumont'un sesi. "Sanırım beni arkadaşınla tanıştırmadın."

Genç dansçı ne zamandan beri vasisiyle karşılaşmayı endişe içinde bekliyordu, fakat o akşamın neşe dolu havası etkisini göstermekteydi. Kız gülümseyerek Dumont'a doğru döndü.

"Raoul Amca, bu İki Tavşan'ın hancısı Jean. Dün gece üzerimde kostümüm olduğu için hiç param yoktu ve Jean bunu önemsemeyecek kadar iyi davrandı. Ben de ona bir tur sözü verdim."

Kızın tavırlarında az da olsa bir başkaldırı mevcuttu ve Larissa da bunun farkındaydı. Dansçının verdiği mesaj belliydi: Dumont geceki olayları unutursa o da unutacaktı. Kaptanın yeşil gözleri onunkilerle buluştu.

"Sevgili Jean," dedi Dumont en sonunda, "çok iyi biriymişsin. Üvey kızım sana misafirperverlik göstermekte haklıymış. Turun keyfini çıkar."

Jean iki kızla beraber geminin pruvasına doğru ilerlerken Larissa heyecanla *La Demoiselle*'den bahsediyordu. Dumont on-

ları kısık gözlerle izledi. Larissa ona kızgın değildi, fakat ondan çekindiği de söylenemezdi. Dumont kendini zorlayarak gevşemeye çalıştı ve piposundan bir nefes çekip düşüncelerini daha mutluluk verici olaylara yöneltti.

Gemi tıka basa doluydu. Görünüşe bakılırsa hem oyuncular hem de seyirciler hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı. Dört adamın yaşamına mal olmuş küçük ışıklar neşeyle parıldamaktaydılar. Duyguları etkileme gücüne sahip olduklarından dün Dumont'u mutlu etmişlerdi. Dumont artık onların enerjilerini kontrolü altında tutuyor ve gemideki herkesin kendini mutlu hissetmesini sağlıyordu. Bu coşku iş için birebirdi, ancak Dumont içleri büyülü bir neşeyle doluyken tayfalarının eskisi kadar verimli çalışıp çalışamayacaklarını merak ediyordu. Bekleyip görmesi gerekecekti. Ya da, diye geçirdi aklından, çalışma saatlerinde yaratıkları kaldırmam icap edecek.

Kaptan tırabzana yaslanarak gözlerini ışıkların sudaki yansımasına dikti. Gözüne kıyıdaki bir hareketlilik çarptı ve ansızın alarma geçen Dumont piposundan derin bir soluk aldı.

Hareketin kaynağı olan kişiler gemiye yaklaştıkça Dumont onlardan birinin Lond olduğunu gördü. Büyücünün arkadaşı, suratını tamamıyla gizleyen kara bir pelerine bürünmüştü. İki adam gemiye çıkmaya hazırlandılar. Mutlulukla muhabbet eden kalabalık, neşesinde en ufak bir eksilme olmadan farkına varmaksızın yarılarak onlara yol verdi. Lond ile yanındaki adam ana güverteye girişi sağlayan rampayı tırmanarak doğrudan Dumont'a yöneldiler. Onlar yaklaşırlarken rüzgârın yönü değişti ve Dumont yüzünü ekşitti. Sıcak, boğucu esinti iki adamın yaydığı berbat kokuyu kaptana kadar taşımıştı.

"Kendi gösterimin ilk bölümünü tamamladım. Artık kamaranıza çekilebilir miyiz, Kaptan?" diye kulak tırmalayıcı sesiyle fısıldadı Lond.

"Arkadaşın kim?" diye bilmek istedi Dumont. Yabancı başını eğik ve yüzünü başka tarafa çevrili tutuyordu.

"Onunla az sonra tanışacaksınız, Kaptan. Artık odanıza geçelim."

"Benimle oyun oynamaya kalkma. Bizi tanıştırmayacaksan

sen ve kokuşmuş dostun hemen buradan çekip gidin."

Lond iç geçirdi. "Pekâlâ, Kaptan. Aslında bu adamı zaten tanıyorsunuz."

Lond yanındaki adamın önüne geçti ve Dumont yabancının yüzünü net olarak görebilsin diye başlığıyla oynadı. Kaptan fal taşı gibi açılmış gözlerle bir adım geriledi.

Adam Yakışıklı Jack'ti.

Jack'in çirkin yüzü halâ tanınabilir haldeydi, fakat iki günlük cesette çürümenin ilk safhası başlamıştı. Derisi grinin bozuk bir tonundaydı ve bulanık gözleri bomboş bakıyordu. Dumont'un şaşkın bakışları ölü adamın karnına kaydı ve pelerini yana çekerek beyaz gömleğe bulaşmış kan lekesine baktı.

"Hayır," diye fısıldadı kaptan. "Sen ölüsün!"

"Evet, Kaptan Dumont, öyle," diye onayladı Lond. "Artık kamaranıza gidebilir miyiz?"

Sekiz

"*Nereye* gideceksiniz?" Adamın suratı bembeyaz kesildi.

"Bataklığa," diye sınırlarına kadar zorlanan bir sabırla tekrarladı Dumont. "Oraya ne kadar aşikârsın?"

Denizci adayı kafasını hızla iki yana salladı. "Üzgünüm, Kaptan Dumont. Size katılmayı çok isterdim, ama *oraya* gidecek değilim. Orada kötü bir büyü var. Size söyleyen olmadı mı? Üstelik orası Ölüler Efendisi'nin evi!"

Dumont o sabah aynı "tavsiyeyi" on dördüncü kez duyuyor ve karşısındaki adamı boğazlamamak için kendini zor zaptediyordu.

"Evet, duydum," karşılığını verdi kaptan. "Gönüllü değilsen gidebilirsin."

Adam başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, fakat Dumont'un gözlerindeki öfkeyi görünce fikrini değiştirdi. Eğilerek beceriksizce bir selâm verdi ve aceleyle rampadan indi.

Ana güvertenin pruvasındaki küçük bir masada oturan Dumont kaşlarını çattı. Dün geceki büyük beğeni toplayan gösteriden sonra birkaç yeni tayfa almanın kolay olacağını sanmıştı. Ancak oradaki halkın bataklıktan ne kadar çok korktuğunu hesaba katmamıştı.

"Daha önce Arkandale'de sıraya dizilmişlerdi," diye homurdandı tırabzana yaslanmış Ejdergöz'e.

"Boş ver. Eminim bataklıkla yüzleşmeyi göze alacak bir iki tane buluruz," diyen ikinci kaptanın dikkati yontmakta olduğu tahta parçasının üzerindeydi. Gümüşi saçları rüzgârda uçuşuyordu. Olup bitenleri hiç umursamıyormuş gibi görünmesine rağmen aslında etrafında cereyan eden her şeyi kehribar sarısı

gözleriyle pür dikkat izliyordu. Yarı elfin tavırları da kıyafeti kadar sadeydi.

Ona tam bir tezat oluşturan Dumont ise tam takım bir üniforma giymişti. Güneş mavi kıyafetin altından yapılmış parlak düğmelerinden ve örgülerinden yansıyor, adamın yeşil gözleri karşısına çıkan tüm tayfa adaylarını Ejdergöz'den çok daha belirgin bakışlarla süzüyordu. Bir sonraki aday masanın önüne geldi.

Dumont kafasını kaldırdı. Bu adamda tanıdık bir şeyler vardı. "Seni tanıyor muyum, evlât?" diye nazikçe sordu.

Genç adam gülümsedi. "Hayır, Kaptan."

"Adın?" diye sordu Dumont.

"Willen."

Kaptan delikanlının adını önündeki parşömene yazdı. "Şu anki mesleğin?"

"Yok."

"Nerede kalıyorsun?"

"Bataklıkta. İşte ne bileyim, üç dört gün öncesine kadar."

Dumont kafasını bakmakta olduğu parşömenden kaldırdı. "İşte bunu bana açıklamalısın," dedi alaycı bir sesle.

Willen kaptanın gözlerine bakıp telkin edici bir tebessüm takındı. "Şey, Kaptan, ben bataklıkta büyüdüm. Annem bir münzeviydi ve ben daha bebekken bataklığa taşındı."

Kaptan bakışlarını Willen'dan ayırmasa da Ejdergöz'ün yontmayı kestiğini fark etti. Bu, karşısındaki tayfanın ilginç bir aday olduğuna işaretti. Dumont sorularına devam etti.

"Gemimde çalışmak için ne gibi vasıflara sahipsin? Daha önce başka bir gemide çalışmış mıydın?"

Willen biraz utanmış gibi görünüyordu. Tebessümü biraz kayboldu. "Şey, doğrusunu söylemek gerekirse hayır, efendim. Tabi bataklıkta kullandığımız kanoları saymazsanız. Biz onlara pirog deriz ve ben pirog kullanmayı çok iyi bilirim. Hatta servi ağacından pirog bile yapabilirim. Bataklığı da iyi tanırım."

Willen hafifçe öne eğildi ve ellerini masaya koydu. Az önceki çekingenliği kaybolmuş, yerini tam bir kendine güven ifadesi almıştı. Delikanlı sözlerini sürdürdü.

"Bataklıktaki tüm sapakları, suların yılın hangi zamanda ne hızla aktığını ve suyun altında neler olduğunu bilirim. Neyin tehlikeli olup neyin olmadığını, belâdan nasıl uzak durulacağını ve belâ sizi bulduğunda onun üstesinden nasıl gelineceğini de.

"Bu civardaki diğer herkesin bataklıktan ödü kopar. Batıl inançlar haricinde bataklık hakkında en ufak bir şey bilmezler ve öğrenmeyi de istemezler. Kime sorarsanız sorun. Kimse oraya gitmek istemeyecektir. Eğer siz oraya gitmeyi kafanıza koyduysanız benden iyi bir kılavuz bulamazsınız."

Willen'ın tavırlarında abartıdan eser yoktu. Dumont genç adamın doğru söylediğine karar verdi. Kaptan zümrüt yeşili gözlerini kıstı.

Adamları Brynn'ın getirdiği ışıklı yaratıklar haricinde o ana kadar Souragne'de ilginç hiçbir şey bulamamışlardı. Küçük liman kasabasının bazı yerleri tam Dumont'un zevkine hitap edecek şekilde yozlaşmış olsa da insanı hüsrana uğratacak kadar normal bir yerdi. Anlaşılan buralarda çok az kimse büyüden anlıyordu. Hiç kimsede—tabi Lond hariç—Dumont'un ilgisini çekecek bir bilgi veya eşya olmadığı ise barizdi.

Bir kılavuzdan yardım almaksızın bataklığa girmek ahmaklık olurdu. Ayrıca Dumont'un yeni bir dümenciye çok ihtiyacı vardı. Yakışıklı Jack ilk başta sarhoş, sonra ölü, şimdi de akılsız ama hareketli bir cesetti. Karşısında gördüğü hevesli delikanlıyı sanki tanrı göndermişti.

Kaptan bakışlarını parşömen parçasına çevirdi ve Willen'ın adını daire içine aldı.

"İhtiyaç duymam halinde seni nerede bulabilirim, Will?" Gencin adını kasten farklı söylemişti. Willen gem vurulmaz bir egoya sahipse...

"Orada burada takılırım, ama fazla uzaklaşmam. İstediğiniz zaman beni kolayca bulabilirsiniz."

"Eh, peki öyleyse, seninle daha sonra yine konuşuruz."

Willen'ın suratında koca bir sırıtış belirdi. "Teşekkürler, Kaptan Dumont!" Kendisini seyreden Ejdergöz'e dönüp ona da aynı dostane sırıtışı etti, ardından ıslık çalarak ağır adımlarla

rampadan indi.

Dumont dikkatini ikinci kaptanına verdi ve yarı elfin uzaklaşmakta olan Willen'a bakmayı sürdürdüğünü görünce epey şaşırdı. Ejdergöz'ün dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Adam kehribar sarısı gözlerini kaptana çevirdi.

"O adamdan hoşlandım, Kaptan. Onu işe alırsan hiç de fena olmaz." Yarı elf yontma işine geri döndü.

Ejdergöz'ün fikri merak uyandırıcıydı. Yarı elf Dumont'tan başkasından hoşlanmazdı. Dumont tayfasının yorumunu aklının bir köşesine not etti.

*****

"Bataklığa gideceğim de ne demek?" diye bilmek istedi Lond.

Büyücü ile kaptan o sırada Dumont'un kamarasındaydılar. Son tayfa adayı birkaç saat önce gemiden ayrılmıştı. Altlarındaki güvertede *Korsan Hazinesi* oyunu sergilenmekteydi ve müzik sesleri bazen kamaraya kadar geliyordu. Oyunun hoş, masum melodileri Dumont'un etrafında cereyan eden karanlık ve ölüm sahnesine tam karşıt bir nitelikteydi.

Kaptan öfkeye kapılmadı. Ayağa kalktığında cılız Lond'u yanında cüce gibi bıraktı. Büyücünün yanında duran iki ölü adam bile Dumont'u endişelenmiyordu.

"Aynen o demek. Souragne'den gitmek mi istiyorsun? Güzel. Gemime binebilirsin, fakat *La Demoiselle du Musarde* bataklıktan geçecek. Bu sıkıcı yerdeki tek enteresan şey oradan çıktı ve ben daha fazlasını bulmak istiyorum. Sana gemimin nasıl çalıştığını, onu bu hale nelerin—ve kimlerin—getirdiğini anlattım. Amacım *La Demoiselle*'i bir efsane yapmak."

"O karanlığın içinden geçecek olursan sahiden de bir efsaneye dönüşeceksin!" diye itiraz etti büyücü.

"Herkes oradan niçin bu kadar çok korkuyor?" Dumont büyücüye bir adım yaklaştı ve Lond gölgeli suratını başka yöne çevirdi. "İlk tanıştığımızda bataklıkta ne olduğunu bildiğini söylemiştin. Bana da anlat."

Kara pelerinli suret hemen karşılık vermedi. Sonra genzinden gelen bir sesle kıkırdadı.

"Ölüm, Kaptan Dumont. O bataklıkta ölüm var. Ama ölüm güzeller güzeli gösteri geminizde de bulunuyor. . . kontrolüm altında olan bir ölüm." Lond birkaç adım atarak Brynn'ın arkasına geçti ve tayfanın sırtını adeta sevgiyle okşadı.

Her iki ceset de kayıtsızca ileri bakmaktaydı. Dumont'un gözünde Lond'un gücü kanıtlanmış büyüsünün asıl zaferi Brynn'di. Nehir gemisinin kaptanı daha önce de zombiler görmüştü. İnsan yeterince seyahat ederse birçok korkunç şeyle karşılaşırdı ve Dumont karanlık sularda yirmi yılı aşkın bir süredir gidip geliyordu. Yakışıklı Jack'i ilk gördüğünde çok şaşırmışsa da dehşete düşmüş veya şok geçirmiş değildi.

Tüm bunlara rağmen Brynn bambaşka bir şeydi. Canlı bir varlıkmış gibi kabul görebiliyordu. Dumont gemiye Brynn'ın bir tür bataklık hastalığına yakalandığı söylentisini yaymıştı. Bu hastalık kızıl saçlı tayfayı yorgun düşürüyor ve kötü kokmasına sebep oluyordu. Zombi, bu açıklamada şüpheye yer bırakmayacak kadar canlı görünmekteydi. Lond o tür başka tayfalar hazırlayacağına da söz vermişti—asla yemek yemeyen ya da şikâyet etmeyen, yorulmak bilmeksizin çalışan tayfalar.

"Ben de hırslı biriyimdir, Kaptan," diye kaldığı yerden devam etti Lond. "Arzularınızı anlıyorum, ama kafası çalışan biri sır saklamanın önemini bilir. Zaten *feu follet*'leri aldınız. Onlar sadece bu civarda bulunurlar. Bu kadarı size yetmiyor mu?"

"Oh, demek o küçük ışıkların adı buymuş. *Feu follet* mi demiştin? Hani şu peri ışıkları gibi mi?"

Üzerindeki pelerine rağmen Lond'un asabileştiği tavırlarından anlaşılıyordu. "Bu koca gemiyi o küçücük su yollarından geçirmeyi düşünüyor olamazsınız."

Dumont piposuna uzandı ve keyifle içini doldurmaya başladı. "Aynen öyle düşünüyorum."

"Yakışıklı Jack dümene geçecek durumda değil."

Dumont cesede bir göz attı ve sert bir kahkaha savurdu. "Aynı fikirdeyim. Bugün yeni bir dümenciyi işe aldım. Bataklıkta büyümüş genç bir adam. Bizi güvenle oradan geçirecek."

Kaptan aslında Willen'ı işe almış değildi. Ancak Lond'un gönülsüzlüğü bataklığı keşfetme arzusunu kabartmıştı ve bölgeyi bilen—ve bataklığa girmekten çekinmeyen—tek adamı işe almamak budalalık olurdu.

Lond sessiz kaldı. "Bana başka seçenek bırakmıyorsunuz. Bu adadan ayrılmak istiyorum ve sonuçta sizin seçtiğiniz güzergâhtan gitmek zorundayım." Büyücü tek kelime daha etmeden dışarı çıktı. Yakışıklı Jack gibi Brynn da adamın peşinden gitti. Dumont ölüm kokusunun çıkması için pencereyi açtı, piposunu yaktı, sonra da o akşamki gösterinin geri kalanının keyfini çıkarmak için tiyatroya gitti.

Gösteri çok güzel sonlandı. Dumont neredeyse Port d'Elhour'da biraz daha kalmak isteyecekti. Neredeyse. Gösterinin ardından müşteriler kendilerini bekleyen ikramları tatmak için ana güverteye çıkarlarken Dumont da oyunculardan bir süre daha tiyatroda kalmalarını istedi.

Larissa kaptanın ne konuşmak istediğini tahmin bile edemiyordu, fakat ona karşı bir itimatsızlık besler olmuştu. Buna karşın Casilda heyecan içindeydi.

"Belki burada uzunca bir süre kalırız. Seyirciler gösteriden çok hoşlanmış gibi görünüyorlar. Ben de öyle," dedi şarkıcı hararetle.

Dansçı kafasını yavaşça iki yana salladı. "Umarım öyledir, ama yine de şüpheliyim. Amcam bir yerde uzun süre kalmaktan hoşlanmaz."

Salonun arkasına gitmekte olan Brynn onlara en ufak bir bakış bile atmadan yanlarından geçince konuşmaları yarıda kesildi. Larissa kendine hakim olamayarak ürperdi. Buz gibi bakışları ve güçlükle kontrol altında tuttuğu şiddet eğilimli tavırları sebebiyle Brynn'dan eskiden beri hoşlanmazdı. Ancak adam bataklık hastalığını atlattıktan sonra Larissa onu daha da itici bulur olmuştu. Kısa süreli hastalığın etkileri sürüyormuşçasına suratı normalden sarıydı ve daha önce yapmadığı şekilde ağır adımlarla yürüyordu. Günlerdir yıkanmadığı da belliydi. Fazla konuşmasa bile yeterince kibardı. Fakat genç kadını asıl huzursuz eden şey tayfanın bakışlarıydı. Brynn'ın eskiden

delici bir merakla bakan gözleri artık o kahverengi kürelerin ardında yaşam kalmamış gibi bomboştu.

Casilda da onun yakınlarındayken kendini rahatsız hissediyordu. "Ödümü patlatıyor," dedi Larissa'ya alçak sesle. Dostu kafa sallayarak onayladı.

Dumont sahneye çıkıp oyuncularına ve mürettebatına hitabetti. "Bayanlar baylar, Port d'Elhour'da hoşça vakit geçirdiğimizin farkındayım, ama burada harcadığımız vakti karşılamaya yetecek kadar müşteri yok. Birkaç gün daha limanda kalacağız, sonra da buralardan ayrılacağız."

Salondakilerin neşesi söndü. "Yine sislere dalacağız," diye söylendi biri.

Dumont bu yorumu işitti. "Evet, sislere. Daha önce sisin içinden emniyetle geçtik, değil mi? Fakat Souragne'den bütünüyle ayrılmadan önce adanın öteki tarafında neler olduğuna bakmak istiyorum. Bataklıktan geçerek güneydeki bölgelere çıkacağız."

Salonda fısıldaşmalar baş gösterdi. Oradakilerden bazıları bataklıkla ilgili söylentileri duymuştu. Duymayanlar bile tehditkâr, çamurlu sulara girme arzusunu taşımıyordu.

Beti benzi atan Larissa'nın gözleri koca koca açıldı. *Ağaçlardan sarkan yosunlar. . . korkutucu gövdelerine dolanmış yılanlar. . . yalnızca derinlerde yaşayan yaratıkların uğradıkları karanlık sular. . . ona seslenen parlak ışıklar. . .* Larissa aklına üşüşen ürkütücü düşünceleri dağıtmak için kafasını hızla iki yana salladı.

Dumont salondakilerin tepkilerine aldırış etmedi. "Bizi bataklıktan emniyetle geçirecek birini bulduk. Will, buraya gel. Seni oyuncularımla ve mürettebatımla tanıştırmak istiyorum." Dumont babacan bir tavırla gülümseyerek genç adama gelmesini işaret etti.

Willen çekingen bir tebessümle sahnedeki Dumont'un yanına geldi. Gözleri Larissa'nınkileri buldu ve tebessümü genişledi. Kıza göz kırptı.

"Eh, bayağı da yakışıklıymış," diye fısıldadı Casilda, "ama aynı zamanda küstahmış da. Göz kırptığını gördün mü?"

Kafa sallayan Larissa, yanaklarının kızardığını hissetti.

Dansçı o tuhaf genç adamı yeniden görmeyi hiç beklemiyordu ve o sırada bunun tesadüfi bir olay olduğundan emin değildi. Willen yakışıklı mıydı? Evet, özellikle de neşeyle parlayan kahverengi gözlerine ışık belli bir açıdan vurunca Larissa'ya öyle gözüküyordu. Fakat Willen o tebessümü ve gözleriyle Larissa'nın içinde hayranlıktan daha başka hisler de uyandırmaktaydı ve bu hisler genç kızı huzursuz ediyordu. Willen dansçının son sekiz yıldır sürdürdüğü rutin hayatı bütünüyle bozma tehdidinde bulunuyordu. Larissa'nın kuşkularına ve delikanlıyla arasındaki garip çekime rağmen bir his diğerlerini bastırmaktaydı: Larissa genç adamın *La Demoiselle*'de olmasından memnundu.

Larissa irkilerek kendine geldi ve Dumont'un Willen'ı diğerleriyle tanıştırmakta olduğunu gördü. Genç kız kaşlarını çattı. Dumont'un daha önce yeni bir tayfayı oyuncularla tanıştırdığı hiç olmamıştı. Üstelik Dumont o sırada genç adama onlarla kaynaşması için cesaret veriyordu. Larissa beyaz kaşlarından birini kaldırarak Willen'ın Gelaar'dan tut da Sardan'a kadar önüne çıkan herkesle yaptığı heyecanlı sohbeti izledi.

"Eh, ben de gidip bir merhaba diyeyim bari," diye duyuran Casilda simsiyah saçlarına çekidüzen verdi. Larissa sırıtarak yerini korudu. Willen ile Larissa'nın daha önce çok farklı şartlar altında tanıştıklarını bilse Dumont'un bu yeni tayfadan hiç de bu kadar hoşnut olmayacağını sanıyordu.

"Bu da Ejdergöz," diye devam etti Dumont. Willen iri ellerinden birini uzattı. Yarı elf tereddüt etse de uzatılan eli sıktı. Keskin hatlara sahip yüzünde yavaş, çekingen bir tebessüm belirdi.

"Gemiye hoş geldin," diyen Ejdergöz'ün ses tonuna bakılırsa sözlerinde samimiydi.

Willen, Ejdergöz'e adını veren fiziksel özelliğine hiç çekinmeden baktı. "Göz bebeklerin tıpkı yılanlarınki gibi yarık şeklinde!" dedi heyecanla. "Ne kadar ilginç! Niye öyleler?"

Larissa tiksintiyle ürperdi. Onun yarı elfin gözlerini benzetmekte kullandığı hayvan kediydi. Kediler yılanlardan çok daha hoş olurlardı.

Etrafa ani bir sessizlik çöktü. Dumont'un sağ kolundan neredeyse kaptan kadar korkulur ve uzak durulurdu. O zamana kadar hiç kimse Ejdergöz'e enteresan gözleri hakkında soru sormaya cesaret edememişti. Bir süreliğine kimsenin kılı kıpırdamadı. Dumont da yarı elfin yanıtını merakla bekliyordu.

Ejdergöz yeniden gülümsedi. "Annem hep babamın bir yılan olduğunu söylerdi. Tabi onun bir canavar olduğunu söyleyenler de vardı, ama annemin yüzüne karşı değil. Yine de dişlerimin anne tarafıma çektiğinden memnunum. Yılanlarınki gibi bir ağzım olsa lokmalarımı çiğnemem kolay olmazdı."

Herkes derinden rahatlayarak bu esprinin hakkı olandan çok daha fazla güldü—Willen hariç. Genç delikanlı Ejdergöz'ün elini son bir kez daha sıktı ve ona müthiş bir acımayla baktı. Bunu yalnızca ikinci kaptan ile Larissa fark ettiler. Yarı elfin yüzüne anlık bir acının gölgesi düştü, sonra yerini o duygusuz maske aldı.

"Ejdergöz, Will'i aşağıya götürüp malzemelerle ilgilenmeyi öğreteceğim."

Ejdergöz'ün bir kaşı kalktı. "Emin misiniz, Kaptan?"

Dumont suratını astı. Kararlarının Ejdergöz tarafından bile sorgulanmasından hoşlanmazdı, hele hele tüm mürettebat karşılarındayken.

"Tabi ki eminim. Jahedrin'in Will'e dümencilik dersi vermesini de istiyorum. Dümeni çevirebilecek kadar iri ve kılavuzumuz o olacak. Gemiyi nasıl idare edeceğini bilmesi gerek. Geri kalanlarınız," deyip halen Will'in etrafını dolduran oyunculara ve tayfalara seslendi, "güverteye dönün. Müşterilerimiz bekliyorlar."

Larissa diğerleriyle gitmek için döndü, fakat bir el onu kolundan tuttu. "Bayan Karyele," dedi Willen kıza, "gösterinizi seyrettikten sonra sizinle nihayet tanışmanın çok güzel olduğunu söylemek istemiştim."

Delikanlının yüzünde ve sesinde nazik bir samimiyetten başka hiçbir şey fark edilmiyordu. Onun sır saklayabilen biri olduğunu anlayan Larissa'nın yüreğine su serpildi.

"Teşekkürler," dedi kız benzer bir ses tonuyla. Son anda

delikanlının gerçek adını değil de kaptanın ona verdiği lâkabı kullanmayı akıl etti. "*La Demoiselle du Musarde*'a hoş geldin, Will." Kız Dumont'a nazikçe gülümsedi, sonra da ana güverteye yöneldi.

Willen ile Dumont onun arkasından baktılar. "Gemimdeki tüm hazineler içinde en değerlisi odur. Onu güzel buluyor musun, Will?"

"Kim bulmaz ki, efendim?"

Dumont güldü. "Mükemmel bir cevap. Hem nazik hem de ihtiyatlı. Sana tüm adamlarıma söylediğim bir şeyi söyleyeceğim—ellerini ondan uzak tutarsan ellerin sende kalır. Şimdi gelelim şu anki işimize." Kaptan dönüp gence baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "*La Demoiselle* bir gösteri gemisidir. Burada müşteri eğlendiririz. Eğlenceyi ne kadar geliştirirsek o kadar kâr ederiz. Bu kadar basit. Gösteriyi sen de izledin. O harika efektlerin bazılarından Gelaar sorumlu. Fakat gemimdeki harikalar bir tek onunla sınırlı değil. Hem de hiç değil."

Dumont ağır adımlarla tiyatronun arkasındaki bir kapıya gitti. Kapı, üzerinde bulunduğu duvarla aynı renge boyanarak güzelce gizlenmişti, fakat gözlerden tamamen saklandığı da söylenemezdi. Dumont cebinden büyük bir anahtar halkası çıkardı ve anahtarlardan uygun olanını seçti. Onu kilide sokup hafif bir ıslık çaldı. Anahtar solgun bir ışık saçmaya başladı ve kapı açıldı. Willen soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı.

"Bu da diğerleri gibi bir anahtar, ama aynı zamanda büyülü," diye açıklama yapan Dumont kapıyı açtı ve küçük, karanlık bir merdivenden indi. Willen da peşindeydi. "Çalman gereken belli notalar var. Bunları sana daha sonra öğreteceğim. Kapı hem anahtar hem de ıslık olmadan açılamaz."

Beraber karanlığa inerlerken Dumont yeniden ıslık çaldı ve anahtar tekrar parlayarak önlerini kısık bir mavi ışıkla aydınlattı. Dumont kafasını çevirip Willen'a baktı.

"Tüm bu büyünün seni huzursuz ettiğini biliyorum, ama zamanla alışacaksın. *La Demoiselle* ağzına kadar büyüyle doludur ve zaten öyle de olması gerekir. Ne de olsa ona yıllarımı verdim."

Basamaklar sona erdi ve Willen etrafına bakındı. Bulundukları geniş odada kutular, teçhizatlar, ilâve sandalyeler, aletler, un çuvalları ve başka eşyalar bulunuyordu.

"Genelde kasabalar arasında uzun yolculuklar yapmamız gerekir," dedi Dumont, "ve ben yetersiz malzemeyle yola çıkmaktan hoşlanmam. Burası ana depo. Şu tarafta canlı hayvanları tutarız." Dumont başka bir kapıya gitti ve onu büyülü bir anahtarla açıp Willen'a girmesini işaret etti.

Genç adam hiçbir uyarı almadan kendini bir saman yığınının üstünde yüzükoyun yatarken buldu. Kapının arkasından çarparak kapandığını işitince aceleyle kalkmaya çalıştı, fakat Dumont çizmeli ayağıyla boynuna bastı.

"Yavaşça kalk, delikanlı, ve etrafına iyice bir bak. Vereceğin tepkiden tatmin olmazsam bu odadan canlı çıkamazsın."

Kaptan ayağını çekti. Hızla soluk alıp veren Willen doğrulup oturdu. Sonra da çevresine bakındı.

Bu oda az öncekiyle hemen hemen aynı boyutlara sahipti. Tek ışık kaynağı Dumont'un anahtarı olsa bile duvarlarda birkaç adet boş meşale yuvası bulunuyordu. Zemin kirli bir saman tabakasıyla kaplıydı ve Willen kaptanın bahsettiği canlı hayvanları gördü—iki sığır, birçok tavuk, birkaç koyun ve domuzlar. Hayvanlar genç adama merakla bakıyorlardı. Ancak Willen'ı asıl şaşırtan şey bu sıradan hayvanlar değildi. Şaşırtıcı olan karanlık, her yanı kapalı odadaki diğer yaratıklardı.

La Demoiselle'in bir gösteri gemisi olduğu belliydi. Ama aynı zamanda bir köle ağılıydı da.

Duvara ufak tefek, zayıf, siyah saçlı bir insan kadın zincirliydi. Bir zamanlar güzel sayılabilirdi, fakat artık sıska ve pisti. Willen'a bakarken iri ve alışılmışın dışında yuvarlak olan gözlerinde yalnızca donuk bir korkunun ışıltısı yer alıyordu. Bir deri bir kemik vücuduna bol gelen kıyafetleri lime limeydi.

Sığırlardan biri kadar büyük olan devasa bir tilki de köşelerin birinde duruyordu. Dumont'a kötü kötü bakan yaratığın gırtlağından hafif bir hırıltı gelmeye başladı. O da sıkıca zincirlenmiş ve beyaz göğsüne bir tür koşum takımı geçirilmişti.

Tavana asılı duran altın bir kafesin içinde bir kuzgun bulu-

nuyordu. Onun yakınındaki deri tasmalı siyah bir kedi yalanmakla meşguldü. Hayvanın zinciri kuzguna saldırmasını önleyecek kadar kısaydı. Kedi Dumont ve Willen'la ilgilenmiyormuş gibi yapıyordu. Fakat bir ara temizlenmeyi kesti ve odadaki iki insanı nefret dolu bakışlarla süzdü.

Willen'ın gözleri önünde hayvanın postunun rengi değişmeye başladı. Kuyruğundan başlayan parlak bir mavilik tüm bedenine yayıldı ve yaratık kulaklarını yatırıp tıslad. Willen yaratığın ön dişlerinin normal bir kedininkinden iki kat uzun olduğunu fark etti. Hayvan tıslamasıyla minyatür bir ejderhayı andıran bir kertenkeleyi uyandırdı. Küçük, parmaklıklı bir kafese kapatılmış kertenkele kırmızı, pullu kafasını kaldırdı ve Dumont'a bakarken altın sarısı gözlerini kıstı.

"Karşında koleksiyonumu görüyorsun," dedi Dumont ağır ağır. "Bu yaratıkların her biri ya gemiye ya da sırf bana değerli bir katkı sağlıyor. Onları çok çeşitli yerlerden topladım. Gel seni tanıştırayım. Bu güzel şey," deyip siyah saçlı kadının önünde diz çöktü, "Falkovnialı bir puhu kızdır. Ben izin verdiğimde bir gece kuşuna dönüşür ve benim için gözcülük yapar. Öyle değil mi, Yelusa, tatlım?" Dumont elini uzatıp kızın kirli yanağını okşadı. Kız karşı koymadan sessizce durdu ve bakışlarını yere çevirdi.

Dumont doğrulup sözlerine devam etti. "Bu tilki Richemulot'dan geldi. Olağanüstü hızlıdır. Acilen gemiden çıkmam gerekirse ondan faydalanabilirim. Çalıkuyruk, aç mısın? Hımın?" Tilki onu parlak gözleriyle süzdü. "Ona iki gündür yemek vermiyoruz. Son zamanlarda işbirliğine pek yanaşmıyordu. Bahse girerim şimdi o tavuklardan biri için can atıyorsundur, değil mi?"

Çalıkuyruk dişlerini gösterdi. "Seni aşağılık herif," diye hırladı. "Sana bir güzel dişlerimi geçirirdim, ama o kadar kötüsün ki beni hasta edersin. Pöh!" Tilki ağzına dolan kötü bir tattan kurtulmak istercesine kafasını sağa sola salladı.

Kaptan bu yoruma gülüp geçti ve gezintiyi sürdürdü. "Kuzgun Barovialı'dır ve bu diyarların tarihini şimdiye dek karşılaştığım diğer tüm yaratıklardan daha iyi bilir. Ayrıca ba-

na yalan söylememesi gerektiğini de bilir, öyle değil mi, Skreesha?"

Kuş gagasını açıp öttüyse de hiç ses çıkmadı. "Kafes onu sessiz tutar. Bilgilerini sadece benimle paylaşabilir, diğer tutsaklarla değil.

"Renklikedilere," diye devam etti Dumont, "çok ender rastlanır. Bulundukları tek yer G'Henna'dır. Tüyleri Gelaar'ın illüzyon büyüleri için paha biçilmezdir. Mordent'teyken yakaladığım yarımejder ise bazı büyüleri yapmamda bana yardımcı olur—tabi canı yeterince yanarsa."

Kaptan gözlerini yeni tayfasına çevirdi. "Ee, Will, koleksiyonumdan etkilendin mi?"

Delikanlı Dumont'un gözlerinin içine baktı, sonra da tutsakları inceledi. "Etkilenmek sözcüğü yetersiz kalır," dedi yavaşça. Elini uzattı ve Dumont onu çekip ayağa kaldırdı. "Yaptıklarınız sahiden de inanılmaz, Kaptan Dumont. Ayrıca bakıyorum *feu follet*'leri de bulmuşsunuz."

Dumont gözlerini kıstı. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Willen gülümsedi. "Çok şey. Ben bataklıktan geldim, unuttunuz mu? *Feu follet*'ler peri ışıklarıyla akrabadırlar, fakat peri ışıkları gibi acı ve mutsuzlukla değil güzel duygularla beslenirler. Gösteri geminiz için birebirler."

Dumont açgözlülükle sırıttı. Bu genç adamı işe almakla doğru bir karar vermişti. Willen kaptanın aklından geçenleri okusa bile daha iyi bir tepki veremezdi.

"Bataklıkta işimize yarayabilecek başka yaratıklar da var mı?"

Delikanlının tebessümü genişledi. "Yüzlerce," dedi. "Üstelik sizi dosdoğru onlara götürebilirim."

"Will, neredeyse tanrılara yeniden inanmamı sağlayacaksın."

"Bataklıkta onlardan da bulunur."

Dumont kafasını arkaya atıp uzun uzun güldü.

*****

Willen bir saat sonra yeni patronuna iyi geceler dileyip kamarasına çekildi. Yalnız kalınca kapıyı kapatıp kilitledi, ardından alev gibi yanan suratını serin tahtaya dayadı. O akşam için zihninde kurduğu engeli kaldırdı ve üzerine çöken müthiş bir duygu dalgası önce soluk soluğa kalmasına, daha sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamasına sebep oldu. Hiçbir şeyi umursamadan yere doğru kaydı ve yanaklarından aşağı yaşlar boşalırken kafasını sağa sola salladı.

Dumont'un deposunda kaldığı süre boyunca tutsakların duyguları bir yumruk gibi üzerine inmişti. Bazıları yıllardır orada zincirli duruyordu. Willen onların fiziksel acılarını ve duygusal ıstıraplarını, umutsuzluklarını ve nefretlerini sezmişti. Genç adam kendini bir nebze toparlayabilecek hale gelene kadar ağlamayı sürdürdü, ardından titreyerek ayağa kalktı. Bir leğene biraz su döküp yüzünü yıkadı, kendini sakinleşmeye zorladı.

Willen birkaç dakika sonra kamaradan ayrılıp ana güverteye çıktı. Misafirler karadaki evlerine dönmüşler ve tayfalar da geceyi geçirmek için odalarına çekilmişlerdi. Bir iki nöbetçi güvertede tembel tembel devriye geziyordu. Willen olabildiğince rahat tavırlarla tırabzana kadar gidip hafifçe aşağı sarktı ve ayın sakin sulara vuran yansımasını seyredermiş gibi yaptı.

Gemiye büyülü zincirlerle tutturulmuş küçük ışıklar onu hissettikleri anda daha da parlamaya başladılar. Renkleri hızla değişti ve büyülü zincirlerin elverdiği kadar Willen'a yaklaştılar. Willen yeniden ağlayacak gibi oldu ve gözlerini hızla kırpıştırarak yaşlarını bastırdı. Şöyle bir etrafına bakındı. Neyse ki o sırada yalnızdı.

Willen iri elini ışıklardan birine uzattı. Işığın parlaklığı arttı ve hızla yanıp söndü. Gencin sağ elindeki bir yüzük de ona karşılık verircesine hafifçe parlamaya başladı. Willen yaratığın tesellisini kabul etti ve yüreğini saran buzun erimeye başladığını hissetti.

"Ah, kardeşlerim, çok üzgünüm," diye fısıldadı delikanlı.

Dokuz

"Günaydın, Bayan Karyele," dedi Willen neşeyle.

Süratle merdivenleri tırmanarak kahvaltıdan dönen Larissa ona bakıp gülümsedi ve delikanlının geçmesi için yana çekildi. Fakat Willen yanlış bir adım atar gibi gözüktü ve kıza sertçe çarptı. Sendeleyen Larissa dengesini zar zor da olsa koruyabildi, fakat o sırada ayak bileğinde adamın çizmesini hissetti. Dansçı hiç de zarif olmayan bir düşüşün ardından altında kaldığı yeni tayfaya şaşkın ve asabi bir yüzle baktı. Willen ona kasten çelme takmıştı!

"Ah, Bayan Karyele!" diyen Willen kızı ellerinden tutup ayağa kaldırdı. "Çok üzgünüm! Ne kadar sakarım! İyi misiniz?"

Adamın yüzündeki ifade endişeli ve üzgündü, fakat aşırı ölçüde değil. Larissa avucunda bir şey hissetti ve elini sıktığında onun küçük bir kâğıt parçası olduğunu anladı. Willen'ın gözleri aniden o endişeli ifadeyi yitirdi.

Larissa konuşma becerisini geri kazandı. "Evet, Will, iyiyim. Teşekkürler. Şimdi lütfen bana izin verir misin?" Kız onun yanından soğukkanlılıkla geçerken kâğıdı sıkıca tutuyordu. Larissa kamarasına gidip kapıyı kilitledi ve Willen'ın notunu titreyen ellerle açtı.

Bayan Karyele,

Sizinle çok önemli bir konu hakkında konuşmalıyım. Nöbetim yakında sona eriyor. Sizi bir saat içinde İki Tavşan'da bekliyor olacağım.

Lütfen gelin.

Larissa düşünerek ve alt dudağını çiğneyerek bir süreliğine yatağında oturdu. Mesajı bir kere daha okudu, ardından kâğıdı küçük bir tabağa koyup mumun aleviyle tutuşturdu. Kâğıt yanıp kıvrıldı ve dumanı tüten bir karaltıya dönüştü. Larissa'nın gözleri tabakta olsa da aklı değildi.

Bunu yapmaması gerektiğini, yakışıklı tayfayla beraber olmanın bir sürü soruna yol açacağını biliyordu.

Buna rağmen bir saat sonra İki Tavşan'ın önündeydi.

Havadaki boğucu sıcağa rağmen Larissa üzerine hafif bir pelerin geçirmiş ve başlığını da iyice örtünmüştü. Beyaz saçları çok dikkat çektiği için o civarda bulunduğu haberinin Dumont'un meraklı kulaklarına ulaşmasını istemiyordu.

"Gelmene çok sevindim," diye yükseldi Willen'ın hoş, samimi sesi. Biraz şaşıran kız hızla sesin geldiği yöne doğru döndü. Willen'ın geldiğini duymamıştı. Delikanlı kolunu uzattı ve Larissa biraz tereddüt etmesine rağmen o kola girdi.

"Elin," dedi Larissa, adamın elini tutunca. Kafasını indirip baktığında Willen'ın avucunda eski ve yeni yaraların kabuklarını gördü. Derinin sağlam olduğu kısımlarsa dansçının elleri kadar yumuşak ve pürüzsüzdü. Willen hemen elini kapattı.

"Gel," dedi alçak sesle delikanlı. "Kaptanın adamlarının seni görmemeleri lâzım."

"Nereye gidiyoruz?"

Willen biraz kararsız kaldıktan sonra dedi ki, "Güvenliğimizden emin olabileceğim bir yere."

Biraz şüphelenen Larissa gözlerini kıstıysa da Willen handan hızla uzaklaşmaya başlamıştı bile. Dansçının aklı çığ gibi gelen sorularla doldu, fakat dilini tuttu.

Bir süre boyunca hızlı adımlarla sessiz sedasız yürüyerek yolun aşağılarına gittiler. Tıpkı Larissa'nın Dumont'la beraber pazaryeri meydanından ayrıldığı gece olduğu gibi kasaba gerilerde kaldı. Fakat Willen onu malikânelere ya da çiftliklere değil çok daha geniş bir alana götürüyordu.

Larissa endişelenmeye başladı. Toprak giderek daha nemli bir hal alıyordu. Kız soru sorarken sesini sakin tutmaya çalıştı. "Willen, beni bataklığa mı götürüyorsun?"

Adam kafa salladı. "Orası güvenlidir. Biz—"

Aniden duran Larissa'nın gözleri öfke dolu kıvılcımlar saçıyordu. "O iğrenç yere gittiğim falan yok." Kız gerisingeri dönüp yürümeye başladı. Sırtı dimdik ve adımları süratliydi.

Willen göz açıp kapayana dek ona yetişti ve sıcak elleriyle kızı omuzlarından kavradı. "Sen daha bir çocukken orada olanlar yüzünden. Üzgünüm. Unutmuşum."

Larissa kendini onun ellerinden kurtararak geri çekildi. "Sana bunu kim söyledi?"

Willen huzursuz gibiydi. "Hiç kimse." Larissa ona tiksinti dolu bir bakış atıp yola devam etti. "Larissa, dur. Tehlikedesin!"

"Masallarına karnım tok."

İyice heyecanlanan Willen adeta çılgına döndü. "Bana inanmak zorundasın. Öldürülebilirsin, hatta— Bana güvenmen gerekiyor. Şimdiye kadar seni hiç yüzüstü bıraktım mı?"

Larissa önce adımlarını yavaşlattı, sonra da tamamen durdu. Adam haklıydı. Willen o ana dek şüphe uyandırıcı hiçbir harekette bulunmamıştı. Halâ kuşkulu görünen Larissa ona doğru döndü.

"İzin ver bana güvenebileceğini ispat edeyim. Bana elini uzat."

Larissa yavaşça, çekinerek istenileni yaptı. Willen hemen kızın elinin üstüne kendininkini koydu ve Larissa'nın ruhunu görebilecekmiş gibi delici bir bakışla gözlerini onunkilere dikti. Adeta büyülenen Larissa neredeyse hiç nefes almıyordu.

"Saçının rengi hep böyle değildi. Sen çocukken burada, Souragne'de bu hale geldi."

Larissa onaylarcasına kafa salladı ve genç adam sözlerini sürdürdü. "Doğru düzgün bir evde büyümedin, çünkü baban hep seyahat ediyordu. Sen on iki yaşına basınca baban seni terk etti ve o zamandan beri gösteri gemisinde yaşıyorsun. Çocukluğundan kalan tek şey gümüş bir madalyon. İçinde eski sarı saçlarından bir tutam var.

"Geceleri bataklıktan gelen davul sesleri duyuyorsun, ama kimseye bundan bahsetmiyorsun çünkü başka hiç kimse onları

duymuyor." Willen durakladı ve kızın elini daha da sıktı. Koyu renkli gözleriyle Larissa'yı süzmeye devam etti. "*Ben* onları duyuyorum, Larissa."

Kızın ağzı bir anda kurudu.

"On iki yaşından beri hiç ağlamadın. Gözyaşlarından, güçsüz olmaktan korkuyorsun. Güçsüz görünürsen mahvolacağını sanıyorsun."

Dansçı bir hayret nidası savurdu. Gözyaşlarına karşı duyduğu korku onun karanlık, zorlu, mağrur sırrıydı. Willen'ın böyle bir şeyi bilmesine imkân yoktu, tabi eğer—

"Tehlikede olduğumu söyledin," diye fısıldadı Larissa. "Peki öyleyse, seni dinliyorum."

*****

Güneşin batışı çok güzel olduğundan Casilda manzarayı seyretmek için biraz daha oyalandı. Dirseklerini tırabzana dayadı ve yuvarlak çenesini avuçlarına koydu.

Güneş Souragne'deyken *La Demoiselle*'in gittiği diğer bazı diyarlarda olduğundan daha yakın gibiydi. Bu ada Casilda'nın bulunduğu en sıcak yerdi ve güneş ufka doğru alçalırken genç kadına devasa boyutlarda gözüküyordu. Ateş küresi bir turuncular ve sarılar cümbüşü içinde ufka batmaya başladı. Gökyüzündeki renkler soldu ve alacakaranlığın tonlarına büründü. Sular da kararda. Casilda manzaradan büyük zevk almasına karşın düşünceleri Larissa'ya doğru kaymaya başladı.

Şarkıcının Valachan'da *La Demoiselle*'e katılmasından beri geçen iki sene boyunca Casilda ile Larissa çok yakın iki dost olmuşlardı. Larissa iyi bir arkadaştı. Hayatta hiçbir sorunu yok gibiydi ve Casilda onun bu özelliğine gıptayla bakıyordu. Buna karşın o, kafasını birçok kez dansçının omzuna dayayıp ağlamıştı. Larissa'nın ise böyle bir şey yapmışlığı yoktu. Larissa o sabah kasabaya giderken huzursuz gibiydi. Üstelik henüz dönmemişti. Casilda dostunun iyi durumda olduğunu umuyordu. Herhalde öyleydi de; Larissa başının çaresine bakmasını iyi bilirdi.

Güneş neredeyse tamamen yok olmuştu. Casilda iç geçirerek geri döndü. Kamarasına gidecek, o geceki gösteriye hazırlanacaktı.

"Hey, Casilda!" diye seslendi Sardan. "Bana bir iyilik yapar mısın?" Adamın kamara kapısı kısmen açıktı ve kafasını dışarı uzatmış olan Sardan bol gömleğinin ipleriyle oynuyordu. "Mandolinimi kaptan köşkünde unutmuşum. Gidip getirebilir misin?"

Sardan sık sık dümencilere şarkılar çalardı. Bu son derece sıkıcı nöbetler boyunca onların uyanık ve tetikte kalmalarını sağladığı gibi çalışkan tayfaların hoşuna da giderdi.

Casilda kaşlarını çattı. "Sardan, canım, ben de sahneye seninle aynı zamanda çıkmalıyım. Üstelik daha üstümü bile değişmedim."

Adamın çocuksu yüzünde yalvarır bir ifade belirdi. "Hadi ama. Lütfen? Üzerimde pantolon yok."

"Oyuncuların kaptan köşküne girmelerinin yasak olduğunu biliyorsun. Buna tek istisna sensin. Kaptan çok kızacak."

"Orası şu anda boş. Hiç kimseyi bulamazsın. Hem—"

"Of, pekâlâ."

"Casilda, canımın içi, yüreğim bir tek sana ait."

"Ve de diğer tüm kadınlara," diye bezgin bir karşılık verdi şarkıcı. Aslında kızmıştı, yine de işi bir an önce bitirmek için aceleyle güverteye çıktı. Ortalıkta hiç kimsenin bulunmadığından emin olmak için etrafına bakındı, sonra da kaptan köşküne çıkan basamakları süratle tırmandı.

Orada Sardan'ın mandolini duvara dayalı duruyordu. Casilda onu dikkatle aldı. Meraklı şarkıcı kendine hakim olamayarak etrafa bakındı. Dümenin boyutu onu hayrete düşürmüştü. Onun bu kadar büyük olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

Aniden duyduğu bir sesle sinirleri gerildi.

"Hemen dönerim, Caleb," demişti Jahedrin.

Tayfanın ayak sesleri kaptan köşküne yaklaşıyordu. Casilda bundan emindi. Kız dudağını ısırdı, sonra da kaptanın kamarasına inen merdiveni gördü. Hemen oraya gidebilir ve di-

ğer kapıyı kullanarak Dumont'un kamarasından çıkabilirdi. Casilda kaptanın kasabada olduğunu duymuştu ve böylesi kaptan köşkünde yakalanmaktan daha iyiydi. Şarkıcı olabildiğince sessiz adımlarla dar basamaklardan indi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kimse onu görmemişti. Casilda rahatlayarak gözlerini kapadı. Mandolini sıkıca tutup kapıya yöneldi. Tam kapı tokmağına uzanırken tokmak dönmeye başladı.

Bir an için hissettiği tek şey korkuydu. Daha sonra çılgınca çevresine bakınarak saklanabileceği bir şey aradı. Gözleri yarı yarıya açılmış gardıroba takıldı ve kız hemen kendini içeri atıp mandolini göğsüne dayadı. İçeride kısılı kalmamak için gardırobun kapağını azıcık açık bıraktı.

O sırada içeri Dumont girdi. Adam ağır adımlarla sandalyelerden birine kadar yürüyüp oturdu. Birini ya da bir şeyi beklediği anlaşılıyordu. Birkaç saniye sonra bir yere gürültüyle vuruldu. Dumont ayağa kalkıp odanın ortasına gitti. Yerdeki kilimi kenara çektiğinde ortaya bir kapak çıktı. Dumont yukarıdan asılırken Tane adındaki iri yarı ve esmer tayfa da aşağıdan itti.

"Çıkabilecek misin?" diye sordu Dumont.

"Evet, efendim," cevabını verdi Tane. Adam bir anlığına gözden kayboldu, hemen ardından yaklaşık bir buçuk metre uzunluğundaki büyük bir kutunun bir ucunu tutar vaziyette yeniden belirdi. Kutunun içinde canlı bir şey var gibiydi, zira Casilda'nın kulağına bazı hışırtılar ve takırtılar geliyordu.

Kutunun diğer ucu Ejdergöz tarafından taşınıyordu. Adamlar kutuyu yere bıraktıktan sonra soluklanmak için yere oturdular. Ejdergöz sızlayan kollarını ovuşturarak kutuya kötü kötü baktı.

"Amma da sorun çıkardın be," diyen yarı elf kutuyu zalimce tekmeledi.

Kutunun içinden boğuk bir çığlık yükseldi. Ses sanki bir çocuğa aitti. Casilda bunu duyunca epey şaşırdı. Birini mi kaçırmışlardı? Kimi? Ve niye?

Tane bir levyeyle kanırtarak kutunun kapağını açtı. Kısa bir

süre boyunca hiçbir şey olmadı. Meraktan çatlamak üzere olan Casilda nefesini tutmuştu.

Kutunun içinden yavaşça iki tane uzun, kahverengi kulak çıktı. Titreyen bir burnun hemen altındaki ince telli bıyıkları düzgün bir kafa ile iri, berrak, korku dolu kahverengi gözler izledi. Bu, Casilda'nın o güne dek gördüğü en büyük tavşandı. Boyutu iri bir köpeğinkine denkti.

Dumont kaşlarını çattı. "Eh, beyler, itiraf etmeliyim ki ilginç bir şey, ama daha büyük tavşanlar gördüğüm de oldu. Bu yaratığın bana ve gemime faydası nedir?"

Sırıtan Ejdergöz'ün altın sarısı gözleri bilgiç bir keyif parıltısı taşımaktaydı. "Şuna bak," dedi adam. Yarı elf kutunun üzerine eğildi ve korkan tavşan bir köşeye büzüldü.

"Hey," diye bağırdı Ejdergöz. "Bir şeyler söyle, tavşan."

"Hayır," karşılığını verdi tavşan. Sesi net ve açıkça anlaşılır nitelikteydi. Bir çocuğunki kadar tiz çıkıyordu. "Konuşabildiğimi ona gösterecek—eyvah." Kahverengi gözler çok pişman baktı ve kulaklar utançla sarktı.

Ejdergöz kahkahalarla güldü. "Dediğim gibi, Kaptan. Son derece aptal."

Dumont'un yüz ifadesi değişmişti. Ellerini mutlulukla birbirine sürtüyordu. "Aptal olmasına aptal, ama eşsiz de! *Très bien*, Ejdergöz! Onu kim buldu demiştin?"

"Ben buldum," diyen Ejdergöz dürüstçe bir eklemede bulundu, "ama Tane de yanımdaydı."

"İkiniz de bu akşamki görevlerinizden muafsınız. Keseciye gidip ondan bir haftalık ilâve ücret alın ve keyfinize bakın." İki adam da mutlulukla sırıttı. "Ama önce yeni dostumuzu aşağı indirip diğerlerinin yanına koyun. Oh, bir dakika bekleyin." Dumont gözlerini tavşana çevirdi. "Sen ne yersin, ufaklık?"

Tavşan inatla ağzını açmadı. Sinirden burnu titriyordu.

Dumont sıkkın bir iç geçirdi. "Peki öyleyse, biz de seni beslemeyiz."

"Oh!" dedi tavşan. "Sakın yapmayın!"

"Peki ne yersin? Diğer tavşanlar gibi ot ve havuç mu?"

İrkilen tavşanın duyduklarından tiksindiği belli oluyordu.

"Hayır! Ben öyle şeyleri ağzıma koymam! Et yemeliyim."

Şaşıran Dumont'un bir kaşı kalktı. "Et mi?"

"Evet, tercihen sakatat. Karaciğer ve böbreklere bayılırım— bir de kalplere. En çok kalp severim. Yiyebileceğim bir kalbiniz var mı? Biraz açım da." Yaratık dişlerini gösterdi, fakat halen büzülmüş bir halde durmasına bakılırsa amacı karşısındakileri yıldırmak değildi. Dişleri bir tilkininki kadar keskindi.

Dumont kafasını iki yana salladı. "Eh, elimizden ne gelir bir bakalım. İşbirliği yaparsan her şeyin daha kolay olduğunu göreceksin. Tane, Ejdergöz, gitmeden önce tavşana bir kalp falan verin, tamam mı?"

"Tabi, Kaptan," yanıtını veren Tane kutuyu yeniden kapattı ve çivilerle sabitledi. Tavşan bir kez daha ağlamaya başladı. Tane ile Ejdergöz kutuyu aldıkları gibi yine gizli geçide soktular. Onlar gözden kaybolunca Dumont yerdeki kapağı dikkatle kapatıp kamaradan ayrıldı. Odaya bir sessizlik çöktü.

Casilda uzun bir süre boyunca hiç kıpırdamadı. Titreyerek gardırobun bir köşesine büzülmüştü. Az önce görmemesi gereken bir şeyi gördüğünü biliyor ve korkudan ödü patlıyordu. Ya Dumont gösteriden önce üzerini değişmeye karar verip onu suçüstü yakalasaydı? Acaba ne yapardı? Tanrılar aşkına, et yiyen bir *tavşan* vardı ve onu diğerlerinin yanına koyacaklardı. Diğerleri de kimdi?

Hadi ama, Cas, dedi kendi kendine. Paçayı sıyırdın. O. . . hayvan. . . seni hiç ilgilendirmez. Kız derin bir nefes aldı, odada kimsenin bulunmadığından emin olmak için son bir kez etrafına bakındı, sonra da gardırobun kapağını iterek açtı.

Ve donakaldı. Gözünün ucuyla bir gölgenin kıpırdadığını görmüştü. Şarkıcı onun yeni yolcu Lond olduğunu anladı. Adam yavaşça kızın üzerine yürürken başlığını aşağı çekti. Kızın gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı.

"Sanırım," diye tehditkâr bir sesle konuşan Lond, avucuna küçük bir şişeden bir tür toz döktü, "bu gece gösteriye yedeğin çıkacak."

*****

"Dumont bir köle taciri mi?" diye hayretler içinde tekrarladı Larissa. Gözlerindeki ifade bir anda sertleşti. "Willen, bu mümkün değil. Onu tanırım. Ben o gemide büyüdüm."

Willen ona anlayışlı gözlerle baktıysa da iddiasını sürdürdü. "Tanıdığın o adam kendi tayfalarından birini öldürür müydü? Sana yılıştıktan sonra peşinden kovalar mıydı?"

Larissa o olayları hatırlamak istemiyordu, fakat hatırlamak zorundaydı. Yakışıklı Jack'in ölmeden önceki son sözü—"Liza"—ve bir vasiden bir yırtıcıya dönüşen Dumont'un davranışlarındaki beklenmedik olumsuz değişim aklına geldi.

Vasisinin ikiyüzlülüğünü idrak etmeye başlarken içinde bir yerlerin sızladığını hissediyordu. Willen'ın sözünü ettiği yaratıklar hayvanat bahçesinde sergilenmeye uygun yaratıklar değil akıllı canlılardı. Güçlerinden faydalanmak için onları gemiye hapsetmek köle tacirliğiydi. Larissa delikanlının o yaratıkları sahiden de gördüğünden hiç kuşkulanmıyordu; yeni dostuna güveni tamdı.

"Ben gençken—sanırım on beş yaş civarında," diye başladı alçak bir sesle, "Raoul Amca ömrümde ilk kez kasabada tek başıma dolaşmama izin vermişti." Larissa bu anı sebebiyle azıcık gülümsedi. "Kendimle öyle çok gurur duyuyordum ki—hatta gereğinden fazla. Sonunda tüm cep harçlığımı çaldırdım.

"Amcam bunu öğrendiğinde küplere bindi. Parayı çalanları buldu. İlk başta kibar olmayı denedi. 'Misafir olduğum bir kasabada tartışma başlatmak istemem,' derdi hep. Ama tabi ki karşılarındaki koca Kaptan Dumont bile olsa hırsızlar parayı geri verecek değillerdi. Amcam hışımla gemiye döndü ve tayfaları harekete geçirdi. Tayfalar kocaman bir halatı çeke çeke götürdüler ve hırsızların saklandıkları eve bağladılar. Sonra Amcam şöyle bağırdı, 'Kızımın parasını hemen vermezseniz halat gerilecek ve hem siz hem de eviniz soluğu nehirde alacaksınız!' "

Willen'dan aldığı korkunç habere rağmen Larissa tüm bunları anımsayınca gülmeye başladı. Genç adam onun bu halinden memnundu. Larissa sözlerine devam etti. "Daha önce birilerinin o kadar hızlı koştuklarını hiç görmemiştim. Paramı

son kuruşuna kadar geri aldım. Oranın halkı amcamı tanıyordu ve dediğini yapacağını iyi biliyorlardı."

Larissa'nın tebessümü silindi ve Willen'a bakan mavi gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. "Tanıdığım Raoul Dumont işte öyle biridir. Onun bir köle taciri olduğunu duymak. . ."

Kızın aklında yeni bir düşünce belirdi ve yüzündeki ıstırap arttı. "Beni kullanmak istiyor," dedi yavaşça. "Aslında beni *zaten* o yaratıkları kullandığı gibi kullanıyor. Ben de bir köleyim."

İkili kasabanın dışındaki pek sık kullanılmayan bir yolun kenarında oturmaktaydı. Larissa farkında olmaksızın dizlerini göğsüne doğru çekip kollarını doladı. Ona karşı büyük bir sempati besleyen Willen da elini uzatıp arkadaşının süt beyazı saçlarını okşadı.

"Çok üzgünüm."

Kafasını kaldırıp ona bakarken Larissa'nın yüzüne kararlı bir ifade egemendi. "Üzülme," dedi ansızın sertleşen bir sesle. "Artık gerçeği biliyorum. Kendimi koruyabilirim."

"Sakın Lond'a da güveneyim deme," dedi Willen. "En az Dumont kadar güçlüdür ve belki daha da tehlikelidir."

Larissa bu sözler üzerine buruk bir tebessüm etti. "Endişelenme. O adama asla güvenmem. Gemiye ilk geldiğinde Dumont'un ona niye katlandığını merak ediyordum. Daha önce yanımıza hiç yolcu almamıştık ve Lond çok. . . kibirli ve şeytani görünüyordu."

"Artık dönsek iyi olacak," diye kederle belirtti Willen. "Gösteriye gecikirsen Dumont şüphelenir. Sana söylemem gereken başka şeyler de var, ama yeteri kadar zamanımız olduğunu sanmıyorum. Seninle gemide konuşmak istemiyorum, ama. . ."

"Müsait bir yer buluruz," diye onu temin etti Larissa. Willen'dan aldığı bilgiler yüzünden yüreği sızlıyordu, fakat öğrendiğine de sevinmekteydi. Artık *La Demoiselle du Musarde*'da çevrilen karanlık işlere karşı kendini koruyabilirdi. Beraber Port d'Elhour'a doğru giderlerken Larissa adamın elini tuttu.

Kafalarda soru işaretleri doğurmamak için gemiye ayrı ayrı bindiler ve Larissa hemen kamarasına koştu. Çabucak üstünü

değişti, sonra Dumont'tan Göz'ü alması gerektiğini hatırladı. İçini bir korku kapladı, ancak onu insafsızca bastırdı. Aklını başında tutup normal davranırsa başı derde girmezdi.

Dumont'un kamarasına gitti, derin bir enfes aldı ve kapıyı çaldı. İçeriden ses gelmedi. Larissa yeniden çaldı, ardından açmayı denedi. Elbette kilitliydi. Eh, herhalde kaptan köşkündeki biri Dumont'un yerini bilirdi.

"Ne lâzımdı, canım?" diye kulağına fısıldadı Dumont.

Şaşıran Larissa şiddetle irkildi. Dumont gülümsüyordu, fakat gözlerinde şüphe duyduğunu gösteren sert bir parıltı mevcuttu.

"Amca! Ben. . . geldiğini görmedim. Kolyeme ihtiyacım var da." Larissa sesini sakin tutmaya çalıştı ve avucunu beklentiyle açtı. Kalbi hızla atıyordu.

Dumont kaşlarını çatınca Larissa kendisini Willen'la beraber gördüğünü zannetti. "*Senin* kolyen, öyle mi?"

Kızın yüreğine su serpildi. "Üzgünüm, Amca. Tabi ki öyle demek istemedim."

Dumont memnuniyetle kafa salladı. "Tabi. İçeri gel, canım."

Kaptan kapının kilidini açıp kızı odasına buyur etti. Larissa onun oturma teklifini reddedip ayakta bekledi. Dumont değerli eşyalarını tek bir yerde değil odanın farklı bölümlerinde saklardı. Kolye gardırobun içindeki bir sandıkta duruyordu. O gardırobun kapağını açarken Larissa içindeki mandolini gördü.

"Dur bir dakika," dedi Dumont kapağı kapatırken, "şu Sardan'ın değil mi?" Dumont'un yanına gidip enstrümanı almak için eğildi. "Burada ne işi var?"

"Sık sık kaptan köşkünde şarkılar çalar. Herhalde Tane ya da Jahedrin daha sonra ona vermek üzere mandolini buraya koymuştur." Açıklama pek de ikna edici değildi, fakat Larissa inanıyormuş gibi kafa salladı.

"Ben ona veririm," diye gönüllü oldu dansçı. Dumont önce tereddüt ettiyse de sonra onu ve kolyeyi kıza uzattı. "Gösteriden sonra görüşürüz, Amca." Larissa gülümseyerek oradan ayrıldı ve tiyatro salonuna yollandı.

Seyirciler çoktan yerlerini almışlardı. Larissa kolyeyi boynuna geçirip Göz'ü sıkıca tuttu. Görünmez olarak kolayca sahne arkasına geçti. Sardan orada tedirgin bir halde volta atıyordu. Larissa kolyeyi bıraktı ve mandolinle beraber ortaya çıktı.

"Larissa, evlen benimle," diye heyecanla konuşan Sardan, enstrümanını öz çocuğuymuş gibi kucakladı. "Bunu bana Casilda'nın getirmesi gerekiyordu ama herhalde unuttu."

"Cas hiç öyle yapmaz. Genelde—"

O sırada Dumont kalabalığın karşısına çıktı. "İyi akşamlar, bayanlar ve baylar. Size üzülerek duyururum ki Casilda Bannek bu akşamki gösteride Rose rolünü oynayamayacak. Onun yerini Elan Kalidra alacak. Bayan Bannek'in yakın bir zamanda aramıza döneceğini umuyoruz. Teşekkürler."

Kalabalık mutsuzca mırıldanırken Larissa'nın içi korkuyla doldu. Sardan mandolini getirmesini istediğinden beri Casilda'yı görmemişti. Sabahleyin şarkıcının bir şeyi yoktu, fakat şimdi hasta yatıyordu.

"Neler olduğunu biliyor musun?" diye Sardan'a sorarken korku, dansçının yüreğine işlemekteydi.

Yakışıklı aktör omuz silkti. "Kaptan bataklık hastalığına yakalandığını söylüyor."

On

Gösteri gemisindeki tutsaklar tiyatro salonunun tam altındaydılar. Willen kapının kilidini açarken "Eyvah! Aşkım Artık Yaşamıyor," şarkısından kesitler duyabiliyordu.

Köleleri gördüğü zamanki sahte tepkisi sayesinde Dumont'un güvenini kazanmıştı ve kaptan yaratıkları besleme vazifesini Willen'a devrettiğini tayfalara duyurmuştu. Genç adam o sırada büyük bir çuval dolusu taze kesilmiş et taşıyordu. Tutsakların tümü de etoburdu.

Dumont'tan öğrendiği ezgiyi ıslıkla çaldı ve anahtar kolayca döndü. İçerisi karanlıktı, fakat Willen yanında bir meşale getirmişti ve onu duvardaki yuvalardan birine takmak için uzandı. Tam o anda ayağında iğne batması gibi bir acı hissettiğinden cıyakladı ve meşaleyi düşürecek gibi oldu.

Aşağı baktığında tıslayan yarımejder ile karşılaştı. Yaratığın uzun kuyruğu kafesin parmaklıkları arasından geçebilecek kadar inceydi ve ucunda bir iğne bulunuyordu. Willen yaratığın onu kullanarak saldırdığını anladı.

Hayvan ona dik dik bakıyordu. Kafesinde sıkı sıkıya kapalı olmasına karşın Willen budalalık edip uzanabileceği bir mesafeye gelmişti. Onu sessizce izleyen diğer yaratıkların gözleri meşalenin titrek ışığında parıldamaktaydı.

Genç adam kaşlarını çattı. Meşaleyi oyuğa yerleştirdi, çuvalı yere bıraktı ve yarımejderin ikinci bir saldırısına mahal vermeyecek bir uzaklığa diz çöktü.

Küçük ejder, sana zarar vermek niyetinde değilim. Buraya seni kurtarmak için geldim.

Ejderin gözleri kısıldı, sonra Willen yaratığın dikkatlice ak-

lını okumaya çalıştığını hissetti. Delikanlı zihnini ona açtı ve kısa bir süre sonra parmaklarını kafesin parmaklıkları arasından sürüngene uzattı. *İğnem zehirlidir,* dedi yarımejder ona, *ama zehrin seni etkilemediğine sevindim.*

"Ejderi ikna etmiş olabilirsin, ama ben sana güvenmiyorum," dedi tilki.

"Ben de," dedi tiz, kederli bir ses. "Artık hiç kimseye güvenmiyorum." Willen konuşan kişinin bulunduğu tarafa baktığında gözleri dehşet içinde koca koca açıldı.

"*Bouki!*" Willen hemen koşup titreyen tavşanın yanına diz çöktü. Bouki'nin dört ayağının dördü de zincirlenmişti. Buna ek olarak yaratığın boynuna ince bir tel bağlanmıştı. Bouki dimdik durmak zorundaydı, yoksa boynundaki tel gerilecekti.

Willen elini kapana kısılmış hayvana uzattı ve tavşan onun parmakları arasında çırpındı. "Kimsin sen?" diye yüksek ve korku dolu bir sesle sordu.

"Beni—oh, bu haldeyken beni tanıyamadın, değil mi? Beni Hanım gönderdi."

Bouki'nin gözleri kocaman açıldı. "Bizi kurtarmaya geldin!" Gözlerinde bir umut parıltısı beliren odanın diğer sakinleri gerilmişlerdi. "Acele etsen iyi olur," diyen tavşan dönüp tilkiye baktı. "Çalıkuyruk beni yemekle tehdit edip duruyor."

Willen tilkiye kınayıcı bir bakış attı. Hayvan omuz silkmekle yetindi. "Elimden ne gelir? Ben tilkiyim, o ise tavşan."

"Bu tavşan istese seni bir güzel yiyebilirdi. Hem zaten sen ne tür bir yaratıksın?"

Tilki kafasını kaldırıp dimdik durdu. "Adım Çalıkuyruk ve ben tilkilerin loahıyım."

Willen saygıyla kafa salladı. Loah bir hayvan ruhu, belli bir toplumun büyülü kahramanıydı. Loahların yaşadıkları diyarla aralarında güçlü bir bağ bulunurdu. Çalıkuyruk'u Richemulot'dan almak herhalde tilkinin gücünü azaltmış ve büyük bir acıya sebep olmuştu.

"Öyleyse dostumun eşitisin. Bouki de halkının kahramanıdır."

"O bir kahraman mı?" diye hor gören bir yorumda bu-

lundu Çalıkuyruk.

Willen gülümsedi. "Bouki'nin çeşitli güçleri vardır, ama zekâ bunlara dahil değildir. Tilkilerin akıllı olduklarını sanırdım. Dumont seni kandırmayı nasıl başardı, Çalıkuyruk?"

Tilki homurdandı, ardından hafifçe kıkırdadı. "*Touché, mon ami*. Bana haddimi bildirdi."

"Plânın nedir? Tabi burada bulunuşunun sebebi sahiden de bizi kurtarmaksa," diye araya girdi Yelusa. Willen puhu kıza bir göz attı. Kız kuzgunun yakınında bir yere zincirlenmişti. Vücudu incecik ve ufak tefekti. Çocuksu göründüğü bile söylenebilirdi. Yuvarlak yüzündeki çökük gözleri genç adama donuk bakıyor ve karmakarışık haldeki açık saçları omuzlarına dökülüyordu.

Willen bakışlarını kafese kapatılmış mağrur kuşa çevirdi. Özellikle o ikisinin haline üzülüyordu. Uçabilen yaratıklar için hapsedilmek herhalde iki kat işkenceydi. Willen ayağa kalktı ve Yelusa'nın yanına gidip diz çöktü.

"Bayan, gemiye casusluk etmek için geldim. Dumont da dahil herkesin bana güveni tam. Onları incitmek istemiyorum, ama bu işe bir son vermeye kararlıyım." Delikanlı zincirleri işaret etti. "Şu an için bir plânım yok, ama sizi terk etmeyeceğim."

Willen doğrulup yaratıklara yiyecek dağıtmaya başladı. Her biri önündeki çiğ ete çöreklenip aç kurtlar gibi yedi. "Size ne sıklıkta yemek veriliyor?" diye sordu Willen.

Ağzı etle dolu olan ve çenesinden aşağı kan damlayan Yelusa cevap verdi. "Üç günde bir. Dumont bizi şımartmak istemediğini söylüyor."

Çeneleri kendi payına düşen eti çiğnemekle meşgul olan yarımejder, Dumont'un çeşitli şekillerde işkence gördüğü bir hayali Willen'ın zihnine yolladı. Willen sırıttı. En azından küçük yarımejder ümidini tamamıyla kaybetmemişti.

Willen oturup yaratıkların yemelerini seyretti. "İçinizden kaçmaya çalışan oldu mu?" diye sordu.

Çalıkuyruk kafasını iki yana salladı ve bir parça eti yuttu. "Yardım görmeden kaçmak imkânsız. Birçok kereler halkımı çağırmayı denedim, ama Dumont buna bir şekilde engel olu-

yor. Sanırım bu" – tilki patisiyle koşum takımına dokundu – "büyümü bozuyor. Bu yerdeyken sıradan orman hayvanları gibiyiz."

Willen bu sefer Yelusa'ya baktı. "Dumont seni gözcülükte kullanıyormuş. Niye çekip gitmiyorsun?"

Kız halen ona az da olsa itimatsız gözlerle bakmaktaydı. "Tüy pelerinim onda. Pelerini üzerime geçirdiğimde puhuya dönüşüyorum. Ama Dumont tüylerimden birini yoldu ve ona sahip oldukça şafaktan önce gemiye dönmem gerekiyor." Kızın gözleri dalıp gitti. "O yüzden evet, özgür olmasına özgürüm, ama gerçek anlamda değil. Böylesi neredeyse daha kötü."

Willen üzüntüyle kızın eline dokundu, fakat Yelusa elini hızla geri çekti. Willen orada biraz daha kalmak istiyordu, fakat şüphe uyandırmayı göze alamazdı. Zaten yaratıkları besleme işini fazlasıyla uzatmıştı. Gönülsüzce doğruldu.

"Mümkün olduğunca çabuk geri döneceğim. Bouki, sakın vazgeçme. Seni buradan çıkaracağım." Delikanlı odadaki tüm tutsakların gözlerine eşit uzunlukta baktı. "Hepinizi. Söz veriyorum."

*****

Dumont, Casilda'nın ziyaretçi kabul edebilecek kadar iyileştiğini duyurmadan önce üç gün geçti. Larissa dostunu görmeye gittiğinde Cas halâ yatağındaydı. Kızın Larissa'ya çevirdiği elâ gözlerine donuk bir bakış hakimdi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye soran Larissa yatağın ucuna oturmuştu.

"İyiyim, teşekkürler," yanıtını verdi Casilda tekdüze bir sesle. Cildi solgundu ve tamamen hareketsiz yatıyordu.

Normalde hayat dolu olan Casilda'yı öyle görmek hiç hoş değildi ve Larissa sessizliği gevezelik ederek bozmaya çalıştı.

"Senin şu yedeğin güzel şarkı söylüyor, ama kostümünün hakkını verdiği söylenemez," dedi şaka yollu. "Hiç kimse o kıyafeti senin gibi dolduramaz!"

Casilda gülümsemeden Larissa'yı süzmeye devam etti.

Larissa şarkıcının bu tepkisizliği karşısında şaşırarak sözlerini sürdürdü.

"Keşke yarın buradan ayrılmak zorunda kalmasaydık. Bataklıktan geçmeyi hiç istemiyorum. Orada çok fazla böcek ve yılan var."

Casilda'dan herhangi bir yorum çıkmadı.

"Bu gece şarkı söyleyecek misin?" Tedirginlikten Larissa'nın sesi tizleşmeye başlıyordu.

"Evet," diye aynı korkunç, donuk sesle cevapladı Casilda.

"Eh, öyleyse giyinmen için seni yalnız bırakayım."

"Peki."

Larissa dostunun kamarasından ayrıldı ve kendi odasına gitmek için uzun yolu kullanarak üst güverteden geçti. Kaptan köşkünün yanından geçerken kafasını kaldırıp içeri baktı. Jahedrin o sırada Willen'ı eğitiyor, ona çeşitli şeyleri gösterip durmaksızın konuşuyordu. Tabi Larissa söylenenleri duyamayacak kadar uzaktaydı.

Willen'ın kendisine bakmasını istediğinden delikanlıya gözlerini dikti. Willen bunu yaptığında dansçı yüzüne endişeli bir ifade oturttu. Willen'ın yüz ifadesi aynı kaldıysa da belli belirsiz kafa salladı. Larissa onun bir şeylerin ters gittiği yolundaki mesajını aldığını biliyordu.

Port d'Elhour'daki son gösterilerinde Casilda iyi bir performans sergiledi, fakat eksik olan bir şeyler vardı. Onu sahne arkasından ilgiyle seyreden Larissa, heyecandan dudağını ısırıp duruyordu. Şarkıcının ağzından çıkan notalar yerli yerinde ve sözler eksiksizdi. Larissa'nın telaşı her sahnenin ardından biraz daha arttı ve sıra Casilda'nın solosuna geldiğinde en yüksek seviyesine ulaştı.

Rose rollündeki Cas, yerde yatan Florian'ın "ölüsünün" yanına diz çöktü. Sesi son derece berraktı. Larissa'nın sinirleri son mısrada iyice gerildi. Ne yaptığının farkında olmaksızın sözleri Casilda'yla birlikte söyledi.

"Sabah görülen bir rüya gibi,
Yaz mevsimi gibi, aşkım öldü!"

Casilda C anahtarını kusursuz söyledi. Sesi billur gibiydi— ve de bomboş. Seyirciler tüm güçleriyle alkışlamaya başladılar.

Larissa'nın içini isimsiz bir korku kapladı. O notanın Casilda'nın ses aralığında olduğunu eskiden beri biliyordu, iyi de şarkıcı korkusunu nasıl yenmişti? Willen, seninle konuşmalıyım! diye çaresizce aklından geçirdi. Müzik değişti ve Larissa derin bir nefes alarak korkusuna gem vurdu, ardından Denizler Kraliçesi olarak sahneye atladı.

Larissa gösteriden sonra üstünü değişti ve her zamanki gibi seyircilerle sohbet etmek üzere ana güverteye yollandı. Başka biriyle konuşma fırsatını yakalayamadan önce Dumont yolunu kesti.

"Canım, benden sürekli kaçıyorsun," diye dostane bir ses tonuyla konuşup nazikçe kızın koluna girdi ve onu tırabzana doğru götürdü.

Larissa gergin bir tebessüm etti. "Port d'Elhour'daki son gecemizde Casilda'nın gösteriye çıkabilmesine çok sevindim."

Dumont'un gözleri kısıldı. "Evet, ben de kendini daha iyi hissettiği için mutluyum. Ama şimdi başkalarından konuşmayalım."

Larissa'nın adeta kalbi durdu. Bakışlarını kaçırarak sulara çevirdi. Biraz sisli olsa bile berrak bir geceydi. Zaten anlaşıldığı kadarıyla yaz mevsiminin başlarında bu ülke hep böyleydi. Sapsarı dolunay kocaman görünüyordu. Larissa suyun gri yüzeyindeki en ufak dalgaları bile seçebildiği gibi bir hisse kapıldı. Limanın ötesindeki sisler ebedi bir sabırla beklemekteydi.

"Eskiden sen ve ben birbirimize çok yakındık," diye mırıldandı Dumont. Larissa adamın elinin sırtına doğru kaydığını, uzun ve gümüşi saçlarıyla oynadığını hissetti. "Yine yakınlaşabiliriz, tatlım. Henüz tatmadığın zevkler ve—"

Larissa hızla geri çekildi ve onu öfke dolu gözlerle süzdü.

"Amca, kes artık. Bu böyle yürümez. Ne şimdi, ne yarın, ne de başka bir zaman." Aklından köle taciri, hain gibi unvanlar geçse de acısını göstermedi.

Kaptan donup kaldı. "Seni üzmek istemem, canım, ama bana güvenebilmeni çok isterdim."

Adam hafifçe eğilip selâm verdi ve çekip gitti, fakat tamamen dönmeden önce Larissa onun yüzünde müthiş bir hışım saptadı. İçindeki öfkeye korku da karışmaya başladı.

Willen olup bitenleri seyretmiş, söylenenlerden birkaçını duymuştu. Şimdi de bir gölge gibi Dumont'un peşindeydi. Yanından geçen kişilerin aklına bir düşünce soktu: unut. O kişiler sohbetlerine döndüler. Ertesi sabah kalabalığın arasından geçip giden delikanlıyı hiç hatırlamayacaklardı.

Willen'ın korktuğu gibi kaptan dosdoğru Lond'un kamarasına gitti. Willen etrafına bakındı. Tayfalardan çoğu ya yola çıkmadan önce son bir kez eğlenmek için kasabaya inmişti, ya da ana güvertedeki misafirlerle ilgileniyordu. Willen kulağını kapıya dayadı.

". . . büyümün niye işe yaramadığını bilmiyorum, ama yaramıyor işte," diyordu Dumont. Öfkeden köpürdüğü için gür sesi kolayca duyulmaktaydı. "O kaltak sabrımı tüketiyor—lânet olsun, *çoktan* tüketti bile. Onu hemen şimdi istiyorum."

Lond'un hırıltılı sesini duyabilmek için Willen'ın epey bir uğraşması icabetti. "Bu gece öyle bir şey olmayacak, Kaptan. Tükenen sabrınızı biraz daha zorlamak durumundayım."

"Yakında mı?"

"Yakında."

Genç adam dehşet içinde geri çekildi, sonra da koşar adımlarla merdivenden inip ana güverteye çıktı ve Larissa'yı buldu. Willen dansçıyla sohbet etmekte olan kasaba başkanına gülümseyerek konuşmalarını nazikçe böldü. Ardından Larissa'yla beraber kalabalıktan uzaklaştı.

"Ben de seni—" diye başladı Larissa.

"Biliyorum. Üzgünüm. Beni çok meşgul ediyorlar." Willen derin bir nefes aldı ve beynine doluşan düşünceleri bir düzene soktu. "Larissa, tehlikedesin."

"Biliyorum, daha önce de—"

Willen kafasını iki yana salladı. "Hayır. Şu an bile tehdit altındasın. Bir iki günün var. Bataklığa girdikten sonra gemiden kaçman lâzım."

Larissa şok olmuştu. "Dumont beni öldürecek mi?"

"Lond ile bir tür anlaşma yapmış. Lond büyü kullanarak bir şekilde Dumont'a aşık olmanı sağlayacak."

"Bunu yapabilir mi? Yani diyorum ki Amcam—Dumont—öyle bir şey isteseydi kendi büyüsünü kullanırdı." Larissa kendini korkunç şekilde yalnız ve kapana kısılmış hissediyordu.

Willen'ın yüz ifadesi sertleşti. "Larissa, Lond'u tanımıyorsun. Aslında Dumont'un da ne tür bir belâya bulaştığını bildiğinden şüpheliyim."

"Dur bir dakika. Gemiden ayrılıp bataklığa girmek, tencereden çıkıp kazana atlamaya benzemiyor mu?"

Willen yine kafasını olumsuz anlamda salladı. "Benim için bir iş yaparsan bataklık sana zarar vermez. En azından öyle umuyorum."

"İçimi rahatlattın." Larissa küstahça bir tavırla konuşmuşsa da aslında kalbi hızla atmaya başlamıştı. O dumanlı, karanlık bataklığa yapılacak yolculuktan zaten ödü kopuyordu. Bir de *La Demoiselle*'den kaçmak ve orada tek başına kalakalmak—

Willen kafasını sağa sola salladı ve Larissa aniden sakinleşti. Bataklığı adamın gözlerinden gördü: dikkatsizler için ölümcül tehlikelerle ve meraklı gözlerle dolu bir yer. Güneş girmeyen kısımlarda karanlığın ve kötülüğün bulunduğu kesindi, fakat bataklık aynı zamanda birçok masum yaratığa da ev sahipliği yapıyordu. Yaşamla ölüm orada çatışmıyor, bir döngünün parçaları olarak varlıklarını sürdürüyorlardı.

"Ben de seninle gelebilmek isterdim," dedi Willen, "ama bu mümkün değil." Willen'dan aldığı huzur verici görüntüye rağmen Larissa tereddüdünü korumaktaydı.

"Evet, cesursun," dedi delikanlı, dansçının dile getirmediği sözlerine karşılık olarak. "Hayatın, hatta belki de ruhun buna bağlı. Üstelik diğerlerinin hayatı da. Gidecek misin, Larissa?"

Kız kuruyan dudaklarını yaladı, ardından karşısındaki endişeli kahverengi gözlere güven dolu olduğunu umduğu bir ifadeyle baktı.

"Evet, gideceğim. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

*****

Seyirciler gemiden ayrılmışlar, oyuncular da kamaralarına çekilmişlerdi. Dumont'un odasından çıktığını ve geminin pruvasına gittiğini yalnızca yorulmak bilmeksizin nöbet tutan Brynn gördü.

Kaptan boynundaki bir fulârı çözdü. Beyaz kumaş parçasını hızla sallayarak tamamen açılmasını sağladı, daha sonra onu boynuna yeniden bağladı.

Hafif bir şapırtı sesinin ardından suyun yüzeyinde narin, güzel bir genç kız belirdi. Altın sarısı saçları başına yapışmış ve zümrüt yeşili gözleri yaşlarla ıslanmıştı. Kız yukarıdaki Dumont'a bakarken gül pembesi dudakları titriyordu.

"İyi akşamlar, Tezakar," diye seslendi kıza Dumont. Kız küskün sessizliğini korudu. "Yine beni kandırmaya çalışıyordun, değil mi?"

Kız kafasını iki yana salladı. "Hayır, Kaptan Dumont. Öyle bir şey yapmam."

Dumont'un sesi küçümseyici bir şefkatle doluydu. "Seni küçük yalancı. Seni dün gece Caleb'le birlikte gördüm. Şalını benden çalması için onu ikna etmeye çalışıyordun. Eh, işe yaramadı."

Dumont'un el işareti üzerine geminin en genç tayfası oraya geldi. Zombi daha yeni yaratılmıştı ve canlı gibi yutturulması çok kolaydı. Fakat denizkızı Caleb'in gözlerinde hiç ışık göremedi ve foyası meydana çıktığı için sızlanmaya başladı. Dumont dudaklarını büzüp birkaç nota çaldı. Şal alt kısmından yanmaya başladı.

Denizkızı kafasını acıyla kaldırdı ve yükselmek üzere olan çığlığını boğmak için ellerini ağzına götürdü. Istırap içindeyken bile bağırması halinde Dumont'un kendisine daha da fena işkence edeceğini biliyordu.

Sonra ateş yok oldu. "Artık herhalde bir süreliğine de olsa uslu durursun. Bataklığa girmek istiyorum. Önden yüz ve bana ileride sorun olup olmadığını bildir. Bizi karaya oturtman halinde buna ne yapacağımı biliyorsun."

Tezakar yüzünü ekşiterek kafa salladı. Yüzeyi hiç hareketlendirmeden suya daldı. Dumont gülümseyerek aşağı indi. Su-

da öncülük eden denizkızı, yukarıdan keşfe çıkan puhu kız ve Willen'ın dümencilik hünerleri sayesinde yolculuk rahat ve olaysız geçecek gibiydi.

*****

Şafakta limandan ayrıldılar. Ayrılış süreci kandırmaca bir neşe içinde geçti. Sabahın erken saatlerine rağmen Port d'Elhour halkı limanda toplanmıştı ve koca gemiye münasip bir veda etmeye kararlıydılar. Birçok müzisyen şarkılar çalarken Başkan Foquelaine de gösteri gemisindeki oyuncular için bir konuşma yaptı. Larissa bazı genç ve güzel kızların gözyaşlarına hakim olamadıklarını fark etti ve kasabada kaldıkları kısacık zamanda bile Sardan'ın yine birkaç kalp kırmayı başardığından şüphelendi.

Gemi buharlar çıkararak oradan ayrılırken kıçtaki koca düdüğünü kullanarak kasabaya kendince bir veda etti. Gemideki herkes ana güverteye toplanmıştı ve misafiri oldukları kasabaya el sallıyordu. Liman yavaş yavaş gerilerde kaldı.

Larissa eskiden koca geminin hareket etmesinden memnun olurdu. Çarkın şapırtıları, geminin her tarafını etkisi altına alan hafif vızıltı—bunlar onun için hep yeni başlangıçları simgelerdi. Fakat artık yalnızca korku uyandırıyorlardı. Larissa güzel gemide ancak bir gün daha kalabilecekti; o gece kaçmayı plânlıyordu.

Gemi bataklıktan geçerken ağaçlar üstüne üstüne geliyor gibiydi. Gökyüzü kısa zaman içinde servi ağaçlarının yosun kaplı gri-yeşil yapraklarıyla kapandı. Upuzun sarmaşıklar geminin tırabzanlarına takılıp kirli, pörsümüş kurdeleler gibi *La Demoiselle*'i süslediler.

Ana güvertenin kıç tarafındaki Larissa, kırmızı çarkın muntazam devinimini seyrediyordu. Çarkın havaya sıçrattığı sular servi ağaçların sayısız dalına kadar çıkıp yeniden nehre karışıyor, minyatür bir dalga gibi yükselip alçalıyordu. Larissa gemi geçtikten sonra ağaçların elbirliği etmişçesine toplanarak limana giden yolu kapattıklarına yemin edebilirdi. Yine de kendi

kendine bunun tamamıyla bir hayal olduğunu söyledi. Ağaçlar hareket edemezdi.

"Ne kadar hoş bir manzara," diye şaka yollu bir yorumda bulunan Sardan kızın yanına geldi ve gözlerini onun baktığı yere çevirdi. Elindeki elmadan bir ısırık aldıktan sonra dansçıya da ikram etti.

Larissa'nın aklına bir fikir geldi. Şarkıcıya bakıp gülümsedi.

"Evet," dedi kur yaparcasına, bakışlarını adamın yüzünden ayırmayarak. "Sahiden de çok hoş." Sunulan elmayı aldı ve ufak bir lokma kopardı. Gitme vakti gelene kadar Sardan'ın yanından hiç ayrılmazsa Lond ya da Dumont'un tehdidine uğrama ihtimali azalırdı.

Larissa'daki tavır değişikliği karşısında şaşıran Sardan kıza bakakaldı. Bu beklenmedik ilgiden epey hoşlanmıştı. Artık biraz daha dik duruyor, hissettiği gururla zaten geniş olan göğsünü daha da şişiriyordu. Bir süre muhabbet ettiler ve Sardan ilgi çekici konulardan bahsetti. Larissa duyduklarının çoğunu önceden bilse de gözlerini koca koca açarak şaşırmış gibi yapmayı ihmal etmedi. Sardan bir ara gösteriş yapmak için suyun üzerinde yüzen boğumlu bir kütüğü işaret etti.

"Şunu gördün mü?" dedi kıza. "Zararsız bir kütük gibi gözüküyor, değil mi? Eh, iyi izle." Adam elmanın çöpünü kütüğe doğru attı. Su aniden köpürerek o şeyin gerçekte bir timsah olduğu ortaya çıktı. Yaratık havadaki parçayı açgözlülükle kaptı.

Şaşıran Larissa nefesini tuttu. Hemen sonrasında sular yeniden köpürdü. İnanılmaz bir süratle timsahın bedenine bir dokunaç dolandı ve çılgınca çırpınan sürüngeni suyun altına çekti. Kısa bir süre boyunca yüzeye kabarcıklar çıktı, sonra her şey eski durgun haline geri döndü.

Larissa gözlerini Sardan'dan tarafa çevirdi. Adam ölü gibi bembeyaz kesilmişti ve tırabzanı öyle sıkı tutuyordu ki eklem yerlerindeki kan bütünüyle çekilmişti. Kızın gözlerini üzerinde hissedince aktör kendini zorlayarak sıkılı yumruklarını açtı.

"Sanırım," dedi takdire şayan sakinlikte bir sesle, "bir daha timsahlara bir şey atmayacağım."

Kaygı içindeki Larissa için çok kısa gelen bir zaman sonra

gölgeler uzamaya başladı. Gündüzleri bile tehditkâr görünen bataklık, çöken geceyle birlikte daha da göz korkutucu bir hale büründü. Oralara geldiklerinden beri her gece olduğu gibi hava kararız kararmaz Larissa yeniden davul seslerini işitti. Gürültü artık daha yüksekti; sanki birkaç metre öteden geliyordu. Belki sahiden de öyleydi. Yine aynı şekilde onların ilkel gümbürtüsünü bir tek dansçı duyuyor gibiydi.

Larissa kendini akşam yemeğini mideye indirmeye zorladı—tekrar gerçek bir yemeği ne zaman göreceğini kim bilebilirdi—ve kendisine yakın ilgi gösteren Sardan'ın yanında olabildiğince fazla kaldı. Sonunda istemeyerek de olsa kamarasına döndü.

Tanıştıkları gün Willen'dan aldığı kolyeyi nadiren çıkarmıştı. Willen evvelki gece ona ek olarak büyülü bir koruyucu bitki, diğer bazı otlar ve "hokus pokus torbası" adındaki birkaç kese de vermişti. Larissa onun talimatlarına uygun olarak bunları küçük odasının her köşesine yerleştirmişti. Kamarasının güzel geminin diğer her yerinden daha güvenli olduğunu biliyordu, fakat artık burası ona hapishane gibi gelmeye başlamıştı.

Larissa hokus pokus torbalarından birini eline aldı. Kapalı kapının önünde diz çöküp kesenin ağzını çözdü ve kamaranın ahşap zeminine ince bir çizgi halinde ufalanmış toprak döktü.

"Hiçbir kötü yaratık çizgiyi geçemez," demişti Willen ona. Larissa delikanlının haklı olduğunu umuyordu.

Doğruldu ve bir çuvala geri kalan hokus pokus torbaları da dahil olmak üzere çeşitli eşyalar doldurmaya başladı. Çekmecelerini karıştırırken madalyonuna rastladı. Larissa yatağına oturup ona uzun uzun baktı. Dumont sözüne güvenilmez biri olduğunu göstermişti ve Larissa'nın babası hakkında bildikleri onun söylediklerinden ibaretti. Babasıyla Dumont arasında gerçekten neler yaşanmıştı?

Larissa kapının çalınmasıyla kendine geldi. Kalbi güm güm atarken titreyen bir sesle sordu. "Kim o?"

"Benim, Casilda," yanıtı geldi.

Dansçının içini büyük bir huzur kapladı ve o ferahlamayla öyle güçsüz düştü ki bacakları üzerinde doğrulamadı. Sonunda

uzuvlarını kontrol altına alıp kapıyı açtı. Casilda aynı donuk bakışlarla karşısındaydı.

"İçeri gel, Cas," diye davette bulunan Larissa yatağına dönüp bitkin bir halde oturdu. "Sanırım—" Dehşete düşen kızın sözleri yarım kaldı.

Casilda eşikten geçemiyordu. Şarkıcı ellerini kaldırarak odaya girmeye çalıştıysa da görünmez bir duvara çarpıp duruyordu. Yüz ifadesini hiç değiştirmeden girme girişimlerini sürdürdü. Willen'ın büyüsü onun her teşebbüsünü boşa çıkarıyordu.

Larissa bu korkunç sahneye bakakaldı. Casilda hastalanmamıştı. Ona ve aklına kötü bir şey olmuştu. Willen'ın sözleri kafasının içinde yankılandı: *Hiçbir kötü yaratık çizgiyi geçemez.*

Casilda yaklaşık beş dakika sonra durdu ve gözlerini kırpmadan Larissa'yı süzdü. Belli belirsiz nefes alan Larissa, bakışlarını onun korkunç, bomboş gözlerinden alamıyordu. Sonra Casilda yavaşça dönüp gitti.

Larissa ayağa fırlayıp kapıyı kapattı ve birkaç dakika boyunca ona yaslandı, sonra da giysilerini doldurduğu çuvalı kaptı. O ve Willen şafaktan hemen öncesine kadar beklemeyi kararlaştırmışlardı, fakat Casilda'nın ne hale geldiğini gördükten sonra Larissa *La Demoiselle*'de bir dakika daha kalacak değildi. Bataklık bir anda gemiden çok daha güzel görünür olmuştu.

Larissa olabildiğince az ses çıkartarak kapıyı açıp dışarı baktı. Etrafta kimsecikler yoktu. Derin bir nefes aldıktan sonra sessizce dışarı çıktı ve bunu yaparken toprak çizgisini bozdu. Ana güverteye gitmek için merdivenleri inerken ayak sesleri kulaklarına gök gürültüsü gibi geliyordu, fakat önüne hiç kimse çıkmadı.

Planı filikalardan birini almaktı. Küçük filikalar konusunda hiç tecrübesi olmamasına karşın kullanıldıklarını bunu başarabileceğini düşünecek kadar çok seyretmişti.

Çabuk ol, çabuk ol, dedi dansçı kendi kendine, çuvalını filikaya koyarken. Ağırlığıyla dengesini bozduğu için filika biraz yalpaladıysa da çabucak düzeldi. Larissa yukarı uzanıp filikayı

gemiye bağlayan ipi çözmeye başladı. İpe sıkı bir düğüm atılmıştı ve zamanla suyu iyice emen düğüm daha da şişmişti. Birkaç tırnağı kırılan Larissa'nın parmak uçları soyuluyordu.

Daha sonra Larissa yukarıdaki güvertede ayak sesleri duydu. Bir küfür savurup düğümü çözme çabalarını arttırdı. İp serbest kalmak üzereydi.

"Haydi, *haydi*," diye fısıldadı Larissa. İşte o an düğüm çözüldü, ip serbest kaldı.

Sağ bileği güçlü bir el tarafından yakalanınca kız çığlık attı. Larissa korku dolu gözlerini yukarı çevirdiğinde öfke dolu bir suratla kendisine bakan vasisini gördü. Kurtulmaya çalıştı, fakat Dumont'un eli mengene gibiydi. Öfkenin verdiği güçle dansçının hafif vücudunu hiç zorlanmadan yukarı çekmeye başladı. Ayaklarını delicesine savuran Larissa sol elini yana attı, filikanın ipini yakaladı ve sıkıca tuttu.

Sol bileğine aldığı ani bir darbe haykırmasına sebep oldu ve ipi bırakmak durumunda kaldı. Açgözlü akıntı serbest kalan ipi hemen kaptı ve nehirden aşağı gönderdi. Larissa'nın eli kanıyor, yoğun bir acıyla sızlıyordu. Yukarı baktı ve Ejdergöz'ün neşesizce sırıttığını gördü. Yarı elf onun bileğine bir zıpkının küt ucuyla vurmuştu.

Yarı elf bir saniye sonra şaşkın bir inilti koyverdi. Dumont boştaki eliyle ona sert bir yumruk patlatmış, bu esnada Larissa'yı da bırakmamıştı.

"Ona zarar gelmesini istemiyorum!" diye kükredi kaptan. "Tanrılar aşkına, etrafım ahmaklarla çevrili!"

"Belki de yanılıyorsunuz, Kaptan," dedi soğukkanlı bir ses. Kaptanın yanında beliren Lond, Larissa'yı süzüyordu. Genç dansçının adamın başlığı altında görebildiği tek şey sert bakışlı, küçük, parlak gözlerdi. Genç kız yukarı varmak üzereyken Lond elini kaldırdı. Eldivenli avucunda biraz toz bulunuyordu.

Dumont'un tutuşu gevşedi ve Larissa tüm gücüyle asılarak kendini kurtardı. Bataklığın bulanık, yeşil-kahverengi sularında kaybolmadan önce ciğerlerini havayla dolduracak kadar zamanı kıl payı bulabilmişti.

On Bir

Dumont büyücünün koluna asılarak Larissa'dan öteye çekti. "Hayır! Kızı sakın *onlardan* birine dönüştürme!" diye haykıran kaptanın sesi ıstırap doluydu. Toz büyücünün elinden uçtu ve çoğu Ejdergöz'ün suratına geldi.

Tayfa bir çığlık atıp geriye doğru sendeledi. Elleriyle yüzünü ve gözlerini ovuşturuyordu. "Raoul!" demeyi becererek Dumont'a acı dolu bir bakış attı. Toz altın sarısı gözlerini yakarken yanaklarından aşağı yaşlar boşalıyordu. Yarı elfin yüzündeki ihanete uğramışlık ifadesi korkunçtu. Dumont'un suratında ise müthiş bir şaşkınlık okunuyordu. Dumont farkında olmaksızın Larissa'yı bıraktı ve gemide dostu olarak adlandırabileceği tek adama yardım edebilmek için ona doğru döndü.

Ejdergöz'ün öksürükleri arttı ve nefes alamaz oldu. Elleriyle gırtlağını tutuyor, ağzı açılıp kapanıyordu. Fakat en ufak bir ses bile çıkaramıyordu. Karaya vurmuş bir balık gibi sarsılıp titremeye başladı. Ejdergöz en nihayetinde son bir şiddetli titremenin ardından kıpırtısız kaldı.

Dumont adeta felç olmuştu. Ne yapacağını bilmez halde büyücüye döndü. "Bunun panzehiri var mı?"

Başlıklı suret kafasını iki yana salladı. "Yok," dedi. "Kendinizi üzmeyin, Kaptan Dumont. Adamınız size hizmet etmeyi sürdürecek. Ama korkarım aynı şey kız için geçerli değil."

"Hayır! Larissa. . ." Kaptan geminin yanına koştu. Sahiden de dansçıdan en ufak bir iz bile yoktu. Dumont sövüp sayarak tırabzanı yumrukladı. Hem sevdiği kızı, hem de en iyi tayfasını kaybetmişti.

"Kaptan?" Ses Tane'e aitti. Adam kargaşayı duymuştu ve

şimdi yarı çıplak bir halde gözlerini kırpıştırarak güvertede duruyordu. "Ne—Ejdergöz!"

"Bayıldı," diye hemen yalan söyleyen Dumont, hissettiği acıyı büyük çabalar harcayarak sesinden uzak tuttu. "O da bataklık hastalığına yakalandı. Az sonra kamarasına götüreceğim. Tane, beni iyi dinle. Larissa suya atladı. Onun bulunmasını istiyorum. Sen ve Brynn diğer filikayı alıp onun peşinden gidin. Herkese gözlerini açık tutmalarını söyleyin. Onu ilk görene otuz ve buraya getirene—*zarar vermeden*—yüz altın vereceğim," deyip Lond'un bulunduğu tarafa öfkeli bir bakış attı.

Tane kaptanın emirlerini yerine getirmek için oradan ayrıldı, tabi yerdeki tayfanın hareketsiz bedenine şöyle bir baktıktan sonra. Tane gidince Dumont büyücüye döndü.

"Larissa'ya ne yaptığını saptın?" diye bilmek istedi. "Bana aşık olmasını istemiştim, bir et yığınına dönüşmesini değil!"

Karşılık verirken Lond'un sesi sakindi. "Zombilerim akılsız değillerdir. Zekâlarının ve fiziksel becerilerinin büyük bölümünü korurlar. Aslında teknik olarak ölü sayılmazlar bile. Ruhları benim kontrolümdedir. Larissa üzerindeki büyümü tamamlamama izin verseydiniz güzel, zeki, itaatkâr bir kadına sahip olacaktınız. Büyümün sonucundan memnun kalmamanız için hiçbir sebep yoktu."

Dumont bu yoruma cevap vermedi. Onun yerine şöyle sordu, "Onu bulmak için ne yapacaksın?"

Lond sessiz kaldı, sonra dikkatle şunları söyledi, "Garanti veremem, ama elimden geleni yapacağım. Bu bataklıkta bazı güçler var, Kaptan Dumont, gözetlenmeyi sevmeyen güçler. Kızı büyü yoluyla bulmama—ya da sizin bulmanıza—göz yumacaklarını sanmam. Önce niye kaçtığını anlayalım. Belki bu bize nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu verir."

Dumont ansızın bitkin düşer gibi oldu ve göğsünde bir sızı başladı. "Ona gereğinden fazla ilgi göstermiş olabilirim. Herhalde korktu."

"Bu yeterli bir sebep sayılabilir," diye hemfikir oldu Lond. "Ama dahası da olabilir. Kamarasını görebilir miyim?"

Dumont yerde yatan Ejdergöz'ün hareketsiz bedenine bir

göz attı. "Önce onu kamarasına götüreyim de." Çizmesinin ucuyla cesedi dürttü. "Kahretsin, keşke büyüne hedef olmasaydı," diye mırıldanırken kaptanın yüreği sızlıyordu. "Ejdergöz iyi bir denizciydi."

"Halâ öyle, Kaptan." Lond'un sesinde belli belirsiz bir keyif vardı sanki. "Halâ öyle."

Larissa'nın odasını aradıktan sonra giysilerinden başka pek bir şey yanına almadığını anladılar. Madalyonu da dahil olmak üzere yıllar boyunca topladığı çeşitli yadigârları geride bırakmıştı. Dumont madalyonu eline alıp açtı ve Larissa'yı ilk gördüğü zamanı hatırladı. Kız o zamanlar sadece on iki yaşındaydı ve incecik boynundan sarkan basit görünümlü gümüş madalyon beyaz saçlarından yansıyan ışığı toplayıp—

"Şuna ben de bakayım," diyen Lond siyah eldivenli parmaklarıyla madalyonu Dumont'tan aldı ve açıp içindeki yumuşacık sarı saçları inceledi. "Bu saçlar kime ait?" diye sorarken onları bir parmağıyla okşuyordu.

"Larissa'nın çocukluğundan kalma."

Dumont büyücünün derin bir nefes aldığını işitti. "Saçları hep beyaz değil miydi?"

Kaptan kaşlarını çattı. "Hayır. Olup bitenleri hatırlamıyor, ama anlaşıldığı kadarıyla Souragne'e ilk geldiğinde saçlarının rengi değişmiş. Bataklıkta bir şeyler olmuş."

"Seni budala!" diye çığlık attı Lond. "Niye bana bundan daha önce bahsetmedin?"

Dumont'un Larissa'yı kaybetmekten doğan ıstırabı ile Ejdergöz'ün başına gelenler yüzünden duyduğu keder, kabaran bir öfke dalgasının altında kaldı. "Ne diye söyleyecekmişim? Saç renginin ne önemi var?"

"Öyle çok önemi var ki!" Lond'un sıska bedeni duyduğu hiddet yüzünden titriyordu. "Bilmem gerekirdi. Nasıl oldu da görmedim? Sadece gösteriş yaptığını sanmıştım, yoksa. . . Dumont, ikimizin de iyiliği için dua et ki bataklıktaki yaratıklar Larissa'yı öldürsünler. Hayatta kalırsa bizi yok edebilir."

*****

Larissa iyi bir yüzücüydü, fakat suya değer değmez kurşun gibi battı. Neyse ki su pek derin değildi ve dansçı çamurlu dibe basarak kısa bir süreliğine kafasını çıkarmayı becerdi. Yumuşak yüzeyden destek alarak körü körüne mümkün olduğunca yüzdü. Nefesini daha fazla tutamayınca kafasını bir kez daha sudan çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. Üzülerek gördü ki *La Demoiselle*'den ancak birkaç metre uzaklaşabilmişti.

Hemen yanında bir kadının parlak sarı saçlarla kaplı kafası belirdi. "Elimi tut, kardeşim," dedi kız, suyun akışını andıran bir sesle. "Seni o korkunç adamdan olabildiğince uzaklaştıracağım."

Şaşıran Larissa soru sormak üzere ağzını açtı, fakat kadın sabırsızca onu tuttu ve nehrin altına çekti. Larissa'nın açık ağzını çamurlu sular doldurdu. Öksürüp tükürmeyi deneyince boğazından aşağı daha da çok su kaçtı. Paniğe kapılmaya başlayarak kendisini boğmaya çalışır gibi gözüken o esrarengiz kızın elinden kurtulmaya uğraştı.

Kız onu bırakmadığı gibi çılgına dönen Larissa'yı daha da derinlere çekti. Dansçının kalbi şiddetle atıyor, ciğerleri oksijen diye bağırıyordu. Sonunda o ciğerler tamamen boşaldı ve içleri suyla doldu.

Larissa kolaylıkla nefes alabildiğini görünce tam anlamıyla şok oldu. Kafası hepten karışan dansçı çırpınışlarına bir son verdi ve balık gibi suda solumaya başladı. İkili şaşırtıcı bir hızla ilerliyordu. Larissa kurtarıcısına bakabilmek için kafasını çevirdiyse de o sıvı karanlığın içinde hiçbir şey göremedi.

Buna karşın kızı halen duyabiliyordu. "Adım Tezakar," diye açıkladı denizkızı. "Zalim Dumont şalımı aldı ve o sayede bana hükmediyor. Bir seneyi aşkın zamandır kölesiyim. Kaçmaya çalıştım, ama o beni hep buldu. Sen de ondan kaçıyorsan dostumsun demektir."

Uzun bir süre sessizce yüzerek yunuslar gibi suda ilerlediler. Tezakar nihayetinde yukarı yöneldi. Yüzeye çıkar çıkmaz yeniden görülür olmuştu.

"Ancak bu kadar uzaklaşmaya cesaret edebilirim," dedi Larissa'ya. "Dikkatli ol. Bu sular benim için bile pek dostane

sayılmaz."

"Teşekkürler, Tezakar," dedi Larissa samimiyetle. "Sana olan borcumu nasıl ödeyebilirim bilmiyorum."

Denizkızının ses tonu hemen sertleşti. "Dumont'u mağlup edersen şalımı geri verebilirsin."

"Yapabilirsem vereceğim. Yemin ediyorum."

Ay ışığının aydınlattığı Tezakar suya dalıp kayboldu.

Bacaklarındaki ıslak etek yüzünden yine batma tehlikesi geçiren Larissa etrafına bakındı. Denizkızının kendisini çamurlu bir bitki yığınına takılmış filikaya getirdiğini görünce anlatılamayacak kadar çok sevindi. Çuvalı kuru ve güvenli bir şekilde onu bekliyordu.

Larissa su kenarına kadar yüzdü ve nehre kıyasla kuru sayılabilecek toprağa uzandı. Kalp atışlarının yavaşlamasını beklerken çevresine bakındı. Sonunda en azından geçici bir süreliğine emniyette olduğuna karar kılarak filikanın yanına oturdu ve Willen'dan aldığı yüzüğü çıkarıp ellerinde çevirdi.

Sıradan bir metal halka gibi gözüken yüzük son derece sadeydi. Willen'ın elleri kendisininkilerden çok daha iri olduğu için Larissa yüzüğü işaret parmağına geçirmek zorunda kalmıştı. Yüzüğü avucuna bırakıp diğer elini üzerine koydu, sonra da gözlerini kapayıp zihnini boşalttı.

"Beni düşün," demişti Willen ona. "Başka hiçbir düşünceye kapılma. O zaman sana yardım gelecek."

Gevşeyen ve genç tayfayı hayalinde canlandıran Larissa'nın solukları yavaşladı. Elindeki yüzük ısınmaya başladı ve şaşıran kız gözlerini açtı.

Önünde ufak bir ışık topu duruyordu. Larissa hemen onun gemidekilerden olduğunu anladı.

"Willen seni yardım etmen için mi gönderdi?" diye sordu kız.

Işık cevap vermedi. İç geçiren Larissa, yaratığın yapısının karşılıklı iletişime elvermeyecek kadar farklı olduğunu düşündü. O anda aklına gelen bir düşünceyle elini ağzına götürdü. Eğer bu canlı bir yaratıksa gemideki diğer ışıklar da birer illüzyondan ibaret değildi. Onlar da köleydiler. Larissa'nın içini

ani bir merhamet ve öfke dalgası kapladı.

Yaratık hızla yanıp sönmeye başlayarak biraz uzaklaştı. Larissa artık onun canlı olduğundan emindi. Ayağa kalkıp küçük ışık topuna baktı.

"Beni anlayamıyor olabilirsin, ama sana güveniyorum," dedi. "Seni takip edeceğim." Işık topunun rengi solgun bir maviye dönüştü ve ritmik olarak yanıp söndü, ardından nehrin üzerine uçtu. Orada yanıp sönmeyi sürdürerek kızın gelmesini bekledi. Larissa filikayı dolandığı bitkilerden çözdü ve suya itti. O bunu yaparken kütüğe benzeyen bir şey onun bulunduğu tarafa doğru döndü. Larissa nefesini tutup bekledi, fakat timsah saldırmaya istekli gibi görünmüyordu. Kız dikkatle bataklıktan aşağı kürek çekmeye başladı.

Kılavuzu ortalıkta dans edercesine dolanıyor, bazen Larissa'nın başının etrafında uçup bazen de iyice yükseklere çıkıyordu. Larissa tedirgin ve tetikte beklemeyi sürdürdüyse de bataklık herhangi bir tehditte bulunuyor gibi gözükmüyordu. Larissa küçük muhafızının bu vaziyetten ne derece sorumlu olduğunu merak etti. Işığın onu bir yerlere götürdüğü belliydi, zira nehir ne zaman ikiye ayrılsa yaratık bir tarafı diğerine yeğliyordu. Kendi cesaretine şaşıran Larissa onu izlemeyi sürdürdü.

Gece ilerledi. Uzaklardan gelen böcek vızıltıları hariç bataklık insanın asabını bozacak kadar sessizdi. Tek ses hafif bir şapırtıyla suya girip çıkan Larissa'nın küreklerinden gelmekteydi.

Larissa bir süre sonra etrafını saran onca suya rağmen çok susadığını fark etti.

"Su içebileceğim bir yer var mı?" diye sordu ışıklı yaratığa. Yaratık onu duymamış gibiydi. Larissa bıkkınlıkla gözlerini devirdi. Nehre şöyle bir baktı ve hemen suyun içilemeyecek kadar pis olduğuna karar verdi. Yutkunarak çevreyi incelerken bir su kaynağı veya yağmur sırasında oluşmuş bir su birikintisi görmeyi umuyordu.

Kıyının yakınında kocaman ve güzel görünümlü bir bitki vardı. Beyaz çiçeklerinin çapı yaklaşık bir buçuk metreydi ve

içleri saf yağmur suyuyla doluydu. Kurumuş dudaklarını yalayan Larissa minnettarlıkla oraya yaklaştı ve yavaşça ellerini uzattı.

Kılavuz ışık süratle önüne geçti ve delicesine yanıp sönmeye başladı. Rengi artık parlak kırmızı ile yeşil arasında gidip geliyor, Larissa'nın kafasının etrafında dönüyordu. Yaratığın tepkisi karşısında şaşıran Larissa elleri öne uzanmış halde kalakaldı.

Kırılan bir ağaç dalını andıran korkunç bir çatırtı yükseldi. Topraktan kocaman bir dokunaç çıkıp Larissa'nın kollarına dolandı. Çamurlu toprak parçaları her yöne uçuştu. Larissa çığlık atıp kendini kurtarmaya çalışırken bile dokunacın bir tür kök olduğunun farkındaydı.

Kökün sahibi kısa süre sonra kendini gösterdi. Larissa devasa bir ağaca doğru çekiliyordu. Yerden fırlayan başka bir kök kızın göğsüne dolandı ve bir üçüncüsü de bacaklarını sardı. Köklerin tutsağı olan Larissa, ağacın gövdesinde suratı andıran çirkin bir şekil gördü.

"Bırak beni!" diye haykırdı. Işık yaratığı biraz sakinleşmesine karşın halen hızla yanıp sönüyordu. Larissa tüm gücüyle karşı koydu, fakat kökler demir gibiydi ve dansçının gücü kurtulmasına yetmeyecekti. Larissa ileri baktığında ağacın gövdesinde koskoca bir ağzı andıran bir delik belirdiğini fark etti.

Ağaçlar hareket edemezler! diye içinden haykıran Larissa, gemi geçtikten sonra yolu kapatırmış gibi gözüken bitkileri anımsadı. Yine de Larissa'nın inançları ne olursa ağaçlar, ya da en azından bu ağaç hareket edebiliyordu. Larissa korkunç, mantıksız bir kesinlikle ilerisindeki ağaç tarafından yeneceğini anladı.

Daha sonra korku içindeki dansçının kulaklarına bildik bir ses çalındı. . . davul gümbürtüleri. Larissa dehşet içinde sesi ağacın çıkardığını anladı. Yaratık yılankavi köklerini kaldırıp kendi gövdesine vuruyor ve derin, yankılı bir gümbürtü çıkartıyordu. Larissa biraz ötesinde yanıp sönmekte olan ışık yaratığına bakıp öfkeyle kaşlarını çattı.

"Beni oyuna getirdin!" diye haykırdı yaratığa ve boğumlu

köklere boş yere bir tekme savurdu. "Beni ona sen götürdün! Seni gidi kahrolası, rezil, aşağılık. . ." Hırçın sözler Larissa'nın dudaklarından birbiri ardına döküldü. Görünüşe bakılırsa sözlerinden bazıları idrak edilmişti, zira yaratığın ışığı kızmışçasına titreşti ve ışık topu birkaç metre uzağa çekildi. Azımsanamayacak küfür dağarcığını nihayet tüketen Larissa, bedenini saran köklere umutsuzca teslim oldu.

O anda göz ucuyla bir hareket tespit etti. Bir ceylan yavaş bir zarafetle nehir kenarında yürüyordu. Yaratık durdu ve berrak kahverengi gözleriyle Larissa'yı bir süreliğine süzdü. Gördüklerini değerlendirirken koca kulaklarını oynatıyordu. Sonra Larissa'yı zararsız kabul edip devasa çiçeklere doğru yürüdü, narin başını eğdi ve su içmeye başladı.

Çiçek Larissa'nın ihtimal vermeyeceği bir süratle ceylanın üzerine kapandı ve yaratığı arka tarafından yakaladı. Ceylan çırpınıp tekmeler savurduysa da kendini etobur bitkiden kurtaramıyordu. Hayvan boğuk meleme sesleri çıkarırken dehşet içindeki Larissa daha fazla bakamayarak bu ürkütücü sahneye yüz çevirdi. Ceylan kısa süre sonra çırpınmayı kesmişti. Bitki açılıp kapanarak leşi tam ortaya gelecek şekilde ayarladı, ardından tamamıyla kapandı.

Tir tir titreyen Larissa sertçe yutkundu. Küçük ışık bir kez daha yaklaştı. Larissa bitkiden su içmeye kalktığında yaratığın kapıldığı heyecanı hatırlıyordu.

"Sen ve o ağaç hayatımı kurtardınız."

Işık yaratığı açık bir pembeye bürünerek alçalıp yükseldi. Ağaç da yaprakların hışırtısına benzeyen bir sesle yavaşça konuştu. "*Feu follet* bana *onun* böyle istediğini söyledi."

Larissa şaşkına dönmüştü. "Konuşabiliyorsun! 'O' dediğin de kim?"

"Düşüncelerine katılmadığım, ama şu an için itaat edeceğim biri," diye ağacın dibinden bir ses yükseldi.

Larissa aşağı baktığında kocaman bir tavşanla karşılaştı. Tam minnettarlıkla gülümsemek üzereydi ki yaratık arka bacakları üzerinde doğruldu ve kızın gözlerine baktı. Larissa ilk görüşte tavşanın hoş olduğunu sanmıştı, fakat artık onun sert

bakışlarında sıcak veya masum hiçbir şey bulunmadığını görebiliyordu. Tavşan zalimce sırıttı ve Larissa öndeki iki dişinin bir kurdunkiler kadar sivri olduğunu fark etti.

"*Feu follet* olmadan buralara gelseydin seni öldürüp kalbini yerdim."

Larissa derinden ürperdi. "Sana zarar verecek hiçbir şey yapmadım ki," diye itiraz etti.

"Kuzenim Bouki geminde esir tutuluyor. Bu bile o lânetli gemiden gelen birini öldürmem için yeterli bir sebep. Ama," diye isteksizce ekledi devasa tavşan, "*feu follet*'lerin ve Hanım'ın koruması altındasın. Seni ona götüreceğim. Benim adım Uzunkulak."

Larissa bu isimleri daha önce nerede duyduğunu hatırlıyordu. İki Tavşan Hanı, adını efsanevi tavşan kahramanlar Bouki ve Uzunkulak'tan almıştı.

Tavşan ağaca doğru döndü. "Ölüm-Çiçeklerinin-Yanında-Yetişen-Atikağaç, Hanım yardımların için sana teşekkür ediyor. Kızı artık buradan götüreceğim."

Kökler serbest kalırken Larissa'nın göğsündeki baskı azaldı. Uzuvları uyuşmuş Larissa güçlükte ayakta durabiliyordu. Yüzünü ekşiterek kollarıyla bacaklarını ovuşturdu.

Ayağının yanından sürünerek bir şey geçti. Onun ağacın köklerinden biri olduğunu sanan Larissa ilk başta aldırış etmedi. Fakat çıplak bacağına sürtünen serin sürüngen derisini hissedince çığlık atarak yerinden hopladı. En az onun kadar şaşıran yılan ise hızla nehre gitti ve arkasında ufak bir şapırtı bırakarak suya daldı.

Uzunkulak ona katıksız bir aşağılamayla baktı. "Gemideki yaratıkları kurtarmaya geldin ha?" dedi alay edercesine. "Ufacık bir yılandan bile korkuyorsun! Sen o beyaz bukleleri hak etmiyorsun."

Larissa'nın içini utançla karışık bir hışım doldurdu. "Yılanlar tehlikelidirler," diye sert bir karşılık verdi. "Herhalde sen de tilkilerden ve kurtlardan korkuyorsundur, Uzunkulak. Üstelik de saç rengimin tüm bu olup bitenlerle ne ilgisi var?"

Uzunkulak yarık üst dudağını geri çekerek ve jilet keskinli-

gindeki dişlerini göstererek sırıttı. "Tam tersine, Akyele, tilkilerle kurtları yiyen benim. Saçlarına gelince"—tavşan omuz silkti—"kısa zaman içerisinde neler döndüğünü öğreneceksin. Benimle gel. Bataklığın Hanımı seni görmek istiyor."

On İki

Uzunkulak dans eden küçük ışık kadar—*feu follet*, diye hatırlattı kendine Larissa—iyi bir yol arkadaşı değildi. Koca tavşan filikanın önüne oturup kulaklarını dikmişti ve dikkatle ileri bakıyordu. Durgun sularda ağır ağır ilerledikleri ilk birkaç saat boyunca genç dansçının ondan duyduğu tek şey kısa ve öz yön tarifleriydi. Şafak gökyüzünü aydınlatmaya başlarken sinirleri bozulan Larissa ona bir soru yöneltme kararı aldı.

"Şu *feu follet*'ler—nedir onlar?"

"Peri ışıklarıyla akrabadırlar," yanıtını verdi Uzunkulak, dönüp kıza bakmadan. "Ama *feu follet*'ler negatif değil pozitif duygularla beslenirler."

"Niye biri bataklıkta yanıma geldi?"

Uzunkulak tüylü kafasını çevirip dansçıya asabi bir bakış attı. "Sen çağırdın, o da geldi. Dediğim gibi çok şanslıymışsın." Tekrar önüne döndü. "Kaptanın Souragne'e geldiği güne lânet edecek. Bouki serbest kalacak."

"Willen'la ben de bunu gerçekleştirmeye çalışıyoruz," diye açıkladı Larissa. "Bana artık her kimse Hanım adında birini bulmamı ve gemideki yaratıklardan bahsetmemi söyledi."

Uzunkulak kıza yeniden bakmak için başını çevirdi. Larissa da kürek çekmeyi kesmeden ona baktı. Düşünmekte olan tavşan uzun bıyıklarını titretti.

"Kuzenimi kurtarmak istiyorsan müttefikimsin demektir," dedi bariz bir gönülsüzlükle. Uzunkulak bir kahkaha attı. "Bir insanla birlik olacağımı hiç sanmazdım, ama tek seçeneğim buysa elden ne gelir. Hem ayrıca," diye ekledi, "sen bir ak yelesin ve ilk başta yarattığın izlenimden daha çoğuna sahip olabi-

lirsin."

Larissa hiddetten kızardı. Parmak uzunluğunda dişlere sahip bile olsa bir tavşan tarafından hakarete uğramanın gurur kırıcı bir yönü vardı.

"Umarım seni hüsrana uğratmam," dedi kız soğuk bir tavırla.

Uzunkulak onun alaycı sözlerine kulak asmadı. "Göreceğiz. Öncelikle Hanım'dan onay almalısın."

Larissa karşılık verecekken akıntı ansızın hızlandı. Üzerinde ilerledikleri dar suyolu genişledi ve ikinci bir akarsuyla birleşerek bir tür nehre dönüştü. Kürek çekmekle meşgul olan Larissa, filika devrilmesin diye mümkün olduğunca eğik duruyordu. Sonra Uzunkulak şöyle bağırdı, "Sağa! Şu ada—orası Hanım'ın adası."

Dansçı çılgınca sancak tarafına doğru kürek çekmeye çalıştı, ancak akıntı ufacık filikayla oynamaktan çok hoşlanıyor ve onu bırakmayı istemiyordu. Uzunkulak suya atlayarak filikanın ipini güçlü dişleriyle tuttu ve kıyıya doğru yüzmeye başladı. Onun kuvvetli kulaçları ve Larissa'nın azimli uğraşları sayesinde filikayı sağ salim kıyıya ulaştırmayı başardılar.

Larissa küçük filikayı çamurlu zeminin ilerisine, açgözlü sulardan iyice uzağa çekti. Birkaç metre ötede sudan çıkan Uzunkulak, kurulanmak için köpek gibi silkelendi. Üzerinde durdukları ada o bataklıkta bulunan az sayıdaki kuru toprak parçasından biriydi. Larissa ayaklarının altında toprak yerine kum hissetmenin ne kadar harika bir his olduğunu o ana dek fark etmemişti. Gece ebediyen sürecek gibi gözükmüştü ve Larissa sabah olmasından çok hoşnuttu. Kendini ansızın yorgun hisseden ve yaptıklarını nihayet tam anlamıyla idrak edebilen Larissa yere oturup sırtını bir ağaca verdi.

Larissa arkasından gelen bir kıkırdama sebebiyle kendini korumaya hazır bir halde o yöne doğru döndü.

"Sakın korkma, Larissa Karyele," diyordu az önce dayandığı ağaç gövdesi, yumuşak ve hışırtılı bir sesle. Ses kesinlikle kadınsı olan huzur verici bir tona büründü. "Ben görüşmek için bataklığa göğüs gerdiğin kişiyim."

Hayrete düşen ve epey bir korkuya kapılan Larissa'nın gözleri önünde ağaç gövdesi parlamaya baladı. Etrafa yeşil bir ışık saçıldı ve ışığın şiddeti Larissa'nın gözlerini örtmesini gerektirecek kadar arttı. Ağaç kıvrılıp bükülerek güzel bir kadının şeklini aldı. Larissa o güne kadar hiç öyle bir kadın görmemişti.

Boyu bir sekseni bulan kadının cildi soluk, yarısaydam bir yeşildi ve gözleri bir çift zümrüde benziyordu. Larissa kadının sırtına dökülen saçların beyaz-yeşil renkte yosunlar olduğunu anladı. Yapraklardan ve sarmaşıklardan oluşan bir cübbeye bürünmüştü. Yürürken ayakları yerden asla tamamıyla kesilmiyor gibiydi ve uzun, kaba görünümlü bir tahta değneği tutan eli parmaklar yerine asmalarla son buluyordu.

"Sanırım bana bir haber getirmişsin," diye aynı yumuşak, fısıltımsı sesle sözlerine devam etti Hanım.

Larissa sertçe yutkundu. Bitki-kadının narin güzelliğinden gözü korkmuştu.

"Beni Willen gönderdi," demeyi becerdi biraz sonra.

Hanım yosunlu kafasını aşağı yukarı salladı. "Tıpkı benim de Willen'ı gönderdiğim gibi. Neler öğrenmiş? Nehir gemisinin kaptanı halkımıza neler yapmış?"

Larissa bir an için o büyüleyici zümrüt yeşili gözlere bakamadı. Dumont'la arasındaki bağdan utanç duyuyordu.

"Kaptan Dumont *feu follet*'leri esir etti. Onların olumlu duygulara yönelik ihtiyaçlarını kullanarak gösteri gemisindeki işleri ilerletti. Ayrıca Uzunkulak'ın kuzeni Bouki'yi de tutsak etti. Farklı diyarlardan gelen başkaları da var. Bazıları yıllardır köle olarak tutuluyor ve Willen hepsini kurtarmayı amaçladığını bilmenizi istiyor."

Hanım'ın gözleri kocaman açıldı. "Hepsini mi? Yalnızca halkımızı kurtarmak için gönderilmişti. Bunu tek başına nasıl başaracağını biliyor mu?"

"Yaratıklar güçlü büyülerle kontrol altında tutuluyorlar, Hanım," dedi Larissa ona. "Ve Willen diğer tutsakları gördükten sonra tüm yaratıkları kurtarmadan oradan ayrılmayacağını söyledi."

Hanım iç geçirip kafasını iki yana salladı. "Nerelere gittiği

düşünülürse o gemide sahiden de çok güçlü büyüler var."

"Willen bir de Lond'un gemide olduğunu söylememi istedi. Ona göre—"

"Lond mu?" dedi Hanım şaşkın bir halde. Boştaki elini de değneğe uzattı ve kendini korumak istercesine ona sarıldı. "Bu doğru mu? Lond niçin gemide?"

"Willen'a göre Lond Souragne'den ayrılmak istiyor." Larissa'nın sesi artık pek de kendinden emin çıkmıyordu. Hanım da oldukça büyük bir ıstırap içindeymiş gibi görünmekteydi. "Hanım..."

Larissa'nın sesi umutsuzca kısıldı. Dönüp Uzunkulak'a baktığında tavşanın da pek kederli bir halde olduğunu gördü.

Hanım, Larissa orada değilmişçesine arkasına döndü. Ağaçların arasında esen rüzgârın zarafetiyle başını acı içinde eğdi ve bir süre boyunca öyle kaldı. Larissa ile Uzunkulak bakıştılar. Hanım en sonunda dimdik doğruldu ve daha sakin bir yüz ifadesiyle Larissa'ya döndü.

"O gemide düşündüğüm kadar kaldıysan ömrün boyunca birçok kötülüğe tanık olmuşsun demektir, Larissa. Ama belki de hiçbir şeyin farkında değildin. Henüz ondan zarar görmediğine inanmak istiyorum. *La Demoiselle du Musarde*'dan kıl payı kaçmış olabilirsin. Lond çok kötü kalpli biridir. O ve Kaptan Dumont'un güçlerini birleştirmeleri gerçekten de üzücü bir haber."

Hanım iç geçirdi ve bunu yaparken vücudu öyle bir titredi ki bir an için bir kadından çok bir bitkiye benzedi. Sonra vücut hatları eski yerlerini buldu. "Willen'ın istediği türde bir maceraya atılıp bataklıktan ve oradaki yaratıklardan faydalanamam. Tahmin edebileceğinden çok daha üzgünüm."

Larissa afallamış haldeydi. Willen'ın o kadar hürmet ettiği bu kadının ondan yardımını esirgeyeceğini bir an olsun düşünmemişti. Konuşmak için ağzını açtı, fakat Uzunkulak ondan önce davrandı.

"Ama oradaki tutsaklardan biri de Bouki, sıradan bir hayvan değil!" diye haykırdı yaratık. "O bir loah, Hanım. Onu kurtarmazsan—"

"Bu karar bana ait değil!" diye bağırdı Hanım. Reddin verdiği acı, güzel yüzünde rahatlıkla okunabiliyordu. Gözlerini yaşlar doldurdu. "Onun korkusunu hissetmediğimi mi sanıyorsun? İkimiz de bu toprağın yaratığıyız. Zaten sırf o yüzden ona, *feu follet*'lere ya da diğer talihsizlere yardım edemiyorum. Lond kara büyüleriyle meşgulken ve köle taciri ülkemizin loahını esir etmişken evet veya hayır deme gücünden yoksunum."

Kadın bir elini tavşana doğru uzattı. "Sen sınırlarımı birçok kimseden daha iyi bilirsin. Yapmak zorunda olduğum şeyi yaptığım için beni ayıplama."

Öfkeden titreyen Uzunkulak tereddüde düştü. Sonra şimşek gibi fırlayarak gür bitkilerin arasına dalıp gözden kayboldu.

Larissa dönüp Hanım'a baktı. Tuhaf bir güzelliğe sahip kadın da ona.

"Willen sana güveniyordu," dedi dansçı. Hanım'ın kararına karşı gelerek aceleci ve düşüncesiz davrandığını biliyordu, fakat sözler ağzından adeta kendiliğinden çıkmaktaydı. "O da en az köleler kadar o gemide tutsak. Bunu anlayamıyor musun?"

Bataklığın Hanımı aynı bakışlarla Larissa'yı süzmeye devam etti. "Ah, çocuğum," dedi hafifçe ve adadaki ağaçlar şefkatle hışırdadılar, "öyle genç ve kendinden eminsin ki. Üstelik bilmediğin ve bilemeyeceğin bir sürü şey var."

"Ben de dahil birçok kimsenin hayatını kurtarmaya çalıştığı için Willen'ın başının dertte olduğunu biliyorum," karşılığını veren Larissa kızıyordu. "Ve sen ona yardım etmeyeceksen. . ." Ne söyleyeceğini bilemeden çaresizce bocaladı.

Hanım biraz gerildi. "Ona yardım etmezsem ne olacak?" diye sordu.

Larissa kuruyan dudaklarını yaladı, sonra da patlar gibi konuştu, "Öyleyse Uzunkulak ve ben ne yapıp edip bunu kendi başımıza başaracağız!" Willen'ın ölmesi veya acı çekmesi düşüncesi Larissa'yı hayal ettiğinden çok daha fazla üzüyordu.

Hanım'ın kıkırdadığını duyunca şaşırmadan edemedi. "Belki yaparsın, çocuğum. Ne de olsa sen bir akyelesin." Sözlerine ara verdi ve suratı yepyeni bir umutla aydınlandı. Dansçıya yaklaşıp ellerini Larissa'nın omuzlarına koydu.

"Evet. . . belki de bir yolu vardır. Dediklerinde ciddi miydin? Vasine, Lond'a ve onun karanlık güçlerine, kudretli ve büyülü gemiye tek başına karşı koyabilir misin?"

Dansçı yüzünün kızardığını hissetti. Hanım onun blöfünü görmüştü. Yine de Larissa yüreğinin derinliklerinde Willen'ı asla kaderine terk etmeyeceğini, elinden bir şeyler geldiği sürece onu yüzüstü bırakmayacağını biliyordu. Bir an için bunun ona aşık olduğu anlamına gelip gelmediğini düşündü, fakat bu düşünceyi bir kenara itti. Kalbi korku dolu olmasına rağmen kafasını evet anlamında salladı.

Hanım'ın yüzünde hoşnut bir tebessüm belirdi. Elini Larissa'ya uzattı. "Öyleyse, bataklığın kızı, benimle gelip öğrenmelisin."

Genç kız tereddüt ettiyse de Hanım'a doğru bir adım attı ve kendisine uzatılan eli tuttu. Hanım'ın eli bir yaprak gibi serin ve yumuşaktı. Narin koluyla genç kızı nazikçe sararak kendine doğru çekti. Diğer kol da Larissa'yı sardı ve değnek dansçının sırtına yaslandı.

"Korkma," diye yavaşça fısıldadı Hanım. Hoş yaz kokularıyla dolu nefesi, Larissa'nın beyaz saçlarına hafifçe çarptı.

Önlerindeki sahil yok oldu. Larissa kendini hareketli kahverengi ve yeşil renklere sahip bir duvar tarafından sarılmış halde buldu. Hanım'ın kolları ansızın ona atikağacın köklerini hatırlattı ve Larissa bir anlığına paniğe kapıldı. Çığlık atmak için nefes alırken burnu rayihalarla doldu—toprak, hanımeli ve ağaçların o tuhaf, kuru kokusu.

Sonra her şey sona erdi ve Larissa kendini küçük bir göletin önünde dikilirken buldu. Artık ormanın kalbindeydiler. Her şey gölgeli ve serindi. Ağaçlar gökyüzüne değiyorlardı. Su kenarındakiler gibi şekli bozuk canavarları da andırmıyorlardı.

Sersemlemiş haldeki Larissa gözlerini kırpıştırdı ve soru sorarcasına Hanım'a döndü. Hanım gülümsedi.

"Bu adada istediğim yere gidebilirim. Az önce özümü taşıyan bir ağaçtan adanın kalbindeki bir başkasına geçiş yaptın. Kendi başına da bu şekilde yolculuk etmeyi öğreneceksin, Larissa."

"Öğrenmeyi istediğimden pek emin değilim," diyen Larissa halâ biraz şaşkındı.

Hanım bir kahkaha attı. "Susamış olmalısın. Göletten istediğin kadar iç. Su taze ve temizdir."

Bu söze uyan Larissa, göleti çevreleyen serin, gür çimenlere diz çöktü. Suda yansıyan beyaz saçlı başının üzerindeki masmavi gökyüzünde bir bulut tembel tembel yol alıyordu. Dansçı parıltılı suyu avucunda toplayıp içti.

Boğazının ne kadar kuruduğunu unutmuştu. Soğuk ve saf olan su çok lezzetliydi. Fakat üçüncü yudumunu alırken görüşü bulanmaya başladı. Gözlerini kırpıştırıp kafasını salladıysa da hiçbir faydası olmadı. Yansıması değişiyor, dağılıyordu.

Başı fıldır fıldır dönen Larissa yere sertçe oturdu ve sırf kas gücüyle bilincine tutunabilecekmiş gibi parmaklarını toprağa sapladı.

Hanım'ın uzaklardan geliyor gibi gözüken sesi bir yaz meltemi kadar yumuşaktı. "Sakın korkma," diye fısıldadı kadın. "Gölete bak, Larissa Karyele, ve gerçekte kim olduğunu öğren."

Larissa inatla işbirliğini reddetti. Güçsüz düşmekten korkarak şakaklarını ovaladı. Daha önce hiçbir büyüye hedef olmamıştı ve—

Bu bir büyü değil. Sana zaten bildiğin cevapları veriyorum. Bana karşı koyma, Larissa.

Ses bu sefer kafasının içindeydi. Larissa tepeden tırnağa ürperdiğini sezinledi, sonra da söylenenlere uydu. Gözlerini gölete çevirdi ve orada gökyüzünü mavi olarak değil yeşil çimenlerle çevrili ve yıldızlarla bezeli bir halde gördü.

Nihayet teslim oldu ve göletin kenarları eriyip yok oldu.

Larissa bataklığın kıyısında duruyordu. Kasabadan belli belirsiz ve telaşlı sesler gelmekteydi; bataklıktan ise böcek vızıltıları ve nehrin melodik gürültüsü. Larissa bir çocuğun sesiyle mahzunca fısıldadı. "Baba. . ."

Hiçbir şey gözüne tanıdık gelmiyordu. Müthiş derecede korkan Larissa ağlamaya başladı. Yine beş yaşındaydı ve yumuşak sarı saçları, yaşlar akan yüzünün önüne karmakarışık bir halde dökülmüştü. Fakat bataklığa yaklaştıkça korkunun

meraka dönüştüğünü hissetti. Parıltılı çakıltaşlarına bakmak için yere diz çöktü, bir kurbağanın ıslak sırtına dokundu ve yaratık hakaret edercesine vıraklayıp zıplaya zıplaya giderken neşeyle güldü.

Yukarıdan gelen bir ışık Larissa'nın kafasını kaldırmasına sebep oldu ve kız bir mutluluk nidası savurdu. Ormanın gölgelerinden düzinelerce küçük ışık çıkmıştı. Ufak tefek kızın etrafında onlardan o kadar çok sayıda vardı ki yaratıkların yaydığı ışık sayesinde Larissa etrafını kolayca görebiliyordu. Beş yaşındaki çocuk nehir kenarına oturdu ve bir yandan gülerken bir yandan da ışıklı toplara bakıp el çırptı.

On beş, belki de yirmi ışık küresi Larissa'nın kafasının etrafında uçuşuyor, yükselip alçalıyor, dans ediyordu. Kız bazen onlardan birini yakalamak için küçük ellerini uzatıyor, fakat hedef aldığı ışık küresi hızla uzaklaşıyordu.

Larissa'nın bedenine bir sıcaklık yayılmaya başladı. Bu çok hoş bir histi ve ona tepeden tırnağa kadar nüfuz ediyordu. Larissa kıkırdadı, daha sonra ışıkların uzaklaşmaya başladıklarını fark edip ciddileşti. Yeni dostlarından ayrılmak istemeyen Larissa hemen ayağa fırladı ve bataklığa doğru uçan ışıkların peşinden koştu.

Gecenin huzuru ani bir çığlık tarafından bölündü.

"Larissa!" diye bağıran babası koşa koşa kasabadan geliyordu. Kız ona doğru dönüp kaşlarını çattı. Babasının tiz sesi üzerine Larissa'dan uzaklaşan ışık yaratıkları giderek küçülüyor gibiydiler. Bazıları zararsız ateşböcekleri gibi uçup giderek tamamen gözden kayboldu. Diğerleri yakınlarda dolanmayı sürdürüyordu.

"Baba!" diye babasını payladı Larissa. "Onları korkutup kaçırdın!"

Babası parlak ışık toplarına hücum etti. Kollarını delice sallayarak öfkeyle ve anlamsız bir dehşetle haykırdı. Biri hariç tüm ışık topları gözden kaybolmuştu.

"Oh, tanrılar aşkına, Rissa, seni kaybettiğimi sandım!" diyen Aubrey kaçak kızını kollarına alıp sarıldı.

Aubrey daha sonra kızına iyice baktı ve duyduğu hayretten

bir çığlık attı. Son birkaç saniye içinde çocuğun saçları bembeyaz kesilmişti.

Aubrey'in yorgun ağzı düz bir çizgiye dönerken Larissa'nın bülbül yuvası gibi dudakları kararlı bir ifadeyle büzüldü. Babası onu yerden alırken kız karşı koyuyordu. Aubrey meşale ışıklarıyla aydınlanan sıcak, güvenli kasabaya doğru hızla yürürken kıymetli yükünü sımsıkı tutuyordu. Kız babasının omzundan arkaya baktı ve ışıklardan birinin henüz kendisini terk etmemiş olduğunu gördü. Larissa ıstırap dolu bir çığlık attı ve ellerini yalvarırcasına ona doğru uzattı.

"Beni bırakma!" diye haykıran çocuğun yüzünden aşağı yaşlar akıyordu. Işık topunun huzursuzlandığı açıktı. Yaratık hızla yanıp sönüyor, havada çılgınca zikzak çiziyordu. Kısa bir süre boyunca çocuk ile babasının peşinden gitti. Solgun ışığı Larissa'nın buruşmuş, ağlayan yüz hatlarını aydınlatıyordu. Aubrey kasabaya yaklaşırken ışık da geride kalmaya başladı. Son bir kez çaresizce yanıp söndü, sonra dostlarının yanına dönerken belli belirsiz görülen bir parıltı halini aldı.

Hatırlıyorum... Hatırlıyorum...

"Bataklık sendeki büyüye ihtiyaç duyuyordu. *Feu follet*'ler seni yanlarına çağırdılar. Çağrılarına yanıt verebilseydin, baban seni alıp götürmeseydi sonunda benim gibi olacaktın—bataklığın bir parçası."

"Ama benim büyüm yok ki," diye karşı çıktı Larissa. Sözcükler dudaklarından dökülmeden önce bile bunun doğru olmadığını biliyordu. Bedeni gemideki o sımsıcak hissi halâ hatırlamaktaydı. Sardan mandolinini çalarken vahşi bir sevincin erken bir safhasını tecrübe etmişti. Genç kadın gözlerini kapadı ve kontrol edilmesi neredeyse imkânsız olan gücü yeniden içinde hissetti.

"Bataklık seni içindeki potansiyel dolayısıyla seçti. Dans etmeye ne zaman başladın?"

Bu soruyu beklemeyen Larissa gözlerini açıp dedi ki, "Sanırım altı yaşındayken."

"Peki nerede eğitim gördün?" Hanım'ın sesi, cevabı zaten biliyormuşçasına serinkanlıydı. Birleştirdiği elleri hafif bir ışık

saçmaya başladı. Meraklanan Larissa yanıt vermeyip onu seyretti. Hanım kafasını ışık saçan ellerinden kaldırıp ona çevirdi. "Eğitim gördün mü?" diye tekrarlarken bu sefer sesi daha sertti.

"Ee, hayır," yanıtını verdi Larissa. Hanım'ın ellerinde bir şey şekillenmeye başladı. "Ben sadece—dans ettim. Keyifliydi. Dans etmekten zevk aldım ve yeteneğim de var gibiydi."

Hanım'ın ellerindeki şekil katılaştı ve soluk yeşil olan rengi koyu maviye dönüştü. Hanım belli belirsiz bir tebessüm etti ve ufak meyvelerle dolu ellerini hayrete düşen Larissa'ya uzattı.

"Dans etme yeteneğini bir akyele olduğunda bataklıktan aldın," dedi, Larissa yemeye başlarken. "Saçının rengini değiştirdik ve sende bataklığın izini bıraktık. Ayrıca sana büyü yeteneğini kontrol etmenin ve kullanmanın bir yöntemini öğrettik.

"Vücudun içindeki büyüyü keşfetti ve ruhun bunun sırlarını biliyor, fakat zihnin bundan habersiz. İşte o yüzden sana şunu diyorum: Büyü yeteneğine sahipsin. Sana bunu açığa çıkarmayı öğretirsem hünerlerini *La Demoiselle*'deki kötülükle savaşmak için kullanır mısın?"

Larissa kendini sırıtırken bulunca şaşırmadan edemedi. "Evet."

"Başlayalım öyleyse. Bana gemideki görevinden bahset."

"Ben *Korsan Hazinesi* müzikalinde Denizler Kraliçesi rolünü oynuyorum," dedi Larissa, baldan tatlı meyvelerin sonuncusunu da mideye indirirken.

Hanım kafa sallayınca yosun saçları ileri geri savruldu. "Su elementine yabancı olmadığından işe ondan başlayacağız."

Larissa burun kıvırdı. "*Korsan Hazinesi*'ni gerçek büyüyle kıyaslayabileceğini hiç sanmıyorum."

"Bu dediğin pek doğru değil. Dansın koreografisini kim hazırladı?"

"Ben."

"O kısmın senden doğduğunu bilmen gerekiyor. Anlamıyor musun?" Larissa kafasını iki yana salladı. Hanım suya düşen yağmur damlaları gibi bir sesle güldü. "Önemi yok. Haydi, şimdi bana oyundaki dansını göster."

Ansızın tedirginleşen Larissa ayağa kalktı ve çekinerek arazinin düz bir kısmına yürüdü. Sonra orada öylece durup Florian'ın yerde yatan ölüsünü ve ağlayan Rose'u hayal etti. Bunu yaparken Casilda'yı ve ona neler olduğunu aklına getirmemeye çalışıyordu. Dansı düşün, diye haşince aklından geçirdi Larissa.

Performansı ilk başta kabaydı ve her hareketinin sonunda yüzünü ekşiten Larissa, dansının göze hiç de güzel görünmediğini düşünüyordu. Fakat zamanla tanıdık dans figürlerine ısındı.

Gözlerini kıvrak vücuttan, sıçrayan ayaklardan, savrulan beyaz yeleden ayırmayan Hanım onu dikkatle seyretti. Larissa bunu nasıl hissetmez? diye aklından geçirdi Hanım. Kız resmen etrafına dalga dalga büyü saçıyordu. Ter içindeki Larissa havaya sıçradı, saçlarını savurdu ve belini esnetip son bir kez yuvarlandı.

Hanım'ın tepkisini görmek için bakışlarını ona çevirdi. Soluk yeşil yüz ifadesizdi.

"Öğrenecek çok şeyin var," dedi ona bitki-kadın. "Hareketlerin eğitimli ve tahmin edilebilir. Adımları unutmayı, yalnızca ritimlere odaklanmayı öğrenmelisin."

"İyi de müzik yok ki," karşılığını veren Larissa soluk soluğaydı. Hanım'ın danstan hiç etkilenmediğini görmek canını sıkmıştı.

"Tam tersine, var. Sen dans ederken atikağaçlara tempo tutturacağım. Sen de sana aradığın gücü verecek ritmi bulmak için kendi ruhuna bakmalısın. Şimdi beni izle. Ben sendeki dans yeteneğine sahip değilim, ama seni eğitebilecek kadar da bilgiliyim." Kadın zarifçe doğruldu ve narin ellerinden biriyle Larissa'ya oturmasını işaret etti. "Yanık-İzleriyle-Dolu-Atikağaç," dedi yakındaki bir ağaca, "akyeleyi eğitmem için çalmaya başla."

Sahiden de korkunç bir yangının izlerini taşıyan devasa bir ağaç ona kulak vererek harekete geçti. Topraktan iki kocaman kök çıktı ve gövdeye vurmaya başladı.

Ses çok derinlerden geliyordu. En az ses kadar Larissa'nın

ruhunun derinliklerine gömülü bir şey tepki verdi. Hanım'ın dans eden narin bedenini izlerken kızın alıp verdiği soluklar hızlandı

İleri geri sallanmaya başlayan Hanım, yeşil gözlerini konsantrasyonla kapatmıştı. Dudakları akan sular gibi kıpırdadı ve elleri dalgaları andırırcasına yükseldi. Parmak olarak kullandığı dokunaçlar sağa sola savruldu. Ritimde okyanusun ninnisi, nehrin kahkahası vardı. Larissa ayağa kalkıp Hanım'la birlikte dans etmeyi her şeyden çok istiyordu.

"Toprak," diye bir anda haykırdı Hanım. Atikağaç ona itaat ederek çıkardığı sesi daha da boğuklaştırdı. Ses artık kalp atışlarını andırıyordu, toprağın kalp atışlarını. Hanım'ın hareketleri değişti ve daha ağır, daha az akıcı hale geldi. Kadın kendini dizleri üzerine attı, sonra geriye uzanıp yerden avuç avuç toprak aldı. Larissa yine ona katılmayı canı gönülden arzuladıysa da yerinde kaldı. Davet edilmemişti. Henüz.

"Hava!" dedi Hanım. Ritim yine değişti ve uçan bir kuş gibi hafif, tiz bir hale büründü. Larissa ilk kez Hanım'ın ayaklarının topraktan çıktığını gördü. Yaratık hızla sıçramaya başladı. Uzun, yosunlu saçları rüzgâra yakalanıp uçuştu. Narin beden de sanki rüzgâra dönüşmüş gibiydi. Bu katıksız, gayretsiz güzellik karşısında Larissa'nın nefesi kesildi.

"Ateş!"

Larissa bunun en zor ve tehlikeli element olduğunu sezdi. Sebebini bilmeksizin sinirleri gerildi. Davul gümbürtüleri yüksek, kulak tırmalayıcı bir sese dönüştü. Hanım'ın figürleri alev ve yıldırım gibiydi. Ani, süratli hareketlerinde bir güç ve enerji yatıyordu. Larissa gözlerini kapadı.

Sesler ansızın kesildi. Larissa gözlerini açtığında önünde Hanım'ın durduğunu gördü. Tir tir titreyen genç kız ayağa kalktı. Hayatı boyunca az önce tanık olduğu şeyi gerçekleştirmeye çalışmıştı. Artık ona o güne dek yaptığı tüm sıçrayışlar yetersiz, tüm hareketler kaba ve boş gibi geliyordu. Hanım'ın dansı karşısındaki cehaletini kabullenmekte zorlanıyordu.

"Bilmeliyim," dedi titreyen bir sesle. "Senin gibi dans etmeyi bilmeliyim. Öğret bana."

On Üç

"Öncelikle o şeyin içindeyken dans edemezsin," diye açık açık belirtti Hanım, Larissa'nın elbisesini göstererek.

Dansçı bakışlarını kendine çevirdi. Giysileri gemideyken hep giydiği türdendi: uzun bir etek, önden bağcıklı bir korsa ve altta da bir bluz.

"Kirli olmaları haricinde giysilerimin nesi varmış?"

"Seni çok fazla kısıtlıyorlar. Hareketini kısıtlayan hiçbir şey giyemezsin."

Hanım, Larissa'yı sinir ederek ona üzerindekileri çıkarttı ve kendine yeni kıyafetler hazırlaması için parçalara ayırttı. Larissa eteğinin kumaşından hazırladığı bir halterle[1] göğüslerini örttü ve eski bluzunu da daha hafif bir eteğe dönüştürdü. Eteği ince beline bağladı ve tasvip etmesi için Hanım'a baktı.

"Hayır," diye payladı onu Hanım. Kadın eteği Larissa'nın belinden çekip aldı ve kalçalarını saracak şekilde yeniden bağladı.

"Bu kadar küçük bir şeyi son giydiğimde banyo yapıyordum," diye söylenmesine karşın Larissa bu tuhaf kostümü kabullendi.

"Böyle giyinmenin bir sebebi var. Vücudunun her parçası bir elemente karşılık gelir," diye açıkladı Hanım. "Saçların havadır. Başını savurman, saçlarınla oynaman—tüm bunlar hava büyüsü içindir. Rüzgâra hükmedebilir, hava elementinden varlıklar yaratabilir, hava durumunu değiştirebilirsin."

"Bununla mı?" deyip sırıtan Larissa, parmaklarını yağlı saç-

[1] Halter: Boyundan askılı ve sırtı açık bir tür bluz. (çn)

larının içine soktu. Ancak Hanım ciddiyetini koruyarak kafa salladı.

"Kollar ateş içindir," diyerek dokunaçlı parmaklarını ve ince yeşil kollarını alevleri andıracak şekilde oynattı. Larissa onu taklit etti. "Ateş, ateş elementalleri, elektrik, ışık ve ısı onların hareketinden gelir.

"Su," diyerek kalçalarını salladı, "gövdenden doğar." Hanım karnını oynatmaya başladı. "Bu yüzden gövde hareketlerin kısıtlanmamalıdır. Burada, bataklıkta suya nasıl hükmedeceğini bilmen hayati önem taşır. Toprak da," deyip köklü ayaklarını topraktan çıkardı ve havaya sıçradı, "ayaklarındır. Hepimizin anasıyla temasını onlar sayesinde gerçekleştirirsin. Şimdi ilk dersinin zamanı geldi."

Larissa'nın kalbi beklentiyle çarpmaya başladı.

"Yere uzan."

"Ne?" Larissa afallamış ve hüsrana uğramıştı.

Hanım onun sabırsızlığına güldü. "Dans en son gelir," dedi genç kıza. "Büyücüler önlerindeki tehlikeyi anlamadan ve onu en iyi nasıl alt edebileceklerini bilmeden büyü yapmaya başlamazlar. Aynı şekilde uygun malzemeleri toplamadan efsunlara girişmezler."

"İyi de bu büyü yapmak değil dans etmek," diye itiraz etti Larissa. Hanım yavaşça kızın yanağına dokundu.

"Öğreneceğin çok şey var, çocuğum. İlk başta kök salmayı öğrenmelisin." Larissa'nın şaşkın bakışlarını görünce Hanım bir açıklamada bulundu. "Kuvvetin ayaklarının değdiği yerden gelir. Bu toprak, su, ya da bir geminin tahtaları olabilir. Seni ilk gezintine çıkaracağım. Yere uzan ve gözlerini kapa."

Larissa istenileni yaptı. Toprak nemli olmasına karşın çamurlu değildi. Larissa kendini gevşemeye zorladığında uzandığı yerin epey rahat olduğunu anladı.

İşte o zaman toprağa batmaya başladı.

Çığlık atarak hemen doğruldu, fakat Hanım kafasını iki yana salladı. "Bana güven," diye yapraklar kadar yumuşak sesiyle kızı teşvik etti ve Larissa'yı nazikçe toprağa yatırdı.

Larissa'nın gevşemesi bu sefer daha uzun sürdü. O sırada

toprağa gerçek anlamda batmadığını fark etti. Yolculuğu sadece aklı yapıyordu. *Bana güven,* diye Hanım'ın soğukkanlı sesi zihninde yankılandı. *Kendine güven.*

Larissa artık serin, mis kokulu toprağa iyice batmış haldeydi. Toprağın hiç kesilmeden süregiden gizemli nabzını hissetti. Elleri, vücudunu zihninin bulunduğu yere götürmek istercesine farkında bile olmaksızın kahverengi toprağı kazdı. İçinde korkudan eser yoktu. Kim topraktan korkabilirdi ki?

Yaşamı hisset, Larissa. Onu hisset, ona sarıl, onun gücünü istediğin gibi şekillendir.

Güç, enerji buydu. Büyümek. Evet. . . Larissa artık hissedebiliyordu. Bitkilerin büyüdüklerini, köklerinin beslenmek için verimli toprağa daldığını duyabiliyordu. Zihnini kullanarak bu güce dokundu ve çekingen sokuluşunun hoş karşılandığını gördü. Daha sonra çabalarını enerjiyi nazikçe bükmekte kullandı.

"Larissa," diye geldi Hanım'ın yumuşacık sesi.

Dansçı gözlerini açtı. Vücudu fazlasıyla ağırlaşmış gibiydi ve kısa bir süreliğine onu kıpırdatmakta çok zorlandı. Ciddi bir hayretle oturup gerindi.

"Sağ elinin oraya bak," diye devam eden Hanım'ın duyduğu memnuniyet yeşil gözlerinden okunuyordu. Larissa denileni yaptı. Çıplak toprakta ufacık menekşe fideleri bulunuyordu. "Ben uzanırken orada değildiler."

Larissa'nın yüzüne tedirgin bir sevinç yayıldı ve minik bitkilere işaret parmağıyla hafifçe dokundu. "Onları ben mi yarattım?"

"Hayır," diye düzeltmede bulundu Hanım. "Sana yoktan var etmeyi öğretemem. Tohumlar oradaydılar, fakat kök salmıyorlardı. Sen menekşeleri yaratmadın, yalnızca büyüme potansiyellerini bulup hızlandırdın. Yaşam gücüyle birlikte çalıştın, ona karşı değil. Kalk, çocuğum."

Larissa ayağa kalkıp hevesle bekledi.

"Enerjiyi bulma ve yönlendirme hissini hatırla. Vücudunun hangi bölümünün toprakla uyuştuğunu hatırla. Şimdi, çocuğum, dans et."

Larissa ilk başta çekinerek de olsa çıplak ayaklarını minik çiçeklerin etrafında döndürmeye başladı. Ayak parmakları nemli toprakta desenler çiziyordu. Larissa daha sonra adımını ağır basarak yerde derin izler bıraktı. Gücün bacaklarını karıncalandırdığını hissetti ve daha iyi konsantre olmak için gözlerini kapadı. Vücudunun geri kalanı da hafifçe salınarak hareket etmeye başladı ve toprağın ritmine uygun olarak yaptığı dans giderek hızlandı. Toprak artık kontrolü ele alıyor, bir tepki bekliyor...

Larissa ayaklarının altında toprak yerine bitki hissedince ansızın durdu. Gözlerini açtığında tüm bölgenin mor menekşelerle kaplanmış olduğunu gördü. Ezdiği çiçeklerden yükselen koku burnuna doluyordu. Mutlulukla Hanım'a baktı.

"Yeteneğin çok büyük, ama onu kontrol etmeyi ve akıllıca kullanmayı öğrenmelisin."

Aklına gelen çarpıcı bir düşünce Larissa'nın hevesini kırdı. "Hanım... tüm bunlar Dumont ile Lond'u alt etmemize nasıl yardımcı olacak?"

Hanım hüsrana uğramışçasına kıza baktı. "Henüz potansiyeli görmüyorsun. Eh, onun da zamanı gelecek. O sırada yıkanıp kendine çekidüzen vermek ister misin?"

"Ders bitti mi?" diye bağıran Larissa, hiç düşünmeden sorduğu soru yüzünden eğitimin sona ermesinden korkuyordu. "Hanım, şu anda beni arıyorlar ve gemi buralardan ayrılıp—"

"Aradıklarını bulamayacaklar. Burası güvenli bir yer. Geminin gitmesine gelince, bataklıkta buna izin vermeyecek biri daha olabilir. Dersin sona ermedi. Benimle birlikte olduğun her an bir şeyler öğreneceksin, sen farkında olmasan bile."

Kadın hafiften gülümsedi.

"Bu adanın karşı ucunda bir pınar var. Sana oraya nasıl gidileceğini göstereceğim. Seni büyülü gölete götürdüğümü ve ileride tek başına da o şekilde seyahat edebileceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Larissa biraz huzursuzlanarak kafa salladı. Birkaç saniye sürse bile bir ağaca sıkışıp kalmanın korkutucu bir yönü vardı.

"Kendini rahat hissedeceğin bir ağaç bul ve bana göster."

Dansçı gözlerini yuvarladı. Kendini rahat hissedeceği bir ağaç mı bulacaktı? Bu ne tür bir saçmalık—

"*Akyele!*" diye aniden haykıran Hanım'ın sesi artık yaprakların fısıltısı gibi değil kırılan bir dalın çatırtısı gibi çıkıyordu.

"Dediğim *hiçbir şey* boş lâf değildir. Sana yapmanı söylediğim *hiçbir şey* keyfi değildir. Dans büyüsünü öğrenmek istemekle çok şeyi tehlikeye atıyorsun, ama ben onu sana öğreterek daha da büyük bir tehlikeye giriyorum!"

Utançtan yüzü kızaran Larissa, bitki-kadının alev alev yeşil gözlerine bakamıyordu. "Özür dilerim, Hanım. Saygısızlık etmek istemedim."

Hanım bir nebze yumuşadı. "Biliyorum, çocuğum. Kalbin önemsediğin kimseler için sevgiyle dolu. Ama sabrı ve disiplini öğrenmelisin. Gel bakalım, Akyele. Sana ağaçlardan nasıl geçebileceğini öğreteceğim."

Larissa açıklığın etrafına daire şeklinde sıralanmış ağaçlara baktı. Sonunda kalın gövdeli bir servinin önünde durdu. Esinti ağacın dallarına dolanmış yosunları kıpırdatıyor, ağaca sanki kafa sallayarak selâm veriyormuş gibi bir görünüm kazandırıyordu.

"Kendini tanıt," diye talimat verdi Hanım. "Kök sal ve ağaca senin kim olduğunu bilme imkânı tanı."

Larissa denileni yaparak gözlerini kapadı ve ayak parmaklarını ağacın dibindeki toprağa sapladı.

Hoş geldin, Akyele. İçimden geçebilirsin.

Genç dansçının gözleri hızla açıldı. "Benimle konuştu!" dedi hayretler içinde.

"Elbette konuştu."

"İyi de bu bir atikağaç değil ve—"

"Hayır," diye kızı doğruladı Hanım, "sıradan bir servi ağacı. Doğadaki her şey, sözlerine kulak veren kimselerle konuşur. Şimdi onun içinden geç."

Larissa derin bir nefes alıp kollarını uzattı ve ağaca doğru bir adım attı. Parmakları ağacın sert kabuğuna dokundu. "Yapamıyorum."

"Çünkü ağacın sana açılacağına güvenmiyorsun. Bu bir hakarettir, Larissa. Ağaç sana çoktan izin verdi. Dans et. Ağaca doğru sıçra. Onu seni havada tutacak bir kavalye olarak düşün."

Larissa ağaca baktı. Hanım haklıysa adanın başka bir bölümüne geçecekti. Yanılıyorsa da, eh, Larissa birkaç morluğu göze alabilirdi.

"Kapım ol," diye fısıldadı ağaca. Biraz geri çekildi, birkaç adım koştu ve ileri sıçradı. Kollarını zarifçe arkasına uzatmıştı ve beyaz saçları uçuşuyordu.

Derin, berrak bir göleti besleyen bir çağlayanın yanında belirdi. Hanım çoktan oraya gelmişti ve Larissa'nın yüzündeki neşe dolu şaşkınlığı izliyordu. "Kendine ve birlikte çalıştığın şeye—ya da kişiye—güvenmelisin," dedi nazikçe.

Gölet, kıvrak vücudu çamur ve terle kaplı olan Larissa'ya tarif edilmez derecede güzel görünüyordu. Genç kız yıkanırken kıyafetlerini de temizledi ve kurumaları için büyük bir kayanın üzerine serdi. Hanım göletin kenarına kadar gidip kök-ayaklarını suya soktu ve öğrencisi keyifle yıkanırken o şekilde su içti. Larissa mutlulukla iç geçirip sırtüstü uzandı ve serin suların içinde yüzdü.

"Kim bu?" diye sordu bir kadın sesi.

Şaşalayan Larissa suda bocaladı. Onun yaşlarındaki hoş bir kız su kenarına oturmuştu ve merakla dansçıya bakıyordu. Kızın uzun ve kalın telli parlak kahverengi saçları bir pelerin gibi omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde sadece mavi renkli tül kumaştan bir elbise vardı. Berrak kahverengi gözleri ışıl ışıldı. Kollarını dizlerine dolamıştı ve hafifçe ileri geri sallanıyordu.

"Çok kabasın, Deniri," diye onu kınadı Hanım. "Bu Larissa Karyele. Kendisi öğrencim olur. Larissa, bu Deniri, bir dost—tabi uslu durduğu zaman."

Deniri gür kahverengi buklelerini savurup neşeyle güldü. Yüzünde sert, keskin bir tebessüm vardı.

"Bataklığa bir akyelenin döndüğünü duydum. Merhaba, Larissa."

"Merhaba," demeyi beceren Larissa biraz utanmıştı. Fakat

meraklı kızın dikkati artık dansçının üzerinde değildi. Gözlerini göletin Larissa'dan birkaç metre uzaklıktaki bir noktasına dikti, sonra da kollarını yavaşça ve zarifçe açtı. Deniri gölete iyice yaklaştı, sonra da elini şaşırtıcı bir hızla suya soktu. Elindeki çırpınan kurbağaya bakarken dudaklarını muzaffer bir sırıtışla araladı. Sonra Larissa'yı dehşete düşürerek kurbağayı ısırıp ikiye böldü.

Deniri yemeğini yerken Larissa'nın hayrete düşmüş yüz ifadesini fark etti. Kız narin omuzlarını silkti. "Açım," diye açıklayarak bir ısırık daha aldı.

Larissa tiksintiyle ona sırt çevirdi. "Deniri insan değildir," diye duyurdu Hanım. "Deniri, Larissa'ya öteki halini göster."

"Daha işim bitmedi," diye itiraz etti kız.

"Anlarsa senden daha az korkar," diye devam eden Hanım, Deniri'nin sözüne kulak asmadı.

Deniri kurbağadan koca bir ısırık daha aldı, arta kalanı yere attı ve suya atladı. Larissa'nın idrak edemeyeceği kadar süratli bir dönüşümle genç kız kocaman bir vizona dönüştü. Sürünerek karaya çıktı ve bir pençesine aldığı kurbağayı yemeği sürdürdü.

"Deniri bir vizonktur—kadın veya vizon şeklini alabilen bir yaratık. Eşi zamanı geldiğinde bize yardım edebilir," dedi Hanım. "Deniri, Kaedrin'e adaya gelmesini söyler misin? İtirazı yoksa onu görmek istiyorum."

Islak tüyleri ışıl ışıl parlayan dev vizon kafasını yana eğip düşündü. Nihayetinde başını olumlu anlamda salladı. Kurbağasını bitirdi, Larissa'ya son bir kez baktı ve hızlı adımlarla kuru toprakta ilerledikten sonra çamurlu nehre daldı. Larissa onun peşinden ağzı açık bakakaldı.

"Pek de güvenilir birine benzemiyor," diye yorumda bulundu dansçı, biraz bekledikten sonra.

"Değildir de," diye tasdik etti Hanım. "Hiçbir vizon değildir. Akıllı, bencil ve epey zalim yaratıklardır. Fakat Deniri eşi Kaedrin'e aşık gibi görünüyor. Kaedrin'e güvenirim. Bataklığın münzevilerinden biridir."

"Willen'ın annesi gibi," dedi Larissa.

Hanım ona merakla baktı. "Evet," dedi yavaşça, "doğru. Kaedrin bir zamanlar Dornivia adında bir ülkede yaşıyor, fakat orayı evi olarak görmüyordu. Gezme hevesi o kadar büyüktü ki bazıları onda Vistani kanı olduğunu düşünürdü. Kaedrin askerlik mesleğine atıldı ve başarılı oldu, ama gönlünde yatan o değildi. Kendini ormana ve orada yaşayan vahşi şeylere yakın hissediyordu. Sonunda kasabalarla insanlara sırt çevirdi ve yolculukları onu buraya getirdi. Kaedrin için Deniri'den daha iyi bir eş olamaz.

"Kaedrin'in yalnızlık arzusuna saygı duyuyorum," diye devam etti Hanım. "Ama onun taktik becerilerinden faydalanabiliriz. Lond ile Dumont kurnaz hasımlardır. Onları mağlup etmek istiyorsak elimizdeki tüm bilgi kırıntılarını kullanmalıyız."

Lond'dan bahsederken Larissa'nın daha önce de duyduğu o keder Hanım'ın sesine geri döndü. Bu konuyu kurcalamak istemeyen dansçı utanarak şunu sordu, "Lond'u bu kadar rezil kılan nedir? Onu nereden tanıyorsun?"

Hanım bir süre sessiz kaldı. Larissa fazla ileri gittiğinde korkuyordu. Hanım en sonunda konuştu.

"Bunun bendeki yarası büyüktür. Lond benim en büyük yenilgim; birçok kimse onun yaptıklarından dolayı acı çekti. Bu karanlık bir öyküdür, Larissa. Sana henüz anlatmak istemiyordum, ama madem sordun, anlatacağım. Gel. Giyin ve beni izle."

Larissa söylenileni yerine getirdi ve büyülü gölete dikkatle bakmakta olan bitki-kadının yanıbaşına oturdu. Yeşil derili Hanım'ın ve onu seyreden genç dansçının yansımaları kayboldu. Larissa bir kez daha *feu follet*'lerle oynadığı ormanlık alanı görüyordu.

Mevsim artık kıştı ve uzun çimenler donla kaplıydı. Soğuk akşamüstü güneşi parıl parıldı. Kasabadan genç bir adam geliyordu.

Larissa onun nefes kesecek kadar yakışıklı olduğunu düşündü. İnce yapılı adamın omuzlarına kadar inen simsiyah saçları ve neredeyse menekşe rengine kaçacak kadar mavi göz be-

bekleri vardı. İri kedilere özgü bir zarafetle yürüyordu. İnce bedeni parlak renklere boyanmış güzel bir cübbeyle örtülüydü ve elinde kakmalı bir değnek tutuyordu. Tüylerden, kemik parçalarından ve köklerden yapılmış bir kolye boynuna asılıydı. Adam Willen'dan bile daha genç görünmesine karşın kendine itaat edilmesine alışkın biri gibiydi.

"Adı Alondrin," diye açıkladı Hanım, "ve o Port d'Elhour'un *bokoru*'su."

"*Bokoru* mu?"

"Şaman," dedi Hanım, "ya da rahip. Eskiden her kasabada öyle biri vardı. *Bokorular* içinde yaşadıkları halkın ruhani ihtiyaçlarıyla ilgilenirler ve bataklık onları kabullenir."

"Port d'Elhour'da bir bo—*bokoru* olduğunu hiç duymamıştım," diye mırıldanan Larissa genç adamı seyrediyordu.

"Artık halkına o sıfatla hizmet vermiyor," dedi Hanım kederle.

Hanım büyülü göletin içindeki servi ağaçlarının arasından çıkıp Alondrin'i karşıladı. Tutkuyla öpüşürlerken görüntü dağıldı.

"Alondrin ve ben ilk başta sevgiliydik. O halkının arasındaki en parlak, en akıllı, en meraklı kimseydi. Mükemmel bir *bokoru*'ydu."

Larissa görüntünün yeniden belirmesini seyretti. Birkaç yıl yaşlanmasına karşın halen yakışıklı görünen Alondrin renkli cübbesini iç karartıcı siyah bir pelerinle değiştirmişti. Artık boynunda daha fazla sayıda kolye vardı ve sakal bırakmıştı. Kolyeler kökler ve tüylerden değil Larissa'ya meşum gözüken başka şeylerden yapılmaydı. Kolyelerde bir sürü kemik ve garip renkli taşlar bulunuyordu. Koruyucu kökler gitmişti. Alondrin'in değneğinin ucunda küçük bir etoburun kafatası yer alıyordu.

Bokoru'nun yüzü de değişmişti. Önceki kendine güvenin yerini kibir almıştı ve artık karanlık bir ifadenin hakim olduğu güzel yüzü çarpılmış haldeydi.

"Kullanmadıktan sonra gücün ne yararı var?" dedi Alondrin hışımla. "Niçin sürekli bana karşı çıkıyorsun? Tek istediğim

öğrenmek ve becerilerimi geliştirmek. Bunun nesi tehlikeli?"

Hanım'ın yaprak yeşili gözleri yaşlarla parıl parıldı. "Ah, sevgilim," dedi kamışların arasında esen rüzgâr gibi bir sesle, "tahmin edebileceğinden çok daha tehlikeli. Meyve ve çiçek büyüsü başkalarının iyiliği için kullanılması gereken bir beceridir, kişinin kendi açgözlülüğü için değil. Sana öğrettiğim bilgileri kendi çıkarların için kullanamazsın."

"Öyleyse ben de başka türlü bir büyü öğrenirim," karşılığını veren Alondrin daha da sinirlendi, "bana itaat edecek bir büyü."

"Hayır! Sevgilim, bu seni üstün kılmaz, tam tersine yok eder. Kemik ve kan irfanı sana kazandırdığından çok daha fazla şey kaybettirir. Kan kanı çeker!"

"Kanı döken ben olduğum sürece umurumda değil!" diye haykırdı Alondrin. O öfkeyle değneğini tüm gücüyle kadına doğru savurdu. Fakat Hanım çevikti. Rüzgârın karşısında eğilen çimenler gibi zarif bir esnemeyle darbeden korundu. Hanım birkaç el hareketi yaptı ve Alondrin'in elindeki değnek ansızın kıvrılmaya başladı.

Kafatası yere düştü ve şaşkın *bokoru* karşısında kocaman bir yılan buldu. Çığlık atarak tıslayan yaratığı yere fırlattı. Alondrin kasabaya doğru kaçarken kara cübbesinin etekleri uçuşuyordu.

Hanım yılanı almak için eğildi ve ağlamaya başladı. Yanağını yaratığın kafasına sürttü ve yılan dilini çıkararak kadının boynunu yavaşça okşadı. Yılan sevecen denebilecek bir hareketle kadına dolandı ve Hanım dönüp ormanın içine girdi.

Görüntü dağıldı. Büyülü gölet bir kez daha yalnızca ona bakanların suratlarını ve yukarıdaki mavi gökyüzünü yansıtıyordu.

"Alondrin bataklığa ve ömrü boyunca dengede kalması için uğraştığı her şeye sırt çevirdi. *Bokoru* unvanını kaybederek halkını yapayalnız bıraktı. Çoğu kimse hastalanıp öldü. Bazıları onun tehlikelerine karşı hazırlanmadan bataklığa meydan okuyup yok oldu. Alondrin bunların hiçbirini umursamadı. İçini yiyip bitiren tek arzu daha fazla kara büyü öğrenmekti.

"Peri ışıklarının ve *feu follet*'lerin bildiklerini o da öğrendi, yani duyguların güçlü olduğunu. Duygulardan beslenmenin yollarını aradı. Fakat Alondrin o yaratıklar gibi değildi ve becerdiği tek şey kendi duygularını çarpıklaştırarak başkalarının acısından zevk almaya başlamak oldu. Kan ve kemik büyüsünün yolundan gitmeyi seçti. Bu yaptığı onu tatmin etmemekle kalmadı, daha da büyük bir açlık çekmesine sebep oldu."

Hanım sözlerine ara verip şefkatli, keder dolu gözlerini Larissa'ya çevirdi. "Sana öğrettiklerim meyve ve çiçek büyüsüdür. Bu büyü doğayla birlikte işler, ona karşı değil. Alondrin karanlık yolda yürümeyi seçti ve ölülere hükmetmeyi öğrendi. Kaptan Dumont'un kucak açtığı adam işte böyle biri. Lond'un eserleri şu an bile *La Demoiselle du Musarde*'ın güvertesini kirletiyor."

"Zombiler," diye fısıldadı Larissa. O yaratıkları duymuşluğu vardı ve bildiklerini hatırlayınca içini bir tiksinti kapladı. Hareketli cesetler olan zombiler durdukları yerde çürürler, kendileri adına hiçbir karar alamazlardı.

"Evet—ve hayır," diye sözlerine devam eden Hanım, Larissa'nın aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Alondrin artık su üzerinde iş görüyor ve bu ona güç kazandırıyor. Akıllı zombiler yaratmayı öğrendi. Kendi başlarına konuşup düşünebilen, ama efendilerine kayıtsız şartsız boyut eğen zombiler. Hatta," dedi, Larissa'ya sevecen gözlerle bakarak, "şarkı söyleyebilen zombiler."

Larissa dehşete kapıldı. *Casilda.* "Hayır. Oh, tanrılar aşkına, hayır, Cas. . ."

"Evet, çocuğum," dedi Hanım hafifçe. "Alondrin yüzünü ve bedenini saklıyor, çünkü kötülüğün lekesini üzerinde taşıyor ve rezil tabiatını kimseler görsün istemiyor. Köle taciri ile zombi efendisi aşağılık bir anlaşma yaptılar. Lond buradan, Souragne'den gitmek istiyor. Onu gemisine alması karşılığında Dumont'a hiç yorulmayan ve hiçbir şeyden şikâyet etmeyen bir mürettebat verdi."

Larissa zorlanarak da olsa acısını bastırdı ve sert bakışlarla Hanım'ı süzdü. "Ne zaman saldırmaya hazır olacağız?"

"Senin hazır olduğunu düşündüğüm zaman, çocuğum, daha önce değil. Ama o zaman bile önümüzde bir engel olacak." Hanım durakladı. "Fakat daha zamanımız var. En azından zaman yaratacağız. Başına çok şey geldi. Şimdi karnını doyur ve uyu. Sabahleyin devam edeceğiz."

On Dört

Güvertede ilerlerken Gelaar'ın adımları hızlı ve kararlıydı. Muhafızlık göreviyle yanında bulunan zombi bile elfin hevesini kıramıyordu.

Dumont'un kamarasına vardıklarında Ejdergöz kapının kilidini ağır ağır açtı. Sabırsızlanan Gelaar onu bir kenara iterek odaya daldı. Ejdergöz aynı duygusuzlukla kapıyı kapatıp sürgüledi.

Elf dikkatini odadaki büyük gardıroba asılmış aynaya verdi. Aynanın önüne kadar gidip kaba bir melodiyle birkaç sözcük fısıldadı. Şarkısı Sardan'ın tenoru kadar berrak veya Dumont'un baritonu kadar gür değildi, ama yine de yeterli oldu.

Aynanın yüzeyi karardı. Cafcaflı odanın ve olup bitenleri seyreden Ejdergöz'ün yansıması, geceye karışan alacakaranlık gibi soldu. Daha sonra Gelaar çok uzaklarda bulunuyormuşçasına belli belirsiz bir beyaz noktacığın farkına vardı. Beyaz leke yaklaşınca hareketli bir sis bulutu olduğu anlaşıldı.

Gelaar yumruklarını sıktı. Beyaz bulut renklenmeye başladı: mavi, altın sarısı, pembenin çeşitli tonları. Geride kalan tek tük beyaz sis demetleri aralandı ve ortaya Gelaar'ın kızı Aradnia çıktı. Kız aynanın içinden sevgi dolu gözlerle babasına bakarken sarı saçları oval yüzünün etrafına serbestçe dökülüyordu.

Genç elf kızı ellerini şevkle aynaya koydu. "Merhaba, Baba," diye fısıldarken gözleri kristal yaşlarla dolu olmasına rağmen cesurca gülümsüyordu.

Gelaar'ın gözleri de nemliydi. O da ellerini aynaya dayaya-

rak Aradnia'ya mümkün olduğunca yaklaştı.

"Merhaba, çocuğum."

Kız son bir senedir sislerin yalnızca Dumont'un bildiği bir bölümünde tutsaktı. Dumont veya Gelaar onu görmek istediklerinde aynadan faydalanıyorlar ve böylece kızla iletişim kurabiliyorlardı. Aradnia kötü bir etkiye maruz kalmıyor, yalnızca kendini korkunç derecede yalnız hissediyor ve sürekli bir korku içinde yaşıyordu.

Gelaar bencil bir düşünceyle Dumont'un izin verdiği yarım saati güzel kızına bakarak geçirmeyi istiyordu. Fakat hislerini bir kenara bıraktı. O zaman dilimi kendinden çok kızına aitti. "Neresi, canım?"

"Sanırım bir orman," diyen Aradnia'nın sesine özlem karışıyordu. "Alacakaranlıkta. İçinde güzel yaratıklar olsun."

Gelaar başlamadan önce Ejdergöz'e bir kez daha baktı. Yarı elf sandalyesinde sessizce oturuyor, Gelaar'ı ölülere mahsus bir sabırla seyrediyordu.

Gelaar bir an için ona acır gibi oldu. Ejdergöz'ün kedimsi zarafeti sert bir randımana dönüşmüştü. Yarık şeklinde gözbebeklerine sahip gözler artık zalim bir keyif taşımıyordu ve keskin hatlı suratında duygulardan eser yoktu. Sonra Gelaar yarı elfin hakaretlerine göz yumduğu onca yılı anımsadı.

Gelaar'ın merhameti parlak öğle güneşinin altındaki bir pus gibi dağılıp gitti. Başına her ne gelmişse Ejdergöz bunu hak etmişti – *La Demoiselle*'deki diğer bazı yaşayan ölülerin aksine.

İllüzyonist kollarını iki yana açıp bir efsunun sözlerini mırıldanmaya başladı.

Ejdergöz'ün fenerinin sarı ışığı alacakaranlığın donuk morlarına ve mavilerine karıştı. Kulağa kuş cıvıltıları ve şen bir meltemin yarattığı belli belirsiz hışırtılar geldi. Aradnia'nın hevesli gözlerinin önünde bir sahne belirdi.

Ortaya lavanta renkli gökyüzünün önünde koyu yeşil siluetler olarak görülen çam ağaçları çıktı. Tavanın tahta kirişlerinin yerini yıldızlar aldı. Aynanın tam önünde mantarlardan oluşan bir halkayla çevrili ve yumuşak çimenlerle kaplı bir açıklık oluştu. Kuş sesleri azalıp yok oldu ve tek bir flütün hafif,

yürek sızlatan ezgisi duyuldu. Flütü çalan güzel, genç bir elf kadını açıklığa çıktı.

Ona başka canlılar da katıldı—periler, nympler, sylphler ve bir tekboynuz. Tüm bunlar açıklıkta neşeyle dans etmeye başladılar. Elf kızının şarkısına ortada gözükmeyen başka müzisyenlerin sesleri karıştı.

Büyücü sağ elini hafifçe oynatarak peri halkasının ortasında bir ateş yarattı ve sevinçle bağıran bir satyrin de şenliğe katılmasını sağladı. Gelaar kızının ıstırabını azıcık da olsa azaltmak için çırpınırken odanın dışındakilerin kulaklarına gitmeyen bağrışlar ve kahkahalar içeride çınladı.

*****

Bunaltıcı yaz gecesi, dumanlı bir battaniye gibi her yanı kapladı. Hava gündüz olduğundan daha serin, fakat halen rutubetli ve boğucuydu. *La Demoiselle*'in sancak tarafında tek başına duran Dumont nemli havanın ciğerlerinde yarattığı histen hoşlanmasa da kafasındaki düşünceleri sindirip dağıtmak için derin derin içine çekti.

Geceye ürkütücü bir sessizlik hakimdi. Dumont bulundukları bölgede Larissa'nın aranması tamamlanana dek geminin durdurulmasını emretmişti. Genç dansçı ortadan kaybolduğundan beri çarkın ritmik şapırtıları duyulmaz olmuştu.

"Bu doğru olamaz," diye kendi kendine mırıldandı kaptan. "Larissa büyüden anlamaz. Anlasaydı bilirdim, kahretsin!" Lond'un "akyeleler" ve "bataklık büyüsü" hakkında anlattıkları kulağa deli saçması gibi gelmişti. Öte yandan büyücü hatırı sayılır bir güce sahip olduğunu ispatlamıştı. Dumont'un gemisinde dolaşan zombiler bunu tasdikler nitelikteydi.

Dumont'un kafasındaki karman çorman düşünceler arasında bir tanesi vardı ki hemen öne çıkıyordu: Larissa her ne pahasına olursa olsun bulunmalıydı.

Su kenarından gelen bir ışık Dumont'un gözüne ilişti ve adam güvertedeki dört zombiye rampayı indirmelerini işaret etti. Willen, Tane ve Jahedrin ayaklarını sürüyerek gemiye çık-

tılar. Çabalarını neredeyse gün boyu sürdürmüşlerdi.

"Larissa'ya ait herhangi bir ize rastladınız mı?" diye soran Dumont'un sesi gergindi.

Willen ve diğerleri kafalarını iki yana salladılar. "Hiçbir iz yok," dedi Jahedrin. Dumont meşale ışığında bile tayfanın gözlerinin kızarmış ve yüzünün yorgunluktan sarkmış olduğunu görebiliyordu. "Orada bir sürü tehlikeli şey var, Kaptan. Bunlardan biri kızı çoktan—"

"Hayır," dedi Dumont sertçe, "o yaşıyor. Bunu biliyorum. Will, birkaç saat uyu. Gece yarısına doğru gemiyi nehirden aşağı götürmeni istiyorum."

"Peki, efendim," karşılığını verdi Willen.

"Şafakta durup aramaya devam edeceğiz. Larissa muhtemelen nehirden fazla uzaklaşmamıştır. Eğer bu rotadan gidersek. . ." Dumont cümlesini yarıda bıraktı. Ansızın gerisingeri döndü ve adamlarının yanından fırtına gibi ayrılarak kamarasına yollandı.

Hüküm sözcüğünü sert bir sesle telâffuz edip kapıyı iterek açtı. Elleriyle havada işaretler yapmakta olan Gelaar ona hiddetle baktı. Görüntü kaybolmadan önce Dumont elfin yarattığı karmaşık illüzyona şöyle bir bakabildi. Büyücünün arkasındaki Aradnia kaptanın öfkesi karşısında sindi.

"Dışarı," diye kükreyen Dumont kapıyı işaret etti. Aynanın önüne gidip kıpkırmızı kesilmiş suratını Aradnia'ya yaklaştırdı. Alt dudağı titreyen kız yakarır gözlerle ona baktı.

"Lütfen, Kaptan, birkaç dakika daha," diye yalvarırken hoş sesi boğuk çıkıyor ve ürkek bir fısıltıyı andırıyordu.

Dumont yeşil gözlerini kıstı ve sadistçe bir zevkle dört nota söyledi. Aradnia'nın güzel yüzü sislerin arasında yitti. Ardından sisler kayboldu ve ayna yalnızca odayı yansıtır oldu.

Kaptan arkasındaki Gelaar'ın öfke dolu bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Yavaşça ona doğru döndü.

"Benden nefret ediyorsun, değil mi?" diye mırıldandı. Büyücü karşılık vermemeyi seçtiyse de gözünün yakınındaki bir kas seğirdi. "Kafamın kesilmesini görmek çok hoşuna gider, değil mi? Eh, elf, sen böyle düşünen ilk kişi değilsin ve Ric-

hemulot'un fareleri üzerine yemin ederim ki son da olmayacaksın."

Dumont rahat tavırlarla gardırobun üstündeki ufak bir bibloya uzandı. Biblo ilk bakışta güzel bir nymph gibi görünmesine karşın yakından incelendiğinde uzun, keskin dişlere sahip olduğu anlaşılıyordu. Dumont küçük fakat ağır mermer objeyi biraz kaldırdı.

"Bunu aynaya bir kez indirirsem sevgili çocuğun sislerin arasında ebediyen tutsak kalır, elf. Herhalde bunu istemezsin. Kimse Raoul Dumont'u alt edemez. Şimdi ikiniz de çekilin gözümün önünden."

Ejdergöz büyücünün bileğini yakalayıp burktu. İllüzyonist bir kez acıyla bağırdı, sonra da bileğini ovuşturarak gitti. Onun takip eden Ejdergöz kapıyı arkasından kapattı.

Dumont ikinci kaptanı Ejdergöz'ün gidişini kalbi sızlayarak seyretti. Dostunun sarımtırak gözlerindeki boş bakışlara alışabileceğini sanmıyordu. Duygusallığına kızarak gardırobu açtı ve yarısı dolu bir viski şişesi çıkardı. Şişeyi açıp koca bir yudum çekti. Sıvının boğazını yakarak midesine indiğini hissetti.

Tülle çevrili yatağa yavaşça uzandı ve bir yudum daha aldı, ardından elinin tersiyle ağzını sildi. Tüm bunlar Liza'nın suçu, diye öfkeyle geçirdi aklından. Hepsi. Kendine hakim olabilseydi halâ Darkon'da bulunuyor, Ejdergöz yaşıyor ve Larissa da her gece onun için mutlulukla dans ediyor olacaktı. Dumont viskiden bir yudum daha içerken o kader gecesine ait anılar gözünün önünden geçti. Her şey kapının sertçe çalınmasıyla başlamıştı...

"Gel," dedi Dumont dalgın bir sesle. Gözleri önündeki hesap defterindeydi. Gemi Darkon'dayken öyle çok para kazanıyordu ki hesap kitap işlerinden Dumont'a gına gelir olmuştu.

Liza fırtına gibi içeri daldı. Yüzü solgundu, fakat yeşil gözleri çakmak çakmaktı ve kızıl saçları bir alev dalgası gibi savruluyordu.

"Seni aşağılık herif," dedi kadın hiddetle.

Dumont şaşırmıştı, fakat fazla değil. Çabucak ayağa kalktı ve başkaları kadını duymadan önce kapıyı kapattı. Tanrılar aş-

kına, bu sefer ne yapmıştı? Başrol kadın oyuncusunun daha önce de kostümünden tut müzisyenlere, hatta yemeklere kadar her şeyden şikâyet ettiği olmuştu, fakat bu sefer iş ciddi gibiydi.

"Liza, canım," diye teskin edercesine başladı Dumont. Ancak Liza bunlara kanacak gibi değildi. Adamın burnunun dibine kadar girdi.

"Artık bitti, Raoul," dedi sertçe. "Hepsi. Bu gece son gösterime çıkacağım."

"Ne demek istiyorsun?" Kafasında korkunç bir şüphe belirmeye başlayan Dumont'un kaşları çatıldı.

Liza yapmacık bir tebessüm edip burun kıvırdı. Her anın tadına vararak uzun parmaklı ellerinden birini uzattı. Dördüncü parmağında Dumont'un o güne dek gördüğü en büyük elmaslardan biri bulunuyordu.

"Tahlyn bunu bana bu gece verdi. Bir hafta içinde evleniyoruz."

"Baron mu?"

"Aynen öyle."

Dişlerini sıkan Dumont tahmininin doğru çıkmasına çok öfkelendi. Kendini sakinleşmeye zorladı.

"Tebrikler, canım. Yeni hayatında iyi şanslar dilerim." Aklı süratle işlemeye başladı. Liza'nın egosu Darkon kadar büyüktü. Sahneden bu kadar kolay inecek değildi. Onu bir süreliğine de olsa kalmaya ikna edebilirse...

Aktrisin tebessümü büyüdü. "Ama hepsi bu kadar değil. Yalnızca başrol kadın oyuncunu kaybetmiyorsun. *Demoiselle*'i de yitiriyorsun—seni lânet olasıca köle taciri," diye tısladı.

Dumont kaskatı kesildi.

"Depoda ne sakladığını biliyorum. Buradaki ayna"—gardıroptaki aynaya bakıp saçını düzeltti—"eh, Gelaar kızının Mordent'te bir paralı askerle kaçıp gitmediğini öğrenince çok sevinecek, öyle değil mi? Ayrıca Nevuchar Springs'teki elflerin bir köle gemisine seve seve el koyacaklarından eminim."

Dumont'un içini korku ve öfke kapladı. Mahvolmuştu. Yirmi yılını seyahat etmekle geçirmiş, *La Demoiselle du Musarde*'ın ününü dikkatle arttırmıştı. Artık hırçın bir soprano yüzünden

tüm bunlar tehlikedeydi.

"Seni köşeye kıstırdım, değil mi, Raoul? Bugüne kadar hep bir yılan gibi sürünerek kaçtın, ama oh, evet, seni şimdi köşeye kıstırdım!"

Dumont kadına doğru ilerledi ve Liza hemen kaptanla arasına Dumont'un az önce üzerinde çalıştığı masayı koydu. Liza'nın yanakları kıpkırmızı ve yeşil gözleri ışıl ışıldı. Akşam yemeğinde de giydiği kısa kesimli elbisesi, göğüslerinin üst kısmını açıkta bırakıyordu. Kapıldığı öfke ona göz kamaştırıcı bir görünüm kazandırmıştı.

"Son iki senedir kimsenin bakmadığını düşündüğün zamanlarda Larissa'yı kesmeni seyrediyordum. Henüz niye harekete geçmediğini bilmiyorum, ama artık elinde o fırsat da yok. O depoda başka neler saklıyorsun, Raoul?"

Larissa'nın adı geçince Dumont'un içindeki bir şey buz tuttu. Larissa'ya bakışı konusundaki suçlamalar Dumont'u ele verileceği yönündeki tehditlerden çok daha fazla kızdırdı. Kısa bir süre önce çakmak çakmak olan yeşil gözlerine aniden soğuk bir bakış hakim oldu.

"Oh, görmeye değer çok şey var," dedi yavaşça. "Faydadan çok zararı olan bir yarımejder ve bize G'Henna'da bahsettikleri şu az rastlanır renklikedilerden biri bile bulunuyor. Bir puhu kıza, bir denizkızına ve daha bir sürü büyülü yaratığa sahibim. Koleksiyonum epey büyük. Gemimi harika kılan da bu."

Dumont yavaşça masanın etrafından dolanarak ona doğru yürüdü. O sırada iri ellerinden birini yatağın yanına bıraktığı beyaz bir fulâra attı. Öfkesi buharlaşıp uçan Liza kapıya doğru bir adım geriledi.

"Bu fulâr," diye devam etti kaptan, "denizkızınındı. Ama artık bana ait, tıpkı onun da bana ait olduğu gibi. Sana gelince—eh, hiç fena sayılmazsın. Baron Tahlyn ağzının tadını biliyormuş. O şahane sesini özleyeceğiz. Pırlanta gibiydin, ama pahalıya patlıyordun."

Liza artık iyice korkmuştu. Dumont ona hamle ettiğinde hızla harekete geçti. Dumont'un önüne bir sandalye atarak onu durduramadıysa da yavaşlattı ve kapıya doğru koştu.

"İmdat!" diye bağırırken kapı kapalı olduğu zaman kamaranın dışına ses gitmediğini bilmiyordu. Dengesini yeniden sağlayan Dumont sövdü ve kadının peşinden gitti. Kapıyı kilitlememişti ve eğer Liza dışarı çıkacak olursa—

Dehşet içindeki şarkıcı çığlık atarak kapıyı açtı.

Ejdergöz'ü karşısında buldu. Adam Liza'yı yakaladığı gibi eliyle ağzını örttü ve sırtını kapıya vererek onu kapadı. Liza boş yere karşı koydu. Dumont göz açıp kapayana kadar kadının yanında bitti ve büyülü beyaz fulârı şarkıcının gırtlağına dolayıp iyice sıktı. Liza bir süre çabaladıysa da sonunda hareketsiz kaldı. Cesedi yere devrilirken ipek fulârı Dumont'un elinden çekip aldı.

Nefes nefese kalmış Dumont kafasını kaldırıp Ejdergöz'e baktı. Yarı elf de ona aynı bakışlarla karşılık verdi. Altın sarısı gözlerinde kınamadan eser yoktu.

"Koleksiyondan haberi vardı ve baron ona evlenme teklif etmişti. Liza onunla evlenecek ve beni Nevuchar Springs'in halkına teslim edecekti."

"Elfler köle tacirliği yaptığın için seni kesinlikle asarlardı," karşılığını verdi Ejdergöz. Yerdeki kıpırtısız kadına baktı. "Onun şarkılarını özleyeceğim. Ama herhalde yedeği çok sevinir. Cesedi ne yapacağız?"

Dumont'un dudakları zalim bir tebessümle aralandı. "Harika bir fikrim var. . ."

Evet, diye düşündü Dumont, alkol en sonunda tesir etmeye başlarken. O gün tahmin edebileceğinden çok daha kötü sonuçlar doğuran harika bir fikri vardı.

"Liza, hayatım," dedi sarhoş ağzıyla, "lânet olası hayaletin gemime gelip gidiyorsa herhalde olayların gidişatından çok memnundur."

Dumont neredeyse boşalmış şişeden uzun bir yudum daha aldı. Bunu yaparken kafasında çınlayan kinci kahkahaların yalnızca hayal gücünün bir eseri olduğunu kendi kendine tekrarlıyordu.

*****

Willen gök gürültüsüyle uyandı. Bir anlık kafa karışıklığıyla uykulu gözlerini kırpıştırdı, sonra da kaptan köşküne çıkması gerektiğini anımsadı. Yağmur artık sağanak halinde yağıyordu. Willen'ın içine bir korku oturdu. Yağmurlu havalarda bataklık bulunulmaması gereken bir yer olurdu. Larissa'ya da söylediği gibi Port d'Elhour'da yaşayanlar buna "ölümün kol gezdiği hava" derlerdi ve Willen onların ne kadar haklı olduklarını biliyordu.

Esneyip ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Şu uyku çok enteresan bir şey, diye geçirdi aklından. Tüm zorunluluğuna rağmen insanların uyku ihtiyaçlarını anlamak Willen için ilk başta zor olmuştu. İnsanlar bir yere uzanıp birkaç saatliğine bilinçlerini kapatana dek vücudun işbirliği yapmayı kesmesi, zihnin odaklanamaz olması ne garipti. Genç adam giyindi, yüzüne soğuk su çarptı ve yağmurun altına çıktı.

Kaptan köşküne varalı henüz birkaç dakika olmuştu ki Sardan kapıyı çaldı.

"Sana armağanlar getirdim, şanslı dümenci," diyen tenor bir sürahi çay, iki bardak, biraz ekmek ve peynir dilimleriyle dolu bir tepsiyi kenara koydu. "Ve leydim bıraktığım yerde kalmışsa. . . evet, işte burada"—sırıtarak mandolinini basamakların yanından aldı—"hem bedenin hem de ruhun bir güzel beslenecek." Sardan dumanı tüten çaydan bir bardak doldurup Willen'a verdi. Genç adam ikramı seve seve kabul etti.

"Kaptanın bu korkunç havada sana dümene geçmeni söylediğini duydum, o yüzden yukarı gelip seni eğlendirebileceğimi düşündüm," diye açıklarken kendine de bir bardak çay koydu.

Müteşekkir olan Willen gülümsedi. "Sağ ol."

Yakışıklı ozan yüzünü ekşitti. "Sakın bu yaptığımı başkalarına anlatma, yoksa namıma leke sürülür," diye espri yaptı.

Willen güzel kokulu çaydan bir yudum alıp tadının keyfine vardı, sonra da bardağı bırakıp işine yoğunlaştı.

O gece kaptan köşkünde ışık yanmıyordu. Aslında gemiyi ayın ve yıldızların ışığı altında kullanmak daha kolaydı, fakat o gece yağmur yüzünden ortalık epey karanlıktı. Sardan karan-

lıkta yere oturup mandolinini tıngırdattı. Willen'ın aklı başka yerlere gitti.

Lond mürettebatın büyük kısmını hortlağa dönüştürmüştü. Bundan bir tek mutfak çalışanları ve gemiyi idare edenler— Willen, Tane ve Jahedrin—esirgenmişti. Herhalde Lond kaprisli nehrin çıkarabileceği sorunlarla baş etmek için dümencilerin hızlı reflekslere sahip olmaları gerektiğini anlamıştı.

Casilda hariç oyuncuların hiçbirine dokunulmamıştı. Willen bu duruma anlam veremiyordu. Lond'un kötülüğüne hedef olmamalarına çok sevinse bile canlarının niye bağışlandığını anlayamıyordu. Sonuçta gemide ne kadar çok zombi olursa şeytani büyücü için o kadar iyiydi. Peki öyleyse oyunculara niçin el sürmemişti? Onlar ve halâ hayatta olan birkaç tayfa bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydılar. Şu "bataklık hastalığı" masalına inanmış gibi görünüyorlardı, fakat Willen birisinin gerçekte neler döndüğü anlamasının zamana bağlı olduğunu düşünmekteydi.

Sardan, Willen'ın *Korsan Hazinesi*'nden bir alıntı olduğunu bildiği şarkıyı bitirdi ve yeni bir tanesine başladı. Dümenci dişlerini sıktı.

"Oyundaki şarkılardan başka bir şey bilmez misin?" diye sordu siniri bozulan Willen.

"Tabi ki bilirim," diye gücenerek yanıtladı Sardan. "Ne de olsa eskiden ozanlık yapardım. Bu uzun zaman önce, şimdiki rahat hayata alışmadan evveldi. Kaptan *La Demoiselle*'de oyundakilerden başka şarkı duymak istemiyor. Ayrıca oyunculardan başka hiç kimse şarkı söyleyemiyor. Bu kesin bir emir."

Willen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sardan bu tepkiyi göremediği için karanlığa minnettardı. Tutsakları ziyaret ederken Rose'un şarkısından bazı bölümler işittiğini hatırladı. Dumont'un büyüsü müzikle yakından ilgiliydi.

"*Korsan Hazinesi* geleneksel bir oyun mu?" diye soran Willen'ın kafasında bir fikir şekilleniyor, fakat bunu heyecanlı görünerek açık etmek istemiyordu.

Sardan bunu duyunca kahkahalarla güldü. "Aslında oyun pek kötü. Geleneksel bir oyun bir haftadan daha uzun süre ilgi

çekebilmeli. Hayır, Florian ile Rose'un trajik öyküsü sevgili kaptanımızın eseri. Ama doğrusunu söylemek gerekirse bir amatör için hiç fena değil."

Willen'ın sırıtışı artık kocamandı. Tahmini doğruydu. Müzikali Dumont yazmışsa herhalde şarkılar büyülü sözcük ve notalarla doluydu. Willen bundan bir an önce Hanım'a bahsetmeliydi. Oyuncular her akşamüstü prova yapıyorlardı. Büyü ne kadar çok tekrarlanırsa tutsakları bağlı tutan eller de o kadar güçlenecekti.

On Beş

"Şekli yoktur," diye hafifçe fısıldadı Hanım, Larissa gölette sessizce yüzerken. "Kabı doldurmak için yayılır. Kap ol. Suyu içine al, Larissa. Onu içinde, ellerinde, kafanda, vücudunda hisset. Onun bir parçan olduğunu, sana zarar veremeyeceğini bil. Hazır olduğunda dansı gerçekleştir ve suyu ciğerlerinde hisset."

Göletin içinde sessizce yatan Larissa'nın gözleri kapalı, zihni durgundu. Genç kız ellerini kaldırıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. Hava, diye düşündü. Karın kaslarını kasıp kafasının suyun içine batmasına yetecek kadar alçaldı. Su, diye düşündü. Nefes al...

Larissa çırpınarak ve çaresizce öksürerek yüzeye fırladı.

"Bunda niçin bu kadar zorlandığını bir türlü anlayamıyorum," dedi Hanım. "Çıkıp yine dene. Çırpınma—kalçalarını oynat."

Ciğerleri ağrıyor olsa da Larissa itaatkâr bir tavırla göletten çıktı. Bir denemede daha bulundu, fakat sabahtan beri pratik yapıyordu ve öyle yorgun düşmüştü ki öğretmeninin akıcı hareketlerini taklit etmeye yaklaşamadı bile. Hanım iç geçirdi.

"Biraz dinlen, canım. Akşamüstü yeniden deneriz. Suya hakim olmalısın. Su, Souragne'deki ana elementtir."

Kadın ellerini Larissa'ya uzattı ve genç dansçı Hanım'ın ikram ettiği olgun meyveleri hevesle kaptı. Larissa şeftaliyi ısırırken Hanım kafasını merakla yana eğdi.

"Ziyaretçilerimiz var," dedi öğrencisine. Larissa ayağa kalkıp nehirden tarafa baktı. Görüş alanlarına giren bir kano, Deniri ile üzerinde bataklıkta yaşamaktan iyice kirlenmiş paçav-

ralar bulunan uzun boylu, kaslı bir adamı taşıyordu. Kanodakiler güçlü akıntıya ustaca karşı koyup kolayca kıyıya yanaştılar ve kanoyu karaya çektiler.

Adam ellili yaşlarının başında gibi görünüyordu, yine de Larissa pek emin değildi. Uzun sakal yaşlı bir adama da ait olabilirdi, ancak yırtık pırtık paçavraların altındaki kaslar ve yıpranmış suratta yer alan parlak gri gözler daha genç bir yaşı işaret ediyordu.

"Merhaba Kaedrin, Deniri. Geldiğiniz için teşekkürler. Sizi çok büyük bir zorunluluktan dolayı rahatsız ediyorum," dedi Hanım yaklaşan ikiliye.

Diğerleri konuşma fırsatını yakalayamadan adamın ceplerinin birinden bir gelincik kafasını çıkardı. Yaratık parlak gözlerle Hanım'ı süzdü, bıyıklarını oynattı, sonra da sıcak ve konforlu cebin içine döndü. Gelinciğin hareketinden cesaret almışçasına iki fare başka bir cepten çıktılar ve ihtiyatla etrafı kokladılar. Dikkatini sert bir gaklama çeken Larissa dönüp baktığında görkemli bir kuzgunun yakındaki bir ağaçtan süzülüp adamın omzuna konduğunu gördü.

Kaedrin kuzguna gülümsedi ve simsiyah kafasını saygılı bir dokunuşla okşadı. Ardından bakışlarını Larissa'ya çevirip dansçıyı bir süreliğine süzdü.

"Selâmlar, Akyele Larissa," dedi resmi bir dille. "Mailir oğlu, Ash-Tari oğlu Kaedrin hizmetindedir."

Larissa karşılık vermek için ağzını açtıysa da hemen ardından donup kaldı. Elmas şeklinde pas kızılı pullarla kaplı iri bir yılan sürünerek adamın gömleğinin içinden günışığına çıkmıştı. Hayvan siyah dilini çıkarıp tıslayarak Larissa'yı kokladı ve boncuk gibi gözlerini soğuk bir sürüngen bakışıyla kıza dikti.

"Çocuğum, ne—oh," diyen Kaedrin durumu kavramıştı. "Zehirli olduğunu biliyorum, ama ikimiz yakın dostuz. Sana zarar vermez." Adam hiç korkmadan yavaşça vücuduna dolanan yılanı tuttu ve Larissa'ya uzattı. "Onu biraz okşarsan—"

"Hayır!" diye çığlık attı dansçı. İçi korkuyla dolmuştu. "Onu benden uzak tut. . ."

"Yılanlardan pek hoşlanmıyor, Kaedrin," dedi Hanım tatlı

bir dille. Gururu incinen korucu yılanı yeniden gömleğine soktu.

"Üzgünüm," diye özür diledi Larissa. Yanaklarının utançtan kızardığını hissetti ve aceleyle açıklama yapmaya koyuldu. "Sadece—"

"Gerek yok," dedi Kaedrin çabucak. "Dönerken yanıma bazı dostlarımı almayıveririm." Adam dansçıya içten bir tebessüm etti. "Gitmeliyiz. Deniri ile benim avlanmamız lâzım. Larissa, avlarımızdan sana da getiririz. Hanım büyü kullanarak şöyle güzel bir kızarmış tavşan yaratamaz." Korucu tek kelime daha etmeden geri döndü ve yanındaki güzel vizonkla el ele tutuşup kanoya döndü.

"Uzunkulak'la tanıştıktan sonra kızarmış tavşan yiyebilir miyim bilmiyorum," dedi Hanım'a Larissa.

Hanım omuz silki. "Yaşam ve ölüm doğal döngünün bir parçasıdır. Kendisi gibi bir yaratık senin beslenmene katkıda bulunursa Uzunkulak kızmayacaktır. Kimseye faydası olmayan lüzumsuz ölümler ise başka bir mesele. Bu, dengenin ihlâlidir."

Larissa yemeğini sessizce bitirip sırtüstü uzandı ve mavi gökyüzüne baktı. Ona çok kısa gelen bir süre sonra Hanım tepesinde dikildi. "Gel, Larissa. Sanırım şimdiki dersinin konusu ateş olacak."

Dansçı inleyerek de olsa doğruldu.

*****

Yeni arama ekibi de bir önceki gibi eli boş döndü. Dumont üvey kızı için epey endişelenmeye başlamıştı. Lond'un yardımı dokunmuyordu. Adam kendini kamarasına kapatmıştı. Larissa'yı büyü kullanarak bulmayı ya beceremiyor ya da istemiyordu.

Dumont bir küfür savurup viski şişesinden bir yudum daha içti. Alkollü içkilerden eskiden beri hoşlanırdı, fakat artık onlar sayesinde Larissa'nın kayboluşundan beri içini kemiren pişmanlıkların bir kısmının kısa bir süreliğine de olsa kaybolduğunu keşfetmişti.

Kaslı kollarından birini kafasının altına koyarak, ötekiyle de göğsündeki şişeyi tutarak yatağında boylu boyunca uzanırken aklı başka yerdeydi. Dumont belki de ilk kez genç kızı babasından ayırmakla hata etmiş olabileceğini, hayatlarına karışmasaydı Larissa'nın bugün çok daha iyi bir durumda olabileceğini düşünüyordu.

Babası. Adam o gece *La Demoiselle*'e ayak basar basmaz Dumont onun farkına varmıştı...

Aubrey Helson kendiyle barışık olmayan birinin sıska, hırpani görünümüne sahipti. Açlıktan ölmek üzereymişçesine sıskaydı, solgun yüzü kısa bir sakalla örtülüydü ve konuşurken gözlerini sürekli kırpıştırıyordu. Helson'ın kıyafetlerinin bir zamanlar epey güzel olduğu belliydi. En az onun kadar belli olan diğer bir şey de adamın mal varlığının bir süredir hızla azalıyor olduğuydu.

Onu "Hanımlar ve Beyler" oynamaya ikna etmek Dumont için hiç de zor olmamıştı. İşlemeli demir-pirinç kaplamalı, cilâlı ahşap zeminli, renkli camlı oyun odasının güzelliğinde her ikisi de birer içki ile bir miktar marka almıştı. Oynadıkları ilk birkaç elde Dumont rakibini bir güzel ölçüp tartmıştı. İlk iki oyunu bilerek kaybetmiş ve önünde markalar biriken Helson'ın neşesi kaptan için çok memnuniyet verici olmuştu.

Kazanıyor olmasına rağmen kartları tutarken Helson'ın elleri titriyor ve içki bardağını çok çabuk boşaltıyordu. Demek ki, diye içinden geçirmişti Dumont, bu adamın başlıca şikâyetleri kumar ve içki. Kaptan bir kart daha çekti, ona yüz ifadesini değiştirmeden baktı ve elindekilerin arasına koydu.

"Baba," dedi Larissa hafifçe, ince kollarından birini adamın omuzlarına dolayarak, "dışarıda dans edebilir miyim? Oturmaktan sıkıldım."

Helson kan çanağı gözlerini kartlardan ayırıp kızına çevirdi. Ağzının köşesi bir tebessümle kıvrıldı. Bu hareket sarkık yüzünü yıllarca gençleştirmiş gibiydi.

"Önce kaptanın itirazı olup olmadığına bakalım." Adam bakışlarını Dumont'a çevirdi ve az önceki sinik ifade yüzüne geri döndü.

"Sormaya bile lüzum yok," diyen Dumont sırıttı. "Mümkünse seni bir ara izlemek isterim, canım. Ne de olsa dünyada bir gösteri gemisinde dansçılık yapmaktan daha kötü şeyler de var."

Larissa'nın mavi gözleri ışıldadı ve kız gülümsedi. Yüzü hafiften kızarmıştı. Ne kadar da hoş bir kız, diye aklından geçirdi Dumont. O uzun, beyaz saçlar... sahiden de sıra dışı. "Teşekkürler, Kaptan Dumont. Kimseyi rahatsız etmemeye çalışırım," dedi kız kibarca ve hızla dışarı çıktı.

Dumont sahte bir iç çekişle ellerini iki yana açtı. "Yine sen kazandın, dostum. Belki de güzel kızın kılık değiştirmiş bir şans meleğidir."

Helson kızının peşinden mutlulukla baktı. "Doğduğundan beri bana şans getirdi," derken sesi yumuşacıktı.

Dumont kart destesine uzandı ve ustaca karıştırmaya başladı. "Bir el daha?" diye sordu kayıtsızca.

"Oh, evet!" diye heyecanla konuşan Helson'ın gözleri ışıl ışıldı. Dumont içinden tamam dedi. Rolleri değişmenin vakti gelmişti.

Kaptan kartları dağıtırken karşısındaki kumarbaz dikkatini zarif parmak hareketlerine vermesin diye havadan sudan konuştu. Dumont kartları büyüyle işaretledi. Artık her biri parmaklarında farklı bir his uyandırıyordu. Kendi kartlarını eline alıp baktı.

"Hanımlar ve Beyler" oyununun amacı başta yüksek değerliler olmak üzere mümkün mertebe dişi kartları toplamaktı. Dumont'a o esnada yalnızca iki kadın gülümsüyordu ve hiçbiri Nüfuzlu Hanımlar'dan değildi.

Kaptan konsantre olarak başparmağını kartlara hafifçe sürttü ve kartlar azıcık bir ışık saçarak değiştiler. Dumont'un elinde artık Denizler Kraliçesi, Yıldız Prenses, Toprağın Kızı ve Ateş Hanım bulunuyordu. Onlara kıyasla nispeten daha zayıf olan Yürek Bekçisi'ni olduğu gibi bıraktı ve Nehir Beyi'ni ellememeye karar verdi. Helson'ın elinde yalnızca tek bir Nüfuzlu Hanım olduğunu biliyordu—Kara Leydi. Diğer kartları ise düşük değerliydi. Kaptan gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Saatler akıp gitti. Helson'ın çektiği kartlar iyi olsa bile Dumont'un büyülü hilesini alt edecek kadar değildi. Helson'ın rengi giderek attı ve Dumont elindekileri gösterip kumarbaz kendi acınası kartlarını ortaya koyduğunda Helson'ın suratı kireç gibiydi.

Dumont ağır hareketlerle uzanıp rakibinin markalarını topladı. Önündeki yığına şöyle bir baktıktan sonra sarı kaşlarından birini kaldırdı.

"Bunlar bana olan borcunu karşılamaya yetecek gibi gözükmüyor," diye yorumda bulundu.

"Ama yanımda başka para yok," diye fısıldayan zavallı adam, kafasını titreyen ellerinin arasına koydu.

"Eh, bu çok üzücü bir durum," diyen Dumont'un sesi zalimliğe varacak denli neşeliydi. "Ama belki de bunu oynamaya başlamadan önce düşünmeliydin."

"Şansım yaver gidiyordu. . ." Aubrey Helson'ın sesi kısılıp kaldı.

Dumont aç bir kaplan gibi sırıttı. "Görünüşe bakılırsa şansın seni yarı yolda bıraktı. Borcunu nasıl ödeyeceğine karar vermen için seni biraz yalnız bırakacağım. Aklına bir şey gelirse şuradaki dostum Ejdergöz'e söylemekten çekinme."

Dumont kafasıyla yarı elfin bulunduğu tarafı işaret etti. Sarı gözlü ikinci kaptan adının geçtiğini duyunca kafasını kaldırdı, Dumont'un yüzüne baktı ve dikkatini elinde yonttuğu tahtaya vermeden önce belli belirsiz kafa salladı.

Elindeki bıçak ışıkta parlıyordu. Helson gözle görülür ölçüde büzüldü.

Gece havası temiz ve serindi. Gökyüzü yıldızlarla bezeliydi. Ancak Dumont güverteye adım attığı sırada doğaüstü bir güzellik görmek için gökyüzüne bakması gerekmediğini keşfetti.

Güverte sessizdi. Müşterilerin çoğu ya gösteriyi seyrediyor, ya da Helson gibi oyun odasında kumar oynuyordu. Beyaz saçlı kız güvertede tek başına duruyor, yalnızca kendisinin duyabildiği bir ritme kusursuzca uyum sağlayarak sırf kendi zevki için dans ediyordu. Önceden atkuyruğu yapılmış saçları artık

serbestti ve ay ışığının vurduğu bir bulut gibi uçuşuyordu.

Gece fenerlerinin sert turuncu-sarı ışıkları bu sahneyi biraz bozsa da fazla bir olumsuz etki yaratmıyordu. Küçük Larissa Helson onlara rağmen vahşi ve emsalsiz görünüyor, sallanıp sıçrıyor, değişken bir rüzgâra kapılmış bir tüyün zarafetiyle hareket ediyordu.

Aşka gelen Dumont onu seyretti. Birkaç sene içinde birçok adam bu kızın gösterisini seyredebilmek için büyük paralar saçabilirdi. Beyaz saçlarıyla Denizler Kraliçesi rolüne birebir uyuyordu. Bu zarif kız bir kez *La Demoiselle du Musarde*'ın bünyesine girdimi Dumont'un ünü tavana vuracaktı. Dumont düşüncelere dalmış bir halde içeri döndü.

Helson'ın sinik halinde bir değişim olmamıştı. Dumont zavallı kumarbazın karşısındaki sandalyeye rahatça kuruldu ve Helson kafasını kaldırana dek sabırla bekledi.

"Kızın çok yetenekli," dedi Dumont açık açık. "Onun burada kalıp oyuna katılmasını istiyorum. Birkaç yıl içinde başrol oynayamaz dersem yalan söylemiş olurum. Bunu borcunun karşılığı olarak kabul edebilirsin. Kızına çok iyi muamele edilecek ve ondan hiçbir şey esirgenmeyecek."

Helson'ın suratında kalan solgun renk bütünüyle kayboldu. Ağzı açılıp kapandı. "Hayır," demeyi becerdi sonunda. "Elimde bir tek o kaldı. . . hayır."

"Ona mani oluyorsun," diye üsteledi Dumont. "Burada dans edebileceğini söylediğimde yüzünün nasıl parladığını görmedin mi? Kızın sahneye çıkmak için doğmuş be adam. Bunu herkes görebilir."

"Hayır." Helson kararlı bir tavırla kafasını sağa sola salladı. "Borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım. Lütfen bana bir iki gün ver, rica ediyorum. . ."

Dumont bakışlarını Helson'ın acı dolu mavi gözlerine dikti. "Pekâlâ," dedi nihayetinde. "Ama tedbir olsun diye sen dönene kadar kızı gemide tutacağız."

Helson önce karşı çıkacakmış gibi gözüktü, fakat o daha aklındakileri dile getiremeden Ejdergöz yanında bitiverdi. Yarı elf elini kumarbazın omzuna koydu. "Kaptanın ne dediğini duy-

dun, dostum," dedi sıcak, yumuşak bir sesle. "Sanırım eve dönme vaktin geldi."

Ejdergöz'ün diğer eli az önce tahta yonttuğu bıçağa gitti. Bıçak Helson'ın gırtlağına dayanmıyorsa da verilen mesaj gün gibi açıktı.

Adam bir an için yıkılmış gibi göründü, daha sonra acı dolu gözlerini Dumont'a çevirdi. "Ona veda edebilir miyim?"

Dumont arkasına yaslanıp piposunu keyifle doldurdu. "Hayır, bunu yapmana izin veremem. Ejdergöz karaya çıkana kadar sana eşlik edecek." Kaptan hafifçe kafa salladı ve yardımcısı Helson'ın kolunu sıkıca tutup adamı ayağa kaldırdı. Helson tekrar kaptana baktı.

"Yarın döneceğim. Satabileceğim bazı eşyalarım var. Üzülmesin diye Larissa'ya mümkün olduğunca çabuk döneceğimi söyle."

"Oh, kesinlikle," dedi Dumont yumuşak bir sesle. Kaptan parmaklarını şıklattı ve Helson adamın işaret parmağında beliren küçük mavi alevi görünce hayretini gizleyemedi. Dumont o alevle piposunu yaktı.

"Geri döneceğim," diye tekrarladı Helson. "Yarın sabah. Ona söyle."

Dumont karşılık vermedi. Helson ile Ejdergöz oradan ayrıldılar.

Onlar gittikten sonra kaptan ayağa kalkıp dans eden çocuğu seyretmek üzere yeniden güverteye döndü. Yarı elf de birkaç dakika sonra yanına geldi.

"İşi görüldü," dedi Ejdergöz alçak sesle.

"Fevkalâde," diyen Dumont piposundan bir nefes çekti.

Ejdergöz gözlerini dostunun baktığı yere çevirdi. "Demek yeni bir dansçın oldu, ha, Raoul?"

"Onu Denizler Kraliçesi yapmaya ne dersin?"

Yarı elf kafa salladı. "Harika olur."

Dumont'un bakışları Larissa'dan bir saniye olsun ayrılmadı. "Adama ne yaptın?"

Ejdergöz soğukkanlılıkla sırıttı. "Arkandale'de bir sürü aç kurt var. Onu ormanın hemen girişinde bıraktım. Sabaha iske-

leti kalır."

"Akıllı çocuksun, Ejdergöz, akıllı çocuksun," diye onu takdir etti Dumont. "Yarım saat bekle, sonra da tilkiyi çıkar. Onu iyice bir yoralım. Şafakta buradan gitmek istiyorum."

"Peki, Raoul." Ejdergöz oradan sessizce ayrıldı. Dumont güvertede ilerledi.

"Larissa?" Kız durup masum yüzünü adama çevirdi.

"Evet, Kaptan?"

Tereddüt edermiş gibi yapan Dumont yüzüne kederli bir ifade oturttu ve elini kızın narin omzuna koydu. "Hayatım, sana çok kötü bir haberim var. . ."

Kapıya sertçe vurulması Dumont'u daldığı düşlerden çıkardı ve o ana geri getirdi. Kaptan yavaşça ayağa kalkıp kapıya kadar gitti, onu açtı ve dışarı baktı.

Willen bir selâm çaktı. "İyi akşamlar, Kaptan. Acaba filikayı alıp Bayan Karyele'yi aramam için bana izin verir misiniz? Bataklığı iyi tanırım, efendim. Diğer çocukları gücendirmek istemem, ama. . . beni yavaşlatıyorlar."

Dumont dengesini korumak için kapı kolunu daha da sıkı tuttu. Derin bir nefes alıp gözlerinin önündeki sis perdesinin kalkması için kendini zorladı. Çabaları boşa çıktı. "Dışarısı yalnız bir adam için tehlikeli değil mi?" En azından sesi titremiyordu.

Willen sırıttı. "Burada büyümediyseniz öyle, efendim."

"Oh, doğru. Evet, iyi fikir, Will. Ne zaman dönersin?"

Willen alt dudağını çiğneyerek biraz düşündü. "Sabaha gelmiş olurum. Siz gemiyi önden gönderin. Ben size yetişirim."

"Güzel. Sabaha görüşürüz. Hey, Will—"

Delikanlı hızla geri döndü. "Evet, efendim?"

Dumont'un yanağındaki bir kas seğirdi. " 'Akyele' sözü sana ne anlam ifade ediyor?"

Willen'ın yüz ifadesi değişmedi. "Hiçbir şey, efendim. Etmeli mi?"

Dumont kafasını iki yana salladı ve bu hareketi üzerine başına bir ağrı saplanınca yüzünü ekşitti. "Hayır, hayır. Sadece Lond'un zırvalarından biri, hepsi o. Sen işine bak, evlât."

"Peki, efendim."

Dumont kapıyı kapadı ve oda gözlerinin önünde döner gibi olunca bir süreliğine ona dayandı. Ardından dikkatle yatağa döndü. Daha kafasını yastığa koymamıştı ki kapı yeniden şiddetle çalındı.

Dumont yüksek sesle küfretti. "Hay seni doğuran anaya lânet olsun. Gel!"

Odaya dalan Lond kapıyı arkasından kapattı. Dumont'un midesi büzüldü. Bu sözde müttefikinin yanındayken kendini giderek daha huzursuz hisseder olmuştu.

"Bataklık çocuğu filikayı alıyor!" diye bağırdı Lond. "Onu hemen durdurmalısın!"

"Ona ben izin verdim. Bataklığı iyi tanıyor ve Larissa'yı aramaya gidiyor." Dumont gözlerini kıstı. "Ve şu anlattığın saçmalıklara gelince, Lond, tek kelimesine bile inanmıyorum. Will akyele diye bir şey duymadığını söyledi. Bunu bilse bilse o bilirdi."

Lond'un vücudu öfkeden titremeye başladı. Adam büyük uğraşlarla kendini yatıştırdı.

"Kaptan Dumont," dedi sesine sahte bir yumuşaklık katarak, "siz ömrüm boyunca karşılaşma talihsizliğini yaşadığım en büyük budalasınız. Çocuk tabi ki akyele hakkında yalan söyleyecek! Tabi ki tehlikeli bir bataklığın ortasında tek başına keşif yapmak isteyecek! O da onlardan biri. Şimdi de Larissa'yı uyarmaya gidiyor!"

Dumont istemese de Willen'a duyduğu güvenin sarsıldığını hissetti. Delikanlı etrafta bulunduğu zaman ondan hoşlanmamak olanaksızdı. Fakat artık yalnız kalan ve aldığı fazla alkolden dolayı başı ağrıyan Dumont kuşkulanmaya başlıyordu. Lond eğer Larissa'nın bataklık büyüsü konusunda yanılmıyorsa Willen hakkında da doğru bir şeyler biliyor olabilirdi.

Dumont yine de genç adama karşı duyduğu güveni savunma ihtiyacı hissetti. "Şu ana dek bana hep sadık kaldı ve mürettebat ona bayılıyor." Sözleri kendi kulaklarına bile saçma geliyordu. Ansızın aklına bir fikir geldi. "Madem casustu, o zaman niye daha önce araştırma ekibini ekip kaçmadı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye kestirip atan Lond içeride volta atıyor ve eldivenli ellerini birbirine sürtüyordu. "Belki güvenilirliğini ispatlamak, sizi kandırmak için." Büyücü karşısındaki adamı hor görürcesine sırıttı. "Çabalarının işe yaradığı apaçık ortada. Artık onu durdurmak için çok geç, ama belki gizlice takip edebiliriz."

"Hayır," karşılığını verdi Dumont. "Peşinden gelenleri hemen fark eder ve izini kaybettirir." Kaptan düşünceli bir şekilde durakladı. "Yine de onu izleyebilecek biri var," dedi sonunda.

Lond başlığının gölgeleri arasından neşesizce gülümsedi.

On Altı

Larissa'nın genç, güçlü vücudu zamanla dans büyüsünün hareketlerine uyum sağlamakla kalmadı, o hareketlerden hoşlanır bile oldu. Vahşice sallanmalar ve sıçramalar eski koreografisinden çok daha farklıydı ve genç kız belli zamanlarda belli hareketler yapmak zorunda kalmamaktan epey hoşnuttu. Bazı anlamlar içeren hareketler yok değildi—bir büyü stenografisi gibi. Buna karşın Larissa genellikle davul seslerine canı istediği gibi tepki veriyordu.

Hanım ona küçük bir ateş yakmayı öğretmişti. Larissa da şimdi pür dikkat ona bakıyordu. Alevlerin hipnotize edici hareketi de adeta bir dans gibiydi. Genç kız ısı ve ışık titreşimlerine kendini iyice kaptırmıştı.

"Ateş yakar," diye geldi Hanım'ın sesi, "temizler, yok eder, arındırır. Onun küllerinden ve alevlerinden hayat kurtarıcı bir ısı yayılır. Bu minik ateşi büyütmeni istiyorum. Alevlerle dans et."

Larissa gözlerini ateşten ayırmadan yavaşça doğruldu ve hareket etmeye başladı. Dansçı sallanırken kolları kendiliğinden havaya kalktı. Parmakları oynayarak alevlerin salınımını taklit etti.

Larissa kendi kendine gülümsemeye başladı. Bu kolay, sudan çok daha kolay, diye düşünen genç kız kendini iyice bıraktı ve içinde uyanan duygulara teslim oldu. Ateş yakar. . .

Larissa içinin ısındığını, enerjiyle dolduğunu hissetti. Vücudu buna tepki verdi. Kolları alevin ta kendisi gibi titreşti. *Ateş yakar. . .*

Müthiş bir çatırtı sesi ve ani bir ısı dalgası Larissa'yı girdiği

transtan çıkardı. Şaşkın bir halde gözlerini kırpıştırırken neler olduğunu gördü. Göletin yanındaki yaşlı servi ağaçlarından biri alevlere boğulmuştu. Larissa'nın suratına küller uçuşuyordu. Tehlikeyle kükreyen alevler diğer ağaçlara da yayılma tehdidinde bulunuyordu. Dehşete kapılan Larissa bu sahneyi ağzı bir karış açık izlemekteydi.

Neyse ki Hanım harekete geçmek için hiç vakit kaybetmedi. Süratle gölete gitti, ince ve kuvvetli vücudunu suya batırdı ve büyüsünü kullandı. Nehirden devasa bir dalga yükseldi. Yangının büyük kısmı sönmüşse de ağacın sağ tarafı halâ yanıyordu. Yükselen ikinci bir dalga ağacı sırılsıklam etti ve çatırdayan alevlere nihayet bir son verebildi.

Hanım su kenarına dönüp kök gibi ayaklarını toprağa gömdü. Kocaman bir hayvan yeri kazıyormuşçasına ölü ağacın dibindeki topraklar etrafa saçıldı ve cızırdayan korların üstü güvenle örtüldü.

İki kadın da bir süreliğine üzerinden dumanlar tüten kömür olmuş ağaç gövdesine baktı. Larissa onun daha önce içinden geçmesine izin veren ağaç olduğunu fark etti.

Hanım kafasını üzüntüyle iki yana salladı. Larissa'ya bir şey söylemesine gerek yoktu. Kız yaptığının ve bunun niye olduğunun bilincindeydi.

"Çok üzgünüm, Hanım," diye fısıldayan Larissa'nın yüzüne halen bir dehşet ifadesi egemendi. "Çok üzgünüm."

Hanım bir kolunu kızın beline doladı. "Biliyorum. Yaptığına iyice bak ve hatalarından ders al. Sonra da üzerinde boşu boşuna kafa yorma."

Sessizlik içinde bekleyerek ölü ağacı süzdüler. Ölü bir servi ağacı daha birkaç gün öncesine kadar Larissa'nın umurunda bile olmazdı. Fakat bu ağacı tanıyordu. Onun içinden geçerek yolculuk etmişti. Ağaç genç kıza güvenmiş ve ona yardım etmişti. Artık ağacın çevresine nasıl uyum sağladığını, hangi yaratıklara ev sahipliği yaptığını biliyordu. Bir anlık konsantrasyon noksanlığıyla onu hepten yok etmişti.

"Gel, çocuğum," dedi Hanım. "Yemek vakti geldi. Ateşi daha sıradan bir işte kullan ve kendine Deniri'nin lütufta bulu-

nup getirdiği o tavşanı kızart."

Yüzü halâ utançtan kıpkırmızı olan Larissa ağacın yanmış enkazına sırtını döndü. Tavşanın derisini beceriksizce yüzdü, zira daha önce hiç böyle bir yemek hazırlamamıştı. Bir yerden hayvanı takıp kızartabileceği bir tahta parçası buldu. Kızartma kısa bir süre sonra Larissa'nın ağzının suyunu akıtan bir koku yaymaya başlamıştı bile.

"Nefis kokuyor. Bir kişiye daha yetecek kadar var mı?" diye kulağına çalındı neşeli bir ses. Hızla kafasını çeviren Larissa gelenin Willen olduğunu görünce şaşırdığı kadar sevindi de. Ona doğru yürüyen Willen'ın etrafında bir *feu follet* sürüsü dans ediyordu.

"Willen!" diye haykıran kız hemen ayağa fırladı ve delikanlıya doğru koştu. İkisi sakarca çarpıştılar. Larissa hararetli bir hazla ona sarıldı. *Feu follet*'ler hızla yanıp sönerek etrafta uçuştular ve renk değiştirdiler. "Willen, seni gördüğüme çok sevindim!"

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye espri yapmasına karşın genç adam Larissa'ya en az kızın ona sarıldığı kadar sıkı sarılıyordu. "*Feu follet*'ler sana yardıma geldiler mi?"

Larissa mutlulukla kafa salladı. "Evet, sonra bir atikağaç beni kurtardı ve Uzunkulak beni—"

"Hey, yavaş ol!" diye onu şaka yollu azarladı Willen. "Böyle bir hikâyenin tadı yemek yerken çıkar ve ben çok açım."

"Hoş geldin, Willen," diyen Hanım yanlarına geldi. "Karnını doyurup dinlen. Öyküler sonra da anlatılır."

Yemek yerlerken karanlığın içinde bir ışık çemberi oluşturdular. Willen yanında oturan Larissa'yı bataklık macerasını anlatmaya teşvik etti ve Uzunkulak'ın onu kabullendiğini öğrenince kahkahalarla güldü.

"Uzunkulak kolay kolay arkadaş edinmez," dedi Willen. "Birine 'Uzunkulak kadar sakıngan' dersen o kişinin başkalarına güvenmesinin uzun zaman aldığını söylemiş olursun."

"Herhalde sen de farkına varmışsındır," diye belirtti Hanım, "Larissa dans büyüsünü öğrenmeye razı oldu. Oldukça da iyi gidiyor."

"İyi bir öğretmenim var," diye iltifata karşılık verdi genç kız.

"Öyleyse. . ." Willen durakladı, sonra tereddütle sözlerine devam etti. "Öyleyse kim olduğunu biliyor musun? Souragne'e yaptığın ilk yolculuğu hatırlıyor musun?"

Dansçı kafa salladı ve eti tutarken hafifçe yaktığı parmaklarını yaladı. Willen'ın sesinde tuhaf bir tını saklıydı ve Larissa bunun sebebini bilmiyordu. "Artık bataklıktan korkmuyorum, yani demek istediğin oysa."

Delikanlının rahatladığı her halinden belliydi. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin, Larissa." Genç kız kafasını kaldırıp Willen'a baktı ve delikanlının kara gözlerinin derinliklerinde yatan tatlı gizemlere bir kez daha tutsak oldu.

"Nehir gemisinden ne haber?" diye soran Hanım, aralarındaki elektriklenmeyi bozdu. Willen'ın suratı asıldı.

"Lond hiç vakit kaybetmiyor," yanıtını verdi. Larissa akşam havasının nemli sıcağına rağmen titremeye başladı. Willen ona iyice sokulup kolunu kıza doladı. Larissa gözlerini ona çevirdi.

"Kaç tane oldu?"

"Tayfaların neredeyse tamamı," dedi delikanlı. Kızın beyaz saçlarını nazikçe okşadı. "Casilda hariç oyunculara dokunulmadı. Herhalde yakında bir şeylerin çok ama çok ters gittiğini anlarlar. Gösterideki müziklerin esirlerin tutulduğu hapishaneden duyulduğunu keşfettim. Bence müzikte bir tür büyü gizli ve Lond canlı bir gırtlağın şarkılara zombilerin yapamadığı bir şeyler kattığını bilecek kadar akıllı."

"Öyleyse Casilda niçin. . ." Larissa cümlesini bitiremedi bile. Boğazı düğümlendiği için sertçe yutkundu.

"Casilda istemedikleri bir şey yapmış olabilir," yanıtını verdi Willen.

"Evet, şimdi düşündüm de haklı olduğundan eminim. Sanırım Dumont'un daha önce de. . . münasebetsiz oyuncuları öldürdüğü oldu. Cas'ın yedeği olduğu Liza cinayete kurban gitmişti ve katili asla bulunamamıştı. Herhalde Dumont'un kölelerini öğrenmişti." Larissa kafasını üzüntüyle iki yana salladı. "Bu ne sefil, rezil bir durum böyle."

"Esirler ne alemde?" diye sordu Hanım.

"Ellerinden geldiğince dayanıyorlar."

"Peki ya Bouki?"

"O ve tilki loah sıkı dost oldular. Sanırım Çalıkuyruk bizim ufaklık için kendi öz kardeşiyle bile kavga eder." Willen muzipçe gülümsedi. "Uzunkulak bunu duyunca küplere binecek."

"Bize daha ne kadar zaman kazandırabilirsin?" diye sual etti Hanım.

Willen'ın sırıtışı kayboldu. "Bilmiyorum. Lond'u mümkün olduğunca az kuşkulandırmaya çalışarak onlara bataklıkta tur attırdım. Unutma, Lond bataklığı tanıyor. Halâ nehir derinliği gibi bahaneler öne sürebiliyorum, ama fazla oyalanırsam bir şeyler döndüğünü anlar."

Hanım yosunlu kafasını sağa sola salladı. "Zaten hep çok akıllıydı, hem de kendine zararı dokunacak kadar," dedi hafifçe. "Ne diyorsun? Bir hafta? İki?"

Willen bir süre sessiz kaldı. Ciddi gözlerle ateşe baktı, sonra bakışlarını dosdoğru Hanım'a çevirdi. "En fazla birkaç gün."

Hanım duyduğu ıstırap yüzünden kısa bir süre için gözlerini yumdu. "Larissa'nın daha çok eğitime ihtiyacı var."

"Zamanımız yok."

Hanım ansızın dönüp açıklığın kenarına doğru yürüdü. Larissa titrek turuncu ışığın hemen dışındaki ince bedenini seçebiliyordu. Hanım kılını bile kıpırdatmadan sessizce durdu.

Dansçı dikkatini Willen'a verdi. "Başını belâya sokmamana sevindim. Şüphe uyandıracağından korkuyordum."

Willen gülümsedi. "Hiç de değil. Ben evrensel anlamda güvenilir biriyim. Fazlasıyla münasebetli olduğum bile söylenebilir."

Larissa hafifçe kıkırdadı. *Feu follet*'ler Willen geldiğinden beri yaptıkları gibi adamın etrafında dans etmeyi sürdürüyorlardı.

"*Feu follet*'ler senden hoşlanıyorlar," diye yorumda bulundu kız. "Adaya geldiğimden beri onları ilk kez şimdi görüyorum."

Willen kederli bir gülümseme takındı. "Benden hoşlanma-

ları normal. Ne de olsa onlardan biriyim."

Dansçı ona ağzı açık bakakaldı. "Sen. . . sen bir *feu follet* misin?"

Willen şaşırmış gibiydi. "Bilmiyor muydun?"

Larissa yüzündeki alık ifadeyi korudu. "Nasıl bilebilirdim?"

"Hanım'ın söylediğini. . . Akyele olduğun zamanı hatırlamıyor musun?"

Larissa kafa salladı. Willen elini kızınkinin üstüne koydu. "Baban seni alıp götürürken peşinden gelen *feu follet* bendim," diye açıkladı. "Hanım insana dönüşecek bir gönüllü istediğinde hemen atıldım. Senin için insan oldum, Larissa—senin ve halkım için."

Larissa ondan hafif hafif uzaklaşmaya başladı. "Ama sen insan değilsin," diye fısıldadı.

Willen'ın dingin neşesi güneşte kalmış buz gibi eridi. İlk defa gerçek korkuyu hissediyordu. "Yeterince insanım," derken duyduğu korkunun sesine karıştığını seziyor, fakat umursamıyordu. "Bak! Ellerimde nasırlar çıkıyor. Yemek yiyorum, uyuyorum—"

"Ve insanlara dokunarak zihinlerini okuyorsun," diye sert bir karşılık veren Larissa kollarını önünde kavuşturarak farkında olmaksızın iyi tanınan bir kendini koruma eylemi gerçekleştirdi. "Neler oluyor böyle?"

"Larissa!" Willen'ın gözlerib ir anda yaşarmıştı. Daha önce hiç böyle bir acı çekmemişti. Beceriksizce ayağa kalktı ve Hanım'ın yanına gitti.

Larissa onun arkasından perişan bir halde baktı. Başka ne yapacağını bilemediği için bir çubukla ateşi eşeledi. Ara sıra kafasını kaldırıyor ve kendi aralarında sessizce konuşmakta olan gölgeli suretlere bakıyordu. Hanım bir ara Willen'a sarıldı ve genç adam bir çocuk gibi kafasını onun göğsüne yasladı. Ürperen Larissa yatmaya hazırlandı. Bir yosun yığınının üzerine kıvrıldı, fakat gözlerini açık tuttu.

Hanım bir süre sonra yanına döndü. "Willen'a kızma. Bu hale seni sevdiği için geldi. Tam olarak insan sayılmaz, ama bir

daha asla *feu follet* de olamaz. Buna rağmen o anormal bir yaratık değil, Larissa. Ona karşı iyi davran, başka şekilde davranamıyorsan bile. Gösteri gemisine ve işinin başına dönmeden önce onunla konuş."

Hanım dönüp kolayca ormanın içine karıştı ve Larissa onu görmez oldu.

Dansçı, Willen'ın gelişiyle doğruldu. Kızın yüzü az ötede yanan ateşten dolayı parlıyor, fakat saçları ayın soğuk ışığını barındırıyordu. Willen tek kelime etmeden Larissa'nın yanına oturup yıldızlara baktı. Sonra da samimi gözlerini dansçıya çevirdi. Larissa o gözlerin içinde gördüğü acıdan ürktü. Yine de kafasını başka tarafa çeviremiyordu. Uzun bir süre birbirlerine öylece baktılar, ardından Willen konuşarak sessizliği bozdu.

"Gerçekleri söylemenin vakti geldi," dedi yavaşça. "Aklımızdakileri şimdi dile getirmezsek sonradan pişman olabiliriz."

"Haklısın," diyen Larissa'nın ses tonu da en az onunki kadar yumuşaktı. Gözlerini delikanlının yüzünden ayırmıyordu. "Daha önce söylediklerim için üzgünüm. Ben yalnızca—şey, kesinlikle öyle bir şey duymayı beklemiyordum. Bu konuda neler düşündüğümden halâ emin değilim."

Willen kafasını sağa sola salladı. "Sorun değil. Korkuyorsun. Sana hak veriyorum."

"Hayır, aslında bu büyük bir sorun. Seni incittim. Yaptığım zalimceydi."

"Affedildin," dedi genç adam.

"Sıra sende," diye neşeyle konuşan Larissa ortamı yumuşatmaya çalıştı. "İnsan gibi görünmene kim karar verdi?"

"Hanım," yanıtını verdi *feu follet*. "Mükemmel bir tayfa hayal etti—genç, kuvvetli, aşırıya kaçmadan popüler olacak kadar çekici." Willen gülümsedi. "Sonrasını biliyorsun."

"Kaç yaşındasın?"

"Vücudum yirmili yaşların başında. Bense—şey, bilemiyorum, sizin zaman kavramınıza göre birkaç yüzyıl. Biz zamanı ölçmeyiz. *Feu follet*'ler yalnızca vardırlar, ta ki. . . yok olana dek."

Larissa şaşırmıştı. Aklına bir sürü yeni soru geldi. "Willen

gerçek adın mı?"

Delikanlı bu soru üzerine güldü. "Hayır," diye itirafta bulundu. "Bana hanın orada adımı sormanı beklemiyordum. İnsan şeklini alalı fazla bir zaman geçmemişti ve adetlerinizden pek anlamıyordum. İnsanların telâffuz edebilecekleri bir adım olması gerektiğini unutmuştum, o yüzden aklıma ilk geleni söyledim."

"Gerçek bir adın var mı?"

"Oh, evet. Her şeyin bir adı vardır."

"Peki ne?"

Genç adam sessiz kaldı. "Sana söyleyemem."

Bu ret cevabı Larissa'yı üzdüyse de kız anlayış gösterdi. "Bana güvenmiyorsun. Eh, sanırım ilk baştaki tepkimden sonra seni suçlayamam."

"Hayır, anlamıyorsun," diye atılan Willen kızın elini sıktı. "Halkımın sözlü bir lisanı yoktur. Biz renklerle, ışığın şiddetiyle, bu tür şeylerle iletişim kurarız. İsmimi sana tercüme etmemin bir yolu yok, hepsi o."

Willen'ın aklına ansızın bir fikir geldi ve dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Dur bir dakika. Belki de vardır," dedi dansçıya ve yerinden fırlayıp ağaçların arasına daldı.

Birkaç dakika sonra yanında beş altı tane *feu follet* ile geri döndü. "Seyret. Sana adımı söyleyecekler."

Feu follet'ler biraz dans ettiler, sonra bir halka oluşturarak havada asılı kaldılar. Işıkları iyice azaldı, ardından yepyeni bir güçle parladı. Hızla renk değiştiriyorlar, etraflarına ışık saçıyorlar, kırmızıdan menekşeye, turkuvazdan pembeye dönüşüyorlardı. Işın şiddeti de bir azalıp bir artıyor, sönüp yeniden yanıyordu. Aynı şekilde boylarının da toplu iğne başından başlayıp Larissa'nın kafası kadar büyüdüğü oluyordu. *Feu follet*'ler en sonunda hep birlikte kararıdılar, ardından normal hallerine geri döndüler.

Larissa'nın yüzü ışıl ışıldı. Gösteri gemisinde geçen kısacık ömrü boyunca birçok harikaya tanıklık etmişse de Willen'ın adı kadar güzel hiçbir şey görmemişti.

Heyecanı ve mutluluğu her halinden anlaşılan Willen onun

yanına oturdu. "Daha önce bunu hiç insan gözleriyle görmemiştim. Çok hoş, değil mi? Sevdin mi?"

Larissa ona koca koca açılmış, şiddetiyle yürek sızlatan bir sevinçle dolmuş gözlerle baktı. Willen ateşin yetersiz ışığında kızın yüz ifadesini yanlış anladı ve suratı hemen asıldı. Larissa kısa bir itiraz çığlığıyla delikanlının elini tuttu. Willen'ın fiziksel temas sayesinde duygularını net olarak anlayabileceğini biliyordu.

Genç adamın yüzüne büyük bir sevinç ifadesi hakim oldu. "Öyleyse... hoşuna gitti."

Larissa ağlarcasına bir kahkaha attı. "Willen... bu... çok hoşuma gitti."

Willen kızın elini daha sıkı tuttu. Artık neredeyse acı veriyordu, fakat Larissa elini çekmek istemedi. Adamın kahverengi gözlerinin içine baktı. Titriyor, kendini ona kaptırdığını hissediyordu.

Willen dudaklarını yaladı. "Larissa, ben..." Artık geveleme sırası ondaydı. "İnsanları henüz tam olarak anladığım söylenemez," dedi nihayet, mahçup bir kahkaha atarak. "Ne hissettiğimden emin değilim."

Larissa onun ne hissettiğini biliyordu, çünkü kendisi de aynı duygular içerisindeydi. O günün önceki saatlerinde felâketle sonuçlanan ateş dansını hatırladı. O sırada hissettiği vahşi neşeyi şimdi de tadıyordu. Ansızın iyice ısınan elleri delikanlınınkileri sımsıkı tuttu.

"Larissa," diye fısıldayan Willen'ın gözleri yaşlarla dolmuştu, "o kadar güzelsin ki."

"Sen de öyle," diyen Larissa sözcükleri gırtlağından büyük zorluklarla çıkarmıştı. Titreyen ellerinden birini kaldırıp Willen'ın yüzüne dokundu. Parmakları delikanlının çenesindeki kısacık sakalı okşadı. "Şeklin, adın, etrafını nasıl gördüğün, ruhun..." Kızın gözleri ansızın buğulandı. Willen artık çok bulanık görünüyordu. Larissa yanan gözlerini hızla kırpıştırdı. "Oh, Willen, ağlıyorum. *Ağlıyorum.*"

Willen teselli etmek, sakinleştirmek için ona sarıldı. Fakat Larissa'nın sakinleşmeye hiç niyeti yoktu. Büyük bir arzuyla

dudaklarını dudaklarına götürerek sekiz yılın acısını kor gibi yanan, ruhuna hayat veren bir tutkuya dönüştürdü. Willen bir an için şaşkındı, fakat hemen ardından insan vücudu *feu follet* yüreğinin sesini dinledi. Kızın öpücüğüne aynı gayretle karşılık verdi.

*****

Kamarasında oturan Kaptan Dumont ellerindeki titremeyi geçirmeye çalışıyordu. Onu seyreden zombinin ölü gözleri kaptanı ne kınıyor, ne de tasvip ediyordu.

Dumont, Ejdergöz'ün çürüyen varlığını yanında istemesinin iğrenç sebebi olarak umutsuzluğa yaptığı önünü geçilmez yolculuğu görüyordu. Ölü dümenci karşısındaki sandalyede oturuyor, sözcükler kaptanın ağzından bir yaradan akan kan gibi dökülürken ağzını bile açmıyordu.

"Her şey çok iyi gidiyordu," diye geveledi Dumont. "Hem de çok iyi. Hatırlıyorsun, değil mi?" Dumont sözlerini vurgulamak için öne kaykıldı.

"Paraya, şöhrete, nüfuza sahiptim," dedi parmaklarıyla teker teker sayarak. "Ve harika bir koleksiyonum vardı. Bir de Larissa, güzeller güzeli çocuğum... Sonra sevgili *Demoiselle*'imi getire getire bu iğrenç bataklığa getirdim." Dumont alkolden kaynaklanan titremesini geçirmek için biraz durakladı. "Ve mürettebatımı kaybettim. Larissa'yı da. Buradan kurtulunca ne halt yiyeceğim? Ha? Bir şeyler söyle, seni gidi dilsiz piç kurusu!"

Ejdergöz bön bön bakmayı sürdürdü. Yüzü içinde çalkalanan duygulardan ötürü kıpkırmızı kesilen Dumont küfretti ve boş bardağını zombiye fırlattı. Bardak Ejdergöz'ün kafasına çarpıp sekti ve yere çarpıp yuvarlandı. İkinci kaptan kılını bile kıpırdatmadı.

Dumont doğrudan viski şişesinden koca bir yudum içti ve ıslak dudaklarını gömleğinin yenine sildi.

"Ah, eski dostum," diye fısıldadı, "başına bunların gelmesine nasıl izin verdim?"

Dumont içinden gelen bir hareketle zombinin kafasına uzandı. Nasırlı parmakları çürüyen, soğuk, yumuşak ete dokundu.

Birisi kapıya çekinerek vurdu. Kendini toparlamaya çalışan Dumont gözlerini kırpıştırdı. Derin bir nefes aldı, bir işarette bulundu ve Ejdergöz kapıyı açtı.

"Kaptan?" dedi Yelusa.

Dumont kızarmış gözlerini ona çevirdi. Puhu kızın yuvarlak yüzünde o eski siniklikten eser yoktu. Koca koca sırıtmaktaydı.

"Rapor ver," dedi Dumont sarhoş ağzıyla.

Yelusa kelepçeli ellerini muzaffer bir edayla kaldırdı. "Önce söz verdiğiniz gibi şunları çıkarın. Aradığınız bilgiye sahibim."

On Yedi

Willen bir dirseği üzerinde doğrulup yanıbaşında uyumakta olan Larissa'ya baktı. Kızın sevişirlerken açılan saçları vahşi bir hale gibi başının altına saçılmıştı. Solukları derin ve düzenliydi. Dudakları biraz ayrık duruyordu.

Willen kızın yanağına düşen ay beyazı buklelerden birini nazikçe yana çekti ve bu hareketini tüy gibi kondurduğu bir öpücükle noktaladı. Larissa'nın yanında kalmayı, tadını daha yeni yeni almaya başladığı insan vücudunu onun sıcak bedenine dayayıp uyumayı her şeyden çok istese bile bu mümkün değildi. Zaten gemiden çok uzun süre ayrı kalmıştı ve artık *La Demoiselle*'e dönmesi gerekiyordu.

Willen olabildiğince az ses çıkararak kalkıp giyinmeye başladı. Ardından son bir kez arkasına baktı ve ağır adımlarla filikaya yürüyüp gemiye dönüş yolculuğuna başladı.

Gece, delikanlıyı saran tılsıma saygı gösteriyor gibiydi. Her şey durgundu; bataklığın sesleri zararsız ve güven verici nitelikteydi. Willen'a sanki o an için kötü niyetli hiçbir şey kendisine dokunamayacakmış gibi geliyordu. Sevinçten havalara sıçramak istiyordu. Larissa onu sevmiş, kendini onunla paylaşmıştı. Willen'ın mutluluğu gerçeğe boyun eğmeyecekti—en azından o an için.

La Demoiselle'e çıkarken gülümsemeyi sürdürüyordu. Filikayı bağladığı sırada Ejdergöz'ün dik dik bakan yarıklı gözlerini üzerinde hissedince tebessümü kayboldu.

"Efendimiz seni görmek istiyor," dedi yarı elf donuk bir sesle.

Willen'ın yüreği buz kesti. "Kaptan mı? Neden, Ejdergöz?

Dün gece ayrılırken ondan izin almıştım."

"Dumont değil. Efendimiz. Lond."

Willen birkaç saniye boyunca nefes bile almadan donakaldı. Sonra göz açıp kapayana dek tırabzana doğru atladı. Ejdergöz delikanlıyı gömleğinden yakaladı ve asılarak güverteye çekti. Ejdergöz yüz ifadesi hiç değiştirmeden kafasını kaldırdı ve Willen'ın irkilmesine yol açan korkunç bir sesle uludu. Ortaya süratle ve duygusuz bir maksatla hareket eden dört zombi daha çıktı.

Zombiler tüm gücüyle karşı koyan Willen'ı sürükleyerek Lond'un kamarasına götürdüler ve içeri attılar. Şiddetle yere çarpan delikanlı çenesini vurdu. Burnuna dolan iğrenç bir koku öğürmesine yol açtı. Genç adam kendini zorlayarak nefes alıp verişlerini düzene soktu, sonra yavaşça ve dikkatlice oturup kahverengi gözlerini kaldırdı.

Lond'un kamarası bir kâbustan çıkmış gibiydi. Nereden geldiği belli olmayan donuk sarı bir ışık çirkin büyülü nesneleri gözler önüne seriyordu. İçi boşaltılmış hayvan leşleri—bir buzağı kafası da dahil olmak üzere kuşlardan kedilere kadar her cins—öylece etrafa saçılmıştı. Kendilerine ziyafet çeken sinekler etrafta tembel tembel uçuşmaktaydılar. Duvar kenarına minicik ve narin cam şişeler dizilmişti. Şişelerin ağızları tıpalarla sıkıca kapatılmış ve üzerleri çeşitli sembollerle işaretlenmişti. Renkleri bin bir türlüydü. Hayvan tüyleri, kemikler, kana batırılmış kumaş parçaları, bıçaklar ve iğneler bu berbat dekoru tamamlıyordu. Odada etrafına korku, acı ve ölüm saçmayan hiçbir şey yoktu.

Lond baştan aşağı insan kemiklerinden yapılmış biçimsiz bir sandalyede oturmaktaydı. Kendine ait ufacık ölüm krallığında olduğu için son derece rahattı. Başlığının altında kalan gözleri soluk ışıkta hafifçe parlıyordu.

"Hoş geldin, Will," dedi Lond o yavan sesiyle. "Akıllısın, ama yeterince değil. Burada seni görmek isteyen biri daha var. Ejdergöz—" Büyücü eldivenli elinin bir hareketiyle kapıyı işaret etti. Zombi itaat ederek oradan ayrıldı.

Lond ileri doğru kaykıldı ve Willen'ı kokladı. *Feu follet* bi-

raz geri çekildiyse de kaçmaya kalkışmadı. En azından o an için kapana kısılmıştı.

"Üzerine bataklığın kokusu sinmiş," diye hırladı Lond.

"Doğaldır. Bütün gece arama yapıp—"

"Kapa çeneni." Lond'un buz gibi soğuk sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Üzerinde *onun* kokusu var. Şu küçük dansçı kızdan bahsetmiyorum, tabi onun da tadına bakmış olabilirsin." Lond alaycı bir kahkaha attı.

Willen'ın içini bir öfke kapladı ve hata yaptığını bilmesine karşın kötü kalp *bokoru*'nun üzerine atıldı—ve görünmez bir engele şiddetle çarptı. Çarptığı yerden sekip yere düştü. Aldığı darbe titreyen bedenine dalga dalga acı yolluyordu. Delikanlı yattığı yerde kıvrılarak tortop oldu.

Lond'un kahkahaları artık daha yüksekti. "Ölecek olman çok üzücü. Sana işkence etmek çok keyifli olurdu. Ama maalesef senden gerçekleri öğrenmenin daha pratik yolları var."

İçeri Ejdergöz ile Dumont girdiler. Kaptan bir süredir içmesine karşın o sırada ayıktı. Yüzünde ihanete uğramışlığın yarattığı bir ifade mevcuttu.

"Sana güvenmiştim, Will," dedi kısık ve tehditkâr bir sesle. "Lond gizlice takip edilmeni istediğinde sana olan güvenimi boşa çıkarmayacağını umuyordum. Larissa senden hoşlanmıştı. Ejdergöz de öyle. *Ben* bile senden hoşlandım, aşağılık herif. Bu gemide hiç düşmanın yoktu. Akıllı ve becerikliydin—bir kaptanın isteyebileceği her şeye sahiptin."

Dumont kafasını yavaşça sağa sola salladı. Willen anlaşılmaz bir vicdan azabıyla adamın gözlerindeki ıstırabın gerçek olduğunu fark etti.

"Kederler Denizi'nin dibine kadar yolun var, Will. Senden nefret ediyorum. Yelusa!" Dumont yavaşça işaret etti ve sıska puhu kız sessizce kamaraya girip kapıyı arkasından kapattı.

Willen bir an için neler döndüğünü anlamadı. Sonra yüz ifadesinden olup bitenleri kavradığı anlaşıldı.

"Beni ele verdin, değil mi?" diye sorarken ihanete uğramışlığın verdiği acıyı bu sefer o yaşıyordu.

Yelusa delikanlının gözlerinden başka her yere bakıyordu.

"Sana güvendim, Yelusa," dedi Willen. Yelusa delikanlının gözlerine bakmaktan halen kaçınıyordu. "Ne yaptığının farkında mısın?"

Yelusa kafasını kaldırdı. Kocaman yuvarlak gözlerinde sert bir ifade vardı. "Hiçbir şey kölelik kadar kötü değildir, *feu follet*," dedi kendini savunmak amacıyla. "Yeniden özgürce uçabilmek için her şeyi yaparım."

Willen kafasını üzüntüyle iki yana salladı. "Zaten yakında özgür kalacaktın. Dumont gitmene asla izin vermez."

Kız gözlerini kıstı. "Yanılıyorsun. Dumont beni bu gece bırakmaya razı oldu. Öyle değil mi, Kaptan?" Yelusa sözlerini doğrulatmak için sırıtarak Dumont'a döndü. Kaptan hiçbir şey söylemeyince Yelusa'nın sırıtışı kayboldu. "Kaptan?"

Dumont iç geçirip kızarmış gözlerini ovuşturdu. "Tüyünü uzun zaman önce yaktım, küçük puhu kızı."

Yelusa'nın kahverengi gözleri dehşetten fal taşı gibi açıldı. Değerli tüyü yandığı için artık sonsuza dek onun yok edildiği yere dönmesi gerekecekti. Ağzı sessizce açılıp kapandı, ardından korkunç bir çığlık attı. Parmaklarıyla gözlerini nişan alarak kaptana hücum etti. Yaptığı hareket acınası denli beyhude olmasa ufak tefek kızın iri yarı Dumont'a saldırmasına komik denebilirdi.

Dumont sıkılmışçasına bir edayla kızın bileklerini yakaladı. "Lond, şu et yığınına söyle de kızı aşağıya götürsün. Ama önce ağzını bağlasın."

Ejdergöz bir eliyle Yelusa'nın ağzını kapadı. Yelusa karşı koyduysa da minik bedeni hortlağın kuvvetiyle boy ölçüşemezdi. Willen zombinin elinin aynı zamanda kızın burnunu da kapattığını gördü. Yelusa nefes alamadığını anlayınca öfkeli bakışları korkulu bir hal aldı. Son bir çabayla tekmeler savurup pençeler attı. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

"Boğuluyor!" diye haykırdı Willen. "Dumont, o—"

Dumont da neler olduğunu görmüştü. "Kahretsin, Lond, bir işi de adam gibi—"

Ejdergöz kızın incecik boynunu tüyler ürpertici bir çatırtıyla kırdı. Yelusa'nın çırpınışları sona erdi ve Willen üzüntüyle

yüzünü ekşitti.

"Onu şuraya bırak," dedi Lond. "Daha önce insan harici bir yaratığı hiç zombiye dönüştürmemiştim. İlginç bir deney olacak."

Ejdergöz cesedi çuval gibi yere attı. Dumont itiraf etmek istemese de epey sarsılmıştı. Kızın cesedine uzun uzun baktı. "Sen sahiden de kalpsiz bir orospu çocuğusun, Lond," dedi duygusuz bir sesle.

Lond başlığının altından güldü. "İltifatın için teşekkürler."

Büyücü dikkatini canlı tutsağına yöneltti. "Görüyorsun ya, Will, dün gece izleniyordun. Neler yaşandığını ve senin gerçekte ne olduğunu biliyoruz. Maalesef zamanımız kısıtlı, o yüzden. . . orduma hoş geldin." Lond ayağa kalktı ve siyah bir şişeden eline bir avuç toz döktü.

Willen'ın gözleri dehşetle doldu. "Hayır!" diye haykırarak kapıya atıldı. Lond boştaki eliyle bir zikzak işareti yaptı ve Willen görünmez bir ipe dolanmışçasına tökezleyip düştü. Ejdergöz onu bir koluyla yerden kaldırdı. Zombi Willen'ı kahverengi saçlarından tuttu ve kafasını Lond'a doğru çevirdi.

Lond elindeki tozu Willen'ın yüzüne üfledi. *Feu follet* şiddetle öksürerek ciğerlerini boşaltmaya çalıştı. Tozdan yanan gözleri sulanıyordu. Gri renkli toz gırtlağını doldurdu, ciğerlerine kaçtı. Willen iki büklüm yere serilerek suratını ovuşturmaya başladı.

Delikanlının aklı acı verecek kadar yoğun hislerle doldu. Odadaki hava bile yüzüne baskı yapıyordu; sırtını verdiği tahta zemin bir çekiç gibi bedenini dövüyordu adeta. Bilincine saldıran renkler sanki fiziksel bir varlıktı. Daha sonra bu yoğun renkler grilere ve hemen ardından siyahlara karıştı, görüşü bulanıklaştı. Uzuvlarını bir uyuşukluk kapladı. Nefes almayı kestiğinin hayal meyal farkındaydı.

Sonra bir anda uyuşukluk kayboldu. Willen ilk nefesini almak için çırpınan bir bebek gibi ciğerlerine hava doldurdu. Çaba harcayarak gözlerini açtı. Normal bir şekilde nefes almaya çalışan bedeni titremeyi sürdürüyordu. *Feu follet* gözlerindeki yaşları sildi ve Lond'a baktı.

Büyücü şok olmuştu. "Hayır," diye fısıldadı o hırıltılı sesiyle. "Hayır. . . bu mümkün değil." Başarısızlığına öfkelenen Lond küfretti ve Willen'ın suratına sert bir darbe indirdi.

Kara pelerinli *bokoru* güçlükle de olsa duygularına hakim oldu. Lond kâbus gibi sandalyesine çöktü ve ellerini açıp kapadı. Sonra yalnız başınaymışçasına kıkırdamaya başladı. "Ejdergöz, git şu tavşan dostumuzu getir."

Feu follet'in içini buz gibi bir korku kapladı.

Ejdergöz birkaç dakika sonra geri döndü. Bouki sonuna kadar direnmeye kararlıydı. Sürüklenerek getirilirken boğuluyor gibiydi.

"Oh, Willen! Seni de mi yakaladılar?" dedi dostuna üzüntüyle.

"Ah, demek onu tanıyorsun, Bouki," dedi Lond. Tavşan ona baktı ve bir korku nidası savurdu. Durduğu yerde titreyerek büzüştü. Uzun kulakları ipeksi kafasına dayalıydı.

"Evet, onu tanıyorum," diye geveledi Bouki. "Ve seni de tanıyorum, Hain Alondrin."

"Ejdergöz," diye sakin sakin emretti Lond, "Willen'ın elini Bouki'nin patisine bağla."

Zombi denileni yaptı. Neler olacağını tahmin eden Willen gözlerini kapadı.

"Bir loaha zarar verirsen başına gelecekleri biliyorsun, Alondrin," dedi Willen alçak bir sesle, Ejdergöz yırtık bir kumaş parçasını bileğine bağlarken. "Üstelik yalnızca Hanım'dan bahsetmiyorum. Loahlar yaşadıkları diyara bağlıdırlar ve diyara zarar verecek olursan—"

"Çaylağın tekiymişim gibi zırvalamayı kes," diye azarladı Lond. "Zombi lordunun öncelikle beni bulması gerek, değil mi?"

Ejdergöz sıkı bir düğüm attı ve doğrulup efendisinin emirlerini beklemeye başladı. Ancak göründüğü kadarıyla Lond bu zevki kendine saklıyordu. Bir kafatasının üzerinde duran kırmızı bir mumu eline aldı. Alevi siyah eldivenli ellerinden birinde tutan büyücü dehşet içindeki tavşanın yakınında bir yere çömeldi. Tavşanla temas halinde olan Willen'ın altıncı hissi iyi-

ce kuvvetlenmişti. *Feu follet* yanındaki loahın korkusunu tüm şiddetiyle hissediyor, fakat bunu göstermemek için dişini sıkıyordu. Genç adam Lond'un zalim bakışlarını üzerinde hissetti ve gözlerini yere çevrili tuttu.

"Ateşten pek hoşlanmıyorsun, öyle değil mi, zavallı küçük Bouki?" diye mırıldandı Lond.

Bouki o kadar sinmişti ki arkasındaki kapıya yapışmış vaziyetteydi. Sol ön patisini kaldırıp Willen'ın avucuna sıkıca bastırdı. "H-hayır," diye kekeledi.

Willen aklına huzur verici düşünceler getirdiyse de ateşin tavşanın yüreğinde yarattığı korku duvarını bir türlü aşamadı.

"Öyleyse," diye sahte bir uysallıkla sözlerine devam etti Lond, "bunu hiç ama hiç sevmeyeceksin!"

Mumun alevi hiçbir uyarıda bulunmadan püskürdü. Boyu ansızın bir santimden yarım metreye çıktı. Alev Bouki'nin yüzünü yaladı. Hayvan acı ve korkuyla çığlık attı. Odadaki pis kokulara yanık et kokusu da karıştı. Yaratığın yüzünün bir yanı tamamıyla yanmıştı. Bouki'nin bir gözü mahvolmuştu ve eriyen göz küresi halâ sıcaklığı koruyan etin üzerinde cızırdayarak akıyordu.

Willen'ın dudaklarından bir çığlık fırladı. Kör olan *onun* gözü, yanan *onun* çenesiydi. Üstelik öyle çok korkuyordu ki. . .

İnleyip sızlanan iki bataklık yaratığı huzur bulmak için birbirine sokuldu. Willen'in yüzünden aşağı yaşlar akıyordu.

"Şimdi, *feu follet*, bana bilmek istediklerimi anlatacaksın. Anlatmazsan" — Lond omuz silkti — "nasılsa ateşle oynamaktan hoşlanıyorum."

*****

Larissa gördüğü güzel rüyadan uyandığında tiz seslerle tartışıldığını duydu.

"Ne?" diye mırıldandı uykulu bir halde, sonra aniden çıplak olduğunun farkına vardı. Kızarıp bozararak bir kenara koyduğu elbiselerini üzerine çekti. Artık sözlü savaşçıların Uzunkulak ile Hanım olduklarını anlayacak kadar kendine gel-

mişti.

İkili açıklığın uzağında, hızla akan nehrin yanındaydı. Hanım çamurlu toprağa kök salmıştı. Loah arka bacakları üzerinde oturmuştu ve konuşurken ön patilerini sallayıp duruyordu. Larissa saçlarını parmaklarıyla taradıktan sonra yanlarına gitti.

Uzunkulak onun geldiğini görünce sustu, ardından hiçbir uyarıda bulunmaksızın öfke kustu. "Bunu sen yaptın!" diye bağırdı, hiddetle kıza dönerek. "Onun dikkatini dağıttın. Şimdi ona ve kuzenime kim bilir neler yapacaklar!"

"Uzunkulak!" diye tavşanı azarlayan Hanım'ın sesi, Larissa'nın hiç duymadığı kadar sertti. "Onun suçu yok. Willen kendi seçimlerini kendi yaptı. Dediklerini duyacak olsa o da sana kızardı."

Larissa yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Willen'a ne oldu?"

Hanım genç kızın yanına gidip nazikçe yere oturttu ve serin dudaklarını dansçının yanağına değdirip güven verici bir öpücük kondurdu.

"Kimliği açığa çıktı. Uzunkulak onu yakaladıklarını görmüş."

Larissa'nın gri dudaklarından Willen sözcüğü döküldü. Mavi gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı, sonra da anormal derecede sakin bir sesle konuştu. "Öyleyse *La Demoiselle*'e saldıracağız," dedi.

Hanım kafa salladı. "Katılıyorum. Gerçek tabiatını keşfederlerse ona çok korkunç işkenceler edebilirler. Ne kadar cesur olursa olsun Willen'ın öyle bir muameleye uzun süre katlanabileceğinden kuşkuluyum. Kısa zaman içinde tüm plânlarımızı öğrenirler. Seni daha da eğitebilmeyi umuyordum, ama. . ." Hanım cümlesini tamamlamadı. Ayağa kalkıp elini Larissa'ya uzattı. "Gel. Acele etmeliyiz."

"Gemiye mi gidiyoruz?" Larissa'nın sesi duyduğu azimle çelik gibiydi.

"Hayır, daha değil. Öncelikle Dumont'a saldırmak için izin almalıyız."

"İzin mi? Burada senin sözünün geçtiğini sanıyordum, Hanım. Sen Bataklığın Hanımı değil misin?"

Kadın üzüntülü bir tebessüm etti. "Öyleyim, ama fazla bir nüfuzum yok. Tüm Souragne'in gerçek bir efendisi var. Dumont'un bu diyardan emniyetle geçmesine izin veren oydu. Misafirlerine saldırmamız için bize izin verecek olan da o.

"Onun müsaadesini istemeden *La Demoiselle*'e saldıracak olursak o da bize saldırır. O bize saldırırsa," dedi lâfı fazla dolandırmadan, "yok oluruz. Misroi ile aramda hassas bir denge var. Gazabını üzerime çekecek değilim. Zaten bu yüzden Willen'ın istediği kurtarma girişimine kalkışmak istemedim. Onun esirleri tek başına kurtarabileceğini umuyordum."

Larissa kadının ilk tepkisini anımsadı. Ne zaman mücadeleyi bizzat yönetmeye karar vermişti, Hanım da onu o zaman eğitmeye başlamıştı.

"Fakat," diye sözlerini sürdürdü Hanım, "Misroi ile ben ilk defa bir kavganın aynı tarafında yer alıyor olabiliriz."

Larissa'nın iyice kafası karışmıştı. "Ne?" demeyi başardı en sonunda.

Hanım onun anlayışsızlığı karşısında sevecen bir tavırla kıkırdadı. "Acele et ve yıkan, hayatım. Yakında her şeyi anlayacağından eminim." Tebessümü kayboldu ve yeşil gözlerine kederli bir ifade oturdu. "Hem de istediğimden çok daha çabuk."

Larissa söz dinleyerek üstünü başını yıkayıp giyindi. Uzun, ıslak saçlarını taradı ve örmeye başladı.

"Hayır," diyen Hanım tüy gibi elini genç kızın omzuna koydu. "Sana ne söylemiştim? Saçların da dansının bir parçasıdır. Bağlamaya kalkma."

"Büyü kullanmam gerekecek mi?" Larissa tedirginleşmişti.

"Olabilir," diye ciddiyetle yanıtladı Hanım.

Hanım genç dansçıyı küçük bir kanoya götürdü. Kano suya epey batan içi oyulmuş bir servi kütüğüydü. Hanım ellerini kanoya dayadı ve Larissa o ellerin bir an için tahtayla bütünleştiğini gördü. Sonra Hanım iç geçirdi ve elleri yine eski haline döndü. Yorgun görünen kadının cildi ve saçları her zamankinden daha solgun gibiydi.

"Bu kano seni gitmen gereken yere götürecek," dedi Larissa'ya titrek bir sesle. "Yani Anton Misroi'nin yanına. Sonra da geri getirecek."

"Hanım, benimle gelmiyor musun?"

"Bu adadan ayrılamam. Kök salabildiğim tek yer burası." Kadın buruk bir tebessüm etti. "Diğer topraklar benim için pek de. . . sağlıklı değil. Nüfuzumun sınırlı olmasının bir sebebi de bu. Misroi'ye gelince—bazıları ona Ölüler Lordu der—kendisi zombilerin efendisidir. Hakkında sadece tehlikeli, değişken tabiatlı ve son derece akıllı olduğunu söyleyebilirim. Ondan ne beklersen bekle seni yine de şaşırtacaktır. Onu sakın hafife alma, Larissa. Onunla savaşma. Girdiği tüm mücadeleleri kazanır. Çocuğum. . ." Hanım genç kıza dikkatle baktı. "Büyük bir tehlikeye atılıyorsun. Vazgeçmek için halâ vakit var. Gidersen kendi rızanla git."

Larissa dudaklarını yaladı, sonra da azimle bitiştirdi. "Willen'ı seviyorum ve o esir tutuluyor. Nasıl olur da onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmam?"

Hanım genç dansçının gözlerine baktı. "Git öyleyse, cesur çocuk. Unutma, Anton Misroi ne olursa olsun sen bir akyelesin. Bunu bil ve bundan cesaret al."

Hanım geri çekildi ve Larissa yavaşça kanoya girdi. Kayık hiç sallanmıyordu. Hanım onu nehre doğru itti ve kano yeşilimtırak sularda süratle ilerlemeye başladı.

Larissa kendini gevşemeye zorladı; kano görünmez kürekler tarafından çekiliyormuşçasına gidiyordu. Larissa bir süre akıntıda ilerledi, sonra kano aniden sağa dönüp nehrin karanlık, ıslak, servi gölgeli bir koluna girdi. Uzaktan böcek vızıltıları geliyordu. Bunun haricinde etraftaki tek ses kanonun yardığı suların şırıltısıydı.

Larissa gözlerini kapatarak Hanım'ın belirttiği gibi "kök salmaya" çalıştı. Ölüler Lordu olarak tanınan biriyle tanışmaktan epey korkuyordu. Gerçek, rezil tabiatlarını bilmeden *La Demoiselle*'de zombilerle uğraşmak zaten yeterince kötüydü. Larissa onların efendisiyle pazarlık edebilecek kadar güçlü olduğunu ümit ediyordu.

Rüzgâr hızlandı ve soğudu. Bataklıktaki pis kokular burnuna çalınan Larissa yüzünü ekşitti. İlk başta çiseleyen, fakat sonra giderek hızlanan bir yağmur yağmaya başladı.

"Yanıma bir pelerin bile almadım," diye huysuzca söylenen Larissa ıslanmamak için beyhude yere büzüldü. İri yağmur damlaları umursamazca düşüyor, durgun suların yüzeyini dövüyordu.

Hafiften titremeye başlayan Larissa etrafına bakındı. Kendini yağmurdan korumak için faydalanabileceği bir şeyler olup olmadığını merak ediyordu. Dönüp su kenarına baktığında soluğu kesildi.

Üzerlerinde yalnızca çürümüş elbise parçaları bulunan dört iskelet, atikağaç gibi görünen bir şeylerin dallarından ona sırıtmaktaydı. Larissa adamların ağaçlarda mahsur kaldıklarını ve açlıktan öldüklerini tahmin etti. Atiktahta kıpırdayıp hareket etti ve Larissa koca ağacın "suratının" daha önce karşılaştıklarından daha zalim göründüğünü fark etti. Göz yuvaları gibi gözüken boşluklarda donuk bir ateş yanıyordu ve ağzı keskin çıkıntılarla doluydu. Larissa seyretmeyi sürdürürken ağaç kemiği andıran dallarını yerdeki çimenlere indirdi.

İskeletler beceriksizce doğruldular ve bitkilerin arasına girip gözden kayboldular. Larissa'nın ölülere karşı duyduğu acımanın yerini korku aldı. İskeletlerin nereye gittiklerini biliyordu – geldiğini haber vermek için efendileri Ölüler Lordu'na. Larissa kollarını titreyen vücudunun önünde kavuşturdu ve Willen'ı düşündü.

Fırtına şiddetlenirken küçük kano sallandıysa da yönünü korudu. Sonunda su kenarına yönelip kıyıya vurdu. Yağmur yüzünden yarı yarıya körleşen Larissa sendeleyerek karaya çıktı. Çıplak ayakları bileklerine kadar yumuşak, kaygan çamura gömüldü. Kat ettiği her santim için açgözlü sularla boğuşarak kanoyu biraz içerilere çekti. Sudan yeterince uzaklaştığında kolları, sırtı ve bacakları ağrıyordu.

Larissa yüzünü buruşturarak doğruldu. Bir elini yağmura karşı gözlerine siper ederek etrafa bakındı. Çevrede evi andıran hiçbir şey yoktu.

"Aman ne harika," diye öfkeyle parladı Larissa. "Şimdi ne olacak?"

Sorusunun cevabı sert bir kişnemeydi. Larissa hızla arkasına döndü.

Sisin ve yosunların arasından bir at arabası çıktı. Arabayı çeken hayvanlarda ters bir şey vardı. Atlarda bulunan o doğal zarafetle yürümüyorlar, adımlarını tuhaf tuhaf atıyorlardı. Ayrıca renkleri de bir garipti. Larissa o sırada dudaklarını tiksintiyle büzdü. Rüzgâr'ın yönü değişmiş ve burnuna kadar gelen at kokusu—ölü at kokusu—onu rahatsız etmişti. Atların garip rengi çürümüşlükten kaynaklanıyordu ve koşumların sürttüğü yerlerdeki etler sıyrılmış, kemikleri gözler önüne serilmişti.

Araba yaklaşırken Larissa arabacının de gri-yeşil renkli canavarımsı bir yaratık olduğunu fark etti. Korkudan donakalan genç kız, Hanım'ın adada yaptığı gibi yere adeta kök salmıştı.

Larissa her nedense daha önce hiçbir şeyden bu çürümekte olan hayvanların çektiği sessiz, sabırlı arabadan korktuğu kadar korktuğunu hatırlamıyordu—ne sisteki deniz canavarından, ne bataklıktaki yaratıklardan, ne de Casilda'nın iğrenç dönüşümünden. Onlar olup bitmiş şeylerdi ve Larissa'nın kontrolü dışındaydı. Fakat bu arabanın orada olmasının sebebi Larissa'nın zombi efendisiyle görüşmek istemesiydi.

Larissa kurşun gibi ağırlaşmış ayaklarını ne yapıp edip yürümeye zorladı. Attığı her adımla birlikte güveni parça parça geri döndü. Zombi arabacı oturduğu yerden yavaşça indi ve kapıyı sessizce açtı. Dansçı yalnızca bir anlığına tereddüt etti, ardından beyaz buklelerini meydan okurcasına, küstahça savurarak içeri girdi.

On Sekiz

Arabacı yerini aldı, atların dizginlerini şaklattı ve araba hızla ileri atıldı. Larissa yağmurdan ıslanmış yüzünü elinden geldiğince sildi. Kahverengi kadife koltuğa rahatça yerleşirken yanında katlanmış bir siyah pelerin bulunduğunu fark etti. Ağzının bir köşesi silik bir tebessümle kıvrıldı. Şu Anton Misroi her kimse—her neyse—güzel bir jestte bulunmuştu. Larissa yumuşak yün pelerini kullanarak üstünü başını kuruladı.

Araba sağlam ve kaliteli gibi görünüyordu, ancak uzunca bir zamandır temizlenmemişti ve minderlerde yırtıkların yanı sıra ahşapta çentikler göze çarpıyordu. Dansçı pelerini halen titreyen bedenine sıkıca sardı. Arabanın camları soluklarıyla buğulanıyordu. Larissa camlardan birini silip dışarı bir göz attı.

Arabanın sarsıldığını hissetti ve bataklıktan çıkıp taş döşeli bir yola girdiklerini gördü. Bataklığın yanında bir süre ilerlediler, ardından araba ansızın durdu.

Başka zombilerin başında nöbet tuttukları büyük bir süslü demir kapıya varmışlardı. Misroi'nin pelerinini sıkıca tutan Larissa, hortlak yaratıkların ağır adımlarla yürüyüp devasa kapıyı arabanın geçmesi için açmalarını seyretti. Yanlarından geçtikleri yaratıklardan biri kıza doğru dönünce Larissa zombinin suratından arta kalanları görüp irkildi. Yaratığın gözleri çürüyeli çok olmuştu.

Kapıyı geçtikten sonra yabaniliğin yerini medeniyet alıyordu. Larissa bunun Port d'Elhour'dakilere benzeyen büyük bir çiftlik olduğunu gördü. Sağanak yağışa rağmen işçiler tarlalarda çalışmaktaydılar—gerçek tabiatlarını mekanik, düzenli bir ritimle hareket ederek ortaya koyan işçiler. Larissa gözlerini

kapadı ve kendini toparlamak için derin bir nefes aldı.

Bir süreliğine arabanın koltuğunda öylece oturdu. Misroi'ye doğru ilerlerken yeni yeni dehşetlere şahit olmak istemiyordu. Araba nihayetinde yavaşlayıp durdu. Arabacı pencerenin önünde belirdi, sonra da kızın çıkması için kapıyı açtı.

Bulundukları yer sahiden de kocaman bir çiftlikti. Biraz ileride en az bataklıktaki ağaçlar kadar yosun ve örümcek ağı kaplı büyük bir malikâne bulunuyordu. Ev üzerinde durduğu bataklığın neminden korunmak için tahta desteklerle yerden bir metre kadar yüksekte tutulmaktaydı. Bakımsız çimenlerde gezinen tavuskuşlarının güzelim tüyleri yağmurdan sırılsıklamdı. Tüm bu görüntü normal bir çiftliğin ürkütücü bir taklidi gibiydi.

Larissa cesaretini toplayarak pelerinin başlığını kafasına geçirdi ve çakıltaşlarıyla kaplanmış araba yoluna adım attı. Taşlara basan çıplak ayakları acıyınca biraz yüzünü ekşitti. Dansçı eve doğru yavaş ve dikkatli adımlarla ilerledi, sundurmanın gıcırdayan basamaklarını tırmandı ve at kafası şeklindeki kapı tokmağını kaldırdı. Bir anlığına tereddüde kapıldı, sonra da tokmağı şiddetle indirdi.

Istırap verecek kadar uzun bir süre boyunca cevap gelmedi. Sonra kapı bir gıcırtı eşliğinde yavaşça açıldı. Larissa'nın kalbi duyduğu endişeden güm güm atıyordu.

Larissa'nın çiftlikte gördüğü diğer hortlaklardan daha iyi durumdaki bir zombi boş gözlerle ona bakmaktaydı. Yaratığın henüz parçalanmaya başlamamış giysileri onun yüksek mevkili bir hizmetkâr olduğunun işaretiydi. Buna karşın berbat kokuyordu.

"Ben—" Larissa neredeyse sözlerine devam edemiyordu. Biraz durakladıktan sonra sakin bir tavırla konuşmayı sürdürdü. "Ben efendini görmeye geldim."

Zombinin ağzı hareket etti. "Gir," diye uzun zamandır kullanılmadığı anlaşılan bir sesle inledi. Yaratık geri çekildi ve kapıyı daha da açtı. İçeri giren Larissa'nın mavi gözleri fıldır fıldır dönerek etrafı inceliyordu.

Geniş bir holdeydi. Eskiden kaliteli olduğu anlaşılan, fakat

zamanla nemden dolayı çürümüş bir halı ahşap zeminin büyük kısmını kaplıyor ve bir sonraki kata döne döne çıkan spiral merdiven boyunca devam ediyordu. Merdivenin süslü tırabzanını kaplayan toz tabakasının kimi yerlerinde iri el izleri göze çarpıyordu. İçerideki ışığın büyük kısmı kocaman bir kesme cam avize tarafından sağlanıyordu. Larissa göz ucuyla bir hareket tespit etti ve hızla dönüp baktığında kararmış bir aynada kendi yansımasıyla karşılaştı.

Zombi uşak kızın solundaki bir odayı işaret etti, sonra da kara tırnaklı elini beklentiyle uzattı. Ne olduğunu anlamayan Larissa bir an için ona bön bön baktı. Sonra yaratığın ne istediğinin farkına vardı ve ıslak pelerinini ona verdi. Zombi eğilerek dansçıya selâm verdikten sonra onu yalnız bıraktı.

Larissa dikkatle salona geçti. Rahat görünümlü kanepelerin önüne iki tane küçük, alçak masa konulmuştu. Duvarın büyük bölümünü iki tarafında kadife kaplı koltuklar bulunan büyük bir şömine işgal ediyordu. Şöminenin üzerindeki rafta, koyu renkli bir tahtadan yapılmış bir şamdan yanıyor ve neresi olduğu belirsiz bir yerin resmini aydınlatıyordu.

Perdeler çocuk eli görünümünde tasarlanmış iki pirinç perde tutacağına bağlanarak açılmıştı. Buna rağmen dışarıdaki fırtına günışığını azaltıyordu. Mumların ve şöminenin yiğitçe çabalarına karşın oda loştu.

Çatırdayan ateşin ısısı ve odayla bağdaşmayacak kadar neşeli çıkan sesi ıslak dansçıya iyi geliyordu. Larissa şöminenin önünde diz çöktü ve ellerini ateşe uzattı. Kıpkırmızı korların arasına bir şömine maşası sokulmuş olduğunu gördü ve bunun sebebini merak etti.

Larissa ateşin sıcağına rağmen devam eden fırtınada üşüyordu. Fakat zamanla giysilerinin nemi kayboldu ve Larissa nihayet ısınmaya başladı. Odaya yeniden şöyle bir göz attığında duvar kâğıtlarının dikkatle çizilmiş resimlerle kaplı olduğunu gördü. Meraklanarak şamdanı eline aldı ve duvara yanaştı.

Özenle dikilmiş kıyafetler giyen güzel çiftler bir partide vals yapmaktaydılar. Larissa duvar boyunca ilerledi. Karşısına

zırhlı şövalyelerin cesurca dövüştükleri bir savaş meydanı çıktı. Öbür tarafta da—

Koca bir şimşek odayı gündüz gibi aydınlattı. Larissa onun acımasız parlaklığında daha önce görmediği bir şeyi fark etti: duvar kâğıdına çizilmiş herkes çürümenin farklı evrelerindeki birer cesetti.

Larissa çığlık atmamak için kendini zor tutarak geri çekildi. Şamdanı tutan eli titriyor ve gölgelerin dans etmesine sebep oluyordu. Gök gürültüsü kükreyerek onunla alay etti. Larissa şamdanı şöminenin üzerindeki rafa geri koydu ve bunu yaparken oradaki resme bir kez daha baktı.

Resimde masa başında yazı yazan bir kadın görülüyordu. Resmin çizildiği yüzey aşırı derecede ince bir kemik plâkaydı. Kemiğin arkasında yanan bir mum, resme canlıymış gibi bir izlenim veriyordu. Bir an için duvardaki dehşetengiz çizimleri unutan Larissa genç kadının harıl harıl yazı yazmasını seyretti.

Sonra kadının önündeki sayfada yazanları okudu.

Bana yardım et.

Bunun bir ışık oyunu olduğundan kuşkulanan Larissa gözlerini kapattı. Tekrar açtığında sözcükler değişmişti.

Beni özgür bırak.

İçini soğuk bir dehşet kapladı ve bakışları sözcüklerden ayrılarak kadının suratına çevrildi. Larissa bir korku nidasıyla geri çekildi. Kadın artık önündeki kâğıda değil dosdoğru Larissa'ya bakıyor ve yüzünden aşağı bir damla yaş akıyordu.

Titreyen Larissa kollarını gövdesine sardı. Resimde esir tutulan ruhun yakarışı karşısında derin bir üzüntüye kapılsa da korkusu tüm olumlu duyguları bastırıyordu. Kendisi için de bu kâbus gibi evin bir yerinde bekleyen boş bir kemik sayfa var mıydı?

Larissa rüzgârın ulumasına karşın dışarıdaki bir atın korku dolu kişnemesini duydu. Aklına Willen'ın Souragneliler'in batıl inançları hakkında yorumu geldi. "Yağmurda ölüm kol gezer," demişti delikanlı. Larissa şimdi bunu anlıyordu. Evin efendisi gelirken sırtını ateşin sıcağına vermek isteyen genç dansçı farkında olmaksızın şömineye doğru bir adım attı.

Akyele holün ucundaki kapının açıldığını duydu ve ikinci bir şimşek, uzun boylu bir adamın siluetini gözler önüne serdi. Adam pelerinini yanındaki hortlak uşağa doğru umursamazca atıp Larissa'nın beklemekte olduğu salona doğru ağır adımlarla ilerledi. Saçlarında biriken suları silerek ateş ışığının aydınlattığı alana girdi.

Hanım haklıydı. Larissa kesinlikle bu uzun boylu, son derece yakışıklı adamı görmeyi beklemiyordu. Adam otuzlarının ortalarında gibiydi ve siyah saçları yağmurda at binmekten ıslanarak kıvır kıvır olmuştu. Güçlü fakat biçimli yüz hatlarında güçlükle bastırılan bir heyecan görülüyordu. Misroi baldırlarına kadar çıkan siyah deri çizmelerinden tut da altın düğmelerle süslü güzel kesimli, kösele rengi yeleğine kadar her santimiyle tam bir aristokrattı. Çizmelere çamur bulaşmış ve kaliteli keten gömleğinin biraz yırtılmış olması yalnızca onun mutlak hakimiyetini vurgular nitelikteydi. Misafirine bakan Anton Misroi'nin dolgun dudaklarında bir tebessüm belirdi.

"Eh, bana bu kadar güzel olduğunuzu söylememişlerdi," diye yorumda bulunarak ateşin yanındaki pelüş koltuklardan birine zarifçe oturdu. Sesi yüzüyle uyum içindeydi—güzel, erkeksi ve yoğun. "Ama zaten ölüler bu tür inceliklerin farkına varmazlar. Dezavantajlarından biri de bu."

Misroi uzun bacaklarından birini koltuğun kenarından sarkıttı. Çamurlu çizmesi kaliteli kadifenin üzerinde kahverengi lekeler bıraktıysa da zombi efendisi buna aldırış etmedi.

"Şarap!" diye sabırsızca seslendi ve uzun parmaklarıyla boynundaki mavi boyunbağını çözdü. Onu saçını kurulamakta kullandı, sonra da yere atıp gömleğinin en üst iki düğmesini açtı.

Halen ayakta duran Larissa, Souragne'in efendisine aval aval bakmayı sürdürüyordu.

"Oturun," dedi adam. "Bu kadar korkmayın. Ne yani, gelir gelmez sizi öldürüp akşam yemeği için kızartacağımı mı sandınız?"

Dansçı nihayet dilini kullanmayı akıl edebildi. "Hayır, tabi ki hayır, sadece siz... siz..." diye geveledi.

Adamın sırıtışı büyüdü. "Canlı olduğumu mu söyleyeceksiniz? Oh, evet." Koyu mavi gözleri kızın üzerinde gezindi. "Fazlasıyla canlıyım."

Salona giren zombi uşağın elindeki gümüş tepside bir kupa şarap vardı. Misroi şarabı aldı, ateşin önüne gitti ve alevlerin içine sokulmuş şömine maşasını aldı.

Adamın ağır demir çubukla kendisine saldırması halinde kavga etmeye hazırlanan Larissa gerildi. Adam bunu fark etti ve kahkahayla güldü.

"Sevgili Bayan Karyele, size saldırmak istesem bile bu maşa gibi kaba bir şey kullanacak değilim! Artık oturun."

Bu bir rica değildi. Larissa adamın sözünü dinledi. Misroi maşa çubuğunu eline alıp parlak turuncu ucuna memnuniyetle baktı. Çubuğu kupaya soktu ve ısınan şarap cızırdadı. Misroi maşayı şömineye geri bıraktı ve sıcak şaraptan bir yudum aldı. Memnuniyetle kafa salladı, ardından Larissa'nın oturduğu yere doğru yavaş adımlarla ilerledi.

"Buyurun. Sıcak baharatlı şarap. Favorilerimdendir. Yağmurda uzun süre at bindikten sonra bunun üstüne yoktur."

Tereddüde kapılan Larissa adamın delici bakışlara sahip gözlerini süzdü. Misroi kaşları çattı. "İç," diye emretti. Larissa kupayı tutup çekingen bir yudum aldı. Sıcak şarap turunçgillerin ve baharatların o hoş kokusunu taşıyordu. Bu güzel tat karşısında şaşıran Larissa bir yudum daha içerek sıcak sıvının soğuk bedenini ısıtmasına müsaade etti, sonra da kupayı zombi lorduna uzattı.

Misroi tatmin olmuş gibi gözüküyordu. "Böylece *Maison de la Détresse*'te münasip biçimde karşılanmış oldunuz." Misroi sessizce kadeh kaldırdı, ardından koltuğuna döndü ve konuşurken içmeyi sürdürdü.

"Bakalım. Muhbirlerim yanılmıyorlarsa adın Larissa Karyele ve şu an bataklığımdan geçmekte olan o güzel gemide bir dansçısın. Narin yüreğin Dumont'un kölelerinin ıstırabına dayanamadı. O sinir bozucu yosun yaratığı, yani sırf kendini düşünen Bataklığın Hanımı tarafından eğitildin ve gidip yaratıkları kurtarmak istiyorsun. Hanım çok akıllıca davranarak

benden izin almadan sana yardım etmeyi reddediyor. Korkakça davranarak benden izin alman için seni gönderdi. Söyle bana, Bayan Karyele," dedi Misroi, gözlerini parlak kırmızı şarabına dikerek, "buradan canlı çıkabilmeyi sahiden de umuyor musun?"

Soruyu dile getiren sesin rahatlığı, soruyu oluşturan sözcüklerden çok daha ürkütücüydü. Şarabın yarattığı sıcaklık Larissa'yı terk etti ve korkudan genç kızın ağzı kurudu.

"Fark etmez," dedi sadece birazcık titreyen bir sesle. "*La Demoiselle*'e saldırmak için sizden izin alamazsam ölmeyi yeğlerim."

"İlle de ölmen gerekmez," diye ona hatırlattı zombi lordu.

Larissa onun alaycı sözlerine kulak asmadı. "Dumont'a karşı koymak için sizden izin almam gerekiyor," diye tekrarladı. "O bir hırsız. Kendine ait olmayan şeyler çalıyor. Masum canlıların sırtından büyük paralar kazanıyor. Sizden yardım değil sadece izin istiyorum."

Misroi kayıtsızlığını korudu. Dansçıya sabırla bekleyen bir akbabayı anımsatıyordu.

"Anlamıyor musun?" diye parladı genç kız. "Dumont Souragne'in yaratıklarını esir ediyor. Senin topraklarının yaratıklarını, üstelik de senden izin almadan—hatta sana danışmadan!"

Misroi kızın sesindeki öfkeyi fark etmemiş gibiydi. Serinleyen şarabından uzun bir yudum daha aldı, sonra da ayağa kalkıp onu tekrar ısıtmak için maşaya doğru yürüdü.

"Lord Misroi—"

Adam şaka yollu sahte bir alınganlıkla ona baktı. "Lütfen Anton de, canım."

"Anton. . . *La Demoiselle*'e saldırmamıza izin veriyor musun?"

Misroi maşayı alıp şarabını ısıttı. "Henüz o konuda bir karara varmadım."

Adam saldırıya geçen yılanın süratiyle kupayı yere attı ve elindeki maşa çubuğunu kızın kafasına doğru savurdu. Sıçrayarak geri çekilmeyi beceren Larissa havada bir takla attı ve ayak-

ları üzerine indi. Hanım'ın öğretilerini kullanarak sol eliyle bir işaret yaptı ve sağ ayağını oynattı. Misroi'nin elindeki çubuk canlıymışçasına kıvrıldı, ardından hareketsiz kaldı. Zombi lord elinde tuttuğu sarmaşığa uzun uzun baktı.

Yana sıçramaya veya başka bir dans figürü yapmaya hazırlanan Larissa hafifçe eğildi. Tetikte bekleyen mavi gözleri Misroi'nin bir sonraki hamlesine karşı hazırlıklıydı.

Souragne'in lordu bakışlarını sarmaşıktan Larissa'ya çevirdi. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Çok güzel!" diye mırıldandı. "Düşündüğümden daha iyisin. Bu çok eğlenceli olacak. Otur, sevgili Larissa, tabi sana öyle hitap etmeme izin verirsen. Benden korkmana gerek yok. Yalnızca yeteneklerini sınadım—sense benimkileri aşağıladın!" Misroi sarmaşığı ateşe attı. "Bana birçok sorun olmalı. Sor bakalım."

Larissa dudaklarını yalayarak ihtiyatı elden bırakmadan oturdu. "Hanım senin Souragne'in lordu olduğunu söyledi."

"Doğru. Souragne ve üzerindeki her şey bana aittir." Adam genç dansçıya o delici gözlerini dikti. "Merak ediyorsan buna sen de dahilsin, canım."

Larissa ilk başta duyduğu korkuyu yenmeye başlıyordu. Misroi'nin kibri asabını bozuyordu ve Larissa bu hisse sıkı sıkıya tutunmaya kararlıydı. "Dumont'un yaratıklarını çaldığını bilmene rağmen onu niye durdurmadın?"

Misroi omuz silkti. "Yaratıkları kandırıp tuzağa düşürecek kadar akıllıysa helali hoş olsun. Ben zekiliği ve becerikliliği günah olarak kabul etmem, Larissa."

"Ama buna hakkı—"

"Başarabiliyorsa hakkı var demektir. Yalnızca güçlü ve akıllı olanlar hayatta kalır. Hayvanlar—veya diğer canlılar—yakalanacak kadar ahmaksalar başlarına geleni hak ederler. Ayrıca büyülerinden faydalanılması, o yaratıkların başlarına gelebilecek en kötü şey olmaktan çok uzak." Misroi soğukkanlı, zalim bir tebessüm etti. "Evimde esir tutulan yaratıklar öyle bir kader için yatıp kalkıp dua ediyorlar."

Larissa'nın buharlaşıp uçan korkusu geride sert bir umursamazlık bırakmıştı. "Ben de esirlerden biri miyim?"

Misroi'nin tebessümü genişledi. "Herkes esirdir—o ya da bu şekilde. Bazı kimselerin kafesleri daha güzeldir, hepsi o. Hayır, Dumont'un hırsı beni rahatsız etmiyor." Misroi düşünceli bir edayla durakladı. "Ancak Alondrin'inki için aynı şey söylenemez."

"Çünkü o da senin gibi zombiler yaratıyor, değil mi?" Larissa bunları söyler söylemez kabalık edip etmediğini düşündü, fakat Misroi gücenmiş gibi durmuyordu.

"Sorun hiç de o değil. Bu diyardaki tüm zombileri canımın istediği şekilde kontrol edebilirim. Hayır, Alondrin ülkemden ayrılmak istiyor ve ben buna karşıyım."

Misroi delici bakışlarını dansçıya çevirdi. Tebessümü hiç var olmamışçasına silindi. "İşte sorun *bu*, Larissa. Alondrin senin şu gösteri gemini kullanarak adadan kaçmaya çalışıyor."

"Ama Hanım hiç kimsenin senden izin almadan buradan ayrılamayacağını söyledi."

Misroi'nin yakışıklı yüzünde sert bir ifade yerleşti ve mavi gözlerinde beliren sessiz bir hiddet Larissa'nın gerilemesine yol açtı.

"Vaziyet öyleydi. Fakat Alondrin büyük uğraşlar sonucu işleri kendi lehine çevirmeyi bildi."

Hafifçe ileri kaykılan Misroi'nin gözleri alev alevdi. Adam parmaklarıyla sayarak anlatmaya başladı. "Bir—suda gittiği için gücü artıyor. İki—gemi Kaptan Dumont'un hatırı sayılır korunma büyüleriyle donatılmış durumda. Üç—gemide düzinelerce *feu follet* var ve bunlar da büyüleri güçlendiriyorlar. Alondrin'in başarıya ulaşma şansı var ve bunu gerçekleştirirse başkalarına kötü örnek olur, sence de öyle değil mi?"

Larissa kafa sallayarak doğruladı. "Öyleyse onu niye durdurmadın?"

"Çünkü bunu benim adıma sen ve dostların yapacaksınız," cevabını verdi Misroi. "Siz dostlarınızı kurtarmaya bu kadar hevesliyken ben kendimi ne demeye yorayım? Ama, güzel dansçı, sana *bokorı*'nun büyülerine karşı koyman için birkaç yeni numara öğreteceğim." Misroi doğruldu, kızın yanına gitti ve onu ayağa kaldırdı. Larissa kendini karşı koymamaya zorla-

yarak gözlerini kaçırmadan adama baktı.

Misroi bir elini uzatarak kızın beyaz saçlarını okşadı. İnce, güçlü parmaklar Larissa'nın yanağından aşağı indi, çenesine dokundu, boynuna ulaştı. Vücudu yay gibi gerilen Larissa öfkeyle gözlerini kıstı.

"Bedenine bir şey olacağından korkma, Larissa," diyen adam onun yüzünü iki eliyle avuçladı. Larissa'nın burnuna Misro'nin şarap kokusunu taşıyan nefesi çarptı. "Vücudun ne kadar acınası bir et yığını olduğunu bir zombi lordundan daha iyi kim bilebilir ki? Hayır, beni çeken asıl şey ruhun. Onun çok. . . büyüleyici bir yanı var."

Misroi kızın ellerini tutarak bir adım geriledi. Yüzüne kurnaz bir tebessüm oturmuştu. "Sana istediğini vereceğim, ama kendi istediğim zamanda ve kendimce sebeplerle. Sen dansçısın. Pekâlâ öyleyse. Sana yeni bir dans öğreteceğim, hayatım. Sana Ölüler Dansı'nı öğreteceğim."

On Dokuz

"Marcel," diye tembelce seslendi Anton Misroi, "Bayan Karyele'yi misafir odasına götür. Ona sıcak bir banyo hazırla ve—acıktın mı, canım?"

Larissa evet demek için ağzını açtı, fakat sonra yüzünde kuşkucu bir ifadeyle kapadı. Kafasını iki yana sallayan Misroi göstermelik bir üzüntüyle cıkcıkladı.

"Küçük dansçı, canlı olduğumu kendi gözlerinle gördün. Sence bu halimi nasıl koruyorum? Seni temin ederim ki yemekler son derece normal. İstersen erken bir akşam yemeğinde bana eşlik edebilirsin."

Larissa'nın seçme şansı yoktu. Kafasını evet anlamında salladı. Zombi efendisi onun soğuk elini tuttu, hafifçe sıktı, sonra da oradan ayrıldı.

Marcel şamdanı raftan alıp Larissa'yı geniş merdivene götürdü. Uşağın peşinden giden Larissa'nın aklında bin bir türlü düşünce vardı. Dansçı oraya Misroi'nin iznini almak için gelmişti, yardım istemek veya eğitim görmek için değil. Misroi onu burada ne kadar tutacaktı?

Ve yardımının karşılığında ne isteyecekti?

Larissa hortlak kılavuzunu büyük bir koridor boyunca izledi. İçerinin ışığı duvarlara asılmış kol şeklindeki pirinç tutacaklarda yer alan titrek mumlar tarafından sağlanıyordu. Marcel koridorun sonuna vardığında büyük bir anahtar halkası çıkardı ve kapının kilidini açtı. Kapı inleyerek içeri doğru açıldı. Larissa bu odaya en son ne zaman canlı bir misafir girdiğini merak ediyordu.

Marcel kıza girmesini işaret etti. Larissa kapıdan içeri çe-

kingen bir adım attı. Yatak odasındaki mobilyalar da evin diğer her tarafındakiler gibi büyük, eski ve tozluydu. Tülbent çevrili geniş yatak eski görkemini yansıtamıyordu. Zarif kakmalara sahip gardırobun yağlanması gerekmekteydi ve boy aynası en az koridordaki kadar kararmıştı. Üzerinde yeni sayılabilecek kıyafetler bulunan öleli çok olmamış bir kadın mekanik hareketlerle nispeten temiz gibi görünen porselen bir küvete kova kova sıcak su boşaltıyordu.

Larissa sahnenin korkunç absürdlüğü karşısında gülmemek için kendini zor tuttu. İçinde biriken histerik kahkahaları zar zor bastırdı.

Dansçı ıslak, pis kıyafetlerini çıkarıp küvete girdi. Kendini şimdiden daha iyi hissediyordu. Sıcak, çiçek kokulu su, Larissa'nın üşüyen vücuduna birebirdi. Larissa yıkanırken zombi hizmetçi gardırobu açtı ve birbirinden güzel elbiseler çıkarmaya başladı. Larissa kadına bir göz attı. Zombi lordundan gelecek başka bir iyilik istemiyordu.

"Hayır," diye itiraz etti, "çıkardıklarımı giyeceğim."

Hizmetçi doğrulup Larissa'ya boş gözlerle baktı. Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Efendimiz giyinmeni söyledi," dedi Larissa'ya tekdüze bir ses tonuyla.

Elinden bir şey gelmeyen Larissa küfretti ve elini suya vurdu. Misroi dans kıyafetlerini giymesine bile izin vermiyordu. "Kahrolası bir örümcek ağına yakalanmış sinek gibiyim," diye kendi kendine söylenerek yanındaki bir havluya uzandı.

"Vay vay vay, pek de güzel olmuşsun," diye yorumda bulundu Misroi, dansçı bir saat sonra merdivenlerden inerken. Ona ters ters bakan Larissa'nın yüzündeki ifade, giymeye karar verdiği güzel elbiseye tam bir tezat teşkil ediyordu. Koyu yeşil elbisenin altında sarı bir astar vardı. Yenlerin üst kısmı da sarıydı ve aynı zamanda şişkindi, ancak kolların altı bele güzelce bağlanan koyu yeşil kumaşla süslüydü. Elbise Larissa'nın standartlarına göre aşırı derecede kısa kesimliydi. Saçlarını bağlamamış, beyaz bir bulut gibi omuzlarına saçılmasına izin vermişti.

Ölülerin efendisi onu yarı yolda karşıladı. O da vaziyete

uygun giyinmişti. Siyah saçları kısmen de olsa düzeltilmiş ve atkuyruğu yapılmıştı. Misro'nin kıyafetlerinin daha yeni ütülendiği belliydi ve renkleri—koyu mavi ceket, açık mavi yelek, siyah pantolon—adama epey yakışıyordu. Çamurlu binici çizmelerinin yerini göz alacak denli beyaz ipek çoraplar ve parlak altın tokalı ayakkabılar almıştı. Larissa adamın uzattığı kola çekinerek de olsa girdi.

Yemek odası koridorun öteki tarafında, salonun tam karşısındaydı. İçerideki kocaman masa, yemeğin ilk bölümü için donatılmıştı. Larissa otururken Misroi onun sandalyesini tuttu, sonra da masanın öteki ucuna kuruldu. Yağmur dinmişti ve güneş ışığı kötü bir açıdan odaya girmekteydi. Misroi gözlerini kıstı.

"Perdeler, kapat," diye emretti.

Buradaki perdeler de salondaki gibi pirinç eller tarafından açık tutuluyordu. Misroi'nin buyruğu üzerine metal parmaklar gevşedi ve kestane rengi kadife perdeler hızla kapandı.

Mutfaktan gelen iki hizmetkâr içeri girdi. Biri yorulmak bilmeksizin çalışarak bir sürü mum yaktı. Öteki ise ellerinde büyük bir gümüş çorba çanağı tutuyordu. Boş gözlerle bakan uşak çanağı masaya bıraktı ve her iki canlı içinde birer kâse çorba koydu.

"Kaplumbağa çorbası," dedi Misroi. "Aşçımın dediğine göre çok lezzetliymiş. Onu yanıma daha yeni aldım. Mutfakta harikalar yaratır."

Larissa tereddüt ederek çorbadan bir yudum aldı. Yahni kadar koyu olan çorba sahiden de lezzetliydi. Kaplumbağa etinin emsalsiz bir tadı lezzeti vardı ve dipte tadına bakılırsa turunçgillere özgü bir meyveden parçalara rastlanıyordu. "Bu limon mu?" diye sordu kız.

Misroi gülümsedi. "Damak tadınız bir harika, Mademoiselle Karyele. Evet, limon."

Misroi çok iyi bir ev sahibi olduğunu ortaya koydu. Larissa evde kol gezen tüm o dehşete karşın gevşediğini hissetti ve ara sıra da Misroi'nin yaptığı esprilere gülümsedi. Çorbayı saniyeler içinde bitirdi, bataklığın yakınlarında yetişen acı yeşil li-

monlardan hazırlanmış bir salatayı yalayıp yuttu ve kerevitli pilava balıklama daldı. Pilavdan aldığı ilk kaşıkla beraber gözleri kocaman açıldı ve su bardağına atıldı.

Misroi bunu görünce güldü. "Biliyorum, biraz baharatlıdır, ama zaten bu tür yemekler naçizane adamız mutfağının vazgeçilmezlerindendir. Belki bir sonraki yemek daha çok hoşuna gider."

Bir sonraki tabak önüne konulurken Larissa burnuna gelen kokuları içine çekti.

"Şaraba yatırılmış tavşan," diye bilgi veren Misroi, ellerini hevesle birbirine sürttü. "Aşçının spesiyalitesi." Adam hiç vakit kaybetmeden yemeye koyuldu. Buna karşın Larissa'nın iştahı kaçmıştı.

"Jean," dedi yavaşça, dehşet içinde.

Misroi çatalını ağzına götürürken bir kaşını merakla kaldırdı.

"Affedersin?" Adam koca bir ısırık aldı. Çenesinden akan yemek suyunu dikkat etmeksizin elinin tersiyle sildi.

Larissa genzini temizledi. "Aşçınızın adı İki Tavşan Hanı'nın sahibi Jean mı?" diye sordu kız.

"Evet, gırtlağına bir kemik takılmadan önce hancıydı," diye dolu bir ağızla yanıtladı Misroi. "Onu tanıyorsan yemeklerinin iyi olduğunu da bilirsin. Ölüm hünerlerini köreltmemiş. Ye bakalım." Adam bıçağıyla kızın tabağını işaret etti, sonra da kendi yemeğinden bir parça daha kesti.

Larissa masanın öteki ucundaki Misroi'ye sessizce bakakaldı. Gözle görülür bir keyifle yemeyi sürdüren adam, yemeklerin bir ceset tarafından hazırlanmış olmasına hiç mi hiç aldırmıyor gibiydi. Larissa titreyen eliyle peçetesini masaya bıraktı ve sandalyesini geriye ittirdi.

"Artık aç değilim." Kız kalbi sızlar halde ayağa kalktı.

Larissa tam merdivenlere varmak üzereydi ki ev sahibi onu dirseğinden sıkıca yakaladı. "Yaptığın kabalıktı, canım. Kalkmana müsaade edilmemişti."

Adamdan tiksinen Larissa kolunu hızla çekip kurtardı. Misroi onu tutup kendine doğru çevirdi. Mavi gözleri öfkeden

çakmak çakmaktı. "Beni zorlama, güzel dansçı. Yaşamını ben izin verdiğim için elinde tutuyorsun ve onu canım istediği zaman senden alabilirim. Madem benimle yemek yemeyi reddediyorsun, o zaman belki dans edersin."

Misroi kızın elini sıkıca tutup onu hole çekti ve koridorun ucundaki çift kanatlı bir kapıyı iterek açtı. *Maison de la Détresse*'e ilk girdiği zaman Larissa'yı fazlasıyla şaşırtan aynanın önünden geçerlerken genç kızın gözleri yeniden ister istemez oraya çevrildi.

Kızı peşisıra sürükleyen Misroi bir zamanların gösterişli balo salonuna girdi. Duvarlardaki boya kirlemiş ve pul pul dökülmüştü. Unutulmuş bir oyuncak gibi köşede duran harpsikorda onlarca yıldır el değmemiş gibiydi.

"Çal," diye bağırdı Misroi ve lâf ağzından çıkar çıkmaz enstrümandan bozuk bir melodi yankılanmaya başladı. Zombi lordu Larissa'ya sertçe asılarak kızı göğsüne yasladı. Sağ eli dansçının sol elini tutarken diğeri de arkadan dolaşarak ince belini sardı. Larissa hiç düşünmeden sağ elini eteğine attı ve yere sürtmemesi için yukarı kaldırdı. Larissa hiç çekinmeden dosdoğru Misroi'nin beğeni dolu gözlerine baktı.

"Demek vals yapmayı biliyorsun." Misroi'nin kızı tutan eli gevşedi. "Uzun zamandır vals yapmıyordum. Gel şimdilik müziğin keyfini çıkaralım ve geçici bir ateşkes imzalayalım, hım?"

Ezgi hoştu ve Misroi fevkalâde bir dansçıydı. Larissa her ne kadar gardını hiç indirmediyse de adamın hareketlerine kolayca ve zarafetle uyum sağladı. Bir süre sonra sözünü sakınmadan sordu, "Bu bana öğretmeyi çok istediğiniz Ölüler Dansı mı, Lord Misroi?"

Bu soru Misroi'yi fazlasıyla keyiflendirdi ve adam kocaman boş odada yankılanan kahkahalarla güldü. "Anton. Hayır, güzel dansçı, bu sırf benim kendi keyfim için. Dersler daha sonra başlayacak. Bu gece"—adam kıza bakıp gülümsedi—"yalnızca dans edeceğiz."

*****

Ertesi sabah Larissa kendisine söylendiği gibi Misroi'yle ahırda buluştu. Geçen gece yatağının üstüne bırakılan kıyafeti giyiyordu – binicilik pantolonu, bir bluz, çizmeler ve bir de pelerin. Dansçı giyinirken zombi efendisinin beden ölçüsünü nasıl bildiğini merak etmesine karşın gerçekte bunu öğrenmek istemediğine karar verdi.

Çizmelerinin altındaki toprak dünkü yağmurdan dolayı ıslaktı. Parıl parıl parlayan güneş yoğun, rutubetli havayı ısıtıyordu. Nahoş kokular yağmur sonrası daha belirgindi. Larissa çakıltaşı kaplı yolda ahıra doğru ilerlerken burnunu kıvırdı.

Ev gibi ahır da bakımsızdı. Buna karşın atlar yeteri kadar uyanık görünüyorlardı. Çakıltaşı kaplı avludaki bir direğe ufak tefek bir kısrak bağlanmıştı ve bir zombi uşak yine mekanik hareketlerle hayvanı tımar ediyordu. Larissa bu atın arabayı çeken diğerlerinin aksine canlı olmasına sevindi.

Larissa kulağına çalınan nal sesleri üzerine döndü ve Misroi'nin kocaman bir siyah aygırı peşisıra çekmekte olduğunu gördü. Hayvan kısa bir süre öncesine kadar koşturulmuş ve ahıra ıslak bir halde konmuş gibi yorgun görünüyordu. Yavaşça Misroi'yi izlerken kocaman siyah kafası sarkık durmaktaydı ve burnu neredeyse yere sürtünüyordu.

"Günaydın, Larissa," dedi misafirine *Maison de la Détresse*'in efendisi. "Umarım iyi uyumuşsundur."

Larissa silik bir tebessüm etmeyi becerdi. Aslında saatlerce uyuyamamış, yattığı yatakta en son kimin kaldığını ve kendisini gecenin bir vakti davetsiz konukların – canlı ya da ölü – rahatsız edip etmeyeceklerini merak etmişti. Mumlardan birini yatağının yanında yanar halde bırakmış ve birkaç saatlik huzursuz bir uykunun ardından uyandığında mumun oradan alındığını görüp rahatsızlık verici bir şaşkınlığa uğramıştı.

Dansçının rüyaları ölen ve ölmekte olan insanların kâbuslarıyla süslenmişti. Uyuyan zihni onu bile bir katil yapmıştı. Rüyasında açıklıktaki ağacı yok ettiği gibi *La Demoiselle*'i de yok ediyor, ancak bu sefer iş tamamlandıktan sonra kafasını kaldırıp vahşi bir hazla gülüyordu.

Ev sahibinin sorusuna kibarca yanıt verdi. "Mümkün ol-

duğu kadar rahat uyudum, Lor—Anton."

"Herhalde ata binmeyi biliyorsundur?"

"Biraz." Pek az, diye geçirdi aklından.

Eyerlenip dizginlenen hayvan artık gitmeye hazırdı. Misroi akıcı, rahat bir hareketle aygırına bindi. Elini Larissa'ya uzattı ve onu yukarı çekip eyerin önüne oturttu. "Bugün, hayatım, birazdan daha fazla at bineceksin. Yürü, Incubus!"

Misroi hiçbir uyarıda bulunmadan ata kamçısını şaklattı ve yorgun hayvan dörtnala koşmaya başlayarak Larissa'yı şaşırttı.

Düşmesine ramak kalan Larissa atın sert yelesine sıkı sıkıya tutunarak kendini kurtardı. Rahat bir koşu tutturan Incubus altındaki yolu adeta yalayıp yutuyordu. Misroi ansızın ve sertçe hayvanın kafasını sağa çevirdi ve at yoldan çıkarak tarlalara daldı. Nadasa bırakılmış tarlalarda koşarken atın toynakları etrafa ıslak çamurlar saçıyordu.

"Şu gücü hisset, Larissa," diye kızın kulağına tısladı Misroi. "Tüm bu güç bana itaat ediyor."

Misroi ata bir kez daha vurdu ve Incubus daha da hızlandı. Ağzından saçılan köpükler Larissa'nın yanağına sıçradı. Dansçının tutunduğu yele terden nemlenmeye başlıyordu.

"Tüm bu gücün kontrolün altında olduğunu bilmek çok heyecan verici, değil mi?" diye devam eden Misroi'nin sesi tizleşmekteydi. Kamçısıyla yeniden ata vurdu. Incubus gece karası kafasını acıyla kaldırdı.

Hayvanın boynuna iyice yapışan Larissa'nın solukları giderek sıklaşmaktaydı. Incubus'un ter kokusu burnuna çalınıyordu. Misroi'nin aygırı çok zorladığının ve darbeleriyle hayvanı muhtemelen yaraladığının farkındaydı. Yüreğinin bir parçası bu lüzumsuz zalimliğe öfkelense de Misroi haklıydı—yaptıkları vahşi koşu *sahiden* heyecan vericiydi ve Larissa'nın kalbi deli gibi atıyordu.

İleride, atın yolunun tam üzerinde yer alan devrik bir kütük gözüne çarptı. At homurdanarak yay gibi gerildi ve engelin üzerinde rahatça atladı. Diğer tarafa yavaşça inerken koşuşu belli belirsiz yavaşlamıştı. Larissa kendini kaptırıp gülmeye başladı ve zihninin sakin bir yanı bunun tiz, gaddar bir ses ol-

duğunu fark etti.

Şak, diye geldi kamçının sesi. *Şak. Şak.*

Misroi yeniden atın kafasını sertçe çevirdi ve onu başka bir tarafa yönlendirdi. Larissa artık Incubus'un ağzından çıkan köpüklerin kandan pembeleştiğini ve kahverengi gözlerin delicesine seğirdiğini görebiliyordu. Hayvanın adrenalin kaynaklı adımları yavaşlıyordu. Efendisine verecek bir şeyi kalmamıştı.

Misroi buna rağmen atını zorlamayı sürdürüyordu. Dehşetle karışık yabanıl bir heyecan hisseden Larissa ata halen sıkı sıkıya tutunmaktaydı. *Şak.*

Kalbi duran Incubus boğuk, titrek bir sesle inledi. Aygır ön dizleri üzerine çöktü ve yuvarlanmadan önce Misroi genç kızı da tutup yere atladı. Nefes nefese kalmış Larissa titriyordu. Gözlerini dolduran yaşlar yanaklarından akıyor, yüzündeki tere karışıyordu.

"Onu öldürdün!" diye çığlık atıp siyah aygırın cesedine üzüntüyle baktı. Incubus'un gövdesindeki kamçı izlerinden akan koyu renkli kanı görebiliyordu.

Öte yandan Misroi sevinç içindeydi. "Onu *biz* öldürdük! Sen de süratten ve güçten en az benim kadar keyif alıyordun, Larissa. Sakın reddetmeye kalkma. Ağzından ne bir itiraz çıktı, ne de en ufak bir kınama."

Suçluluk duygusuna kapılan Larissa'nın yüreği sızladı. Misroi haklıydı. Adam yerdeki dansçının yanına diz çöktü. Gözlerinde harıl harıl bir ateş yanıyordu. Kızın omuzlarını kavradı.

"Sen de aynı benim gibisin, Larissa. Kalplerimiz bir. Seninle ilk tanıştığımda, sana Ölüler Dansı'nı öğretebileceğimi anladığımda böyle düşünmüştüm. Artık eminim. Birlikte yapabileceklerimize bir bak!"

Misroi çamurlara aldırış etmeden dizleri üzerinde Incubus'un yattığı yere gitti. Atın kocaman kafasını tutup ıslak yelesini alnından geriye itti. Yanağını hayvanın suratına dayadı ve gözlerini kapadı.

Incubus kıpırdadı. Sert bir kişnemeyle kafasını Misro'nin ellerinden kurtardı. Biraz sendeleyerek de olsa ayağa kalktı.

Larissa'ya doğru dönerken Misroi'nin gözlerine muzaffer bir kıvılcım hakimdi.

"Gördün mü? Bizim için hiçbir şey imkânsız değil! Incubus öldü, ama halâ benim için koşuyor. Senin şu budala Hanım'ın tabiatla *beraber* çalışmakta ısrar ediyor—pöh! Bu bize yetmez. Biz tabiatın *ta kendisi* olabiliriz."

Larissa ona ağzı açık bakakaldı. "Sen bir canavarsın," diye fısıldadı.

Misroi gülümseyerek beyaz dişlerini gösterdi. "Hepimiz öyleyiz, güzel dansçı. Hepimizin içinde bir canavar yatar. Bazıları ömürlerini onunla savaşarak geçirir ve başarısız olurlar. Bazıları canavarla mutsuz bir işbirliği içindedir. Bunlar sefil bir hayat sürerler." Adam dansçıyı ayağa kaldırdı ve omuzlarını sıkıca kavradı. "Larissa," dedi mırıldandı, "sen ve ben onu *kutlarız*."

Larissa ellerini Misroi'nin göğsüne dayayıp onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Hayır, yanılıyorsun! Ben hiç de senin gibi değilim!"

Adamın Larissa'ya bakan gözlerindeki ateş bir nebze sönmüş gibiydi. "Göreceğiz, güzel dansçı. Göreceğiz."

*****

Larissa merdivenlerden inerken harpsikordun çalmaya başladığını işitti. Önceki gece olduğu gibi yine resmi bir kıyafete bürünmüş Misroi loş koridora çıktı ve yırtıcılara özgü bir sabırla kızı süzdü. Tek kelime etmeksizin elini uzatırken manşetindeki büzgüler ceketinin kolunda buruşmasın diye bileğini ustaca büktü. Ölüler Dansı'nı öğretmek için kızı bekliyordu.

Sen de aynı benim gibisin. Larissa'nın kalp atışları hızlandı. Misroi ya haklıysa?

Kendini sakinleşmeye zorlayarak yavaş ve emin adımlarla basamakları inmeyi sürdürdü. Misroi'nin ağzı bir tebessümle kıvrıldı ve Larissa adamın korku kokusunu alıp alamadığını merak etti.

Elini onunkinin üzerine koydu. "Danstan önce akşam ye-

meği yemeyecek miyiz?" diye tutabildiği kadar sakin bir sesle sordu.

Misroi kafasını iki yana salladı. "Önce dans, sonra yemek."

Ölüler Dansı zararsızca başladı. Geniş bir boş alan gerektiren görkemli bir valstı. Daha sonra müzik zor fark edilir bir değişime uğradı. Majörden minör bir anahtara geçiş yaptı ve daha derin, daha tehditkâr bir hal aldı. Tempo da yavaşça hızlanmaya başladı. Bir ara Misroi'nin gözlerine bakan Larissa, kafasını başka yere çeviremediğini fark etti. Aklına rüyasında gördüğü zombi yılan ve onun kendisini nasıl hipnotize ettiği geldi. Larissa öğretmeninin mavi gözlerine adeta esir düşmüştü.

Misroi'nin parmakları kat kat kumaşa rağmen genç kızın sırtına batıyordu. Adam eğilip ateşi çıkmışçasına kızarmış sıcak yanağını Larissa'nın ansızın soğuyan yanağına dayadı.

Dansa devam et.

Larissa gözlerini kapadı. Sesin Misroi'denmi geldiğini, yoksa yalnızca kafasının içindemi yankılandığını anlayamadı. Önemi yoktu. Karşı koyması imkânsızdı ve daha da garibi öyle bir arzusu da bulunmuyordu. Zombi lordu ile dansçı boş zeminde dönmeyi sürdürdüler. Larissa'ya sanki ayakları yere değmiyormuş gibi geliyordu. Nerede bulunduğunu, kiminle dans ettiğini, hatta kim olduğunu bile unutmaya başladı. İçinde biriken güce kayıtsız şartsız boyun eğdi.

Larissa işte o zaman ne kadar çok üşüdüğünün farkına vardı. Misroi'nin demir gibi kollarında süratle ve kendinden emin adımlarla ilerlemeye devam etse de artık uzuvlarını hissedemiyordu. Kapıldığı güç hissinin yerini korku almaya başladı.

Çığlık atan Larissa tökezleyip düşmekten kıl payı kurtuldu. Misroi'nin acımasızca tuttuğu el artık neredeyse gri deriyle kaplı bir kemik parçasından ibaretti.

Larissa bir zombiye dönüşüyordu.

Dansa devam et! diye beyninde gümbürdedi o ses. Larissa korkusunu gayrete dönüşmeye zorlayarak denileni yaptı ve kuruyup kalan elinin bir kez daha canlı insan derisiyle kaplandığını görüp neşesizce gülümsedi. Kafasını kaldırıp Misroi'ye

bir göz attı. Adamın yakışıklı yüzü yabanıl bir sırıtışla çarpılmıştı.

Misroi ansızın ondan uzaklaştı. Şaşıran Larissa sendelediyse de kendini çabuk toparladı.

"İlk sınavı geçtin," dedi takdirle. Yorgunluktan dolayı hızla nefes alıp veriyordu. "Artık sıra ikincisine geldi."

Misroi ellerini çırptı. Ses kocaman odada ata vurduğu kamçı gibi yankılandı. Az sonra uşaklardan tarladaki ırgatlara kadar neredeyse bir düzine zombi balo salonuna girdi. Misroi'nin ne plânladığını bilmeyen Larissa onlara merakla baktı.

"Onlara seni öldürmeleri emredildi," dedi adam. "Ölüler Dansı'nı münasip şekilde icra edebilirsen onları meşgul edebilir ve bana verdiğim emri değiştirmeme yetecek kadar zaman kazandırabilirsin."

Larissa'nın kalp atışları hızlanmaya başladı. "İyi de dansı daha yeni öğrendim! Ya doğru düzgün yapamazsam?"

Misroi omuz silkti. "Yapamazsan, hayatım, seni öldürürler. Ben de yeni ve güzel bir hizmetçi kazanırım. Tabi vücudun çürümeye başlayana dek. Sana masada yer ayıracağım. . . tabi hayatta kalacağını farzedersek."

Larissa bir an için bunun Misroi'nin zalimce şakalarından biri olduğunu düşündü, fakat adam dönüp ağır ağır balo salonundan ayrıldı ve kapıyı arkasından çekip ürkütücü bir gümbürtüyle kapadı. Bu başlamaları için bir işaretmiş gibi çürümüş hortlaklar yavaş, acımasız adımlarla Larissa'nın üstüne yürüdüler.

Tuzağa düştüm! diye içten içe feryat eden Larissa bir süreliğine yerinden kıpırdayamayacak kadar korkmuştu. Örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi. . . hayır. Bu sinek sonuna kadar karşı koyacak, diye kararını verdi genç kız. Az önce Misroi'yle yaptığı dans sonucu yorgun düşmüştü ve bitkinlikten neredeyse tir tir titriyordu, fakat içindeki saklı bir enerjiyi kullanarak kıpırdamaya başladı.

Larissa çılgınca çalmayı sürdüren harpsikorda uyum sağlayarak valsın ilk adımını attı. Ayakları yere değmiyor, elleri kendi başlarına hareket ediyor gibiydi. Genç kız kendini yeni-

den o güç hissine kaptırdı.

Onu boğmayı amaçlayan Marcel'in kolları kızın boynuna varmak üzereydi. Soğuk eller hararetli tenine değdiği anda Larissa zombinin kollarına vurdu ve vücudunu kıvırdı. Zombi ansızın durdu. Bir daha da dansçıya saldırmaya kalkmadı.

Şimdi de hizmetçi kadın Larissa'yı yakalamaya çalışıyordu, fakat beyaz saçlı dansçı bir kez başarının tadına varmıştı. Kadın zombiye doğru dönerken yüzünde gaddar bir neşe olduğu söylenebilirdi. Larissa'nın zihinsel komutlarının gücü karşısında hizmetçi birkaç adım geriledi.

Akılsız hortlaklardan ikisi Larissa'ya iki yanından yaklaşmaktaydılar. Havaya sıçrayan Larissa çılgın bir tutkuyla dans etti ve giderek güçlenen iradesini hareketli cesetlere odakladı. Misroi'nin yaratıkları teker teker durduruldular. Kafaları karışmış, kimin emirlerine uyacaklarını şaşırmışlardı—o güne dek duydukları tek ses olan efendilerininkine mi, yoksa önlerinde dans eden beyaz saçlı, ateş ruhlu kızınkilere mi?

Larissa işi bittiğinde kendini durmaya zorladı. Solukları hırıltılı çıkıyor, bacakları şiddetle titriyordu. Harpsikord çalmayı kesmişti. Kendini ansızın bayılacakmış gibi hisseden Larissa yere oturdu.

Soluklandığında yavaşça kalktı. Larissa Karyele soğukkanlı mavi gözlerle donakalmış zombileri süzdü, sonra da Ölüler Lordu'na akşam yemeğinde eşlik etmek için oradan ayrıldı.

Yirmi

Larissa tüm gücünü kullanarak gözkapaklarını açılmaya zorladı ve içinde patlak veren korku, Misroi'nin uyku ilacı karıştırılmış şarabının etkisini tamamen olmasa da büyük oranda bozdu.

Dansçı bataklıkta yapayalnızdı. Bir kolu ve bacağı arkasına kıvrılmış vaziyette yatıyordu. Oturmaya kalktığında uyuşmuş vücudu ona itaat etmedi. Daha sonra kan hızla damarlarına dolmaya başlayınca uzuvlarının kontrolünü geri kazandı. Karıncalanma hissine aldırış etmeyen Larissa, etrafını saran yeşil ve kahverengi labirentte tanıdık bir şeyler aradı.

Öyle bir şey yoktu. Ne çürümüş bir zombi arabacı, ne bir kano, ne de tanıdığı başka bir şey. İçini kurtulmak için zincirlerini zorlayan vahşi bir hayvan gibi bir panik kapladı. Hayır, dedi Larissa kendi kendine. Buradan çıkabilirim. . . sanırım.

Halen üzerinde duran o güzel yeşil elbise, ayağa kalkmaya çalışırken hareketlerini kısıtlıyordu. Larissa sol dizinin hışırdayan bir şeye bastığını fark etti. Korkuyla kendini geriye attı, sonra bunun kırmızı balmumuyla mühürlenmiş katlı bir parşömen olduğunu görünce hem rahatladı hem de şaşırdı. Parşömeni alıp mührü inceledi—büyük bir M harfi.

Hemen açıp okumaya koyuldu.

Çok sevgili Bayan Karyele,

Herhalde benim berbat bir ev sahibi olduğumu düşünüyorsundur. Haklısın. Evimdeki yenilikçi varlığın için sana teşekkür etmeliyim. Seninle çalışmak çok eğlenceliydi.

Önünde son bir sınav duruyor. Şey, en azından benden gelen son bir sınav. At kamçısı işine yarayabilir. Onu kullanmayı bildiğinin

farkındayım. Sana eve dönüş yolunu bulmanda iyi şanslar diliyorum, güzel dansçı, ama şansa ihtiyacın olduğundan kuşkuluyum – sen bana çok benziyorsun. Biz kendi şansımızı kendimiz yaratırız.

Belki bir gün yeniden dans ederiz. Bunu dört gözle bekliyorum.

– Anton Misroi

Larissa mektubu öfkeyle buruşturup yere attı. Kırışmış kenarları bir çiçeğin taçyaprakları gibi açılan parşömen yavaşça aşağı süzüldü. Dansçı Misroi'nin bahsettiği at kamçısını çamurların içinde gördü. Kamçının deri ucu Incubus'un kanıyla kaplıydı. Larissa ürpertiyle titredi, ardından haşat olmuş sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Kök sal, dedi Larissa kendi kendine. Elbisesinin kirlenmesine aldırmaksızın ıslak toprağa oturdu. Parmaklarını hevesle nemli zemine daldırarak toprağın bildiklerine ve huzuruna ulaşmaya çalıştı.

Hanım'ın adasındakinin aksine buranın toprağı pek de huzur vermiyordu. Larissa burada bir sıkıntı, bozuk bir gıdanın tadındakine benzer bir çürümüşlük seziyordu. Gözlerini kapalı tutan Larissa kaşlarını çattı ve parmaklarını daha derine daldırdı. Artık işbirliği istemiyor, doğrudan emrediyordu.

Toprak şımarık bir çocuğun mızmızlığıyla ona teslim oldu. Larissa civarda bir tehlike olduğunu sezdi. Toprağa, ağaçlara, hatta hayvanlara bile güvenemezdi. Hanım'ın adası yaklaşık bir buçuk kilometre güneydoğudaydı. Larissa topraktan yalnızca bu kadar bilgi alabileceğini anladı. Toprakla bağlantısı ansızın ve kaygı verici bir şekilde kesildi.

Larissa yavaş yavaş kendine geldi ve ellerini topraktan çekip çıkardı. Buna isteksiz olan çamur ıslak bir şapırtı sesiyle kızı bıraktı. Larissa ellerindeki çamuru dalgın bir halde yosunlara sildi.

Aklına gelen ilk fikir ağaçlardan birinin içinden geçmekti. Tehditkâr görünüme aldırış etmemeye çalışarak kocaman ve canlı bir meşeye yaklaştı. Kendi kendine bunun yalnızca bir ağaç olduğunu söylüyordu. Hem zaten daha önce içinden geçtiği atikağaç ona karşı saygılı ve yardımsever davranmıştı.

Larissa derin bir nefes aldıktan sonra bir elini ağacın kabuğuna dayadı. *Merhaba. İznin olursa –*

Hayır!

Yanıt Larissa'nın zihninde öyle bir hışımla patladı ki kız yüzünü ekşitmek zorunda kaldı. Dansçı hızla elini çektiyse de öfkeli bir dal onu çoktan yakalamıştı. Korkutucu bir şekilde yaşam bulan ağaç, dallarını hiddetle sallıyor ve Larissa'yı sıkmaya başlıyordu.

Ağaç onu ezemeden önce Larissa tepki verdi. Düşünecek zamanı olmadığı gibi düşünmesine gerek de yoktu. Her iki bileğinin de ağacın dalları tarafından sıkıca tutulmasına karşın parmaklarını oynatabiliyordu. Genç kız vücudunu çevirip yay gibi gerdi. Ağaç dallarının ona dokunan kısımları anında alev aldı. Acıyla kükreyen ağaç kızı hemen bıraktı ve yanan dallarını gövdesine vurmaya başladı. Alevler biraz daha sürdüyse de kısa zamanda söndü.

Larissa ağacın menzilinin epey dışındaydı. Ona meydan okurcasına baktı. "Bataklıktaki hiçbir şeye zarar vermek istemiyorum," diye haykırdı kendisini dinleyen bitkilere. "Ama beni zorlarsanız veririm. Tek istediğim güven içinde yoluma devam etmek."

Larissa bekledi – ne için olduğundan emin değildi. Alazlanmış ağaç en sonunda gümbür gümbür bir sesle konuştu. *Yoluna gidebilirsin, Akyele, ama içimden geçmene izin vermeyeceğim.*

Larissa öğretilerinden dolayı gözlerini kapayarak içinden Hanım'a teşekkür etti. Dansçı daha sonra sırtını ağaca çevirip ellerini beline koydu.

Hanım'ın adasına gitmek için zorla içinden geçemem, dedi ona. *Ama nerede olduğuma bakmak için dallarına tırmanmaya kalkarsam beni üzerinden atmayacağına güvenebilir miyim?*

Ağaç küskün bir sesle hışırdadı. *Evet.*

Sana yine zarar verebilirim, diye uyardı Larissa.

Biliyorum.

Larissa yaklaşırken ağaç o tırmansın diye dallarını biraz eğdi bile. Halinden epey hoşnut olan Larissa sırıtmamak için kendini zor tuttu. Ağaçla dalga geçmek hiç işine gelmezdi.

Larissa üzerindeki hantal elbiseye rağmen ağacın tepesine kolayca ulaştı. Neşeyle parlayan güneşin kaygısız ışıltısı, bataklığın yosunlu bitki örtüsünün altındaki ürkütücü gölgelerle ve kasvetle tam bir çelişki oluşturuyordu.

Larissa'nın önünde yemyeşil bir okyanus uzanmaktaydı. Genç kız destek almak için dallara tutunarak biraz daha yükseldi. Dallar kızın ellerini sardı, fakat yalnızca kayıp düşmesin diye ona destek olmak için. Yoğun bitki örtüsü yüzünden bataklığın neresinde olduğunu ve hatta kuru—ya da kuru sayılabilecek—kısımların nerede bulunduğunu göremeyen Larissa'nın içine bir korku oturdu. Boynunu kıvırarak umutsuzca bir şeyler saptamaya—

İşte oradaydı. Yüreğine su serpilen Larissa derin bir soluk verdi. Güneş altında ışıldayan gölün parlak yeşil yüzeyini görebiliyordu. Hanım'ın adası, mutlu genç kızın gözüne eşsiz bir zümrüt gibi gözükmekteydi.

"Geliyorum, Hanım," diye fısıldadı yavaşça. Dikkatle ağaçtan indi, son iki metreyi aşağı atlayarak aştı ve yumuşak toprağa zarifçe bastı.

Bakışları at kamçısını buldu. Bir an için onu durduğu yerde bırakmayı düşündü. Unutulmuş bir halde bataklıkta durursa kimseye bir zararı dokunmazdı. Fakat daha sonra sebebini tam olarak bilmeksizin eğilip kamçıyı yerden aldı.

Kamçı elinde tuhaf bir his yaratmuyordu. Deriden yapılmış sıradan bir kamçıydı işte.

"Bununla bir şey kastettin, Misroi," dedi yüksek sesle, kamçıyı parmaklarında gezdirerek. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama yine de yanıma alacağım." Ardından da sessizce, Zamanı gelince anlayacağım, diye geçirdi içinden

Larissa inceliği elden bırakmayarak ağacın önünde eğildi. *Teşekkürler*, dedi ona.

Ağaç cevaben dallarını hışırdattı. Bu hareket Larissa'nın aklına hırlayan fakat saldırmayan bir köpeği getirdi. Eğer bu da Misroi'nin sınavlarından biriyse—öyle olduğundan emindi—iyi gittiğini düşünüyordu.

Larissa bir elinde Misroi'nin kamçısını tutarak Hanım'ın

adasına doğru yola çıktı. Toprak ıslak olsa bile sağlamdı ve Larissa'nın morali düzelmeye başladı. Aklından nehir gemisinin yapısını geçirerek ona en iyi şekilde nasıl saldırılacağını düşündü. Saldırının gece vakti gerçekleşmesi gerektiğinden emindi. Saldırıya katılacak yaratıkların karanlıkta net olarak görebilecekleri kesin gibiydi. Karanlık ve her akşam ortaya çıkar gibi gözüken gri sis harika bir paravan olacaktı.

Larissa kaç tayfanın daha zombiye dönüştürüldüğünü merak etti. Bunu yaparken eskiden Casilda olan yaratığın görüntüsünü aklından çıkartamıyordu. Larissa başka hiçbir sebepten olmasa bile en azından dostunun anısına Lond'dan intikam almak istiyordu.

Arkasında bir ışık belirdi. Larissa saldırı beklentisiyle son sürat döndü ve bunun yalnızca bir *feu follet* olduğunu görüp hoş bir sürprizle karşılaştı. Yaratık tembelce uçuyor, ışığını yavaşça söndürüp yakıyordu.

"Dost bir yüz gördüğüme sevindim," diyen Larissa, ettiği "yüz" sözcüğünü düşününce gülmeden duramadı.

Parlak ışık geri çekildi, sonra yine kıza yaklaştı. Havada asılı kalarak dansçıyı sarı ışığıyla yıkadı. Larissa'nın aklına bir fikir geldi.

"Beni Hanım'ın adasına götürebilir misin?" diye sorarken yine yaratığın konuşulan dili anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

Işığını azaltıp çoğaltan *feu follet* yavaşça bir tarafa doğru ilerlemeye başladı. Larissa kaşlarını çattı. Gönülsüz ağacın tepesinden görebildiği kadarıyla en kısa yol tam önünde uzanıyordu, fakat *feu follet* bu yeri kendisinden daha iyi bildiği için Larissa omuz silkip yaratığın peşine düştü.

Yaratık Larissa'nın peşinden geldiğini anlayınca hızlandı ve belli bir amaç taşıyormuşçasına yola devam etti. Larissa dostu Willen'ı düşünerek gülümsedi. Souragne'den ayrılacağı zaman onun da gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Willen'ı ikna etmenin zor olmayacağı fikrindeydi. Tabi adadan ayrılabilmek gibi bir seçeneği varsa. Larissa'nın tebessümü soldu. Ya Willen bir şekilde bu diyara bağlıysa? Ya bu yüzden—

Larissa kollarını sallayarak ani bir duruş yapmaya çalıştı, fakat hafif bir hayret nidası eşliğinde bir bataklık kumu birikintisine düşmekten kaçamadı. Pelte gibi madde hemen kızın ağzını doldurdu ve bunun bir kısmını yutan Larissa şiddetle öksürmeye başladı. Panik halinde kısa bir süreliğine çırpındı, fakat daha sonra çabalarının yalnızca daha derine batmasına sebep olduğunu anlayarak durdu.

Çılgınca etrafına bakınarak *feu follet*'i aradı. Onun yardım çağırabileceğini düşünüyordu. Ancak artık sadece bir tane parlak ışık küresi yoktu. Şimdi tepesinde dört yaratık uçuyordu ve Larissa gemiden kaçıp etobur bitkiye yem olacağı sırada kılavuzu *feu follet*'in yaptığı gibi heyecanla dans etmiyorlardı. Larissa hissettiği dehşetin yaratıklara zevk verdiğini yavaş yavaş kavradı. Yaratıklar giderek şişiyorlar, ölmek üzere olan bir hayvanın tepesinde uçan akbabalar gibi bekliyorlardı.

Larissa işte o zaman bunları *feu follet* olmadıklarını anladı. Bunlar ürkütücü peri ışıklarıydı. Larissa'yı tuzağa düşürmek ve korkusuyla beslenmek için onu buraya kasten getirmişlerdi.

Larissa bir şeyler düşünmeye çalıştıysa da herhangi bir sonuca ulaşamadı. Suda nefes alabilir miydi? Bataklık kumu saf su değil arada kalmış bir maddeydi. Kumu toprağa dönüştürebilir miydi? Böyle bir durumda kapana kısılır, muhtemelen ezilirdi. Peki öyleyse ne olacaktı?

Dehşete ve korkuya aç peri ışıkları daha da yaklaştılar. En azından, diye geçirdi aklından Larissa, keyiflerine turp sıkabilirim. Kendini gevşemeye zorladı ve kumun içinde batmadan kalabildiğini görerek şaşırdı. Dansçı derin derin nefes alarak rahatladı. İşte tam kendini toparlamaya başlamışken ileri uzanmış eli bir ağacın köküne değdi.

Larissa narin kök püsküllerine uzandı. Kökleri koparmamak için onları dikkatle tuttu. İçinde bir umut ışığı belirdi. Hüsrana uğrayan peri ışıkları hareketlenmeye başladılar. Larissa onları görmezden gelerek zihnini olabildiğince dingin tutmaya çalıştı ve köklere yoğunlaştı.

Larissa kendini yavaşça çekmeye başladı. Kökler gerilse bile kopmadılar. Larissa artık diğer eliyle de tutunabilecek ko-

numdaydı. Yavaş hareket etmeyi sürdürerek kıyıya yaklaştı ve sonunda neredeyse ölümüne yol açan tuzaktan uzaklaşmayı başardı.

Dansçı pek de zarif olarak kabul edilemeyecek bir edayla çamurların içinden çıktı. Şok geçiren bedeni titriyordu. Kendini düşünmeden yere bıraktı. Artık kızdıkları kolayca anlaşılan peri ışıkları Larissa'ya yaklaştılar. Tiz bir vızıltı sesiyle kızın üzerine dalışa geçtiler ve yaratıkların boğuk, silik bir sesle haykırdıklarını işiten Larissa'nın içini yine bir korku kapladı. "Akyele. Öl," diyorlardı peri ışıkları.

Larissa kendini zorlayarak korkusunu bastırmayı denedi. Bunlar yalnızca birer ışık topuydu. Ne gibi bir zarar—

Yaratıklardan biri öfkeyle vızıldayarak yanından hızla geçerken Larissa onların verebilecekleri zarara yakından tanık oldu. Aniden vücuduna yayılan bir elektrik akımı tüylerini diken diken etti ve nefesinin kesilmesine yol açtı. İkinci bir peri ışığı daha dalışa geçti, fakat Larissa bu sefer ayaktaydı. Biraz hantalca da olsa etkili bir dans etti ve ateş elementine bağlı bir büyü yaptı. Bitiştirdiği avuçlarında küçük bir alev topu belirmeye başladı. Larissa bunu saldıran yaratığa fırlattı.

Yaratık asabiyetle cıyakladı. Sonra dansçı alev topunun peri ışığından gerisingeri sektiğini ve doğrudan üzerine geldiğini görünce hayrete düştü. Yana çekilecek zamanı kıl yapı bulmuş, hatta alev topu onu biraz alazlamıştı.

Yere sertçe düşen Larissa, gövdesinin yanan kısmındaki acı dolayısıyla yüzünü ekşitti. Yana yuvarlanırken Misroi'nin at kamçısını bataklık kumuna saplandığı sırada düşürdüğü yerde gördü. Onu hemen eline aldı, sonra da kamçıyla ne yapacağını kara kara düşünmeye başladı.

At kamçısı işine yarayabilir, yazıyordu Misroi'nin mektubunda. *Onu kullanmayı bildiğinin farkındayım.*

Hayır, bilmiyorum! diye feryat etti Larissa içinden. O sırada peri ışıklarından biri ölümcül bir niyetle yeniden saldırıya geçti. Larissa yana çekilmeye çalıştıysa da elektrik akımı hedefini buldu. Kız bir kez daha acıyla bağırdı.

Acı. Misroi güzel siyah aygırı dövmüş, soylu hayvanı ölü-

me sürüklemişti. Lond da acıyı kullanıyordu, fakat o—Hanım ne demişti?—kemik ve kan büyüsünden faydalanmaktaydı. Kan! Yanıt buydu!

Larissa doğruldu ve kamçıyı kullanarak sol eline hızla vurdu. Elinde kıpkırmızı bir iz belirdiyse de kan akmadı. Larissa küfrederek daha sert bir darbe indirdi ve acıyı bastırmaya çalıştı. Bu sefer avucundan aşağı hafifçe kan akmaya başladı.

"Öl, Akyele."

Larissa bir saldırıya daha dayanabileceğinden emin değildi. Zaten bunu öğrenmeyi de plânlamıyordu. Parlak ışık topu yeniden dalışa geçtiği sırada kız hazırdı. At kamçısını sıkıca tutarak parlak ışığa elindeki her şeyle karşılık vermeye niyetliydi.

Kamçı, *Maison de la Détresse*'te Misroi'nin elindeki şömine maşası gibi kıvrılıp bükülmeye başlayınca Larissa hayretten küçük dilini yuttu. Kamçıyı neredeyse düşürecek gibi olmasına karşın yine de elinden bırakmadı.

Misroi'nin at kamçısı, boyu bir buçuk metreye varana dek uzadı. Aynı zamanda öyle bir şişti ki Larissa'nın küçük eli onu zorlukla tutar oldu. Rengi siyahtan yeşilimsi bir kahverengiye dönüştü. Ucunda beliren bir kafa iki adet altın sarısı göze bir sivri dişlere—

Larissa içini kaplayan dehşet sonucu çığlık atmasına rağmen her nasılsa yılanı elinden düşürmedi. Yılan onun gözleri önünde kafasını hızla ışık topuna doğru savurdu. Hedefine yaklaşırken siyah dili dışarı çıktı, sonra da ağzı akıl almaz ölçüde açıldı. Peri ışığı dalış yaptığı sırada yılan ona ulaştı. Işık yaratığını tek lokmada yuttu. Larissa'nın aklına peri ışıklarının güneşi yiyen bir yılan yüzünden ortaya çıktığıyla ilgili eski bir efsane geldi.

Diğer yaratıklardan tiz bir ses çıktı. Biri deli gibi yanıp sönerek havada zikzaklar çizdi. İkincisi bir anlık tereddüdün ardından daha önceki peri ışığı gibi Larissa'ya saldırdı. Yılan bir kez daha harekete geçti. Larissa bu sefer yılanı peri ışığının bulunduğu tarafa doğru kaldırarak savunmaya katkıda bulundu.

Hayatta kalan peri ışıklarına bu kadarı yetmişti. Bataklığın yeşil pusunun içine doğru uçup gittiler ve ışıkları kısa sürede

gözden kayboldu.

Rahatlayan Larissa yılanı bıraktı. Hayvan ona doğru döndü ve Larissa yılanın kırpılmayan yarıklı gözlerine çekinmeden baktı. Yaratığın dili ağzına girip çıkıyordu. Yılan bunun ardından saldırı sırasındaki süratiyle tekrar at kamçısına dönüştü.

Larissa'nın dudaklarında yorgun bir tebessüm belirdi. "Teşekkürler, Anton. İyi de Richemulot'un fareleri aşkına, yılanlardan nefret ettiğimi nereden bildin?"

Larissa kendini toparlamak için birkaç derin nefes aldı, sonra da Hanım'ın adasına ikinci bir kez bakmak amacıyla başka bir ağaca tırmandı. Neyse ki hain peri ışıkları onu yolundan pek fazla saptırmamışlardı.

Larissa aşağı indiğinde büyük bir dal parçası arayıp buldu. Tekrar bataklık kumuna yakalanmak gibi bir niyeti yoktu. Dansçı yürüyüşünü sürdürürken eğreti değneğiyle bastığı yeri kolaçan ediyor, pek sağlam gözükmeyen kısımlardan uzak duruyordu. Larissa herhangi bir tehlikeye karşı kulaklarını açık tuttuysa da etrafta düşmanca duygular besleyen hiçbir şey yok gibiydi—en azından şimdilik, diye geçirdi aklından.

Havanın ısısıyla birlikte Larissa'nın açlığı ve susuzluğu da arttı. Hanım'la birlikte geçirdiği günler ve ne tuhaftır ki Misroi'yle birlikte oturduğu akşam yemekleri ona bu tehlikeli yerde ne gibi şeyler yenilebileceğini öğretmişti. Suya gelince, daha yeni yağmur yağdığı için taş ve ağaçlardaki oyuklarda bol bol suya rastlamak mümkündü. Suyun tadı nahoş olsa bile Larissa'nın gırtlağındaki yanma hissini geçirdi.

Larissa hava kararana dek yola devam etti. Daha sonra yakınlardaki canlı bir meşeden aldığı ağaç yosunlarıyla kendine bir yatak hazırladı ve büyük bir zevkle yere kuruldu. Ancak uykuya dalmadan önce yatağının etrafında dans ederek koruyucu bir halka oluşturdu. Başını yere koyar koymaz o gün harcadığı enerjiden ve ardı arkası kesilmeyen tedirginlikten dolayı anında uyudu.

Genç dansçı birkaç saat sonra uyandığında nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Bunu hatırlaması birkaç saniyesini aldı. Bir dış etki yüzünden uyandığına emindi. Ko-

ruyucu halkanın içinde kalmaya özen göstererek ayağa kalktı ve dikkatle etrafına bakındı.

Gece sakin ve durgun, hatta huzurlu görünse de Larissa buna kanmayacak kadar akıllıydı. Ağaçlar sessiz sedasız duruyorlardı; yapraklarını hışırdatacak bir esinti yoktu. Onlardan yalnızca birkaçı sıradan ağaçlardan biraz daha fazla tehlike teşkil ediyordu, hepsi o. Peri ışıklarının veya barışçıl *feu follet*'lerin varlığını işaret eden bir ışık mevcut değildi. Uzaktaki böceklerin vızıltıları ve suda yüzen ufak tefek hayvanların şapırtıları, Larissa'nın kulağına çalınan yegâne sesti. Hiçbir sorun yok gibiydi.

Peki öyleyse onu ne uyandırmıştı? Larissa oturdu ve dizlerini göğsüne yasladı. Henüz gevşememişti. Bataklığa girdiğinden beri başına o kadar çok şey gelmişti ki içgüdülerinden şüphe etmiyordu. Dansçı yine bir ses duymayı bekledi.

Ve duydu da.

"Larissa," diye iç geçirdi biri.

Kız gerek duyacak olursa bir savunma dansı yapmaya hazır halde ayağa fırladı.

"Kim var orada?" diye sert bir sesle sorarken gözleri etrafı kolaçan ediyordu. Kıpırdayan hiçbir şey yoktu.

"Oh, çocuğum, yoksa unuttun mu?" diye geldi aynı üzgün, mahzun ses. Larissa'nın gözleri önünde yarısaydam bir şekil belirdi ve tanınabilecek hale gelene dek netleşti. Karnına bir tekme yemiş gibi olan dansçının soluğu kesildi.

"Baba," diye fısıldadı.

Hayaletimsi suret üzüntüyle kafa salladı. Aubrey Helson, kızının onu son gördüğü zaman giydiklerini giyiyordu. Yerin biraz yukarısında asılı duruyor, kederli gözlerle dansçıya bakıyordu. "Seni çok özledim, Larissa."

Larissa'nın gözlerine yaşlar doldu. "Oh, Baba," dedi titreyen bir sesle, "ben de seni özledim! Neler oldu? Niye beni almak için dönmedin?"

"Dönecektim, ama Dumont beni öldürttü," yanıtı geldi. Larissa bunu uzun zaman önce tahmin etmişse de meselenin derinine inme cesaretini gösterememişti. "Yakında intikamımızı

alacağız. Gel, benim güzel kızım. Seni güvenle Hanım'a götüreceğim."

Yaşlar dolan gözleri neredeyse görmez olan Larissa sertçe yutkundu ve halkadan dışarı çıktı.

"Larissa, hayır! Sakın yapma!" diye yükseldi tiz bir çığlık. Nereden geldiği belli olmayan Willen bir anda ortaya çıktı ve kızı ıslak toprağa itti. "O baban değil. Bu bir tuzak!"

Larissa gözleri bir zamanlar çok sevdiği adamın silik görüntüsünden ayırmadan *feu follet*'e karşı koydu. "Willen, hayır, o babam. Bana zarar verecek—" Willen güçlü kollarını kıza dolamış, onu ciddi ölçüde kısıtlamıştı. Larissa çırpınarak babasına ulaşmaya çalıştıysa da sevgilisinin kollarından kurtulamıyordu.

Willen dönüp hayalete baktı. "Defol git!" diye haykırdı. "Sen bir hiçsin! Gerçekte ne olduğunu biliyorum ve kimseye zarar veremeyeceksin!"

Aubrey Helson'ın hayaleti ağzını açtı ve korkunç bir çığlık atarak gecenin sessizliğini darmadağın etti. Hayalet parıldayıp dönüşüm geçirdi, ta ki şekilsiz bir duman bulutu halini alana dek. Sonunda o da kayboldu.

Larissa ansızın çırpınmayı keserek kendini Willen'ın kollarına bıraktı. Genç adam sarılarak kızı teselli etti. "Willen," diye fısıldadı Larissa, delikanlının güçlü kollarına tutunarak. "Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Larissa kafasını kaldırıp gencin gözlerine baktı. "Özgürsün! Kaçmayı nasıl başardın?"

Willen muzır bir tebessüm etti. "Epey çaba gerektirdi. Bir tek ben kaçabildim. Halâ gidip diğerlerini kurtarmamız gerekiyor. Haydi. Yola koyulalım." Delikanlı ayağa kalktı ve kıza yardımcı olmak için elini uzattı.

"Dur bir dakika. Şu. . . şeyin. . . babamın hayaleti olduğunu nereden bildin?"

"Burası benim evim sayılır, unuttun mu? Bataklıkta nelerin kol gezdiğini iyi bilirim. O buranın yerlilerinin sahte gözler diye adlandırdıkları bir yaratıktı. Bunlar genelde kurbanın iyi tanıdıkları birinin şekline bürünürler, ama köpek, kedi veya

diğer bir hayvan olarak da ortaya çıkabilirler. Seni kandırmayı plânlıyordu, tıpkı o peri ışıkları gibi."

Larissa halen delikanlının elini tutmaktaydı. Yüzü ifadesiz olmasına rağmen tüm kalbiyle şunu düşündü: Senden nefret ediyorum! Keşke ölseydin!

Willen ona bakıp sırıttı. "Haydi. Hanım bizi bekliyor."

Larissa elini çekip kurtardı ve savunma konumuna geçti. "Nesin sen?" diye bilmek istedi.

Willen ona bön bön baktı. "Larissa, sorun ne?" Kıza doğru bir adım attı.

"Hemen dur yoksa sana zarar veririm," diye uyarıda bulundu dansçı. "Beni bataklık kumuna götüren peri ışıklarını nereden biliyorsun—ve niçin aklımı okuyamıyorsun?"

Willen'ın suratında yavaş yavaş korkunç bir sırıtış ortaya çıktı. Larissa dehşet dolu gözlerle izlerken delikanlının yüz hatları bulanıp değişti ve dansçının daha önce hiç görmediği çirkin bir adama dönüştü. Sonra o surat ve vücut da değişim geçirdi. Adam büyüdü, sırıtışı genişledi. Beyaz dişleri uzayarak aniden çıkık bir hal alan sürüngenimsi suratındaki ağzı doldurdu. Elleri pençelere dönüştü ve sırtında bir timsah kuyruğu uzadı.

"Aferin, güzel dansçı," diye kızı tebrik etti canavar. Anton Misroi'nin sesiyle konuşuyordu. "Sahiden de sürprizlerle dolusun."

Larissa gözlerini kapadı. Artık korkmuyor, yalnızca öfke duyuyordu. "Anton, benimle yeteri kadar oynadın. Herhalde seni yeterince eğlendirmişimdir. Bırak Hanım'ın adasına döneyim de gemiye bir an önce saldırabileyim!" Kızın sesi neredeyse bağırtı halini alana dek yavaşça yükselmişti.

Timsah-yaratık neşeyle güldü. "Çok cesursun," diye itirafta bulundu. "Pekâlâ. Bu çirkin yaratık kertenköle adıyla tanınır. Seni koruyacak ve Hanım'ın adasına götürecek. Ondan sonra"—kertenköle omuz silkti—"gerisi sana kalmış. Bu arada. . . kamçı için tebrikler."

Larissa tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki yaratığın yüz ifadesi değişti. Kertenköle karşısındaki dansçıyı donuk sarı gözlerle süzdü. "Akyeleye hizmet edeceğim," dedi nihayet. Ar-

tık Misroi'ye ait olmayan ses sert bir hırıltı şeklinde çıkıyordu.

"Beni Hanım'ın adasına götür," diye buyurdu Larissa.

Kertenköle kızın önünde eğildi. Yine değişim geçirerek kocaman bir timsah haline geldi ve sürünerek bataklık suyuna girdi. Larissa çekinerek de olsa kendini bekleyen yaratığın pullu sırtına çıktı.

Yirmi Bir

Bataklığın Hanımı, Larissa'yı taşıyan kano gözden kaybolur kaybolmaz ıslak toprağa kök salmıştı. Gücünü korumak için belli zaman aralıklarıyla kök salması gerekiyor ve kısa bir süre zarfında toplayabildiği tüm güce ihtiyacı olacağını biliyordu.

Topraktaki minerallerin emildiği ve bedeninin yukarılarına taşındığını hissederek kök-ayaklarını daha da derine sapladı. Yeşil gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı, soluğunu bıraktı, sonra başını sarkıttı. Az sonra nefes almayı kesmişti. Zarif yüz hatları bulanıp değişti ve bir ağacın kabuğu gibi sert, pürüzlü bir hal aldı. Dinlenecek... dinlenecek...

"Hanım?"

Hanım daldığı derin transta kıpırdandı. Henüz kendini topraktan ayırmak istemiyordu, o yüzden sesi duymazdan gelmeye çalıştı.

"Hanım?" Evet, bu onun adıydı ve cevap vermesi gerekiyordu. Hanım yoğun bir çamur birikintisinde yukarı doğru yüzercesine yavaş yavaş kendine geldi. Artık etrafında neler olup bittiğinin farkındaydı; yine düşünen bir yaratık olmuştu.

Önünde duran Larissa'nın beti benzi atmış haldeydi. Kızın yanında yarı insan şeklinde devasa bir kertenkele duruyor, ağaç-kadına soğuk gözlerle bakıyordu. "Akyeleyi getirdim," dedi yaratık. "Bana yardım gerektiğinden bahsetti."

"Halkının yardımına ihtiyacımız olacak," dedi Hanım. "Size güvenebilir miyiz?"

Yaratık sırıtarak ölümcül dişlerini gösterdi. "Tam bir ziyafet olacağa benziyor. İstediğiniz zaman geleceğiz." Kertenkele tek kelime daha etmeden timsah şeklini aldı ve nehre dalıp ya-

vaşça uzaklaştı.

Hanım dikkatini karşısındaki kıza yöneltti. Larissa'nın büyük zorluklara maruz kaldığı her halinden belliydi, fakat yüzünde bir sertlik, daha önce bulunmayan bir azim mevcuttu. Artık tamamıyla kendine gelmiş olan Hanım genç dansçının yanına gitti ve onu hafifçe omuzlarından tuttu.

"Bana neler olduğunu anlat."

Larissa dudaklarını yaladı. "Misroi saldırmamıza izin verecek," diye mırıldandı. "Bana... Ölüler Dansı'nı öğretti."

Hanım dehşete düştü. "Ben ne yaptım böyle?" diye fısıldadı. "Hayır... oh, Larissa, hayır... O tür bir büyüyü asla kullanmamalısın, anladın mı? Sana öğrettiğim her şeyin zıttı o!"

"Biliyorum," dedi Larissa sakince. "Misroi kullanmamı istiyor. Saldırmamıza da o yüzden izin veriyor. Ama dansın gerçekte nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Tehlikenin farkında mısın? Sana öyle bir dans icra ettiğin zaman ne gibi bir risk aldığını söyledi mi?"

Dansçı son derece ciddi görünüyordu. "Söylemedi, ama ben kendim öğrendim." Larissa sonsuza dek yaşasa bile kolunun ucundaki zombi eli unutamazdı. Dansın kontrolünü yitirmenin cezası hortlağa dönüşmekti. Fakat genç kız tehlikenin üstesinden gelmiş ve dansa egemen olmuştu, dans ona değil.

Bataklığın Hanımı yorgun dansçıya sarılarak soluk yeşil elini Larissa'nın şakağına dayadı. "Böyle bir zorlukla karşı karşıya kaldığın için üzgünüm, ama bunun seni güçlendirdiği belli. Çok yorgunsun, çocuğum. Başka işlere kalkışmadan önce dinlenmelisin. Seni uyutmama izin verir misin?"

Larissa kafa salladı. *Maison de la Détresse*'te geçirdiği tek gece dinlendirici olmaktan çok uzaktı ve bataklıkta sadece birkaç saat kestirebilmişti. Dansçı, Hanım'ın göstereceği rüyaların şifa getireceğini biliyordu. Genç kız gözlerini kapadı ve zihni hafif bir pusla kaplandı. Hanım uykuya dalan Larissa'yı nazikçe yere bıraktı, sonra da meditasyonuna geri döndü.

Hanım bağlı olduğu toprak vasıtasıyla adasında ve ona dokunan sularda cereyan eden her şeyden bir dereceye kadar haberdardı. Devasa servi ağaçların yavaşça ve sessizce büyümele-

rini, ağır ağır akan çamurlu suların hareketini hissedebiliyordu. İster küçük ve zararsız, ister büyük ve yırtıcı olsunlar tüm hayvanların varlığını sezebiliyordu. Bir saat boyunca bu şekilde topraktan beslendi, sonra da çağrıda bulunmaya başladı.

Çağrı menzili pek de büyük değildi—yalnızca adasıyla sınırlıydı—fakat onu duyanlar mesajı başka yerlere de taşıyacaklardı. Kertenköle olup bitenleri halkına çoktan anlatmıştı. Hanım seslenişine başlar başlamaz adadaki atikağaçlar davul çalmaya başlayarak haberi diğer yerlerdeki kardeşlerine ilettiler.

Öteki akıllı bitkiler de atikağaçların ritmini duyup hareketlendiler. Dalları sallandı, çiçekleri açıldı ve kökleri kıvrıldı. Ağaçlar yavaşça yerlerinden çıkmaya başladılar. Yapraklarının hareketi bir teslimiyet işareti gibiydi.

Uzunkulak da Hanım'ın çağrısını duydu ve oturup sese kulak verdi. Loah kendi kendine kafa sallayıp güçlü arka bacaklarından biriyle yere vurmaya başladı. Bunu yaparken halkının içgüdüsel olarak bildiği bir şifre kullanıyordu. Bataklıktaki tavşanlar kahramanlarının haberini teker teker aldılar ve diğer kulaklara taşıdılar.

Alışılmışın dışında yaratıklar da bu çağrıyı işittiler. *Maison de la Détresse*'in civarındaki ağaçlar sarsılarak uyandılar. Gözleri nefret ateşiyle ve kan dökme arzusuyla yanıyordu. Şeytani treantlar[1] daha nazik kuzenleri gibi çağrıya yanıt verdiler. Bataklığın dibinde yaşayan canlılar yüzeye çıktılarında güneşin ışıkları pullu, kaygan ya da kaya gibi sert derilere çarpıp yansıdı.

Akıntının bir buçuk kilometre kadar aşağısında Deniri ile Kaedrin saldırı için sallar hazırlamakla meşguldüler. Kaedrin devrilmiş ağaçların kütüklerini kesiyordu. Adam baltasını yorulmak bilmeksizin kaldırıp indiriyor, o sıcakta vücudunun her tarafından ter boşalıyordu. Deniri açıkça anlaşılan bir ilgisizlikle kütükleri sarmaşıklar kullanarak birbirine bağlıyordu. Kız ansızın işine ara verdi. Kafasını kaldırıp kulaklarını dikti.

---

[1] Treant: Kötü kalpli, saldırgan, akıllı bir ağaç. (çn)

"İşte," dedi eşine, sesini fazla yükseltmeden.

Bu söze anlam veremeyen adam ona merakla baktı. "İşaret mi? Ben duymadım."

Kız şaka yollu bir tiksintiyle burun kıvırdı. "Bataklıkta geçirdiğin bunca zamandan sonra bile duyamıyor musun? Ses yerden geliyor!"

Kaedrin başını aşağı çevirip gelinciğine baktı. Yaratık gergin ve tetikte bekliyordu. Arkandale'den beri beş yıldır peşinden gelen kurt dimdik duruyor, kehribar sarısı gözlerini Kaedrin'in göremediği bir şeye dikmiş öylece dikiliyordu. Cebindeki sincap bile ilgiyle kafasını çıkarmıştı.

Kaedrin daha iyi bir temas kurmak amacıyla yere eğildi ve güçlü parmaklarını çamura gömdü. Sessiz çağrıyı bir süreliğine dinledi, daha sonra doğrulup nehre gitti ve yüzen evini kıyıya çekti. Açık kapıdan girip bir köşedeki eşyaları karıştırmaya başladı. Peşinden gelen Deniri onu sessizce izliyordu.

Köşede duran çuvalın içinden kullanılmaya kullanılmaya iyice sertleşmiş bir deri zırh çıktı. Aynı zamanda işe yaraması için bilenmesi gereken paslı bir kılıç ve üzerindeki sembol uzun zaman önce tanınmayacak hale gelmiş bir de kalkan vardı.

Kaedrin işlenirken meraklı bir su samuru yüzen eve çıktı. Hayvan yavaşça korucunun yanına gidip ıslak siyah burnunu çuvala soktu, ardından parlak kahverengi gözlerini adama dikti. Kaedrin yaratığın ipeksi kürkünü okşadı.

"Bunu sahiden de yapacaksın, değil mi?" diye sordu Deniri en sonunda. Kızın sesi kaygılı çıkıyordu.

"Uzun zaman önce bunları hiçbir insan için kullanmayacağıma and içmiştim. Sözümü tutuyorum—bu lânetli savaş araçlarını senin için elime alıyorum, Deniri. Senin ve zamanla gönül verdiğim diğer tüm yaratıklar için."

Deniri'nin öfkesi kabardı. "Bunu yapman gerekmez. Sen tek bir adamsın. Senden ne bekleyebilirler—"

"Larissa'dan başka dövüşe katılacak tek insan benim," diye sertçe karşılık verdi Kaedrin. "Bana ihtiyaçları var. Ayrıca senin yardımın da işlerine yarayabilir."

Deniri tısladı. Suratı şişerek kocaman bir burna dönüştü ve

uzayan bedeninde tüyler çıktı. Tamamıyla vizona dönüştükten sonra sessizce suya dalıp gözden kayboldu. Kaedrin neşesizce sırıttı. Deniri geri dönecekti.

Haber ağaçtan ağaca, hayvandan hayvana yayılırken adadaki çeşitli canlılar bir araya toplanmaya başladılar. Tilkiler tavşanlara saldırmaz, geyikler timsahlardan kaçmaz oldular. Hanım'ları onları çağırmış, onlar da gelmişlerdi.

*****

Bouki zarar görmemişti. Loahlar öldürülmedikçe, ki bu epey zordu, çok çabuk iyileşirlerdi. Koca tavşan kendisine yapılan zulümlere dair hiçbir iz taşımıyordu. Koşum takımına asılan Çalıkuyruk tavşana iyice yaklaşmayı başarmış, böylece Bouki ağırlığını onun sırtına verebilmişti. Bouki'nin boynuna dolanmış ince tel biraz gevşediği için tavşan yakalandığından beri ilk kez rahat bir soluk alabiliyordu. Çalıkuyruk'un yanından kendini güvende hissettiğinden derin bir uykuya dalmıştı, fakat arada sırada sızlanıyor ve uykusunda tekmeler atıyordu.

Ah, Bouki, sevgili dostum, diye üzüntüyle aklından geçirdi Willen, karşısındaki tilki ile tavşanın tuhaf birlikteliğine bakarak. Bir kedi loahı olmalıymışsın. Hep dört ayak üstüne düşüyorsun.

Willen da fiziksel anlamda zarar görmemişti, ancak bedeni işkencenin acısını net olarak hatırlıyordu. Aynı beden bir sonraki dehşetin beklentisiyle yay gibi gerilmiş bekliyordu.

Lond işkence konusunda gerçek bir uzmandı. Yürüdüğü karanlık yol en azından o alanda adama büyük başarı getirmişti. Acı verme işinde sahiden de bir güç yatıyor ve verene büyük zevk veriyordu, fakat Willen bunun dönek bir güç ve sahte bir zevk olduğunun farkındaydı. Yaptıkları eninde sonunda büyücünün başını belâya sokacaktı. Geçmişteki kabahatleri Lond'un sonunu getirecekti. Willen'ın tek umudu o an gelene dek kurtulmayı başarmaktı.

Kapı açıldı ve içlerinden biri Ejdergöz olmak üzere içeri üç zombi girdi. Biri Bouki'nin yanına gidip büyülü zincirleri açtı.

Bir diğeriyse tavşanın boynundaki tel halkanın ucunu tutmaya yeltendi.

"Hayır," diye yalvardı tavşan. "Lütfen. . ."

Çalıkuyruk hiçbir uyarıda bulunmaksızın yırtıcılara özgü bir çabuklukla ayağa sıçradı ve zombinin gırtlağını parçaladı. Zombi yere devrilir devrilmez Bouki cesedin üzerine sıçradı. Keskin pençeleri ve daha da keskin dişleriyle zombinin göğsünü oyup içine girdi. Gözünü kan bürümüş tavşan loah, çürümüş et yığınının içinde biraz kaldıktan sonra kafasını çıkardı. Suratına bulaşmış hamur gibi et parçaları tüyler ürpertici bir maske gibi görünüyordu. Dişleri arasında zombinin kalbini tutmaktaydı. Onu bir lokmada yuttu.

Ejdergöz tele uzanıp asıldı ve loah sessiz bir çığlık attı. Bouki'nin kanlı dili dışarı sarktı ve boğulmamak için hızlı adımlarla yürüyen Ejdergöz'e ayak uydurdu.

Diğer zombi Willen'ın üstüne yürüdü. Delikanlı karşı koymadı bile. İtirazlar bu insan enkazlarına karşı etkisizdi ve onlarla dövüşmek zaten iyice azalmış gücünü daha da tüketmekten başka bir işe yaramıyordu.

Zombiler iki bataklık canlısını Lond'un odasına götürdüler. Willen ikinci bir acı seansı beklentisiyle dişlerini sıktı. Buna karşın Lond onları uzun uzun süzmekle yetindi. Yeşil gözleri kan çanağına dönmüş Dumont da kapının yanında bekliyordu.

"Güçlüymüşsün, *feu follet*," diye itiraf etti büyücü. "Bouki'nin acısı şiddetliydi, yine de tahammül edebildin. Sırada başka bir taktik var."

Willen'ın yüzü ifadesiz kaldıysa da kalbi hızla atmaya başladı. Lond'un çarpık hayal gücü bu sefer ne plânlamıştı? Willen'ın aklına ilk olarak Bouki geldi. Uzunkulak niye işkence gördüğünü anlayabilir ve acıyı kabullenebilirdi. Fakat tüm bunlar Bouki için anlamsız bir ıstıraptan ibaretti. Tir tir titreyen loah yere iyice sindi.

Lond eldivenli ellerini çırptı. Odaya giren Brynn'ın elinde tuttuğu çuvalın içinde ne olduğu anlaşılmayan bir yaratık çırpınıyor ve tekmeler savuruyordu. Bouki'nin titremesi daha da şiddetlendi. Kıçüstü oturdu ve burnunu oynatarak havayı kok-

ladı. Neler döndüğünü anlayınca gözleri dehşet içinde açıldı.

"Hayır," diye fısıldadı hayvan.

Lond karşılık vermedi. Çuvalı açtı ve içinden delice çırpınan bir tavşan çıkardı. Hayvanı kulaklarından tutuyordu. "Zavallı küçük şey," dedi büyücü, alaycılık damlayan bir ses tonuyla. Boştaki eliyle masanın üstündeki bir bıçağa uzandı. "Neler olduğunu anlayamıyor, değil mi? Ama sen anlıyorsun."

Lond tahta parçası yontarmışçasına tam bir soğukkanlılık içinde jilet kadar keskin bıçağı havanın gövdesine sürttü. Tavşan tiz bir çığlık attı ve kahverengi tüyleri parlak kırmızı kanıyla ıslandı.

Lond'un sistematik işkencesinin halis gaddarlığı Bouki'de bardağı taşıran son damla oldu. Loah umutsuz bir çığlıkla ileri atıldı. Onu yerinde tutmak için iki zombi birden gerekti. Loaha bağlı olan Willen zaten sallantıda olan akli dengesinin hepten kaybolmaya başladığını hissedebiliyordu. Kendini Larissa'nın üzerine yoğunlaşmaya zorlayarak kızın uzun beyaz saçlarını ve neşe dolu mavi gözlerini hayal etti, fakat bu görüntü tavşanın içindeki dehşet sebebiyle hiç de net değildi.

"Bilmek istediklerimi anlatırsan dururum," diye söz verdi Lond.

"Ne istersen!" diye bağırdı histerik haldeki loah. Ancak tavşan Lond'a gereken bilginin çok azına sahipti ve ağlaya ağlaya yaptığı itiraf, Loah'ın bildiklerini pekiştirmekten öteye gidemedi: Hanım gücünü koruyor, Willen ona hizmet ediyor, bir tür kurtarma operasyonu plânlanıyordu. Bouki'nin bildikleri bu kadardı.

Büyücü kara gözlerini *feu follet*'e çevirdi. "Dostun büyük acı çekiyor. Ağzından çıkacak birkaç sözcük bu acıyı azaltacak."

Bouki kafasını *feu follet*'e doğru çevirdi. "Willen, onun halkımdan birine zarar vermesini engellemelisin! Lond bunu sırf zevk için yapıyor. Durdur onu!"

Willen yaratığa karşı büyük bir merhamet beslemesine karşın Larissa'ya veya Hanım'a ihanet etmek gibi bir niyeti yoktu. Suskunluğu *La Demoiselle*'de esir tutulan yaratıkların tek özgürlük şansıydı. Cevap vermeyerek gözlerini yere dikmekle

yetindi.

Arka bacakları artık tamamen kırmızıya boyanmış tavşan, Lond'un elinde çırpınmayı sürdürüyordu. Büyücü ayağa kalkıp masaya gitti. Masanın ortasındaki büyük bir leğenin içi kahverengi lekelerle kaplıydı. "Buna engel olabilirsin, Willen," diyerek bıçağı panik halindeki tavşanın gırtlağına dayadı.

Willen ses çıkarmadan kafasını iki yana salladı, gözlerini kapadı ve kısa zaman içinde içini kaplayacak şiddetli panik dalgasına karşı hazırlandı. Bouki'nin çığlığı Willen'ın ruhuna işledi. Loahın üzerine gönderdiği delice ıstıraba karşı koyması pek de mümkün değildi.

Willen karşısındaki Lond'a aptal aptal baktı. Bouki'nin duyduğu dehşet yüzünden *feu follet*'in aklı geçici olarak uyuşmuştu. Willen artık hiçbir şey düşünemiyor ya da anlayamıyordu. Büyücünün bir şey istediğini görebilse de Lond'un söyledikleri delikanlının kulaklarında öfkeli vızıltılara ve anlamsız haykırışlara dönüşüyordu. Willen ile Bouki ona öylece bakmaktan ve çaresizce sızlanmaktan başka bir şey yapamıyorlardı.

Lond tiksintiyle hırıldadı ve iki esirin hapishaneye geri götürülmesini emretti.

Fiziksel temas kesildiği zaman Willen yavaş yavaş kendine geldi. *La Demoiselle*'de geçirdiği ikinci gecede Tane ile Jahedrin onu zilzurna sarhoş etmişlerdi. Willen o akşam neler olduğunu pek hatırlamıyordu, fakat başının zonklamasını, duyularının iyice hassaslaşmasını ve ertesi sabahki kırıklığını unutmamıştı. *Feu follet* şimdi de o günkü gibi hissetmekteydi.

Bouki bir köşede hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Zombiler önceki saldırının ardından tavşan ile tilkiyi ayırmışlardı. Loah Willen'a doğru dönüp kocaman, korku dolu gözlerle baktı.

"Söyle ona," diye fısıldadı tavşan. "Ben şu saldırı hakkında bir şey bilmiyorum. Ona anlatırsan halkıma zarar vermeyi keser."

"Bouki, yapamam!" diye bağırdı Willen. "Yoksa kaçma şansımızı hepten yitiririz. Bunu anlayamıyor musun?"

Az ötedeki renklikedi, Willen'a ters ters baktı. Willen hay-

vanın akıllı olduğunu, fakat konuşamadığını veya telepatik iletişim kuramadığını öğrenmişti. *Feu follet* buna rağmen tüyleri o an için mor olan yaratığın yüzündeki ifadeye bakarak renkli kedinin kaçma planı hazırlandığına inanmadığını rahatça anlayabiliyordu.

"Willen. . ." dedi Çalıkuyruk telaşlı bir sesle. "Bouki'nin kendi kendisine zarar vermesini önlemeliyiz."

Feu follet bıkkın bir vaziyette tavşan loaha doğru döndü ve gördüğü karşısında dehşete düştü. Bouki artık içinde bulunduğu durumu kaldıramıyordu. Zincirlerden kurtulmak için kendi ön bacağını yavaşça kemirmekteydi.

"Bouki!"

Tavşan durup Willen'a baktı. Ağzı ve bıyıkları kendi kanıyla kaplıydı ve parlak kahverengi gözlerinde bir tür delilik yatıyordu.

"Bouki, yapma. İşe yaramaz!"

Loah ona aldırış etmeden ürkütücü, anlamsız uğraşına geri döndü.

"Küçük dostum, beni dinle!" dedi Çalıkuyruk, zincirleri izin verdiği kadar tavşana yaklaşarak. Tedirgin ve endişeliydi. Sesinde o her zamanki kayıtsızlıktan eser yoktu. "Diyelim ki tüm bacaklarını kemirip zincirlerden kurtuldun. İyi de o zaman nasıl yürürsün? Zıplayamazsan buradan nasıl kaçabilirsin? Üstelik boynunda bir de metal ilmik var!"

Bouki tüm bu vazgeçirme teşebbüslerini duymazdan geldi. Üzüntü ve vicdan azabından boğulacak gibi olan Willen kafasını başka tarafa çevirdi. Tavşanın çabaları, yapmaya çalıştığı şeyin beyhudeliği yüzünden daha da elem vericiydi—kemirilen uzuv birkaç saat içinde yeniden çıkacaktı. Bouki'nin bu umutsuz kaçış girişiminin bile hiçbir anlamı yoktu.

"Tüm bunlar benim suçum," diye inledi Willen. "Hepsi benim suçum." Delikanlı tüm bedenini sarsan hıçkırıklarla ağlamaya başladı. O sırada içeri Ejdergöz girdi. Willen kendine hakim olarak üzüntüsünün yerine öfke koydu. "Yine ne istiyorsun?"

"Willen, beni duyabiliyor musun?"

Feu follet'in nefesi kesildi. Kıpırdayan ağız Ejdergöz'e ait olsa bile ses Larissa'nındı! Willen tam sevinçle bağıracaktı ki içini bir kuşku kapladı. "Bu bir oyun mu? Akıllıca, Lond, ama işe yaramayacak."

"Bu sahiden de benim, sevgilim. Adını benimle paylaştığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," diyen delikanlı halâ şüphe duyuyordu.

Ejdergöz kafasını iki yana salladı. "Diğer *feu follet*'ler bana göstermişlerdi."

"Nasıl bir ölü aracılığıyla konuşabiliyorsun? Larissa, neler oldu? Sen—"

"Aşkım, ben iyiyim. Dinle. Bunu uzun süre sürdüremem. Yakında yardımınıza geleceğiz. Lond ve Dumont hakkında bildiğin her şeyi öğrenmem gerek. Orada neler oluyor? Seni göremiyor, sadece duyabiliyorum."

"Köle ambarındayım. Ejdergöz'e bizi serbest bırakmasını emredebilir misin?"

"Hayır. Ona istediğimi söyletebilirim, ama alışılmışın dışında bir şey yaptıramam. Onu sizleri serbest bırakmaya zorlarsam tüm bağlantıyı kaybederim."

"Eh, en azından beni duyabiliyorsun. Bilgi almak için bana ve Bouki'ye işkence ediyorlar. Ama ikimizin de durumu iyi," diye yalan söyledi delikanlı. Dönüp tavşana bir göz attı, yüzünü ekşitti, sonra da hemen kafasını çevirdi. Bouki diğer ön ayağına geçmişti ve kendi kanından oluşan kıpkırmızı bir gölcüğün içinde duruyordu.

"Depoların yanında, hayvan ambarının içindeyiz," diye devam etti *feu follet*. "Dumont odasında bir anahtar saklıyor. Buraya tiyatrodan geçerek veya Dumont'un kamarasındaki bir kapaktan inerek gelebilirsin. Lond hazırlığını yaptı. Hanım ne demek istediğimi anlar. Bir sürü şişe, mum ve—"

"Nasıl esir tutuluyorsunuz?"

"Beni yalnızca zincirlediler. Ötekiler ya kafeslerin içinde, ya da koşum takımlarına bağlı. Bunlardan bazıları büyülü, bazıları değil."

"Cesur ol, sevgilim. Kısa zaman sonra oradayız." Ejdergöz

sesini kesti, ardından yavaşça dönüp odadan ayrıldı ve kapıyı arkasından kilitledi. Willen önce hüsrana kapıldı, sonra da dansçının ölüleri kumanda edebildiği düşüncesiyle derinden ürperdi.

"Oh, Larissa," diye fısıldadı kendi kendine. "Ne tür bir anlaşma yaptın?"

Yirmi İki

"Yosundan nefret ediyorum," diye homurdandı Jahedrin, dümenin parmakları arasından karanlık bataklık sularına bakarak.

Dümenci sahiden de bir perde gibi ağaçtan ağaca uzanan gri-yeşil ağaç yosunlarından nefret ediyordu. Çarpık, kambur servi ağaçlarından ve sıvıdan çok çamur gibi görünen bulanık bataklık suyundan da. Su derinliğinden—derinlik nadiren bir buçuk metreyi geçmekteydi—ve buranın mide bulandırıcı kokusundan da hoşlandığı söylenemezdi.

Ancak Jahedrin hepsinden çok Souragne'in pis havasının dostlarına yaptıklarından nefret ediyordu. Tüm dümenciler ve mutfak personeli ortalıkta boş gözlerle ve mekanik hareketlerle geziniyordu. "Sanki bataklık hastalığı ruhlarını emip tükürdü," demişti Tane daha dün. "Invidia'dayken şu dümencinin anlattığı öyküyü hatırlıyor musun?"

"Evet," yanıtını vermişti Jahedrin. "Uykusunda yürüyen, buna rağmen gemiyi herkesten daha iyi yöneten bir dümenci hakkındaydı."

Tane kafa sallayarak onayladı. "Ama Invidialı adam dümencinin uyurgezer değil ölü olduğunu söylemişti." Tane dostuna muzip bir bakış atmıştı. "İnsanın aklına bin bir türlü şey geliyor, değil mi?"

Bu düşünce Jahedrin'i öyle çok huzursuz etmişti ki korkusu geçene dek dostunu şaka yollu yumruklaması gerekmişti.

Jahedrin şimdi başını çeviriyor, tutulan boynunu ve omuzlarını gevşetmeye çalışıyordu. Dümencinin nefret ettiği diğer bir şey de *La Demoiselle*'de gece nöbetiydi. Yakışıklı Jack ile

Willen varken durum bu kadar kötü değildi. Fakat Jack son uğradıkları Port d'Elhour limanında öldürülmüş ve Willen da kaybolmuştu. Bu yüzden görev artık Jahedrin ile Tane'e kalıyordu.

Jahedrin uyku akan gözlerini ovuşturup bataklığın yeşil, gri ve siyah gölgelerine bakmayı sürdürdü.

Jahedrin'in kocaman dümeni tutan ellerinin ara sıra yaptıkları ufak bir hareket, *La Demoiselle*'i rotasında tutmaya yetiyordu.

"Teşekkürler, Sardan," dedi az ötesinde duran ozana. "Gelip bana bir şeyler çalmasaydın herhalde uyuyakalırdım."

Sarışın şarkıcı mandolininin tellerini dalgın dalgın tıngırdatmaktaydı. "Sorun değil. Larissa gittiğinden beri. . . şey, oyuncular şu günlerde çok sıkıcı. Bu bataklıktan nefret ediyorlar."

Dümenci burun kıvırıp dümeni hafifçe sancak tarafına çevirdi. "Yalnız değiller. Bu çamur çukurundan kurtulsak ben de çok memnun olacağım. Henüz karaya vurmamış olmamız mucize sayılır." Adam yine esnedi. "Kaptanın dostu Lond bir iki gün içinde bataklıktan çıkacağımızı söylüyor."

Sardan ayağa kalkıp arkadaşının yanına gitti. "Kaptan Larissa olmadan gitmez."

"Seçme şansı olmayabilir. Onu bu yerde bulmak. . . eh, o fıstığı ben de özlüyorum, ama bence tüm çabalar boşa."

"Kaptan öyle düşünmüyor."

Jahedrin bir süre sessiz kaldı. Sonra alçak bir sesle dedi ki, "Sence onu bulacak mı?"

Sardan kayıtsızmış gibi davranarak omuz silkti. "Umarım."

Yoğun, çamurlu nehir önlerinde kıvrılarak uzanıyor ve karanlığa karışıyordu. Araziye vuran ay ışığı onu daha da uğursuz göstermekten öteye geçemiyordu. Sardan kafasını iki yana salladı. Larissa'nın bu habis karanlığın içinde bir yerlerde olduğuna inanmak zordu. Kızın güvende olduğunu umuyordu.

"İşte," dedi bitkin Jahedrin'e, mandolinini dikkatle yere bırakıp, "bırak dümene biraz da ben geçeyim. Çok yorgun görünüyorsun."

Jahedrin tereddüt etti. "Kaptan öğrenecek olursa. . ."

"Oh, hadi ama. Geçen gece Tane'in nöbetinin yarısını ben tuttum."

Jahedrin'in gür kaşları önce havalara uçtu, sonra da çatıldı. "Sahi mi? Şanslı piç. Kahretsin, o nöbetinin yarısı boyunca uyuyabiliyorsa ben de en az bir saat kestirebilmeliyim."

"Sorun çıkarsa seni uyandırırım. Gidip biraz kestir. Gereğinden fazla uyumana müsaade etmeyeceğime söz veriyorum."

Dümenci nehre bir göz attı. Sessizliği bozan tek şey çarkın muntazam şapırtılarıydı. Bataklığın geçilmesi pek de zor olmayan bir kısmında gibiydiler.

Jahedrin gözlerini kapatıp kafa salladı. "Pekâlâ, ama bir şeylerin ters gittiğini hisseder hissetmez beni uyandır, anladın mı?"

Sardan sakin görünerek kafa salladı. Gerçekte *La Demoiselle*'i nihayet idare edebileceği için fazlasıyla heyecanlıydı. Tane konusunda yalan söylemişti. Willen dümencilik konusunda epey bir konuşmuş, hatta Sardan'a birkaç dakikalığına da olsa ara sıra dümenin başına geçmesine izin vermişti. Fakat Jahedrin onu bir başına bırakıyordu. Ozanın içi kıpır kıpırdı.

Jahedrin bir zevk iniltisiyle kendini divana bıraktı. "Oh, çok güzel," diye mırıldandı. Sardan'ın duyduğu bir sonraki ses derin, düzenli bir horultuydu. Tenor gülümseyerek dümeni sevgilisiymişçesine okşadı.

Sardan *La Demoiselle*'in büyülerle korunduğunu ve bu büyülerin Kaptan Dumont'un kontrolü altında olduğunu biliyordu, ancak gemiyi idare etmek bile şarkıcıyı heyecanlandırmaktaydı. Güzelim, diye geçirdi içinden, sana kız gibi demeleri boşuna değil.

Sonraki bir saat boyunca yolculuk olaysız geçti ve Sardan'ın değişken zihni sıkılmaya başladı. Kendi kendine önce mırıldanmaya, sonra da şarkı söylemeye başlayarak dalıp gitti. Dikkatini tekrar önüne verdiğinde ve gördüğünü idrak edebildiğinde yüreği ağzına geldi. Nehrin biraz ilerisinde suda yüzen büyük bir şey vardı.

"Jahedrin!"

Dümenci yattığı yerden fırladı. "Ne var, Sardan?"

Tenor titreyen bir parmakla ilerisini gösterdi. Neler olduğunu görünce uyku sersemliğini henüz üzerinden atamamış dümenci de sararıp soldu.

Nehrin kenarlarında ve suyun altında yetişen gür bitki örtüsü kıpırdıyordu. Sarmaşıklar yavaşça fakat belli bir amaç doğrultusunda hareket ederek birbirlerine dolanıyorlar, nehri tıkıyorlardı. Ağaçlar kök saldıkları mevkilerden kayarak bir baraj oluşturuyorlardı. Yüzeyin altındaki bitkiler sudan çıkarak havada dalgalanıyorlardı. Yolun ilerisi kısa zaman içinde tamamen kapanacaktı.

Jahedrin hemen harekete geçti. Düdüğe üç kez sertçe asılarak gecenin sessizliğini tümüyle bozdu. Sonra Sardan'ı itip geçerek geminin telgrafına uzandı ve kolu "geri" konumuna getirdi. Daha sonra ses tüpüne uzandı ve ciğerlerinin tüm gücüyle "Tam yol geri!" diye bağırdı. "*Hemen!*"

Jahedrin fark etmeden Dumont yanında bitivermiş, dümenciye arkadan yaklaşmıştı. Pencereden dışarı bakan kaptanın gözleri kuşkuyla kısıldı. Durgun kahverengi sulardan çaydanlıktan çıkan buharı andıracak şekilde bir sis tabakası yükseliyordu. Sis fazla yoğun olmamakla beraber görüş alanını ciddi ölçüde kısıtlıyordu. Kaptan hızla yükselen perdedeki gediklerin arasında bir bitki duvarı görmekteydi. Bitkiler onun gözleri önünde hareket ediyorlardı.

Gemi yavaşladı, durdu, sonra da sarsılarak hayata döndü ve bitki yığınından geri geri uzaklaşmaya başladı.

"Geri gitmeyi kes," dedi Dumont dümenciye. Sardan orada yokmuş gibi davranıyordu.

"Kaptan?" Jahedrin'in kafası hepten karışmıştı.

"Bir sonraki emre kadar gemiyi durdur," diye hırladı Dumont. Bir önseziye kapılmıştı ve son yirmi yıldır önsezilerini dinlemeyi öğrenmişti. Dumont gürültülü adımlarla merdivenlerden inerek kamarasına gitti ve Göz ile kılıcını aldı. Sonra hızla geminin kıçına yöneldi ve üst güverteden koşarak geçti.

Dev çark hiç hareket etmiyordu. Dumont o sessizlikte kırmızı küreklerden nehre damlayan suyun sesini duyabilmek-

teydi. Kolyeyi gözünün önüne götürdü ve hem karanlığın hem de yükselen sisin ötesini görebildi. Korktuğu başına gelmiş, arkalarında da benzer bir duvar oluşmaya başlamıştı. Bir şey—ya da biri—onları tuzağa düşürmeye çalışıyordu.

Kaptan suyun bir yanından ötekine kadar dikkatle baktıysa da gözüne başka bir şey ilişmedi. Kolyeyi boynuna geçirdi. İlk baştaki sessizlik bozulmaya başlamıştı—davul seslerini andıran derin, nabız gibi bir ritim tarafından.

Larissa da Souragne'deki ilk gecesinde davul sesleri duymamış mıydı?

Dumont'un içini bir öfke kapladı ve çaresizlikten yumruğunu tırabzana indirdi. Yakınındaki *feu follet*'lerden biri bir an için çılgınca parladı, sonra da ışığını tamamen yitirdi.

Dumont bunu fark etmedi bile. "Savaş konumuna geçin!" diye kükreyerek süratle kaptan köşküne doğru koştu. Yanından geçtiği her kapıyı yumrukluyordu. Üst güverteye çıkan basamakları ikişer ikişer tırmandı ve oyuncuları uyandırmaya başladı. "Sahneye çıkın!" dedi uyku sersemi oyunculara. "Çabuk olun!" oyuncular kendi aralarında söylenmelerine karşın kaptanın dediğini yaptılar.

"Kaptan Dumont, niçin adamlarımı bu saatte rahatsız ediyorsunuz?" diye seslendi Lond bir üst güverteden. Lond'un kamarasının kapısı biraz aralıktı ve içeriden donuk, kırmızı bir ışık çıkıyordu. Kapıda durmuş *La Demoiselle du Musarde*'ın kaptanına bakan büyücünün ince, pelerinli silueti o karanlıkta neredeyse görünmezdi. Eldivenli elleriyle tırabzanın neresini tutsa oradaki *feu follet*'ler kararıyorlardı.

Dumont kaşlarını çattı. "Pruvaya ve kıça bir göz atarsan adamlarıma niye ihtiyaç duyduğumu anlarsın. Gemiyi savunmak için yardımın gerekecek."

Dumont az ötedeki Lond'un tepkisini beklemeden tiyatroya yöneldi. Yarım yamalak giyinmiş oyuncular surat asarak sandalyelerde oturuyorlardı. "Sahneye," diye bağırdı Dumont.

Dumont oyuncularını karşısına aldı. Onlara hitap ederken suratı kıpkırmızıydı. "Siz şımarık pezevenkler şimdi bana şarkı söyleyeceksiniz."

Aktörler şaşkın şaşkın bakıştılar. Koro mensuplarından biri, Sardan'ın yedeği olan züppe bir genç adam asabiyetle konuştu. "Kaptan, delirdiniz mi? Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı?"

Dumont kılıcını çekerek sahneye sıçradı ve talihsiz aktörü kılıçtan geçirdi. Genç adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve sahneye yığılıp kaldı. Birisi çığlık attı. Dumont kıpkırmızı kesilmiş kılıcıyla hızla döndü ve zümrüt yeşili gözleriyle kalabalığı taradı. "Emirlerime karşı çıkan başka biri var mı?"

Tiyatro salonuna tam bir sessizlik hakim oldu. Oyuncular dehşet dolu yüz ifadeleriyle ona bakıyorlardı.

"Güzel. Şimdi şarkı söyleyin, kahrolasıcalar!"

Cas'ın yedeği olan Elann adlı elf çekinerek bir soru yöneltti. "Ne dinlemek istersiniz, efendim?"

"Önce açılış şarkısını, sonra 'Onu Dört Gözle Bekliyor'u, sonra da 'Soğuk Sular'ı. Ben durmanızı söyleyene kadar şarkıları sürdürün!" Oyuncular tereddüt içinde açılış şarkısına başlarlarken Dumont oradan fırtına gibi ayrıldı. Lond'un odasına gitmeden önce sadece kapıyı büyü kullanarak kilitlemek için durdu.

*****

Willen kulak kabarttı. Evet, hakikaten şarkı söyleniyordu. "Dinleyin!" diye bağırdı delikanlı. "Tiyatro salonunda şarkı söylüyorlar. Buna elimizden geldiğince mukabele etmeliyiz. İçinizde şarkı söylemeyi bilen var mı?"

Çalıkuyruk gözlerini kısarak ve kafasını eğerek ona baktı. "Evet, ama ne demek istediğini anlamıyorum."

"Şarkılarda büyü gizli," diye çabucak açıkladı Willen. "Bu saatte şarkı söylemeleri dostlarımın gemiye yanaştıkları anlamına gelir. Eğer karşı bir ritim tutturacak olursak—"

"Fazla söze gerek yok, mon ami!" Tilki kızıl-kahverengi kafasını kaldırıp anadilinde bir şarkı okumaya başladı. Çalıkuyruk şaşırtıcı derecede berrak bir baritona sahipti.

Kuzgun Skreesha halen kafesini saran büyünün etkisi al-

tındaydı ve renklikedinin neler olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu, o yüzden ikisi sessizliklerini korudular. Buna karşın yarımejder kulak tırmalayıcı bir ulumayla onlara katıldı ve Bouki durduğu yerde sıçradı.

Tavşanın bacakları tümüyle iyileşmişse de kanla kaplıydı. Kalın, tüylü boynu halen o ince telle bağlıydı. "Ben şarkı söyleyebilir *ve* ritim tutabilirim," diye gururla duyurdu.

Willen'ın göğsü kabardı ve gözlerinde beklenmedik yaşlar belirdi. "Bazen, Bouki, Uzunkulak'tan daha akıllı olduğunu düşünüyorum."

Loah yemeği nasıl hep kendisinin hazırladığına, ama önce Uzunkulak'ın yediğine dair bir kaside okumaya başladı. Aynı zamanda kocaman arka bacağıyla yere vurarak ritim tutuyordu. Willen'a gelince, o bir zamanlar Deniri'den öğrendiği bir av şarkısını dile getirdi.

Ambardaki müzik tam bir ses kargaşası olsa da Willen'a daha önce hiç bu kadar hoş bir ezgi dinlememiş gibi geliyordu. Söylenen her notayla birlikte içini biraz daha sevinç kaplıyordu.

*****

Gemi herhangi bir uyarıda bulunmaksızın önce durup sonra da geri gidince Lond'un raflara dizili büyü şişelerinden birçoğu yere düşmüştü. Bunlardan bazıları parçalanmış halde yerde duruyor, iğrenç içerikleri ahşap zeminde yapış yapış gölcükler oluşturuyordu. Şeytani büyücü diğerlerini herhangi bir hasar almadan kurtarmayı başarmıştı. O hengâmede dikkati dağılsa da Dumont'la konuştuktan sonra kamarasına geri dönmüştü. Şimdi tüm sağlam eşyaları ileriki bir sarsıntıdan korumak üzere bir kutuya koymakla meşguldü.

Kapı sertçe vurulmaya başlandığında Lond hemen cevap vermedi. Sonunda dalgın bir el hareketiyle kapının kilidini açtı. Gelenin kim olduğunu biliyordu—Dumont. *La Demoiselle*'deki başka biri onu rahatsız etme cüretini gösteremezdi.

Kaptan kafasını içeri uzattı. "Güverteye gelmen lâzım," diye hırladı. "Saldırıya uğradık."

Lond kafasını kaldırıp bakmadı bile. "Daha sonra yanınıza geleceğim, Kaptan," dedi yumuşak bir sesle.

Dumont büyücünün hemen harekete geçeceğini düşündüğü için kapıdan çıkmıştı bile. Lond'un söylediğini duyunca durup öfke ve hayret dolu bir ifadeyle geri döndü. "Hemen şimdi benimle geleceksin, lânet olasıca. Bu benim gemim, Lond, ve sana bir emir verdiğim zaman uymak zorundasın!"

Lond kafasını ona doğru çevirdi. Dumont adamın başlığının gölgelerine saklı soğuk gözlerindeki parıltıyı seçebiliyordu. "Anlaşılan büyük önem verdiğiniz geminizde olup bitenlerden bihabersiniz, Kaptan Dumont," dedi buz gibi bir sesle. "Mürettebatınız artık bana itaat ediyor. Bir avuç toz ve doğru sözcüklerle sizin ruhunuzu da onlarınki kadar kolayca çekip alabilirim. Hışmınız değil benim iznim sayesinde halâ kaptanlık edebiliyorsunuz. Korkmanıza gerek yok—benim emniyetim geminizin emniyetiyle yakından ilişkili. Elbette onu koruyacağım, ama sizin söylediğiniz zamanda veya şekilde değil.

"Şu an için kendi başınızın çaresine bakmalısınız. Tabi yeteri kadar ayıksanız. Sarhoş bir büyücünün çabalarını izlemek çok keyif verici olabilir. Çoğunlukla bu tür durumlarda ilginç sonuçlar ortaya çıkar." Lond kendi kendine hafifçe güldü.

Dumont utanç ve öfkeden kıpkırmızı kesildi. Lond haklıydı—gemi artık kendi malı değildi. Dumont gururunu hasıraltı edip dedi ki, "Öyleyse en azından zombilerinin kontrolünü bana devret. Gemiyi idare edip dövüşmek için onlara—"

Sabrı taşan kara büyücü siyah eldivenli eliyle kaptana gitmesini işaret etti. "Ben onlara ihtiyaç duyana kadar size hizmet edecekler. Gidip geminizi savunun, Kaptan. Bu konuşmadan sıkıldım."

Dumont'un tüm utancı kayboldu. Artık geride sadece öfke ve nefret kalmıştı. Odadan fırtına gibi çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. O boğucu yerden kurtulduktan sonra nemli havayı derin bir solukla içine çekti ve seçeneklerini gözden geçirdi.

O sırada güvertede toplanmakta olan zombi tayfalara sahipti. Halen insan olan iki dümencisi, korku dolu oyuncuları ve

hiç şüphesiz ona karşı gelmeye halihazır bir avuç esiri bulunuyordu. Sonra Dumont hiç beklenmedik bir tebessüm etti.

Bir de Gelaar vardı.

Hızlı adımlarla elf büyücüsünün kamarasına yöneldi, fakat Gelaar uyanıp güverteye çıkmıştı bile. Dumont'un iri eli elfin omzunu sıkıca kavradı. İllüzyonist hızla geri döndü, fakat Dumont fark etmeden önce gözlerindeki nefreti saklamayı becerdi.

"Emirleriniz nedir, Kaptan?"

Dumont gözleriyle nehri taradı. Islak parmakları ayın ışığı altında parıldayan sis iyice yoğunlaşmıştı. Su kenarı pek uzak olmamakla birlikte gözden tamamen yitmişti. Dumont'un kolyesi bile büyü yoluyla gizlenen bir şeylerin varlığını ispatlamaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Ben onları göremiyorsam onlar da beni göremezler," diye mırıldandı kendi kendine. Gelaar'a da, "Gürültü. İnsan gürültüsü. Savaşa hazırlanan aktif bir mürettebat. Ben seni başka bir yere gönderene kadar bu güvertede kal. Burada ana güverteye kıyasla daha güvende olursun," dedi.

Gelaar kafa salladı ve küçük bir balmumu parçası bulana dek ceplerini karıştırdı. Maddeyi iyice yumuşatana dek ellerinde ovuşturdu, sonra da iki küçük parça koparıp kulaklarını tıkadı. Ağır cübbesinin kollarını sıvadı ve bir efsuna başladı.

İşi biter bitmez etrafta sesler yankılandı. Gelaar çok güçlü bir illüzyonistti. Dumont çeşitli yorumlarda bulunan tayfa seslerini işitince kısacık bir anlığına gülümsemeden edemedi.

"İşte geldik, Kaptan. Düşmanı karşılamaya hazırız. Bizi alt etmelerine imkân yok," diye yükseldi Ejdergöz'ün sesi. Dumont'un sırıtışı bir anda kayboldu. Dostum, diye geçirdi aklından, o sert kahkahaları yine senin ağzından duymak için neler vermezdim.

Dumont kendini sarstı. Böyle bir zamanda duygusallaşmak *La Demoiselle*'i kurtarmazdı. "Adamları güçlü korunma büyüleri hakkında konuştur ve sonra da gemiyi aydınlat."

Gelaar itaat etti. İllüzyon adamlar Dumont'un yeni büyüleri hakkında bağrışmaya başladılar ve gemi ansızın donuk mavi

bir ışıkla aydınlandı. *Feu follet*'lerin rengârenk parıltıları da orada burada göze çarpıyordu. Gemide sahiden de korunma büyüleri vardı ve bunlar *Korsan Hazinesi*'nin şarkılarıyla daha da güçleniyordu. Oyuncular şarkı söylemeye başladıklarında büyüler de devreye girmişti. Gelaar'ın yarattığı ışık tamamıyla görseldi, ama yine de korunma büyüleri tam güç devredeyken düşmanca amaçlarla gemiye yanaşmaya kalkanlar attıkları her adım için savaşmak zorunda kalacaklardı.

İllüzyon ışığıyla yıkanan Dumont kaptan köşküne çıktı. Hem Tane hem de Jahedrin giyinik ve silahlı bir halde hazırolda bekliyorlardı.

"Neler oluyor, Kaptan?" diye soran Tane, sis duvarının ötesini boş yere görmeye çalışarak gözleriyle etrafı kolaçan ediyordu. "Ve şu davul sesleri de neyin nesi?"

"Emin değilim," diye itiraf etti Dumont. "Dışarıda bir şeyler var ve sanırım gemiye yanaşmayı deneyecekler."

"Galiba kullanabileceğim bir tane buldum—oh." Elinde bir kılıçla merdivenlerden yukarı koşan Sardan, Dumont'u karşısında görünce olduğu yerde kalakaldı.

Kaptan başrol aktörüne ters ters baktı. "Güvertede ne işin var, evlât? Niye tiyatroda kahrolası oyuncu kadrosunun geri kalanıyla beraber şarkı söylemiyorsun?"

Sardan kızarıp bozarsa da kararından dönmedi. "Dövüşebilirim," dedi inatla.

Dumont itiraz etmek üzereyken vazgeçti. "Belki yapabilirsin. En azından her halükârda bizimle birlikte can verebilirsin. Şimdi ana güverteye inelim. Gemi bir yere gitmiyorken kaptan köşkünde durmanın anlamı yok." Dördü birlikte dışarı çıktı ve ana güverteye doğru ilerledi.

Yarasa saldırısını haber veren tek şey azıcık hızlanan rüzgârdı. Kanatlı yaratıkların binlercesi *La Demoiselle*'e üşüşerek parlayan mavi güverteye kondu, köselemsi kanatlarını tayfaların başları etrafında çırptı, kıyafetleri arasında pençeleriyle tutunabilecek bir yer aradı. Keskin dişler adamların suratını hedef alarak çekinmeden gözlerini hedef aldı. Tayfalar kendilerini korumak için hemen ellerini kaldırdılar.

Dumont birkaç tiz, sert nota söyledi ve halen uçmakta olan yarasalar oradan ayrılarak beyaz sisin içine karıştılar. Ancak güvertede duranlar veya tayfalara tutunanlar yerlerini korudular. "Onlara aldırış etmeyin," diye haykırdı Dumont. "Daha büyük endişelerimiz var."

Jahedrin'in kolları küçük, kanayan ısırıklarla kaplıydı. Hem Tane hem de Sardan'ın suratlarında yaralar yer alıyordu. Yine de görme kabiliyetlerinde bir azalma söz konusu değildi. Dumont ana güvertedeki zombilere bir göz attı ve durumlarının pek de iyi olmadığını fark etti. İçlerinden birçoğu ya boş boş suratlarına vuruyorlar, ya da birbirlerine veya tırabzanlara tosluyorlardı. Kör olmaktan korunabilecek kadar süratli tepki verememişlerdi.

Kaptan nefesini tutup çevreye kulak kabarttı ve adamlarına ana güverteye ilerlemelerini işaret etti. Davul seslerinin temposu hızlanmıştı. Dumont ses yoluyla haber iletilebileceğini biliyordu. Bulunduğu sefil yerde ne tür generallerin emir verdiğini merak etmeden geçemedi.

Gözünün ucuyla Gelaar'ın gözlerini kapalı tuttuğunu fark etti. Elfin narin elleri hafifçe oynuyor, dudakları bir efsunun sözlerini ediyordu. Dumont onun ne yaptığından emin olamasa da görüntüsü bile içini rahatlatmaya yetti.

Daha başka, daha uğursuz bir görüntü kaptanın dikkatini suya yöneltmesine sebep oldu. Sis ve karanlık yüzünden *La Demoiselle*'in uzağını görememesine karşın geminin hemen yanıbaşında bir hareketlenme vardı. Dumont tırabzana koşup Göz'ü kaldırdı ve bir de kolyenin içinden baktı.

İlk başta timsahlar gemiye yaklaşıyorlarmış gibi gözüküyordu. Sonra Dumont suda erkek bir insan gördü. Timsah dolu sularda bir insanın yüzmesi beklenemezdi. Şöyle bir bakılınca geminin her taraftan saldırıya uğradığını anlaşılıyordu. Dumont dişlerini sıktı ve kılıcını çekip merdivenlerden aşağı koştu.

Adamlardan bazıları çoktan gemiye çıkmıştı ve Dumont zombilerin başlarının çaresine bakabildiklerini görmekten hoşnuttu. Kaptan kavganın içinden geçerken sürekli dövüştü ve iri

yarı, çirkin adamlardan ikisini öldürdü. Sağından gelen bir şapırtı ona bir başkasının daha gemiye çıkmaya çalıştığını söyledi ve Dumont yabancıyla yüzleşmek için hızla o yöne doğru döndü. Tırabzanı kavrayıp gemiyle filikaları birbirine bağlayan pirinç merdivenden aşağı baktı.

Dumont karşısında genç ve güzel üvey kızını buldu. Larissa merdivene daha yeni varmıştı ve halen suyun içindeydi. Açıkta duran beyaz saçları arkasında yüzüyordu. Saçlar sisin beyaz uzantılarıyla ve geminin mavi ışığıyla bütünleşiyor, kıza ürkütücü, anormal bir hava kazandırıyordu. Karanlık sular kızın çenesine kadar çıktığından Larissa'nın vücudunun geri kalanı görünmüyordu.

Dumont kızın mavi gözlerinde birkaç hafta evveline, yani bu lânetli adaya gelmelerinden hemen öncesine kadar asla imkân vermeyeceği bir vahşilik gördü. O kısacık an boyunca Larissa kaptanın gözüne insan gibi gelmedi. Ancak bu vahşilik onu daha da güzelleştirmişti sanki.

"Larissa!" diye boğuk bir sesle bağıran Dumont sarı gözlere sahip kahverengi, pullu bir şeyin kıza doğru yüzdüğünü fark etti. Kılıcını yere atıp merdivenden inmeye başladı. Larissa'yı güvenli bir yere çekebilmek için bir kolunu ona doğru uzatmıştı. Larissa etrafına neredeyse hiç su sıçratmadan bulanık yüzeyin altına daldı ve sanki kendisi de karanlık sulardan oluşuyormuşçasına nehre karıştı. Dumont'un dansçıya dair gördüğü son şey soluk saçlarının derinlerden kayboluşuydu.

Dumont'un koluna kor gibi bir acı yayıldı ve işte o zaman şapırtıyla vücuduna çarpan suları hissetti. Kafasını aşağı çevirdiğinde dirseğinin hemen üzerinden kopmuş kolundaki kanlı kesiği gördü. Sağ elini ısıran timsah iğne gibi dişlerini kullanarak adamın kopuk uzvunu ağzında çevirdi ve bütün olarak yuttu.

Dumont merdivenden geri geri çıkarken sol eliyle kaygan kesiği tutmaya, kan akışını boş yere durdurmaya çalışıyordu. Aşağısındaki nehirden gürültüler yükselmekteydi. Dev sürüngenlerden birinin kükreyişi nemli havada yankılandı.

Lond, diye dalgın bir halde içinden geçirdi Dumont, dö-

vüşten uzaklaşmaya çalışırken. Belki Lond kopuk uzvunu iyileştirebilirdi. Koşarak yanına gelen Jahedrin ona turnike uygulamak için üzerindeki gömleği yırtıyordu. Dumont kolunu uzattı ve tayfası elindeki kumaş parçasını şakır şakır kanayan yaranın biraz üzerine bağladı.

"Lond," dedi Dumont hırıltılı bir sesle. Jahedrin kaptanın kalan birkaç basamağı da çıkmasına yardım etti ve iri yarı adam bayılmak üzereyken onu tuttu.

Lond kamarasına giren Dumont'u sessizce seyretti. Korkunç odayı ilk kez gören Jahedrin yavaşça küfretti ve kendini kötülükten korumak için eliyle kadim bir işaret yaptı. Lond kanlı uzva kayıtsızca baktı.

"Beni iyileştirmen gerek. Gemim ve ben senin tek şansınız," dedi Dumont güçlükle. Lond'un kara sureti bulanınca da gözlerini kırpıştırdı. Büyücü neşesiz bir kahkaha attı.

"Her zamanki gibi her şeyi yanlış anlamışsınız, Kaptan Dumont. Asıl *ben* sizin tek şansınızım. Ama," diye ekledi, "sizi iyileştirmemi isteyeceğinizi hiç sanmam. Sonuçlardan hoşlanmayabiliriniz."

Dumont ömrünü aktif, sağlıklı biri olarak geçirmişti. Uzuvlarından biri—sağ eli—olmadan yaşama düşüncesi onu pervasız kılmıştı. "Canın ne isterse yap, yeter ki beni iyileştir."

Lond omuz silkti. "Nasıl isterseniz." Büyücü dehşet verici koleksiyonunu karıştırmaya başladı ve uzun, keskin bir bıçak seçti. Önce Dumont'un, sonra onun gelişiyle birlikte kendine hakim olamadan gerileyen Jahedrin'in yanından geçti ve güverteye yöneldi.

"Kaptan," dedi Jahedrin kısık bir sesle, iğrenç odaya bakarak, "bizi neyin içine soktun böyle?"

Dumont kolundaki acı yüzünden hemen cevap veremedi. Sonunda dedi ki, "Bir kâbusun içine. Bizi buradan çıkarabileceğimden hiç de emin değilim."

Lond geri döndüğünde Brynn ile Ejdergöz de peşinden geliyordu. Büyücü pelerininde bir şey taşımaktaydı. Dumont daha neler olduğunu anlayamadan iki ölü tayfa onu mengene gibi tuttu. Lond kaptana yaklaştı. Dumont işte o zaman kara pele-

rinli büyücünün ne taşıdığını gördü—bir zombinin kesik kolu.

"Hayır!" diye haykırdı kaptan, fakat itirazları boşunaydı. Lond'un bir şeyler mırıldandığını işitti. Dumont'un kopuk kolundaki kor gibi sıcağın yerini bir soğuk aldı. Bu soğuk donduracağı yerde yakıyor, kolunu boylu boyunca aşıp omzuna kadar ulaşıyordu. Ölü kol yaralı etle birleşirken Dumont'un bedenine müthiş bir acı egemen oldu. Dumont ağzını açıp sonsuza dek sürecekmiş gibi gözüken tiz bir sesle feryat etti. Dumont kendine geldiği zaman güvertede emekler bir pozisyonda duruyordu. Lond'un kapısı kapalıydı ve zombiler görünürde yoktu.

Jahedrin yanına diz çöktü. "Kaptan?"

Dumont'un sol kolu kaslı ve güçlü, o koldaki parmakları kalın ve atikti. Sağ kolu ise altta yatan kemikleri yarım yamalak gizleyen şerit şerit et parçalarından ibaretti. Dumont kolunu oynattı ve ölü et parçası bu harekete tepki olarak ancak kâbuslardan rastlanacak bir şekilde canlı bedene tutundu.

*****

Larissa, Dumont'un sakatlandığını görmemiş, ondan önce kolayca soluyabildiği sulara dalmıştı. Geminin gövdesine dokunduğu zaman Dumont'un korunma büyüleri görünmezliğini ortadan kaldırmıştı.

Larissa düz omurgalı gösteri gemisinin altında yüzerken ona iki kertenköle eşlik ediyordu. Kertenköleler tıpkı vizonklar gibi şaşırtıcı bir hızla ister hayvan ister insan görünümünü alabiliyorlardı. Sahiden de çok güçlü müttefiklerdi ve Larissa onların kendi tarafında olmasından hoşnuttu. O sırada içlerinden bazıları bir şekle, diğerleriyse ötekine bürümüş vaziyetteydi; Dumont o yüzden timsahlarla insanların bir arada yüzdüklerini sanmıştı.

Üçlü grup geminin öteki tarafında yüzeye çıktı ve Larissa ikinci saldırının ilerleyişini görmek üzere etrafına bakındı. Büyük bir salı kürek çekerek suda yüzdüren Kaedrin olay yerine gelmişti ve gemiye yanaşmaya hazırlanıyordu. Salda aynı zamanda intikam ateşiyle yanıp tutuşan Uzunkulak ve tavşan

loahtan yalnızca biraz daha büyük olan parlak tüylü bir gri kurt bulunuyordu.

Larissa eski korucuyla ilk tanıştığında onu etkileyici biri olduğunu düşünmüştü. Adam artık yıldırıcı bir görünüm içerisindeydi. Kaslı vücudu şimdi şen şakrak tavırlar içerisinde hareket etmiyordu; tüm kasları gerilerek hazırolda beklemekteydi. Zırhı çok eski olmasına karşın halâ iş görüyordu ve eski silahı bir güzel temizlenip bilenmişti.

O ve insan şeklinde kalmayı seçen kertenköleler çok sayıda kopuk geyik boynuzu bulmuşlar, Larissa ile Hanım da bunları büyü kullanarak iyice sağlamlaştırmışlardı. Savaşçılar daha sonra boynuzlara kalın, dayanıklı birer ip bağlamışlardı.

Larissa korucunun yanına kadar yüzdü ve kafa sallayarak işaret verdi. Kaedrin de aynı yöntemle anladığını belirtti, ardından delici bakışlarını tırabzanlara çevirdi. Adam ucuna geyik boynuzu bağlı iplerden birini hız alması için birkaç kez çevirdi, sonra da eğreti kancayı yukarı fırlattı. Boynuz hafif bir çınlamayla kamaraların bulunduğu güvertenin tırabzanına takıldı. Ötekiler de farklı güverteleri nişan alarak aynı şeyi yaptılar ve ipleri tırmanmaya başladılar. Artık zombiler istilacılara karşı koymak için çok sayıda güverteye dağılmak zorunda kalacaklardı.

Larissa kendini serbest bıraktı ve kasten suya battı. Sonra bedenini bir denizkızı gibi silkeleyerek ve kollarıyla hız alarak hızla yüzeye doğru fırladı. Nehir ona boyun eğdi. Sular dev bir el gibi kızı nazikçe kaldırdı, ta ki Larissa tırabzanlara ulaşıp güverteye çıkabilene dek.

Larissa aşağıya şöyle bir göz attığında bataklık ordusunun öncü birliğinin güvenle gemiye çıkmış olduğunu anladı. Göründüğü kadarıyla herkes başının çaresine bakabiliyordu. Larissa'nın seyrettiklerinden biri, zalim bir sırıtışa ve keskin sarı gözlere sahip uzun boylu bir adam üzerine gelen ustaca bir hamleden sakındı. Kertenköle yeteri kadar dalga geçtiğine kanaat getirmiş olacak ki sırıtışı büyüdü. Arkadan çıkan kalın, pullu bir kuyruk, kertenkölenin artık lüzumsuz olan pantolonunu yırtıp attı. Savrulan uzuv zombilerden birini yere serdi ve

Kaedrin'in kurdu hiç vakit kaybetmeden hortlağın gırtlağına saldırdı. Yarı insan yarı sürüngen görünümündeki kertenköle avının üzerine çullandı. Talihsiz zombinin indirdiği son bir kılıç darbesi, derisi aniden sertleşen ve pullarla kaplanan yaratığa ancak hafif bir zarar verebildi. Sürüngen devasa çenelerini açtı ve ölü adamın kafasını tek ısırışta paramparça etti.

Bu sahne karşısında ister istemez ürperen Larissa kafasını çevirdi. Kısa bir süre öncesine kadar böyle şiddet yanlısı yaratıklarla ittifak kurmayı aklının ucundan bile geçirmezdi. Ama, dedi kendi kendine, savaştığım yaratıklar onlardan da kötü. Larissa boş kaptan köşküne doğru yola çıkarken etrafını kolaçan ederek Lond'a bakındı. Büyücünün kamarasının o katta olduğunu biliyordu, fakat Lond görünürlerde yoktu. Buna karşın dansçının gözüne Gelaar ilişti. İllüzyonist üst güvertede tek başına duruyor ve bir büyü yapıyordu. Neyse ki Larissa'yı fark etmiş gibi görünmüyordu.

Genç kız sessizce kaptan köşküne girdi ve Dumont'un kamarasına çıkan merdivenlerden indi. Larissa kaptanın anahtarları nerede sakladığını biliyordu—yatağının başucundaki boynuzlu bir kafatasına asılıydı. Dansçının şansı yaver gidiyor gibiydi, zira altın anahtar halkası yerini korumaktaydı.

Larissa halkaya hevesle uzandı—ve parmakları yalnızca boşluğu tutabildi. Şaşıran Larissa bir denemede daha bulundu. Duvarda anahtar falan yoktu. Bu bir yanılsamaydı! Panik içindeki Larissa tiz bir çığlık attı.

"Bunları mı arıyorsun?" dedi bir ses hemen arkasından.

Yirmi Üç

Larissa hızla arkasına döndü.

Orada Gelaar duruyor, anahtar halkasını dalga geçercesine bir parmağında döndürüyordu. "Ben de daha yeni geldim," diye açıklamada bulundu adam. "Ayak seslerini duyunca gardıroba saklandım—Dumont olduğundan korkmuştum. Endişelenme, Larissa, ben de esirlere yardım etmek istiyorum. Dumont benim kızımı da hapsetti. Tutsaklardan birinin onu kurtaracak bir yol bildiğini umuyorum."

Kafası iyice karışan Larissa şaşkın şaşkın bakmakla yetindi. "İyi de seni az önce güvertede gördüm."

Gelaar bir gülücük attı. "Ben bir illüzyonistim." Anahtar halkasını işaret etti. "Şu anda güvertede illüzyonum duruyor. Dumont halâ orada durmuş büyü yaptığımı sanıyor."

Larissa çekingen bir tebessüm etti, sonra da bir kahkaha attı. Gözükara saldırının başarılı olabileceğine belki de ilk kez inanıyordu. "Bir kapı varmış—"

"İşte," diyen Gelaar halıyı kaldırdı. Birlikte ağır tahta kapağa asıldılar. Larissa küçük yağ fenerlerinden birini alıp dar merdivenden ilk inen kişi oldu.

"Sizin tarafın kumandası kimde?" diye sordu Gelaar, merdivenden inerken.

Larissa kendi kendine gülümsedi. "Bende."

"Ne?"

"Çok şey oldu, Gelaar. Bu işten paçayı sıyırabilirsek sana anlatırım, ama şimdilik bir tek ben esirleri kurtarmaya yetecek kadar büyü biliyorum. O yüzden iyi bir general gibi davranıp kendi saflarımın arkasında emniyetli bir şekilde duracağıma

buradayım."

Larissa aşağıya vardığında etrafına bakındı. Fenerin ışığında kutular, aletler, un çuvalları ve diğer eşyalar göze çarpıyordu. "Ambardayız. Hayvanların tutulduğu bölüm—" Esirlerin şarkı söylediklerini duyan Larissa sesini kesti ve tek kelime etmeden kapıyı işaret etti. Gelaar halkadan uygun anahtarı bulmaya çalıştı.

"Bekle," dedi Larissa. Kapının önüne kadar gitti, elini yavaşça üzerine koydu ve gözlerini kapadı. Tahtaya içeri girmenin güvenli olup olmayacağını kibarca sordu.

İçinde azıcık bir yaşam kalmış olan tahta kapı hafifçe titreşti. *Güvenli değil.*

"Kapıya tuzak kurulmuş," dedi Gelaar'a. Larissa yine gözlerini kapadı ve ahşap zemine basan ayağını yavaşça oynatmaya başladı. İleri geri sallandı, sonra da ellerini sessiz bir komutla tahtaya koydu. Kapı hafif bir mavi ışık saçmaya başladı. İçerideki koro sessizliğe gömüldü. Larissa geri çekilip Gelaar'a el etti. Büyücü kapıyı açtı.

Larissa içeri daldı. "Willen!" diye haykırarak kendini delikanlının yanındaki pis samanların üzerine attı ve ona sıkıca sarıldı.

Willen zincirlerinin izin verdiği kadar bu kucaklamaya karşılık verdi. Kızın adını tekrar tekrar fısıldadı ve dudakları onunkileri bulduğunda kızı çaresizce öptü. İkisinin de gözleri yaşlarla doluydu. Larissa nihayet geri çekilip zincirlere baktı. Görüntü karşısında neredeyse tüm soğukkanlılığını yitiriyordu, fakat acısını hemen Dumont ve Lond'a karşı öfkeye dönüştürdü.

Larissa kalkıp dans etmeye başladı. Zincirler turuncu bir ışıkla aydınlandı. *Feu follet* metalin ısındığını hissetti, fakat tam acı verecek kadar ısınırken demir zincirler çat diye açılıp adamın el ve ayak bileklerinden düştü.

Gelaar o sırada yarımejderin kafesini açmıştı ve şimdide de Skreesha'yı serbest bırakıyordu. Larissa tilki loaha doğru döndü ve onun koşum takımı da turuncu bir ışık saçmaya başladı. Willen hiç vakit kaybetmeden Çalıkuyruk'u kurtardı.

"Yukarıda neler oluyor?" diye Larissa'ya sordu *feu follet.*

Larissa dikkatini halâ yemek konulu bir şarkı söylemekte olan Bouki'ye yöneltti. Çalıkuyruk hızla dostunun yanına gitti, ona vücuduyla destek oldu ve tel halkanın tavana asılı ucunu dişleriyle tutup çekti. Larissa tavşanın kafasını telden çıkartırken boynundaki ince kan çizgisini görüp yüzünü ekşitti. Tilki, Bouki'nin yüzünü hararetle yaladı. Tavşan loahın şaşkın gözleri dostuna odaklandı. İyice kafası karışmış bir halde ön bacaklarından birini gırtlağına götürüp orayı hafifçe okşadı. "Bak, Çalıkuyruk!" diye bağırdı neşeyle, "özgürüm!"

"Kertenköleler zombileri ve Dumont'un mürettebatından geriye kalanları meşgul ediyorlar," dedi Larissa. "Herhalde fareler ve diğer küçük hayvanlar da şimdiye kadar gemiye çıkmışlardır." Doğrulup Willen'a baktı. "Ben Lond'u bulacağım."

"Larissa, hayır, o—"

Kız sevgilisinin itirazlarını kesmek için bir elini kaldırdı. "Bunu yapmak zorundayım. O zombileri kontrol ettiği sürece hiç şansımız yok. Artık özgür olduğunuza göre," diye devam ederek oradaki herkese hitaben konuştu, "ister gidebilir istersenız kalıp savaşabilirsiniz."

Çalıkuyruk'un gözlerinde nefret vardı. "Ben savaşacağım."

"Ben de," dedi Bouki. Tüm yaratıklar kafa sallıyordu. Kuzgun Gelaar'ın omzuna tünemiş, büyücünün gözleri yaşarmıştı.

"Skreesha, Aradnia'nın nasıl kurtarılacağını biliyor," dedi boğuk bir sesle. "Önce onunla—"

"Elbette," diye onayladı Larissa. "Geri kalanlarınız güverteye."

Birlikte tiyatroya çıktıklarında halen şarkı söylemekte olan oyuncuları epey bir şaşırttılar. Herkes sustu ve Larissa'ya hayalet görmüşçesine baktı.

"Larissa!" diye bağırdı korodaki kızlardan biri, beyaz saçlı dansçının peşinden gelen hayvanlara koca koca açılmış gözlerle bakarak. "Ne—"

"Açıklama yapacak zaman yok. Gemi dostlarımın saldırısına uğradı. Size zarar vermeyecekler. Şarkı söylemeyi kesip burada kalın. Güvende olacaksınız."

Larissa Lond'u aramaya, Willen ise savaşa gitmek için ayrılmadan önce birbirlerine sıkı sıkıya sarıldılar.

"Dikkatli ol," diye uyaran Willen, bu sözün ne kadar budalaca olduğunun farkındaydı.

Kız delikanlının ellerini tuttu. "Sen de."

Willen onu bir kez hafifçe, özenle öptü, sonra da eski tutsaklarla beraber dışarı çıktı. Biraz bekledikten sonra Larissa da harekete geçti. Merdivenlerden çıkarken mümkün olduğunca gölgelere saklanıyordu.

*****

Sendeleyerek geri çekilen Kaedrin, kısa süreliğine de olsa rahat bir nefes alabildiği için memnundu. Vaziyeti ciddiyetle gözden geçirdi.

Çoğundan koca koca parçalar kopmuş olan zombiler halâ kertenkölelerle savaşmaktaydılar, fakat güverte bir sürü cesetle doluydu. Küçük yaratıklar az önce gelmişlerdi. Güverteler farelerle, tilkilerle ve diğer çevik yaratıklarla kaynıyordu. Bunlar zombilerin ayaklarına dolanıp düşürüyorlar, sonra da yerde yatan ölüleri ısırıyorlardı.

Kaedrin o esnada Uzunkulak'ın güvertede koşturmasını zevkle izledi. Tavşan arka ayakları öne gelecek şekilde bir zombinin üzerine sıçradı. Loahın güçlü arka bacakları hortlağın suratına bir tekme patlattı.

"Şimdiden yoruldun mu?" diye dalga geçti yorgunluğun izlerini taşıyan bir ses. Kaedrin hızla döndü ve Deniri'nin güverteye çıkmakta olduğunu gördü. Kız ona sevgiyle bakıyordu. Sevinç ve korku korucunun yüreğinde birbirine karıştı.

"Deniri, burası çok tehlikeli—"

"Sen dövüşebiliyorsan ben de dövüşebilirim. Kendimi öldürtme fırsatını kaçırıp sırf senin ölmene izin verir miyim sanıyorsun?" Kız tek kelime daha etmeden vizon şeklini aldı ve ufak ayaklarıyla güverte boyunca koşturdu. Kaedrin onun bir zombinin gırtlağına atıldığını ve kuru eti parçaladığını gördü, sonra sevgilisini gözden kaybetti.

"Kaedrin, dikkat et!"

Ses Willen'a aitti. Korucu arkasına dönerken hiç düşünmeden kalkanını ve kılıcını kaldırdı. Yarık şeklinde gözbebeklerine sahip bir zombinin palası korucunun elindeki yuvarlak kalkana gürültüyle indi. Kaedrin biraz yavaş hareket etse bile zombinin hücumunu karşılayabildi. Gümüşi saçlı ölüye sağlam bir darbe indirebileceği sırada başka bir zombi Kaedrin'in savunmasında bir açık yakalayıp adama vurdu. Darbe korucunun zırhından sektiyse de bir an için Kaedrin'in nefesi kesildi.

Aniden kahverengi bir suret ortaya çıktı ve Kaedrin ikinci zombinin gırtlağında kocaman bir vizon gördü. Hayvan tuttuğu yeri dişleriyle hışım içinde parçaladı ve zombinin kafası koptu. Vizon o kafayı itekleyerek gemiden aşağı attı, fakat kafasız ceset kıpırdamayı sürdürdü. Kaedrin dikkatini yeniden sarı gözlü zombiye verdi, fakat hortlağın kendisiyle ilgilenmekten vazgeçip kılıcını vizona doğru çevirdiğini dehşet içinde gördü. Hortlak ani bir hamleyle vizonu kılıçtan geçirdi.

Ejdergöz'ün kılıcı tarafından şişlenen Deniri ölmeden önce cıyakladı. Hayatının son saniyelerinde bile savaşarak dişlerini gösterdi ve metal kılıcı boş yere de olsa ısırdı. Keskin pençeleri yanındaki yöresindeki her şeyi, hatta kendi vücuduna bile lime lime ediyor, kanı şakır şakır güverteye akıyordu.

Ejdergöz kılıcını nihayet ölen tüylü hayvandan çekip çıkarmak için bir ayağını ona dayadığı sırada Kaedrin onu şişledi. Bataklığın münzevisi kayıp bir çığlıkla kendini dövüşün en yoğun olduğu yere attı ve önüne çıkan dost düşman herkese delice vurdu. Ölü bir kertenkölenin elinden silahını alan Willen, duyduğu ıstıraptan dolayı çıldıran Kaedrin'in peşinden gitmek istediyse de birkaç saniye sonra adamın bir dolu hortlağın arasında kaybolduğu gördü.

"Kaedrin!" diye haykırdı delikanlı. Tam o anda iri, ölü ellerin gırtlağına sarıldığını hissetti. Zombi tuttuğu yeri yavaşça sıktı. Willen boynunu inanılmaz derecede kuvvetli parmakların arasından kurtarmak için ellerini kaldırıp vücudunu büktü.

Baskı azaldı ve Willen'ın kafasına sıcak, ıslak bir sıvı sıçradı. Willen saldırganla arasına mesafe koymak için geri çekildi

ve neler olduğuna bakmak için o tarafa döndü. Brynn'ın artık kafası yoktu. Kafası karışmışçasına kesik boynunu yoklayan zombinin elleri, omuzları arasındaki kesikten akan kandan hemen kıpkırmızı kesilmişti.

Willen hırlayarak Brynn'ı tuttu ve biraz itip biraz çekerek güverteden aşağı postaladı. Zombi koca bir şapırtıyla suya düştü ve *feu follet* işte o zaman kurtarıcısının kim olduğuna bakabildi.

Sardan'ın yüzünde şoku andıran bir ifade vardı. Onun da suratına kan damlaları sıçramıştı. Şarkıcının gözleri elindeki kılıca kaydı. "Bu kılıç hamlesi üçüncü sahnedendi," diye mırıldandı. "Vay canına, işe yaradı. Hangi cehennemdeydin, Willen?"

"Esir tutuluyordum," dedi Willen zorlukla. Ovuşturmakta olduğu boğazı az önce saldırı yüzünden halâ ağrıyordu. "Benimle misin, bana karşı mısın?"

Sardan berbat bir kayıtsızlık girişiminde bulundu. "Hayatını daha yeni kurtardım, o yüzden sanırım şimdi seni öldürmeye kalkmayacağım."

"Öyleyse zombilere saldır."

Sardan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Willen'ın kibarlık edecek vakti yoktu. "Evet, hepsi de ölü, Sardan. Bataklıktan gelen şeylerse canlı ve aynı zamanda dostlarım oluyorlar. Haydi."

Willen dönüp kılıcını başka bir zombiye yöneltti. Yaptıkları sebebiyle halen afallamış haldeki Sardan kafa salladı, kıpkırmızı kesilmiş kılıcına baktı, sonra da aceleyle dostunun yanına gitti.

*****

Lond cereyan eden dövüşü iki hayvanın ölümüne kavgasını seyreden bir akbabanın uzak ilgisiyle seyrediyordu. Çatışma ağırlıklı olarak alttaki üç güvertede geçmekteydi. Kara büyücüye saldırma girişiminde bulunmuş birkaç budala kertenköle ise bu zahmetlerine karşılık olarak suratlarına bir avuç toz yemişti. Birkaçı daha şimdiden ayaklanıyor, ağır adımlarla

aşağıdaki güvertelere ilerliyor, orada dostlarından aldıkları darbeler sonucu şaşkın bir yüz ifadesiyle can veren müttefiklerinin arasına karışıyordu.

Lond daha önce Dumont'a oynadığı küçük oyundan epey hoşlanmıştı. Aslında Lond'un zombi kolu kaptana tutturma kararı muhtemelen Dumont'un hayatını kurtarmıştı. Herhalde Dumont bir yerlere saklanmış talihine küfrediyordu.

Bataklık yaratıkları yavaş yavaş hortlak tayfalar ve kendi zombi dostları tarafından geri püskürtülmekteydi. Lond başlığının altından gülümsedi. Bir iki gün içinde Souragne'den kurtulacak, hünerlerini başka bir diyarda rahatça sergileyebilecekti.

Toz şişelerinin boşalmış olduğunu fark etti ve biraz daha almak üzere kamarasına yöneldi. İşte tam o sırada odasına girip kaybolan beyaz saçlar gözüne ilişti.

Larissa, beyaz saçlarına lânet olsun. Lond ona yetişmek için hızlandıysa da kız ondan bir iki dakika ilerideydi.

Genç dansçı Lond'un kamarasında gördükleri karşısında şiddetle sarsıldı ve dehşet içinde etrafına bakınıp mide bulandırıcı kokuyu bastırmaya çalışarak çok değerli birkaç saniye yitirdi. Willen ne demişti? Şu ürkütücü şişeler Lond için önemliydi. Şişelerden bazılarının içinde yalnızca büyü malzemeleri saklıydı; Larissa ötekilerin çok daha korkunç şeyler barındırdığını biliyordu. Hanım eski bokorunun yalnızca zombi yaratmakla kalmadığını, üstelik kurbanlarının ruhlarını da sakladığını anlatmıştı.

Larissa azimle kendini toparladı. En yakındaki kutuya koştu ve içindekileri yerlere saçmaya başladı. Kırılan şişelerden çeşit çeşit sıvılar ve tozlar döküldü. Larissa daha sonra ikinci kutuya geçti.

Lond'un geldiğini ilk olarak adamın mırıldandığı bir efsundan anladı. Hızlanma gereği duyan Larissa beyaz saçlarını ileri geri, aşağı yukarı savurdu ve üçüncü kutudaki şişelerin parçalandığını hayal etti.

Ani bir rüzgâr hiç yoktan esmeye başlayarak Lond'un etrafını sardı ve Lond'un ağzından çıkan sözcükleri alıp götürdü. Larissa'nın yarattığı büyülü rüzgâr kutuyu tavana kadar kal-

dırdı. Genç kız eliyle sert bir hareket yaparak kutuyu havada ters çevirdi. Kutudaki cam şişelerin hepsi yere düşüp şangırtıyla kırıldı.

Bunun hemen ardından gerçekleşen şey yalnızca birkaç saniye sürdüyse de, aradan geçen zaman genç dansçıya sanki sonsuzluk kadar uzunmuş gibi geldi. Nahoş fakat sıradan sese başkaları karıştı. Kırık cam parçalarının arasından birçok sesin birleşerek oluşturduğu boğuk bir inilti yükseldi. Parlak duman demetleri hızla yükselerek odada delicesine döndü. Sonra da nereden geldiği belli olmayan bir işaret almışçasına hepsi birden dosdoğru Lond'a yöneldi.

Büyücü haykırarak geriledi. Larissa fırsattan istifada kapıya doğru fırladı. Daha birkaç metre koşabilmişti ki görünmeyen bir duvara çarpıp şiddetle yere serildi. Dönüp baktığında Lond'un zarar görmemiş olduğunu gördü. Esir tutulan ruhların dumanı ona bir şey yapamamış ve kaybolmuştu. Büyücünün kara sureti kıza zalimce yaklaştı.

"Bana zombilerimi kaybettirdin, Akyele, ama daha bir sürü yaratabilirim. Ölümün tadına bakarken bil ki sana güvenen herkesi hüsrana uğrattın." Lond ellerini kaldırdı.

Larissa bir şey düşünmeye çalıştı, fakat zihni bomboştu. O çaresizlikle aklına bir şeyler gelebileceğini umarak yere kök saldı.

Tam o anda Lond'un arkasından gür bir bağrış duyuldu. "Kaç, Larissa!" diye yükseldi Dumont'un hırıltılı sesi. "Bu herifi bana bırak!"

Şaşıran Lond tam zamanında dönerek kaptanın kılıç hamlesini geri püskürttü. Yine de sağ omzuna derin bir darbe almıştı. Lond kaptanın bu hakareti karşısında öfkeyle kükredi. Sol eliyle yaradaki kanı sildi, sonra onu sağ eline buladı.

Dumont büyü yapmak için tam ıslığa başlamıştı ki Lond sağ elini kaldırıp sıktı. Güverteye kan damladı. Ahşaba değen kan tıpkı bir yılan gibi tısladı.

Kaptan donakaldı. Beti benzi attı ve kılıcı aniden uyuşan elinden düştü. Sağ eli, zombi eli yavaşça göğsüne doğru kalktı ve kaptanı çılgınca pençelemeye başladı. Gömleği kolayca yırttı,

eti delip geçti, sonra da göğüs kemiği engeline çarptı. Yılmayan zombi uzvu yumruk olup kemiği kırdı ve Dumont'un göğüs boşluğuna daldı. Hortlak el içerisini biraz yokladı, sonra da aradığı şeyi bulup dışarı çıktı.

Dumont'un kalbini.

Kalp halâ çarpıyor, etrafa kanlar saçılıyordu. El kendini sıktı ve kalp biçimsiz bir et parçası halini aldı. Gözleri geriye yuvarlanan kaptan güverteye yığıldı. Zombi kol hareket etmeyi sürdürüyordu.

İnanılmaz bir dehşete kapılan ve kusacak gibi olan Larissa ağzı bir karış açık bakmaktaydı. Dumont'u bir zamanlar babası gibi seviyor ve ihanetine rağmen onu halâ önemsiyordu. "Amca," diye fısıldadı kız.

"Artık burnunu başkalarının işine sokamayacak," diye öfkeyle hırladı Lond. "Şimdi, Akyele, sıra sende."

Larissa'nın gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. Genç kız bu sefer hazırdı. Kök saldığı birkaç saniye ona bir fikir vermişti. Vücudunu ahşap zemine dayayarak içinde halen biraz yaşam bulunan tahtaya bir haber gönderdi. Buyruğu tahta kalasların içinden geçerek kaptan köşkünü süsleyen şatafatlı bir grifin heykeline ulaştı.

Mücevherli gözler kırpıldı. Altın yaldızlı kanatlar açıldı ve canlanan heykel fırtınada kırılan bir direğin sesiyle kendini kaptan köşküne tutturan destekleri kırdı. Bir anlığına havada kaldı, sonra avına saldıran bir kartalın hışmıyla Lond'a doğru uçtu.

Yine de büyücü bu saldırının gerçekleşeceğini çok önceden anlamıştı. Tahta hayvan gagasını açarak ve pençelerini uzatarak yaklaşırken Lond bir efsun mırıldandı. Grifin Lond'un koyduğu görünmez duvara tosladı ve korkunç bir çatırtıyla paramparça oldu. Tahta parçaları Lond'un arkasına saçıldı.

Larissa tam bir hayal kırıklığına uğradı. Bu gece enerjisinin büyük kısmını harcamıştı ve grifin de geriye kalanın neredeyse tamamını tüketmişti. Lond yavaşça kıza doğru döndü. Nefes nefese kalan Larissa'nın ayağa kalkacak kadar bile gücü yoktu. Nefreti yüzünden okunan kız küstahça bir ifadeyle son darbeyi

bekledi.

"Sahiden de beni tahta bir oyuncakla durdurabileceğini mi sandın?" diye sordu adam. "Meyve çiçek büyüsü bir hiçtir, koskoca bir hiç. Kurallara bağlı kalarak yapabileceklerin sınırlıdır. Sadece kendi kurallarını kendin koyarsan gücünün sınırı olmaz."

Lond kıza biraz daha yaklaştı ve Larissa narin ellerinden biriyle tırabzana tutunup geriledi. "Çok yeteneklisin," diye yumuşak bir sesle sözlerine devam etti Lond. "Harım'ın seni yanına almaya bu kadar istekli olmasına şaşmamak gerek. Ama meyve ve çiçek büyüsünün seni nasıl yüzüstü bıraktığını görüyorsun. Kan ve kemik—gerçek güç bunlarda yatar. Seni eğitebilirim, Larissa Karyele. Sana doğru yolu gösterebilirim."

Larissa gözlerini düşmanının üzerinde tutmasa bile içten içe ne kadar sürede kaptan köşküne varıp tavandaki kapağı açabileceğini hesap ediyordu. Geminin öteki yanına kaçabilirse—

"Bir şeyi gönlünce evirip çevirebilecekken onu ne diye yeşile boyayasın? Ölüm çok daha beklenilir ve kontrol edilebilirken ne diye yaşamı teşvik edesin? İnsanlar peri ışıklarından korkar ve onlara saygı duyarken ne diye *feu follet*'lere benzeyesin?"

Lond cübbesinin uzun kollarına asılıp siyah kumaşı yırttı. Elinde uzun ve keskin bir bıçak belirdi. Lond bıçağı biraz indirip kolunun aşağısını kesti. Batmakta olan ayın önündeki bulut yana çekilince Larissa kolu net olarak görebildi.

Kol sıradan bir kolun şekil ve boyutuna sahipti, ancak birbirini çaprazlamasına kesen sayısız yara izi onu korkunç kılıyordu. Kan büyüsünün bedeli büyük olmuştu ve Lond bu kara irfanı kendi kanıyla satın almıştı. Kolunda boş bir yer kalmayana dek derisini tekrar tekrar kesmiş, hatta bazen ufak et parçaları koparmıştı.

Lond'un kolunu kestiği yerden güverteye damlayan kırmızı sıvı uğursuz bir sesle cızırdadı. Elleri birer pençe gibi siyah pelerini yırtıp attı. Şeytani büyücü üzerindeki cübbenin altına sadece bir tunik giyiyordu ve görünürdeki tüm bedeni yara

izleriyle doluydu. En kötüsü de suratıydı. Yaptığı korkunç anlaşma gereği yanaklarındaki etin büyük kısmını feda etmişti. Beyaz kemikleri ölümün yaklaşan eli gibi parıldıyordu. Bıçaktan bir tek gözleri uzak kalmış gibiydi. Buruşuk suratındaki gözleri şeytani, sert bir ifadeyle ışıldamaktaydı.

Ay ışığı altında kara kara parıldayan kan birikintisi Larissa'nın bulunduğu istikamete doğru akmaya başladı.

Şimdi, diye geçirdi aklından dansçı. Kaptan köşkünün merdivenine doğru fırlayıp gitti ve oradan da zarifçe sıçrayarak geminin çatısına çıktı. Düz çatı boyunca koştuktan sonra tam öteki tarafa atlayacaktı ki onu durdurmak için yukarı tırmanan bir zombiyle karşı karşıya geldi.

Zombi Dumont'tu. Kıza çevrilen gözleri boş boş bakıyordu. Kanla kaplı zombi eli uzanıp kızın ayak bileğini yakaladı. Larissa çığlık atmamak için kendini zor tutarak bileğini çekip kurtardı ve biraz daha aşağı ilerledi. Bu sefer de hortlak bir kertenköle yavaş fakat kararlı hareketlerle çatıya çıkmaya başladı.

Larissa çılgınca etrafına bakındı. Ölüler artık her taraftan üzerine geliyorlardı. O sırada Lond da yukarı geliyordu. Görünmez bir el tarafından kaldırılıyormuşçasına hafifçe havada süzülüyordu. Büyücü, Larissa'nın paniğiyle alay eden bir sessizlikle çatıya indi.

Larissa'nın tüm dehşeti bir anda kayboldu. Artık köşeye sıkışmıştı ve korkuya yer yoktu. Dimdik durup Lond'u soğukkanlılıkla süzdü.

"Yürüdüğün yola aşinayım, Hain Alondrin," dedi buz gibi bir ses tonuyla, zombiler yaklaşmayı sürdürürlerken. "Ölü adamların beni korkutmuyor. Ben Ölüler Lordu'yla baş başa yemek yedim, hatta *Maison de la Détresse*'te kaldım. Bu gemide iyi tanıdığına inandığım Anton Misroi'nin elçisi olarak bulunuyorum. Sahiden de beni buraya sırf kendi başıma öğrendiklerimle göndereceğini mi sandın?" Kız bir kahkaha attı. Sesinde neşeden eser yoktu.

Larissa güven dolu bir zarafetle kollarını kaldırdı. "Misroi beni eğitti. Bana Ölüler Dansı'nı öğretti. İzin ver sana da göste-

reyim."

Larissa daha önce Misroi'den aldığı at kamçısını çekip sol eline şiddetle indirdi. Darbe canını fena yaktı ve açılan kesikten kan aktı, fakat Larissa bunlara hiç dikkat etmedi.

Kamçı uzadı, kıvrıldı, ilk olarak bataklıkta ortaya çıkan yılana dönüştü. Larissa artık ondan hiç mi hiç rahatsızlık duymuyordu. Korkusunu yenmiş, büyüsünün üzerinde mutlak bir hakimiyet elde etmişti. O bir akyele, bir dansçıydı ve yapması gerekenden korkacak olursa her şeyi yitirirdi.

Larissa azıcık bile olsa çekinmeden yılanı boynuna ve omuzlarına koydu. Yaratık hiç vakit kaybetmeden kıza sıkıca dolandı. Larissa'nın tenine değen kuru ve düzgün bedeni huzur vericiydi. Genç kızın kendine güveni tamamıyla yerine geldi.

Yılana canlı bir şal gibi sarınmış haldeki Larissa dansa başladı. Hanım'ın öğrettiği büyüleri hiç düşünmeden bir kenara itti ve ürkünç Ölüler Dansı'na girişti.

Yirmi Dört

Griffin heykeli canlanıp uçmaya başlayınca Willen'ın dikkati bir an için de olsa dağılmıştı. Ancak oturup bu ilginç sahneyi izleyemezdi, zira Lond'un ilk yaratık zombisi Yelusa ile dövüşüyordu.

Yelusa'nın elinde Willen'ın kızdan bile daha ağır olduğuna inandığı bir kılıç vardı. Hamleleri pek isabetli olmasa da çok kuvvetliydi. Willen üzerine gelen bir darbeyi karşılayınca kolu şiddetle sızladı. Yelusa'nın *feu follet* karşısında ciddi bir üstünlüğü vardı: o sonsuza dek savaşabilirdi, fakat Willen yorulmaya başlamıştı bile.

Yelusa tam yeni bir darbe indirmek üzere kılıcını kaldırmıştı ki Willen kendisini bile şaşırtarak hasmının kafasını uçurdu. Delikanlı işte o zaman etrafına şöyle bir bakmayı göze alabildi. Zombilerin tümü dövüşmeyi bırakmıştı. Hepsi birden geminin en üst katına çıkan merdivenlere yönelmişti.

Sardan koşarak Willen'ın yanına geldi. Yüzündeki ciddi ifade, ozanın alışıldık neşeli ve hafiften bezgin sırıtışından çok farklıydı. Willen yakışıklı tenorun bir daha eskisi gibi olabileceğini hiç sanmıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu nefes nefese kalmış Sardan, kanlı ellerinden biriyle alnındaki teri silerek.

"Bilmiyorum," yanıtını verdi Willen, "ama bundan hiç hoşlanmadım. Lond niçin tüm zombilerini dövüşten çekip—Larissa!"

Sardan'ın beti benzi attı. "Larissa burada mı? Dövüşmesine izin mi veriyorsun? O hiçbir şey—"

"Sardan, o bizim liderimiz ve şu anda yukarıda. Haydi!"

Willen sahip olduğu insan bedeninin sınırlarını zorlayan bir

süratle merdivenleri tırmandı. İçini müthiş bir korku kaplamıştı. Larissa ne kadar güçlü olursa olsun Lond'a ve hortlak ordusuna tek başına karşı koyamazdı. Onu kurtarmak için ne yapabileceğine dair *feu follet*'in hiçbir fikri yoktu—bildiği büyüler savunma ağırlıklıydı—fakat yine de deneyecekti.

Soluk soluğa kalmış bir halde çatıya vardı. Sardan de hemen peşindeydi. *Feu follet*'in önünde kalabalık bir zombi grubu olduğu için neler döndüğünü göremiyordu.

Larissa'nın boğucu bataklık havasını dolduran sesi kulaklarına kadar geldi. "Misroi beni eğitti. Bana Ölüler Dansı'nı öğretti. İzin ver sana da göstereyim."

Bu sözleri duyunca Willen öyle büyük bir dehşete kapıldı ki eli ayağı tutmaz oldu. Duyduklarının ağırlığı karşısında sendeledi. Sardan dostuna yanaşıp kolundan tutarak ona destek oldu. *Feu follet* kendini toparlayıp arkasına döndü. "Beni affet," dedi ve Sardan'ın çenesine yumruğu indirdi. Geri savrulan tenor aldığı darbeden ziyade gördüğü muameleden dolayı afallamıştı.

"Neler—?"

Sardan sorusunu tamamlayamadı. Ona ikinci bir yumruk indiren Willen eli acıyınca yüzünü ekşitti. Sardan'ın gözleri kaydı ve güverteye yığılıp kaldı.

Willen artık onun güvende olacağını biliyordu. Larissa'yı durdurmak için halâ zamanı olup olmadığını düşündü, fakat kararını vermeden ayakları onu Larissa'nın şeytani bir coşkuyla dans ettiği pruvaya taşımaya başlamıştı bile.

Willen donakalmış zombileri itip kakarak kendine bir yol açtı ve sonra hiç beklemediği bir anda Larissa görüş alanına girdi.

Willen'ın soluğu kesildi. Güzel kıza gözlerini kapatarak yaklaşmayı, hem dansçıyı hem de izleyenleri yok edecek dansı o şekilde durdurmayı ummuştu. Ancak onu bir kez görmüştü artık. Bakışlarını kızın narin, zarif vücudundan ayıramıyordu.

Willen tuzağa düşmüştü. Bedenine ölümcül bir soğuğun yayılmaya başladığını hissetti. Daha önce Lond'un büyüsüne karşı direnmişti, fakat delikanlı sıradan bir insanın olabilece-

ğinden çok daha fazla bir Souragne yaratığıydı. *Feu follet*'in o diyarın lordundan gelen bir büyüye, Misroi'nin Larissa'ya öğrettiği dansa karşı koymasının yolu yoktu. Kollarındaki tüm his kayboldu ve bu uyuşukluk baldırlarına ve bacaklarına geçti. Vücudunun öldüğünü, kontrolü uzuv uzuv, eklem eklem yitirdiğini hissedebiliyordu.

Onu terk eden, yavaşça ve gönülsüzce bırakan son şey aklıydı. Son olarak Larissa'yı düşündü ve yüzünden aşağı yaşlar yuvarlandı. Yitirilen tüm fırsatlar, artık asla tecrübe edemeyeceği tüm sevinç ve kederler için ağlıyordu.

Ölüler Dansı onu ebediyen yok etmeden önce Willen'ın zihnindeki son bilinçli düşünce Larissa'nın dans ederken ne kadar güzel göründüğüydü.

*****

Larissa artık Lond'dan korkmasına gerek olmadığını biliyordu. O şimdi ölümle dans ediyordu ve Larissa'nın aklındaki vahşi müziğe kıyasla büyücünün şarkısı çok önemsiz kalıyordu. Dansçı havaya sıçradı ve onunla beraber hareket eden yılan da bir sevgilinin kolu gibi kıza dolandı.

Larissa derinlerden bir yerden doğan soğuğu hissetti. Bu ölümün, hatta ölümden de kötü şeylerin soğuğuydu ve şimdi dışarı akıyordu. Kızın içinde *Maison de la Détresse*'teyken kapıldığı korkunun ufak bir miktarı belirdi. O gün öğrendiği gibi diyarın lordunun izniyle bile olsa canlı bir yaratığın Ölüler Dansı'nı icra etmesi, dansçının zombiye dönüşme tehlikesini doğuruyordu.

Dans iyice hızlandı ve Larissa bedeninden akan korkunç soğuğa rağmen terlemeye başladı. Artık nerede bulunduğunu veya kim olduğunu bilmiyordu; kendisi dans olmuştu. Güzel kız neredeyse gücünü tamamen tüketen son bir nefesle kollarını kaldırdı ve zombilere emretti: Lond'u durdurun!

Bir an için hiçbir şey olmadı. Larissa dizleri üzerine çökmüştü. Nefes nefese kalmış kız önüne düşen beyaz saçlarını arkaya attı ve bakışlarını yukarı çevirdi.

Mağlubiyet bir çekiç gibi üzerine indi. Zombiler bulundukları yerde donmuş gibi bekliyorlardı; düşmana saldırmak için en ufak bir harekette bile bulunmuyorlardı.

Ölüler Dansı'nın nelere kadir olduğunu bilen Lond gözlerini kapatmaktan ve dansın bitmesini beklemekten başka hiçbir şey yapamamıştı. Sonunda gözlerini örten elini indirdi ve önce Larissa'ya, ardından hareketsiz zombilere baktı. Hem şaşırmış hem de sevinmiş bir halde gülmeye başladı.

"Ne kadar da güzel bir gösteriydi!" diye bağırdı adam. "Zombilerimi durdurdun, ama onları kontrol edemedin. Belki onlar sana zarar veremezler, çocuğum, ama ben verebilirim!"

Lond bir efsunun sözlerini mırıldandığı sırada bataklık kaynamaya başladı. Hayret içindeki Larissa ayağa kalkıp nehre baktı. Su yüzeyine bazı suretler çıkmaya başlamıştı. Larissa bunların ne olduğunu anladı ve histerik kahkahalar attı.

Bazılarının durumu neredeyse bir iskeletinki kadar kötüydü. Bazılarınınsa tanınabilir yüz hatları bulunuyordu. Su vücutların şeklini bozmuş, eti patlama noktasına getirene dek şişirmişti. Cesetler nehir tabanından düzinelerle kalkıyorlardı— ölü adamlar, kadınlar, çocuklar ve hayvanlar. Hepsinin tek gayesi Larissa'nın düşmanlarını yok etmekti. Larissa onların tıpkı Misroi'nin söz verdiği gibi müttefik olduğunu biliyordu.

Düzinelerce zombiyi taşıyan dev bir dalga yükseldi ve çatıya çarptı. Dalganın şiddetiyle ayakları yerden kesilen Larissa neredeyse boğulacak gibi olmuştu. Her yanlarından su ve balçık damlayan Larissa'nın zombileri mekanik, açgözlü hareketlerle ayağa kalktılar ve donakalmış kardeşlerine doğru döndüler.

Ölüler arasındaki savaş korkunçtu. Zombiler birbirlerini dövüşemeyecek kadar küçük parçalara ayırmaya çalışıyorlardı. Lond elinden geldiğince geriledi ve Larissa'nın zombilerinden birçoğu yok edildi, fakat büyücü bu kadar büyük bir akını durduramazdı. Sonunda birkaç ceset onu yakalamayı başardı. Adamı çeke çeke geminin yanına götürürlerken Lond durmaksızın çığlık atıyordu. Sonunda hep beraber aşağı atladılar.

Larissa içinde üzüntüyü andıran bir şey hissetti. Zombilere

Lond'u durdurmalarını emretmiş, fakat onlar adamı yok etmeyi amaçlamışlardı. Yoksa onu da zombiye mi dönüştüreceklerdi?

Sular bir kez daha çalkalandı ve dışarı yeni bir dehşet fırladı. Devasa bir zombi yılan santim santim, metre metre sudan çıkarak gemiyi yanında cüce bıraktı.

Larissa'nın dili damağı kurudu. Bu iğrenç şeyi daha önce de görmüştü; Souragne'e ilk geldiği zaman gördüğü kâbuslardan birinde. Rüyasında canavarımsı hortlak yılan Willen'ın sesiyle konuşmuştu. Şimdi o şey biraz ötesinde ileri geri sallanıyor, kocaman ölü gözlerini kendisine dikmiş bakıyordu.

Zombi yılanın ağzından Misroi'nin sesi gürledi. "Aferin, güzel dansçı. Kurtulmayı başardın. Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Ayrıca yeni zombiler için sana teşekkür ederim. Kısa zaman içinde oradan ayrılacaklar."

Yılan tuhaf bir zarafetle devasa kafasını Larissa'yla arasında yalnızca birkaç metre kalana dek indirdi. Larissa korkup sinmedi. Dansçıya iyice yaklaşan yaratık, en az Larissa'nın gövdesi kadar kalın olan çürümüş dilini çıkardı. "Tabi biri hariç. Bana o ufak haylazdan çok hoşlanıyormuşsun gibi gelmişti, o yüzden Willen sende kalabilir."

Larissa'nın kalbi tekledi ve kız yere yığılacak gibi oldu. "Hayır," diye inledi hafif ve alçak bir sesle. "Willen olmaz!" Delikanlının adını çığlık atarak telâffuz ettikten sonra delice etrafına bakındı.

Eskiden Willen olan zombi odun gibi adımlarla ileri çıktı. Larissa ellerini ağzına götürdü ve şaşkın bir dehşetle ona bakakaldı.

Willen onun bakışlarına boş gözlerle karşılık verdi. Artık gözlerinde o neşeden, dudaklarında o tebessümden eser yoktu. Her şeyi durgun ve soğuktu. Larissa çekinerek elini uzatıp zombinin yanağına dokundu. Derisi soğuktu. Larissa elini hemen geri çekip yumruk yaptı.

Genç kız büyük bir azimle zombi yılana doğru döndü. "Anton, düşmanlarınla savaştım ve Lond'un kaçmasını engelledim. Dansını öğrendim ve sana saygı gösterdim. Senden büyük bir iyilik rica ediyorum: Willen'ı eski haline döndür."

Yılan koca kafasını iki yana salladı. "Zavallı dansçı," dedi sahte bir üzüntüyle. "Halâ anlayamadın, değil mi? Haklıydım. Birbirimize çok benziyoruz, Larissa. Tıpkı benim gibisin. Willen'ı bu hale getiren kişi Lond olsaydı vücudunu tekrar canlandırabilirdim. Ama Ölüler Dansı, Lond'un zırvalarından çok daha güçlüdür. Kendi büyümü bozamam."

Gerçeği nihayet kavrayan Larissa'nın gözleri yepyeni bir dehşet yüzünden koca koca açıldı. Bunu Willen'a yapan kişi kendisiydi, ne Lond ne de Misroi. Hanım'ın Ölüler Dansı'nın tehlikesi hususundaki uyarısını çok geç hatırladı.

"Beni kastettiğini sanmıştım," diye fısıldadı Larissa. "Yalnızca bana zararı olabileceğini sanmıştım. . ." Kızın içini kor gibi bir öfke kapladı. At kamçısını kaptığı gibi suya fırlatıp attı. Sonra da Misroi'ye bakıp bağırdı, "*Niye bana söylemedin?*"

Hortlak yılan korkunç ağzını açtı ve içeriden derin, gümbür gümbür bir kahkaha yükseldi. "Ah, güzel dansçı, ne diye söyleyecektim ki? Alondrin'i durdurmanın başka yolu olmadığından büyüyü her halükârda kullanacaktın zaten."

At kamçısın aniden Larissa'nın elinde belirdi. Kızın öfke ve azap çığlığı, tiyatroda korku içinde bekleşen oyuncular tarafından bile duyuldu.

*****

Şafağın ilk ışıkları sisi delip geçti ve nazik parmaklarıyla uyuyan dansçıya dokundu. Larissa ağlaya ağlaya uyuyakalmış ve böylece üzerine çöreklenen dehşeti kısa bir süreliğine de olsa üzerinden atmıştı. Fakat bu mola artık sona ermişti. Yeni bir gün geliyor, beraberinde sıcak, buhar ve yeni acıların müjdesini getiriyordu.

Larissa birisinin üzerine bir battaniye örttüğünü hayal meyâl fark etti.

Kafasını kaldırıp baktığında yanındakinin Sardan olduğunu gördü. Adam hemen kafasını başka yöne çevirdi. "İyi olduğuna sevindim, Larissa," dedi yavaşça.

"Ben de senin iyi olduğuna sevindim," karşılığını veren kı-

zın sesi ağlamaktan kısılmıştı. Larissa kendini oturmaya zorladı, sonra da Sardan'ın güçlü kolu yardımıyla ayağa kalktı. Birlikte kaptan köşküne doğru yürürlerken Larissa'nın gözüne Willen ilişti ve kızın dizlerinin bağı çözüldü.

Kendi kendine kızan Larissa küfretti. "Kahrolası bir yavru kedi kadar güçsüzüm."

"Başına gelen onca şeyden sonra şaşırmadım."

Larissa ilk defa o zaman Sardan'ın suratındaki morluklara dikkat etti. Kaşlarını çatarak onlara hafifçe dokundu. Fakat onun narin parmakları bile fazla geldi ve Sardan yüzünü ekşitti. "Sana neler oldu? Yaralı mısın?"

Sardan kızın gözlerine bakamıyordu. "Bunu bana Will yaptı. Beni bayılttı ki—şey, yanlışlıkla seni izlemeyeyim—"

Larissa gözyaşlarına esir düşmeyi reddetti. "Zaten hep kendinden önce başkalarını düşünürdü," dedi boğuk bir sesle. Ağlaya ağlaya gözünde yaş kalmadığını sanmıştı, fakat görünüşe bakılırsa yaşların sonu yoktu. "Cesetlere ne oldu?" diye sordu, Sardan onu dikkatle çatıdan indirirken.

Adam tereddüt eder gibiydi. Cevap verirken bu sefer dansçının gözlerine baktı. "Gittiler, Larissa. Neler olduğunu bildiğimden emin değilim, ama o yılan—hepsi de onun peşinden gitti. Nehre dalıp kayboldular. Dumont'u öfkelendirme talihsizliğine düşmüş yedeğim bile." Sardan durakladı. "Will hariç hepsi."

"Eh, en azından cesetlerle uğraşmamıza gerek kalmamış." Larissa kendi ağzından çıkan bu sözlere inanamadı. Duygusuzca, zalimce konuşmuştu—ama dedikleri doğruydu. Henüz ölülerin yasını tutamazdı. Olanların gerçek boyutunu bir tek o biliyordu ve canlıların şu an ona ihtiyacı vardı. Larissa kendisi için olmasa bile onların hatırına ayakta kalması gerektiğinin farkındaydı. Kendisine gelince, neredeyse sevgilisiyle birlikte ölmüş olmayı dileyecek haldeydi, fakat anlaşılan işi o kadar kolay olmayacaktı.

Larissa herkesin tiyatro salonunda toplanmasını emretti. Elinde dumanı tüten bir bardak çayla ve omuzlarına sardığı bir battaniyeyle içeri girerken herkes ayağa kalktı. Sonra oradaki-

lerden birkaçı alkış tutmaya başladı. Ötekiler de yavaş yavaş onlara katıldı, ta ki Larissa ömrü boyunca hiç hissetmediği kadar içten bir beğeni topladığını düşünene dek. Sahneye çıkarken utangaç bir tebessüm etti ve oturmaları için elini salladı. Sardan kıza bir sandalye çekti. Larissa minnettarlıkla otururken aktöre ufak bir gülücük attı.

Herkesin sormak istediği soruyu ilk dile getiren kişi Jahedrin'di.

"Bayan Karyele, artık kaptanımız siz mi olacaksınız?"

Larissa dümenciye dikkatle baktı. "Jahedrin, ben bir gemiyi idare etmek hakkında en ufak şey bilmem."

"*La Demoiselle*'i kullanmak konusunda olmasa da bizi önderlik etmeye en vasıflı kişi sizsiniz. Herkes size kayıtsız şartsız itaat eder. Üstelik zamanla öğrenebilirsiniz de."

Şaşıran Larissa hayatta kalan oyuncu ve tayfaların umut dolu yüzlerine baktı. Herkes kafa sallayarak hemfikir olduğunu belirtiyordu. Larissa teklifi kabul etti ve sonraki bir saati açıklama yapmakla geçirdi. Mürettebatın ona bağlı kalması için öncelikle güvenmesi gerekiyordu. Genç kız Dumont'un tüm sırlarını ortaya döktü—gemideki korunma büyüleri, esirleri, Liza'nın cinayeti. Soru yağmuruna tutulmayı ve sözünün sık sık kesilmesini bekliyordu, fakat herkes can kulağıyla ve hafifften kuşkulu bakışlarla onu dinledi. Artık idarenin onun elinde olduğu belliydi.

"Bu gemiyi seviyorum," dedi Larissa tüm içtenliğiyle. "Gösterinin sürmesini isterim. Uygun bir fiyata kalite bir eğlence sunmayı sürdürmememiz için hiçbir sebep yok. Eski esirlere gelince, onlara şeref konuğu muamelesi edilecek. Gitmek isteyen istediği zaman gidebilir—bu hem tayfalar hem de oyuncular için geçerli. *La Demoi—*" Larissa ansızın durdu ve yüzünde belli belirsiz bir tebessüm göze çarptı. "*Nehir Dansçısı*'nda kalıp çalışmaya devam etmek isteyenler adil bir ücret alacaklar."

Kolunu kızının omzuna atmış olan Gelaar gülümsedi. "Aradnia ve ben kalmaya karar verdik," diye bildirdi Larissa'ya ve mürettebata. "Biz gemiden değil kaptandan ve onun açgöz-

lülüğünden nefret ediyorduk."

"Acaba mademoiselle beni Richemulot'a geri götürebilir mi?" diye tereddüt içinde sordu Çalıkuyruk. "Bunun zor olduğunu—"

"Oraya ne zaman uğrarız bilmiyorum, ama eminim ki eninde sonunda uğrayacağız. O zaman gitmekte serbestsin, Çalıkuyruk."

Tilki minnettarlığını göstermek için başıyla selâm verdi. "O güne dek, Mademoiselle, emrinizdeyim."

Skreesha da Gelaar'dan hoşlanır olmuştu ve yarımejder neşeyle ortalıkta geziniyordu. Yarımejder Larissa'ya iyice ısınmıştı ve onun peşinden bir an olsun ayrılmıyordu. Renklikedi her zamanki gibi hiçbir şeyi umursamaz görünmekteydi. Fakat hiç kimse *Nehir Dansçısı*'ndan ayrılmak istemiyor gibiydi.

Larissa birkaç saat sonra en üzücü görevini yerine getirmek için cesaret buldu. İlk olarak Dumont'un kamarasına gitti. İçeri girer girmez gözüne beyaz bir fulâr ilişti. Onu alıp kendi ince boynuna doladı. Larissa gücünü toparlamak için derin bir nefes aldı, ardından ana güverteye çıkıp pruvaya yöneldi.

Aşağı sarkıp yeşil sulara baktı ve yüksek sesle bağırdı, "Tezakar!"

Su hemen çalkalandı ve sarı saçlı güzel denizkızı yüzeye çıktı. Suratı neşe sevinçten parlıyordu. "Unutmamışsın!" diye haykırarak kollarını Larissa'ya doğru kaldırdı.

Larissa silik bir tebessüm etti. "Hayır, unutmadım. Senden son bir ricam olacak." Genç dansçı gemiye bağlı duran ve suda yavaşça yükselip alçalan filikayı işaret etti. "Şu filikayı birazdan çözeceğim. Lütfen onun karaya oturmamasını veya sudaki engellere takılmamasını sağla."

Denizkızı biraz surat astı ve suları küskünce tokatladı. "Sonsuza dek işini göremem," dedi sızlanırcasına. "Onu ne kadar idare etmeliyim?"

Üzüntüden boğazı düğümlendiyse de Larissa soğukkanlılıkla sözlerini sürdürdü, "Ne zaman durman gerektiğini zamanı gelince anlayacaksın. İşte. Çok teşekkürler." Larissa fulârı elinden bıraktı ve gözleri yaşla dolan denizkızı onu havada ka-

pıp sıkıca sarıldı. Sonra fulârı omuzlarına sardı ve gözden kayboldu.

Larissa yorgun bir halde doğruldu ve geminin çatısına bakıp genzini temizledi. "Willen," diye seslendi.

Zombi yavaşça çatının kenarına kadar yürüdü ve bir sonraki emri bekledi. "Ana güverteye gel," diye talimat verdi kız. Zombiye bakan mavi gözleri, bir zamanlar aşık olduğu hayat dolu adamın heves ve zarafetiyle çelişen kaba hareketlerini izledi. Yüreği sızlasa da doğru şeyi yaptığını, Willen'ın da bunu isteyeceğini biliyordu.

Willen gibi görünen şey—Larissa böyle düşünmenin işleri kolaylaştırdığını anlamıştı—gelip kızın önünde dikildi. "Filikaya bin ve otur," dedi dansçı. Hortlak söyleneni yaptı.

Larissa filikanın ipini kesip suya bıraktı. Görünmeyen bir el serbest kalan ipi tuttu. Yakışıklı ve genç zombiyi taşıyan filika akıntı yönünde yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Onun gidişini izlerken Larissa'nın kalbi sızlıyordu.

"Mademoiselle?"

Larissa gözlerini dolduran yaşları sildi ve fark ettirmeden yanına gelmiş Çalıkuyruk'a bakıp gülümsedi.

"Bir dostu yitirmenin acısını bilirim. Sizi anlıyorum."

Larissa tilki ile tavşan loah arasında yeşeren tuhaf dostluğu anımsadı. "Bouki'yi özlüyorsun, değil mi?"

"*Oui*. Veda ederken ona son bir armağan verdim. Ona bu diyardaki halkının iki hafta boyunca benim halkımdan korkmasına gerek olmayacağının sözünü verdim."

"Bu. . . bu halkının büyük fedakârlığını gerektirir, öyle değil mi?"

Tilki koca omuzlarını silkti. "*Comme ci, comme ça.* Ama unutmayın ki Souragne'de o kadar çok tilki yok." Çalıkuyruk keskin dişlerini göstererek gülümsedi. "Üstelik tavukları unutmamak lâzım."

Larissa kendisini bile şaşırtarak bu espriye güldü. Ruhunda uzun süren bir fırtınanın ardından güneşin yeniden doğduğunu hissediyordu. İçinden gelen bir hareketle uzanıp kolunu tilkiye doladı. Hayvan ilk başta şaşırdıysa da hemen ardından

içtenlikle kıkırdadı ve kızın yanağını şöyle bir yaladı. Larissa ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve dansa başladı.

Dansı onu güverte boyunca götürerek kıça ulaştırdı. Larissa çarkın orada durdu. Son bir kez yükselip alçalan filikada hareketsizce oturan Willen'a baktı.

"Sen zaten bunun için yaratılmamıştın, sevgilim," dedi yavaşça. "Sen ışıktan doğan bir yaratıktın. Seni toprağa bağlamak yanlıştı ve şu anki bir varoluş ise canavarca." Kız kollarını kaldırdı, gözlerini kapadı ve ateşi düşündü. "Yine ışıkla bir ol."

Willen'ın vücudu cayır cayır yanmaya başladı. Sözüne sadık kalan Tezakar filikayı dümdüz bir çizgi üzerinde çekmeyi sürdürdü. Larissa filikada oturan Willen tamamen yok olana dek denizkızının bunu yapmayı sürdüreceğini biliyordu. *Nehir Dansçısı*'nın genç kaptanı havada uçuşup kaybolan kıvılcımları seyrederken diğerlerinden çok daha güzel bir kıvılcımın gökyüzüne yükseleceğini tüm kalbiyle umdu. . . fakat öyle bir şey gerçekleşmedi.

Yeteri kadar ölüm olmuştu. Artık onarma, iyileştirme zamanıydı. Larissa dansa devam etti. *Feu follet*'lerin halâ gemide tutsak bulunduklarını üzülerek hissetti ve zarif bir hareketle onları serbest bıraktı. Hepsi birden yanan filikaya doğru uçtular ve kaybettikleri dostlarının etrafında dönerek uçtular. Larissa onları seyredip güzelliklerini hafızasına kazıdı ve tam o sırada yaratıkların Willen'ın adını "söylediklerini" fark etti. Kendilerince veda ederlerken etraflarına parlak renkler saçıyorlardı.

Larissa bunun ardından yeni bir gözyaşı yağmurunun önüne geçmek için çıplak ayaklarının altındaki tahtalara yoğunlaştı. Yere kök salarak bilincini dikkatle geminin her tarafına yaydı ve *Nehir Dansçısı*'nın "yaralarını" saptadı. Ayakları kıpırdamaya başlarken düşüncelerini tamir edilmesi gereken yerlere odakladı.

Onun Willen'a veda edişini izlemeye gelenler geminin kendi kendini onarmaya başlaması üzerine şaşkın gözlerle etraflarına bakındılar. Parlak çarkın kırık parçaları hareketlendi ve birleşip kaynaştı. Artık sadece bir kat yeni boyaya ihtiyacı vardı. Eskiden gözalıcı grifin heykelini oluşturan tahta parçaları

yerde yuvarlanarak birbirine yanaştı ve kendi kendilerini onardı. Sonra dev yaratık eski tüneğine kadar uçtu ve orada donup kaldı.

Geminin metal aksamının – zarar görmüş kapı menteşeleri, eğrilmiş tırabzanlar, vs. – bir demirciye ihtiyacı olacaktı. Larissa'nın meyve ve çiçek büyüsü ancak bir zamanlar canlı olan şeyleri onarabilirdi. Yine de gemi eskisine nazaran çok daha sağlamdı; sislerle ve orada gizlenen diğer dehşetlerle yüzleşmeye, yeni maceralara atılmaya hazırdı.

Bahsi geçen tehlikeli sisler ileride kendini göstermişti, fakat Larissa en azından o an için bunu hiç umursamıyordu. Geçici bir huzur bulmuştu ve kalbinin kırılmasını engellemek için kendini dansın acıtatlı neşesine kaptırmıştı.

İçi kıpır kıpır olan Sardan tırabzana yaslanmış onu seyrediyordu. Jahedrin adamın yanına geldi.

"Onun öylesine bir kız olduğunu sanmıştım," dedi dümenci alçak sesle.

"Zaten öyle," karşılığını veren Sardan'ın yüreği sevecen bir hayranlıkla dolmuştu. "O bir kız, bir dansçı ve bir büyücü. Üstelik herhalde bu gemideki herkesin toplamından daha zorlu. Ama bir de ne, biliyor musun?"

Jahedrin kafasını iki yana salladığında Sardan ona şöyle bir baktı. "Kaptanımız."

Larissa Karyele büyülü bir nehir gemisinde dansçılık yapmaktadır. Gemi, Kara Diyarlar'a hükmeden şeytani varlıkların engellemeleriyle karşılaşmadan yıllarca Ravenloft'ta dolaşmıştır.

Ancak gemi zombilerle dolu Souragne Adası'na geldiğinde, mürettebat sahiden de tüyler ürpertici ezgilerle bezeli bir müzik eşliğinde dansa başlar. Kaptanın vahim sırlarını öğrendikten sonra Larissa ruhunu kurtarmak için bataklık yaratıklarına ve büyülü Ölülerin Dansı'ndaki ustalığına güvenmek zorundadır.

ANKIRA
www.ankira.com